

Милан А. Миланов
ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ
НА БЪЛГАРИЯ

© Милан А. Миланов, автор
ISBN 978-954-9977-36-3

МИЛАН А.МИЛАНОВ

ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

ДВЕ ОРИГИНАЛНИ ИМАНИЯРСКИ КАРТИ.
КАКВО КРИЯТ ТЕПЕТАТА В ПЛОВДИВ.

О. СВ. АНАСТАСИЯ Е СЪКРОВИЩНИЦА НА СВЕТА.
ЧИЯ Е МУМИЯТА НА ФАРАОН ТУТАНКАМОН.

СЪТРУДНИЧЕСТВО НА САЩ И РУСИЯ С
ИЗВЪНЗЕМНИ ЦИВИЛИЗАЦИИ.

ЧАСТ ТРЕТА

София 2008

в памет на
Стефанка Мирчева и
Веса Маркова

ПРАВО НА ЧИТАТЕЛЯ

Получих безброй писма, с конкретни запитвания и препоръки, относно издадените две части на "Тайните подземия на България", в които читателите искат да научат повече подробности за подземията, а други ме увещават, по никакъв начин, да не разкривам местонахождението им, тъй като времето не е подходящо. Съгласен съм, времето наистина не е настъпило, за да бъдат отворени съкровищниците на древните, колкото и да ни се иска да сторим това. Но един ден те ще бъдат достъпни за разумния човек от бъдещето. Кога? Когато станем разумни.

Скъпи читатели, в писмата си изразявате желание да разкажа повече подробности за подземията в *Созопол* и *Несебър*; за ръкописа "По пътищата на грешния човек"; за оригиналните карти на хайдутите, изработени върху кожа и тяхната съдба; за остров Свети Иван и нос Тиризис (днешният нос Калиакра). Получих и безброй запитвания и имейли за местонахождението на каменната площадка на връх "Баба". Питате, къде точно се намира и защо не я откривате там, където я е описал Филип Тотю.

Ще се постарая да задоволя любознателността ви, до колкото притежавам сведения по тези въпроси. Искам да ви уверя, че подземията съществуват, те са реалност, а не са измислени, както не са измислици дадените ми данни за *Слънцето*"; за невидимите две планети; пирамидите; "Наска"; "Свещника на Андите"; "Халеевата комета"; "Диска от Фестос"; "Неси"; "Снежния човек"; "Атлантида"; "Троя"; "Черните дупки" и редица неизвестни на науката явления. В книгата написах съвсем ясно - на никого не съм давал предварителни сведения, не съм се съветвал с известни учени историци и археолози за истинността на изнесените в нея данни. Верни или не, това съм получил и това съм записал. Повтарям, публикувам ги, за да няма първооткриватели, а всеки, успял да открие разковничето за нужното му сведение, да се възползва от написаното и го използва за благо на света.

Изненада, както за мен, така и за всички вас, е местонахождението на древния град Троя, в България. Къде ли не е откривана и търсена с векове Троя. Дори и днес се търси Троя, въпреки разкопаното селище на Хисарлъка, в Турция, от Шлиман и наречено Троя. И изведнъж - Троя се намира в България. Вярно, само у нас не бе търсена. Как ли пък не, Омир ясно пише, че е в Азия. И някакъв си българин, нито археолог, нито историк, неочаквано получил "сведение свише" твърди, че родният му град Царево (бивш гр. Василико и Мичурин) е Троя. Колко сме ги слушали такива... Знаем. Колкото и невероятно, и неприятно да е това известие за някои учени, приели непотвърденото откритие на Шлимановата Троя, е предстоящ факт. Надявам се, скоро българските археолози да направят проучване и Троя, истинската Троя на Омир да разкрие древната легенда за съществуването си и за Троянската война. Сега пък какво, да не би писателят да иска да докаже, че древната култура е тръгнала от Троя? Една култура сравнима с Гръцката? Дали да не напомня, че Орфей е тракиец, предал ученията и знанията на Бялото братство на гърците, за да изкристализира гръцката култура? А нима бог Дионис е гръцки бог? Заимстван е от траките, така е станал и гръцки бог. Чудно ли е тогава, че с боговете се определя продължителността, развитието и упадък на дадена култура? Боговете идват, ръководят народите по света и след като изтече "мандатът" им се заменят с нови.

Троя, една многовековна, неразгадана одисея. Безброй проучвания и разкопки се извършат в очакване да бъде открита истинската Троя. А тя все остава далечна, загадъчна и тайна. И въпреки това, книги, филми и театрални постановки представят и величавят града там, където никога не е съществувал. За в бъдеще телевизионните "археолози" няма да показват Хисарлъка в Турция, застанали на "мястото на двореца на цар Приам и да наблюдават гръцките кораби". А те, корабите, незнайно защо, са толкова далеч, че почти не се виждат от това място. Да не избързваме да оповестим, че сме открили града на Омир. Нужни са разкопки, доказателства, а те тепърва предстоят. Но съм уверен, че Троя е там, където я посочи

моят Учител. Описал съм града така, както го видях. За да улесня археолозите, ще уточня, че Троя се намира на 700 м зад стария, недоизграден до скоро, хотел в началото на квартал "Василико". Там се намира и дворецът на цар Приам, изграден от две части - външна и вътрешна.

Външната част е имала два входа - единият по посока към морето, другият - на срещуположната страна. Във външната част на двореца са се намирали оръжейниците, царските складове, постройките за работещите в двореца, караулните помещения, канцелариите на царя, където са били приемани поданиците, пратениците на други царства и военни предводители от по-ниските стъпала в йерархията. В западната част на външния дворец се намирала голяма зала, където са били организирани царските празненства по различни поводи; срещи с чуждестранни гости - винаги от висшата йерархия и царски особи, както и предводителите на съюзническите войски.

Във вътрешната част на двореца са били личните покои на царя и семейството му, както и на най-приближените придворни от свитата на царя и царицата - дами от знатни родове и висши офицери. В тази част на двореца са имали право да влизат само гореспоменатите, които са носели специален царски печат, удостоверяващ правото им на достъп. В определени случаи, с разрешение, единствено от царя, са били допускани и други лица, но те са били приемани в специални помещения, изолирани от царските покои и не са имали достъп до тях. В западното крило, до личните покои на царя, се е намирала вратата, водеща до хранилището, архива и трезорното помещение на монетарницата. Входът за самата монетарница е във външната част на двореца. Там са работели доверени хора, с препоръки и под строг контрол и наблюдение. Имало е денонощна охрана.

Троянците са били смес от късни атланти и заселили се, по-късно по тези земи, тракийски племена, които са се отличавали от другите траки с по-високото ниво на информационни комуникации. Те са приели от атлантите техните знания и постепенно са се смесили с тях. В късната история на Троя е имало единици чисти атланти, които изпълнявали специална мисия, свързана не тол-

кова с бита на царството, а по-скоро с приемането, предаването и съхраняването на информация от висшите енергийни нива.

Древна е историята ни и е време, да се разкрие пред света, какви личности и Богове *са* живели и какви съкровища има по нашите български земи.

По молба на много читатели, в настоящата книга ще публикувам фотокопия на оригинални хайдушки карти -изработени върху кожа, показващи местности, където са скрити съкровища. Предварително искам да предупредя "гърсачите на съкровища" да не се надяват, че щом притежават тези сведения, ще успеят да се доберат до съкровищата. Казах, в предишните две части на книгата, че разкритие по картите е невъзможно, не само поради наличието на шифър в описите. А защото в картите има и други тайни. Хайдутите (не хайдуците) са били умни, твърде умни и съобразителни хора, борещи се срещу поробителя и събирали злато не за себе си, а за освобождението на България. Колко наивно разсъждение, нали? Но идват дни, когато за живота и дейността на хайдутите ще се открият нови истини...

ОРИГИНАЛНИ ХАЙДУШКИ КАРТИ

Ще се постарая да задоволя, доколкото е допустимо, любопитството на читателите, които проявяват разбираем интерес към описите със стари хайдушки карти. Глас народен, глас Божий. Но ще публикувам само две фотокопия от оригинални карти (толкова притежавам) и малка част от описанията, за да не предизвикам български "Клондайк". А за очакваните резултати, от издирване на съкровища, вече предупредих - не си правете труда! Публикувам за първи път в България, а със сигурност и не само у нас, не част от карта, а цялостно фотокопие от карта-опис, със заглавие "СРЕДНА ГОРА". Фотографията е направена от оригинална кожена карта, получена (нека ми бъде разрешено да не споменавам името, а остане с инициали М. П.) от град Пловдив. Уверявам ви, изложеното списание на местността, на предполагаемото съкровище, в картата-опис е действително. Посетих и видях мястото с очите си. Ще ви разкажа как започна този епизод от живота ми...

Дългогодишният мой приятел М. П. ме уведоми, че Марин Черняев от с. Речица, квартал на град Сливен, притежава по наследство десет оригинални кожени карти, изработени през 1842 г. лично от неговия праядо - хайдутинът Димитър Калъчлията. И ценителят на всякакъв род древни карти, в мен, пощуря от желание да ги разгледа и проучи. Попитах М. П. дали ще мога да видя тези интересни за мен карти, получих утвърдителен отговор и зачаках с нетърпение да ги зърна. Чакането се проточи дълго време, затова започнах настойчиво да подканям приятеля си за изпълнение на обещанието. Един ден М. П. заедно със Стойчо от град Пловдив посетиха Марин Черняев в дома му в с. Речица и заснеха с фотоапарат десетте оригинални кожени карти. За съжаление, при проявяването на филма, само няколко негативи се оказаха ясни, а останалите бяха дефектни. Отново помолих М. П. да отиде и заснеме некачествените кадри. Вместо нови фотографии, Марин Черняев се съгласил да ми

даде за преглед оригиналните кожени карти и това още повече ме зарадва. Зачаках, с нетърпение да получа безценните карти, но нещата отново се проточиха. Марин Черняев не успя да предаде картите, разболя се тежко и постъпи в болница в Пловдив. Когато го изписаха от болницата и се върна в с. Речица той установи, че картите му са откраднати. По-късно Черняев почина. Картите изчезнаха и доколкото ми е известно МВР не е уведомено за кражбата. Защо ли?

Нямам право да упреквам близките на Марин Черняев защо не са уведомили органите на МВР. Мога само да уточня, че десетте кожени оригинални карти, изработени от Димитър Калъчлията са станали собственост на човек от Варна. Иманярството се е превърнало в професия за много хора...

Ето съдържанието на картата, която носи заглавие:

Средна гора

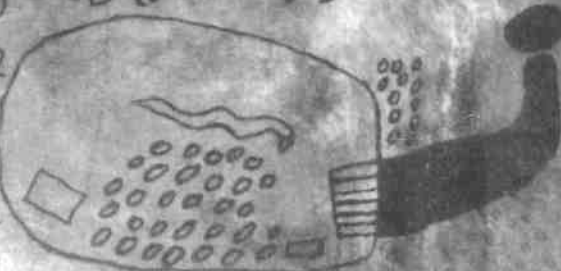
Селата Чокъ майле и Ини майле в местото Ин дере у мешелика (рядка дъбова горичка) там местото е канарливо (каменисто) и гористо. Там на голяма канара има конска глава. Долу у полите на канарата има камък плоча под нея геран (кладенец) дълбок осем аршина (2.24 м). Като се слезе долу се върви малко полегато (приведен) сетне (после) се върви направо до десет крачки и се достига до желязна врата която е на решетка и е полуотворена. Зад нея има стая и вътре има куп злато. Върху купа пари има змия. Очите ѝ светят, те са диаманти, корема и бели рубиета, (бели сребърни монети) гърба и е от мѝмодиш (сребърни монети). И като отваряш вътре змията се надига и хвърля отрова и докато достигнеш, до нея се умира. Вътре има и други неща. Там е хубаво ще видиш.. За да се влезе вътре трябва там дупките... и тогава да се влезе.

СРЕДНА ГОРА

СЕ ЛАТЪ ТОВА МАЛЪ И ИЛИ МАЛЪ
 В МЕСТОТО ИЛИ ДАРИ УМЪШНИКА ТАМЪ
 МЕСТОТО Е КАНДРИВО И ГОРИСТО ТАМЪ НА ГОЛЪ
 КОНДРИМА ИЛИ КОНДРИЛАВЪ ДОЛУ У ПОЛИТЕ
 НА КАНОВАТА ИЛИ КАМЪКЪ ПЛОТЪ ПОТ НЕЛ
 ГЕРАНЪ ДЪЛБОКЪ ОСЪМЪ РЪШИВЪ КЪТО
 СЪ СЛЕДИ ДОЛУ СЪ ВЪРЖИВЪ ПОЛИТЕТО ТАМЪ СЪ
 ВЪРЖИВЪ ДО ДЪСЪТЪ КЪРЪЖИ И СЪ УТИВЪ
 ДО ЖЕЛЪЗНА ВЪРТА ДЪТО Е НА ВЪРЖИВЪ И Е
 ПОЛУ ИГОРИВЪ ВЪРЖИВЪ ИЛИ СЪОБЪ И ВЪРЖИ
 ИЛИ КЪТЪ ТАДЪТО ВЪРЖИВЪ ИЛИ ЗАМЪ УТИТЕ И
 СЪОБЪТЪ ТЪ СЪ ДЪНАМЪНТИ КЪРЪЖИ ИЛИ РЪЖИ
 ГЪРЖИ И Е ОДЪ МЪЖИМОЖИ ИЛИ КЪТО ТЪВЪРЖИ
 ВЪРЖИВЪ ЗАМЪТО СЪ МОЩИТА И ВЪРЖИ УТРОВА
 И ДО КЪТО ИЛИВЪ ДО НЕЛ СЪ ЗАМЪ ВЪРЖИ
 ИЛИ ИЛИВЪ КЪШТА ТАМЪ Е УБЪВЪШИ ВЪДИВЪ
 ЗАДЪ СЪ УЛЪЖИ ВЪРЖИ ТРЕБОВА. ТАМЪ ДЪПЪНТИ
 Е

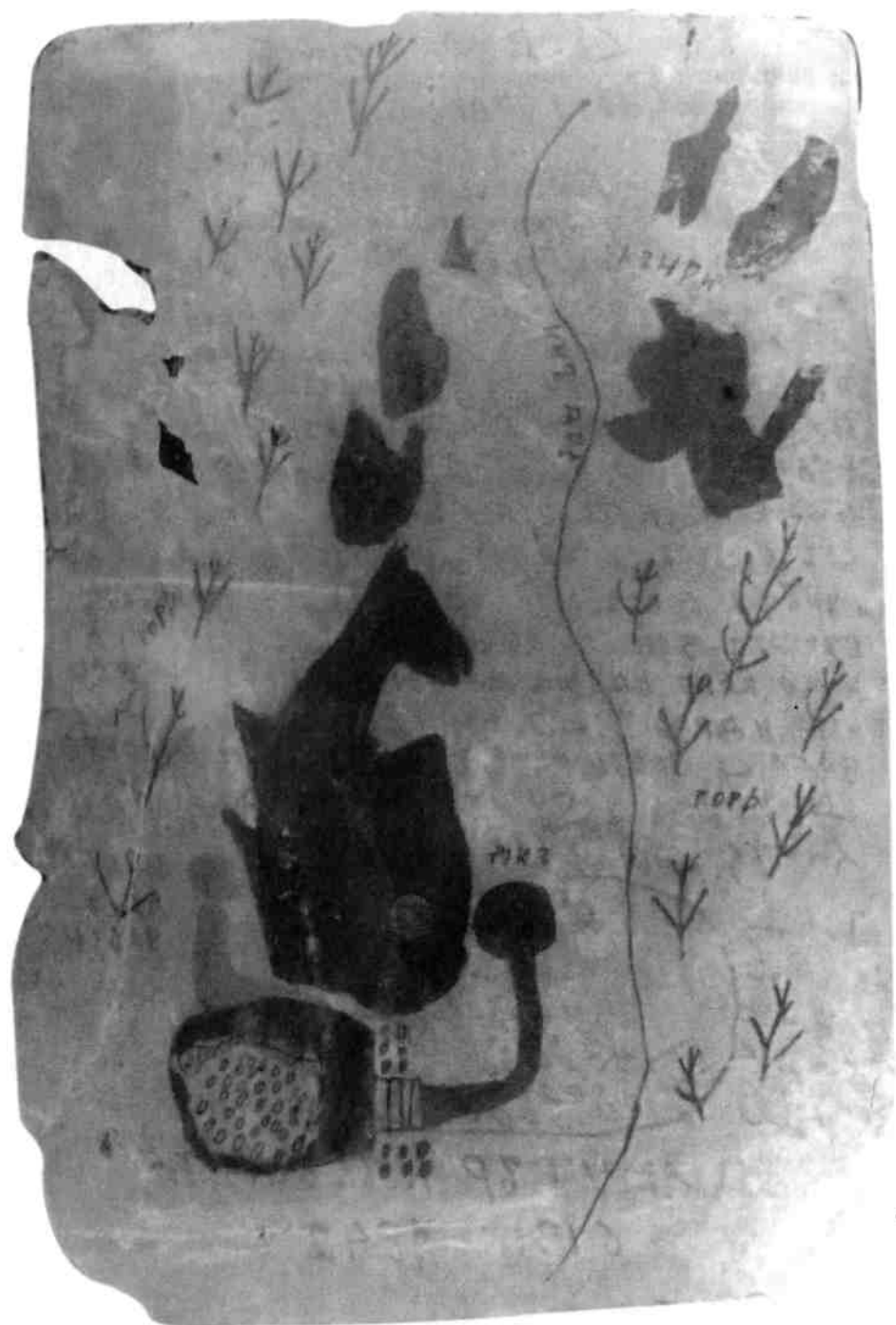
ХАКЪСЪ СЪ ДЪПЪНТИ СЪХЪ ФЪНЪЖИ

ИЛИ
 КЪЛЪТЪ
 ИЛИ
 ИЛИ
 ИЛИ

ИТОГИ
 ДЪЛЪ
 УЛЪЖИ

ПЪЛЪНТИ ДО ИЛИВЪНТИ

Следва шифрован, неразгадан с никакви способности текст.

Известно е, че фотография не може да бъде изследвана с радиовъглероден метод, за разкриване давността на кожата и багрилото на оригиналната карта. Но има по-достоверен начин за доказване на автентичността ѝ - моят Учител. Той внимателно разгледа фотографията на картата, потвърди автентичността ѝ, ала отказа да разкрие секретите, мотивирая се, че не е настъпило времето за декодирането им.

Второто фотокопие на оригинална кожена карта, също се публикува за първи път. Картата е изработена от български четник, но е написана на старотурски (османски) език. Преводът ѝ на съвременен български език, в общи линии, е следният:

Село Уланлии (Руен) в местността лозята има забит камък (фалиив гроб). От него на изток на три метра разстояние има закопан в земята на дълбочина петдесет сантиметра ибрик, в който има една табакера и пет (турски) лири. Това е знак, че мястото е същото. От камъка на изток около триста крачки на пъна над нивата сложихме една бака с двеста и седемдесет петолири и много женски злата.

На "Чадър кале" намерихме мара, където изсипахме 9600 турски лири и много женско злато, което (захлупихме) и сложихме отгоре с камък приличащ на воденичен.

Дряново дърво на три крачки от марата. (Марата - сборно укрито съкровище на няколко души)

Тази кожена карта, изписана с червено и черно багрило, бе на мое разположение над две години, преди да я върна на собственика ѝ М. П., който през 2007 г. я подари на близък приятел. По времето, когато картата бе у мен тя бе предоставена за експертиза, а експертите, след изследването ѝ, се произнесоха категорично за нейната автентичност.

Известно е, че "търсачите на съкровища" ревниво пазят попадналите у тях оригинални описи и карти. Ако поискате да ги видите ще ви откажат. Мнителни са. Дори и след като "търсачите на съкровища" са се уверили, че по никакъв начин не могат да достигнат до "заветния хълм" и да открият описаното имане, пак няма да ви покажат картите. В най-добрия случай, след дълги увъртания, ще изработят на лист хартия някаква "ориентировъчна" схема и ще ви я предадат, с голямо нежелание. И може би са прави, като имат предвид честността на колегите си. Случаят при мен е изключение, или резултат от дългогодишен период на проверено приятелство. Безспорно М. П. имаше доверие в мен и знаеше, че няма да открадна картите, да ги продам, нито да посетя, без негово съгласие, описаните места. Трябва да поясня, че М. П. е пенсионер, честен, но безкрайно мнителен човек, трудолюбив, недоверчив, неуморим и труден, ако реши човек да получи от него сведения за иманярски обекти. Девизът му е "Съкровищата за благо на държавата ". Това е и неговата мечта.

Тук е мястото да споделя за еднодневното ми пътешествие по дирите на картата "Средна гора".

Стойчо (почина през 2007 г.) ми се обади по телефона от Пловдив и въодушевено ми каза: "Шефе, (харесваше да ме нарича така) научих къде е "Конската глава". Моля те, да отидем и проверим дали е истина." Вече имах едно на ум от подобно "разследване" и се позамислих. Не ми се щеше отново да изпитам разочарование, но си дадох сметка, че дори и пътуването да не даде резултат, щях да се видя с приятел и се поразходя на чист въздух.

С "Лада"-та на Стойчо пристигаме до малко планинско село, паркираме колата в подножието на планината и поемаме пеша към невысоко било. Есен е, газим сред високи треви, дърветата, окичени със жълточервени листа радват очите ни. В тишината се чува жужене на пчели, дъхът на маточина изпълва въздуха. Крачим въодушевени, с полепнали бодилчета по дънките, разговаряме и кроим планове за евентуалните последици при намиране на "Конската глава". Мечтая си, открием ли я, първо се обаждам в старата служба... да се реванширам. Изкачваме победоносно билото и пред нас изникват безброй причудливи скални

образувания. Едни, наподобяват мъже и жени, хванати за ръце, играят хоро. Други, приели форми на пясъчни замъци, с множество островърхи кули, трети - на войници втурнали се в атака с "Напред на нож!" Природата (а за мен древните скулптури) е изваяла от варовитите скали чудновати композиции на хора и фантастични животински образи. Чудесна гледка, сред която трябва да открием конската глава, а под нея камък - плоча, закриваща герана. Ентусиазирани, дълго време обхождаме знаменитите произведения на "изкуството". Снимам, прецизно, най-вече каменните идоли, наподобяващи допотопни животни, но въпреки старанията ни Конската глава остана неоткрита. Ни най-малко не сме разочаровани. Доволни сме от екскурзията и не по-малко ентусиазирани, отколкото при пристигането, поехме обратния път за връщане. Явно мястото не е това, което търсим. Преди да прехвърлим билото, върху което се мъдри огромна скала, вниманието ми е привлечено от кръгла "каменна поляна". Гладка, без трева, на която има плоска скала със странна триъгълна форма, не по-висока от четиридесет сантиметра и около метър и половина на дължина. Пътят ни преминава през поляната и за да премина по-напряко, стъпвам върху скалата. Стойчо заобикаля, аз преминавам през скалата, скачам на земята и поемаме по надолнището. Спомняте ли си случката в Странджа планина, до село Бродилово, когато търсих сред останките на крепостта кръглия воденичен камък, но не го открих? Тук отново се случи същото. Но да не изпреварвам събитието. Върнах се в София и дълго се колебах дали да пиша писмо на игумен Гавраил за случката. Веднъж се бях изложил, по такъв повод, и не ми се щеше отново да изпадам, в подобна ситуация. След дълго размишление реших, че е редно да разкажа за новото приключение. Какво бе моето учудване, когато получих писмото му с отговор: "Скалата, върху която стъпи е камък - плочата. Високата скала зад нея има форма, наподобяваща на конска глава. Въпрос на ракурс". Никакви упреци, никакви указания за по-нататъшни действия. Сам трябваше да реша какво да предприема. Но се зарадвах, искрено се зарадвах, та нали за първи път ми се усмихваше щастието, щях да открия в действителност съкровище

за държавата. Обадих се на Стойчо, казах му, че на една от снимките има скала, която що-годе наподобява конска глава, затова се налага отново да отидем на мястото. Не бе нужно да убеждавам добрия си приятел. Тръгнахме с голям хъс, очакващи да изгрее звездното ни щастие. Водех аз и първата стъпка, която трябваше да предприема, е да покажа Конската глава, а под нея и скалата-плоча, под която има кладенец, дълбок осем аршина. Настроението ни бавно започне да гасне и съвсем се помрачи, след като най-внимателно огледахме скалата от всички страни. Имаше вид на допотопно животно, но твърде далечна представа за конска глава. Странното събитие се случи, когато реших да разгледам камък-плочата сред кръглата каменна поляна. Обикалях в почуда под голямата скала, мястото, от където преминах каменната поляна с камък-плочата, но от поляната и камъка - ни вест, ни кост. Стойчо ме наблюдаваше учуден, как се въртя в кръг и попита дали не тренирам за дервиш и ако не тренирам, какво съм загубил. Обясних, че търся каменната поляна с камъка, върху когото се бях качил. "Че тук няма каменна поляна, шефе. Не съм виждал камък, върху който да си стъпил и преминал. Както виждаш тук няма каменна поляна, а масивни скали" - отговори Стойчо. Припомних му, че и той на връщане мина през каменната поляна, но сигурно не помни. Той се засмя и рече: "Шефе, започнаха да ти се привиждат неща." И тогава си спомних за случката, преди години, над село Бродилово, проуях събитието и се примирих със случилото се. Вече много по-късно, игумен Гавраил ще каже: "Бързаш. Времето не е дошло, затова не си видял отново каменната поляна и камък-плочата. Не са ТЕ допуснали... Нужно ли е отново да ти обяснявам за действието материализация и дематериализация"?

Така завърши откривателската ми дейност по картата "Средна гора".

ПО ПЪТИЩАТА НА ГРЕШНИЯ ЧОВЕК

Обещах да ви разкажа за книгата "По пътищата на грешния човек", която получих от Учителя. Книга-изповед за съдбата на човек, преминал през перипетиите на пиратство и хайдутство, за да потърси накрая опрощение под покрива на манастира. Интересна и ценна книга, в която са описани тайници със съкровища, местонахождения на сребърни и златни рудници не само в България, но и в други страни. Книгата е обемиста и не е възможно съдържанието ѝ да бъде публикувано. И не само поради тази причина, а и заради спецификата на изложеното в нея - не бих желал настоящата книга да се превръща в пътепис и указател за съкровища. Ще се огранича да предам извадки от началото на книгата с няколко характерни описания... А някой ден, ако имам възможност ще публикувам "По пътищата на грешния човек" в отделна книга.

... Зимата на 1865 г. настъпи със силен вятър и по морето се вдигна висока вълна. Нямаше никаква възможност да продължим да плаваме в бурните води на студеното море, затова побързахме да се доберем до нашият таен пристан. Свалихме мачтите на гемията, прибрахме платната в хамбарите, засмолихме отгоре капаците да не влиза влага и вкарахме гемията в пещерата. Изтеглихме я навътре на сушина, залостихме я с яки подпори, за да не се кандилне на някоя страна и се заехме да разтоварваме. Имаше какво да разтоварваме - ценен товар, грижливо стопанисван и подреден в дървени сандъци и сандъчета, изработени от яки дъбови дъски. Сандъците са тежки, пълни със скъпи персийски килими, многоцветни китайски вази и коприни, златни и сребърни украшения, оръжия с най-различен произход. Монети, множество златни и сребърни монети... Как да изброявам всичко, що съдържат сандъците, препълнени с онова, що сме успели да освободим от товара на другите кораби.. Цял ден подреждахме придобитото имане, прибавихме го

към другото, което изпълва половината пещера, А тя не е малка. Три гемии като нашата, та и повече ще побере. В нея може да се живее, но не искаме да рискуваме и затова, щом свършихме подреждането, всеки взе каквото му е необходимо и излязохме навън. Затулихме входа с големи камъни, после с мляко, сира, вар и стрити на брашно камъни, грижливо го зазидахме и пригोधихме така, та да не се разбира, че тук е пещера. На пролет ще разбием каменната зидария, ще отворим входа и със задружни усилия ще изкараме гемията и ще я пуснем на вода. Уморени изчакахме да настъпи нощта, прегърнахме се на раздяла и всеки, от екипажа, си пое по своя път. Едни при семействата си, други по румънско, руско, гръцко и зад Босфора. Аз имах търговия в Цариград и след два дни ходене, щом пристигнах до Василико, си наех квартира и зачах турска гемия да ме отведе в Цариград. На пристанището във Василико, всеки ден пристигат турски гемии, товарят кюмюр, та още на третия ден се спогодих с капитана на една товарна гемия, платих за пътя и се качих на кораба. Носех малко жълтици в себе си, защото времената са опасни човек да носи повече, но там в Цариград имах къща с дюкян и дворче, където съм заровил златни пари, с които търгувам. Наел съм един съвестен турчин за продавач в дюкяна, плащам му редовно, ползвах се с името на честен търговец и заптиетата не ме закачаха. Можех да говоря и пиша отлично на турски език, живеях скромно и не давах повод да се мисли, че съм богат човек. Отсъствията ми от града не будеха съмнения у никого, оправдавах се с постоянните ми пътувания из други страни, свързани с търговията на часовници. Пиша тези свои записки не заради ориста си, а поради това, че в този занаят, в който съм, не знам със сигурност утре какво ме очаква, а това, което искам да остане е богатството, което сме събрали и укрили в нашата поробена страна. Но нека изложа всичко, както си е по реда, та да се знае как съм станал морски разбойник...

Преди години мама се разболя тежко, та тукашният доктор ни посъветва да я заведем в Цариград, където имало европейски доктори, що могат да я излекуват. Татко търгуваше със сукно, имахме посъбрани златни алтъни

и тримата се качихме от Бургас на кораб за Цариград. Надвечер, когато в далечината се показва протока, към нас остро се приближи кораб и се опита да ни прегради пътя. Разбрахме, че корабът е пиратски и турският екипаж се опита да се изскубне и включи машината на най-бърз ход. За съжаление пиратският кораб бе много по-маневрен от нас, бързо ни настигна и откри огън с топовете си. Още първите изстрели събориха мачтата с навитите по нея платна, тя се прекърши, рухна и уби няколко човека, между които бяха и родителите ми. Пиратският кораб се прилепи до нашия и тутакси се хвърлиха абордажни куки. Закачиха ни и щом притеглиха кораба ни до техния, наскачаха на палубата ни, с извадени саби и пищови в ръце. Никой не им оказва съпротива. Вързаха ни, пребъркаха и обраха всичко, което носехме по телата и дрехите, дори и от мъртвите. И преди да ни прехвърлят на техния кораб плячкосаха товара от турския кораб. Видях как заляха кораба с газ, запалиха го и после с радостни викове и няколко топовни гърмежа го пратиха на дъното на Евскински понт. Не се церемониха дълго с нас. Натикаха ни с ритници в хамбара, като говеда, тръшнаха върху нас капациите и скоро се чу пианска веселба, с безразборна стрелба. Пиратите пируваха, наслаждаваха се на лесно придобитата плячка. Не мина много време и пианските песни и ругатни неочаквано секнаха. По палубата се чу тропот от стъпки на множество тичащи, викове, крясъци, топовни гърмежи, дрънчене на менци, изстрели от пищови, стонове. Изведнъж настъпи тишина. Седяхме затворени, в тъмнината на хамбара и не знаехме какво става. Може би бяха пленили друг кораб? Сърцето ми се късаше от мъка заради смъртта на родителите ми, а се притеснявах и за участието, която ме очакваше. Предполагах, че ще ни продадат някъде по крайбрежието на Средиземно море. Мислех за евентуално бягство, когато капациите на хамбара с трясък се отвориха, на смрачаващата се виделина различих мъж, който на турски и български език ни заповяда да се качим горе. Излязохме разтреперени на палубата и тутакси около нас се скупчиха брадати, загорели от слънцето мъже. Огледаха ни с любопитство и на свой ред се заеха да прехвърлят плячката на техния ко-

раб, който се бе прилепил плътно до пиратския. Едва сега огледах пиратския кораб. Беше се превърнал в развалина. Двете мачти стърчаха овъглени, капитанската кабина представляваше парчета начупени трески. По палубата се търкаляха овъглени бурета, димящи части от въжета, на места още гореше огън. На около петстотин метра от кораба, три лодки с пирати гребяха ожесточено, бягащи далеч от обстрела на оръдията. Какъв късмет. От едни пирати бяхме попаднали на други. Лодката с бягащите се стопяваше в сумрака, а към нас се приближи висок, едър здравеняк, с огромен нож в ръка. Мислих си, че краят вече е дошъл и зачаках удара. Мъжът мина зад мен, сигурно да не видя как забива ножа в гърба ми и застинах вледенен. Не разбрах колко време продължи този миг на неизвестност, очаквах острието на ножа да прекъсне сетния ми дъх. Сигурно една цяла вечност и ... усетих хладното острие на ножа да се допира до дланите на ръцете ми ... Почувствах ръцете си свободни, въжето протриващо до кръв китките ми се изплъзна и падна на палубата. Не можех да появам, че съм жив. Стоях пребледнял, с едва биещо сърце и, сякаш в просъница, видях мъжът да срязва въжетата и на останалите пленници. И те като мен стояха ни живи, ни умрели, не знаещи да благодарят ли за спасението си или... Какво ли ще последва? Стояхме безмълвни, разтривахме отеклите си ръце и, с очи, тревожно се питахме един друг, какво ни очаква. Мъжът прибра ножа в ножницата, окачена на широкия му колан, огледа ни изпитателно и властно нареди: "Хайде, прекачете се на нашия кораб. Живо!" Развързани и все още колебаещи се за изхода от избавлението, побързахме, макар неловко и сковано, с преплетени от уплаха крака, да се прехвърлим на другия кораб. Той пък, с помощта на дълги куки, се оттласна от пиратския, отдалечи се на петдесетина метра и тогава от носа на нашия кораб се чу гърмеж. Светещо голе прехвърча към пиратския кораб, удари се в борда му, разплиска се в течен огън и след минути целият кораб гореше като факел. Отдалечавахме се в неизвестна посока и гледахме как водата поглъща пламтящата клада. Няма да описвам надълго, що се случи с мен, а ще отбележа само това, че останах на кораба по

мое желание, защото исках да бъда с нещо полезен на моя народ. Понататък ще разберете за какво става дума. А сега да спомена, че екипажът ни върна взетите от пиратите пари и вещи. Късно вечерта всички бяха освободени, без мен, и стоварени на брега, недалеч от светлините на голям град. После отплавахме обратно назад, а призо-ри корабът се спотаи сред скалист бряг, обрасъл с високи дървета, на река не далеч от Агатополис. Няма да описвам битките, които водихме с, подобни на нас, пиратски кораби - били те персийски, казашки, гръцки или турски. Не се интересувахме от тяхната народност, а от това, което бяха ограбили. Шетахме и зад провлаците на двете морета, вършеехме и по достъпните за корабоплаване реки и бързо се измъквахме след нападенията, за да можем да укрием себе си и придобитото. Не сме нападнали нито един търговски, товарен или рибарски кораб. Не сме убивали нито един мирен човек, а единствено сме водили битки с пиратските кораби. Слава Богу, те не бяха организирани и нямаха военна дисциплина. Понякога кръс-тосвахме, с месеци наред, докато попаднем на следите им. Корабът ни е лек, има две мачти с платна и бърза английска машина. Когато трябва да нападнем или да се приберем по-бързо, вдигаме и платната и така ускоряваме хода. Платната служат, най-вече привечер, за тихо придвижване и незабелязано доближаване до пиратските кораби. Не казвам, че корабът ни е много по-добър от другите кораби. Но имаме приспособление, което никой друг кораб не притежава от векове. На носа на кораба ни има меден Сифон или "гръцки огън", така го нарича капитан Манол. Неизвестно от къде е донесен и монтиран, но този Сифон ни осигурява победи. В по-голяма част от времето плаваме под турско знаме, като обикновен търговски кораб, но видим ли пиратски флаг веднага подсказваме, че ни е "страх" и вземаме всички мерки да се отървем от него. Спускаме платната, уж да ускорим хода, увеличаваме едва-едва оборотите на машината и се приготвяме да бъдем застигнати от пиратите. И те наистина ни настигат и пресичат пътя на нашия кораб. Безропотно свиваме платната по мачтите и спираме машината. Вдигаме бяло знаме, предаваме се, в очакване пиратският ко-

раб да се приближи колкото се може по-близо. И щом корабът им триумфално достигне двадесетина метра до нас, се случва неочакваното. Капитан Манол изстрелва от скрития на палубата Сифон огнена струя. Тя се разстила върху палубата на пиратския кораб и го превръща в огнен ад. Тогава включваме машината на бърз ход и преди пиратските оръдия да се насочат и загърмят към нас, се изтегляме далеч от обсега им. Пиратите са объркани, сега не им е до нас. Мъчат се да се спасят, да изгасят себе си и кораба от неугасимите, с вода, пламъци, които подобно на течна, огнена смола обливат палубата и горят всичко по пътя си. Хората, мачтите, платната, постройките, всичко пламти. Едничкото спасение на пиратите е да спуснат оцелели лодки, ако все още има необхванати от пламъците, или да скочат в морето. Когато на пиратския кораб не е останал никой, тогава Митьо Делин, Петър Страхила и Весо Бурята обличат едни специални бели дрехи, с качулки на главите, имащи на отворите за очите дебели стъкла. Дрехите казват, са тъкани от каменна прежда и с тях се издържало известно време на горящ огън. Тогава доближаваме кораба ни близо до горящия и започваме подготовката за погасяването му. На мачтата на кораба ни има приспособления от поставки и железни въжета, на които се качват тримата, изтеглят със скрипеца пет бурета пълни със сух пясък и пак със скрипеца се спускат на горящия кораб. И още щом стъпят на палубата, засипват с пясък горящите места и пламъците угасват без достъп на въздух. Тогава тримата, на бегом, влизат в хамбарите на пиратския кораб и с помощта на скрипеца изнасят муниции - оръжията и барута, ограбеното от други кораби и ги пренасят на нашия кораб. Вече не ни е грижа за съдбата на пиратите, нито за горящия им като факел кораб. Бързаме да се върнем към нашите тайници, за да съхраним взетото богатство. За пет години потопихме единадесет гемии и придобихме големи богатства. Нито един от екипажа ни не пострада при тези битки, с изключение на Мито, Петър Страхила и Весо. Те починаха от неизвестна болест. Аз исках да заема едно от техните места, но капитанът не ми разреши. На тяхно място избраха трима здравеняци Тотю, Васил и Стою. Сега ще упомена тайните

места, където съхраняваме взетото, та един ден да мога да извърша замисленото. Пак напомням, записвам, защото не знам какво ще се случи по-нататък с мен. А без указание човек и да открие местностите, където сме укрили съкровища, не ще може да влезе вътре и да ги вземе. Има много тайни, които ги правят недосегаеми... Едно от големите ни скривалища е между Аполония и Кюприята, по средата на голямата река - по водата, на която растат големи бели цветя. Откъм морето, към изворите на реката в лявата страна, има хълм с големи скали. Ние кръстихме местото "Лъвската глава", защото като се гледа, от реката нагоре към камъните, един камък прилича на истинска глава на лъв. Тук сме укрили съкровищата, плячкосвани по Черно море от пиратите и, по божията воля, станали наши. Местото тук е безлюдно. До неотдавна е имало тракийска крепост, с много чудновати, огромни скали, наричала се е Ранули, която е разрушена от турците. Сега всичко, наоколо, е обрасло с гъсти гори и не се мярка жива душа. До "Лъвската глава" има тайна пещера, закрита с огромна скала, половин лодка голяма и не е по човешки сили да се вдигне, ако не знаеш тайната как да я отместиш. Скалата по нищо не може да се различи от другите скали, защото и те са големи като тази, но има невидими, за необучените очи, белези. За да се отмести скалата трябва да се открие една фигура, но за това как се влиза вътре ще напиша по-нататък... Само ще спомена, че двама души могат да избутат скалата на едната страна, тя се плъзга, завърта и отваря входа на пещерата. Отворът е широк два метра, надолу водят широки каменни стъпала, по които се слиза до голяма пещера. Чудна е тази пещера, никой не знае кой я е открил, нито пък кой е изработил устройството, по което, сякаш на релси, се избутва огромната скала, за да отвори или затвори входа. Някои предполагат, че пещерата е правена от траките, живели по тези земи, които притежавали старинни тайни, но защо са я изоставили - никой не знае. Нещо не съм прав, писах, че пещерата е изоставена, а не е истина. Нали ние сме я наследили. А как сме я наследили, това знае единствено капитан Манол. Аз съм запознат само с малка част от тайната, която ще разкрия по-ната-

тък и тя ще бъде за човека, на когото ще се предадат тези мои писмена. Че пещерата е била ползвана за тайно изработване и съхранение на златни монети е ясно. Ние открихме, в нея, машина за сечене на монети и множество златни листа, подготвени за изработката им. А какви неща има в подземията на пещерата, която отвътре е облицована с гранитни плочи, не е за вярване. Ще кажа само, че ако знаеш как и, ако ти е разрешено, можеш с дни да вървиш през тунелите, които се простират на много места под земята... До Кюприята, на брега на морето, има друга разрушена каменна крепост, нарича се Урдовиза. Чудим се на огромните каменни блокове, с които е строена. Ние сме вярващи в бога хора, но като гледаме тези огромни каменни чудовища, ще ни се да допуснем, че наистина, в ония незапомнени времена, са съществували великани и тези дела са извършени от тях...

На трети май, както бе уговорката между екипажа ни, пристигнахме един по един в Созополис, където имаме закупена гръцка къща и един от помагачите ни живееше в нея. Нямахме много време за разговори, прегърнахме се, че се виждаме живи и здрави, и вечерта се отправихме към "Лъвската глава" да извадим кораба и го пуснем на море. Започваше петата година, откакто участвах в морските битки и се радвах, че отново ще бъде сред необятните морета. Тръгнахме по тъмно, на малки групи, направо през гората и къде полунощ достигнахме устието на реката. Луната процеждаше бледи лъчи през облачното небе, ала дори и на мижавата светлина видяхме патрулиращите стражеви кораби, застанали пред устието на реката. Нашият другар от Созополис ни бе осведомил, че властта е вдигнала на бойна нога флотилията, поради множеството зачестили пиратски нападения над корабите ѝ. Не се отнасяше до нас, чуждоземни морски разбойници се бяха появили в Черно море. Те нападаха не само турски кораби, но и незащитените български села. Излишно бе да чакаме да се вдигне блокадата. Дори и да се вдигнеш, имаше голяма опасност да бъдем пленени или потопени от турската флота, щом се появим в морето. Трябваше да изоставим за известно време морския занаят и да се пригодим към живот в планините. Не умувахме дълго,

решението бе взето с общо съгласие и още същата вечер се придвижихме на юг, към една от тайните ни пещери - бази на брега на Странджа планина. На следващата нощ се добрахме до пещерата и уморени от ходенето из дебрите на горите, заспахме. Разбрахме, макар калени и силни в морските битки, сега се нуждаехме от упорита закарка за ходене из планини и гори. От пещерата, в която често се връщахме, всеки си избра по желание пушка, револвер, патрони и кама, каквито навремето бяхме стоварили тук и ние, двадесет и двамата души, тръгнахме да събираме отнетото от народа ни злато...

Скъпи читатели, смятам, че не е нужно да описвам с подробности живота и дейността на хайдутина Софроний. По-удачно ще бъде да упомена къде са скрити съкровищата, оставени в полза на българския народ. Наименованията на някогашните села и местности, които са ми известни, ги изписвам с днешните им имена. Задруги, които не ги знам, ги оставям така, както са написани в книгата.

... Излезе силна буря. Небето потъмня, смрачи се изведнъж и настана тъмнина. Не се виждаше нищо, никакъв бряг, макар вече да навлизахме в устието на широката река. Вълните, високи и ледени, връхлитаха побеснели върху кораба ни, мятаха ни като орехова черупка и ха да ни погълнат. Привързани с въжета към мачтата и борда, за да не се отзовем паднали в морето, взехме да се молим за спасение. Молихме се горещо и когато почти загубихме надежда, горе на мачтата пламна ярък огън. О, това е спасителният огън на свети Никола, защитникът на моряците. Вече знаехме, че той е чул молбите ни и ще ни помогне. Поел е вече управлението на кораба ни и горещо му благодарихме. Бурята вилня още дълго, но тук, в реката, не бе така страшна. И когато всичко утихна, на небето се показаха първите звезди, вече бяхме на десния скалист бряг, далеч навътре в балкана. Тук нямаше опасност да ни открият. Макар широка и плавателна, реката рядко се използваше за корабоплаване. А тук, на двадесетина километра от устието на реката, имашме таен пристан - пещера, която само ние знаехме.

Този път няхахме товар за разтоварване, нужен ни бе временен пристан, затова отворихме входа на пещерата

и вкарахме кораба вътре. От тук, навътре към планината, има подземие, по което се стига до много голям златен рудник. А в рудника има обширна стая, в която е вкарана златна колесница с впрегнати два златни коня. И всичко това е в естествена големина. Конете са сякаш истински и само чакат някой да дръпне юздите им и да потеглят. Има една много красиво изработена златна броня и древни оръжия. Войводата каза, че колесницата, конете и всичко, което виждаме било на тракийския цар Рез, който бил погребан не много далеч от рудника. Каза, че след хиляда и двеста години рудникът отново ще дава злато...

(Ще помоля читателите за извинение, че прекъсвам разказа, за да припомня епизод от поемата "Илиада" на Омир в който се разказва за цар Резос:

"... С надеждата, че героите ще го пощадят, Долон им разказал всичко. Посочил им къде се намират и неотдавна пристигналите тракийци с царя си Рез(ос), който притежавал чудни коне и златни доспехи. Но Диомед и Одисей не пощадиха Долон. Героите свалили от убития шлема и вълчата кожа и взели оръжието му. Одисей скрил Доло-новото оръжие така, че да могат на връщане да го приберат, и двамата герои потеглили за лагера на тракийците.

Героите тихо се промъкнали до мястото, където лежал сред своите войници и конете си цар Рез. Диомед се нахвърлил върху спящите тракийци като лъв, който напада беззащитно стадо кози и овце. Дванадесет тракийски войни убил той. Диомед убил и царя Рез. Одисей отвързал Резовите коне и ги извел извън лагера. Диомед искал да открадне и колесницата със златните доспехи, но богиня Атина Палада му се явила и го предупредила:

- Помисли за връщане в гръцкия стан, сине Тидеев. Време е да се завърнеш. Иначе може да се наложи да бягаши, ако някой от небесните обитатели, враждебни към теб, събудят троянци.

Вслушал се Диомед в съвета на богинята и яхнал един от конете на Рез. Одисей се метнал на друг и героите бързо се понесли към гръцкия стан".)

Припомних ви написаното от Омир, не за друго, а заради втъканата истина в този епизод от "Илиада". Про-

читам написаното от Софроний и бързам да ви запозная, с казаното от моя Учител по този въпрос:

- Царството на тракийския цар Резос - поясни той - е било на север от Троя, близо до днешния Созопол. Цар Резос е притежавал богата духовност. Имал е достъп до подземията под Созопол и островите и е единственият владетел от тогавашната цивилизация, допуснат веднъж да влезе в подземния град на лемурийците. От там му е било разрешено да вземе голям червен кристал с форма, подобна на сфера, но с леки връхчета като на шипове. След излизането му от града достъпът там е бил забравен за всички владетели след Резос. Кристалът, който му е бил даден и му е били разрешено да ползва, е имал специфични свойства. С него се е извършвало придвижването на група хора на голямо разстояние, за изключително, кратко време, нещо като телепортация. Друго свойство на кристала е било да дава отговори на конкретно зададени въпроси - директна връзка с Акаша. Но това свойство е можело да се използва само в определени моменти от тримесечен цикъл. Кристалът е имал и други свойства, но те не са били разкрити на Резос и той не ги е използвал.

Омир, който е бил посветен и е знаел тази тайна, в поемата си изгражда чрез алегория образа на цар Резос. Прав е бил Софроний - да, златният рудник действително ще може да се ползва след 2018 г.

Що се отнася до смъртта на цар Резос, истината е съвсем друга. И тук Омир символично представя убийството на Резос от гърка Диомед - Загива тракийската култура, наследява я гръцката.

Смъртта на цар Резос настъпва в напреднала възраст, след последния му "разговор" с кристалното кълбо. Приключил разговора цар Резос го отнася до горните подземия на Созопол, до които е имал достъп, и го оставя. И сега кристалното кълбо е там. След като се връща, цар Резос събира доверените си хора, на които разкрива въпросите и отговорите от последния "разговор" с кристала. Сбогува се с всички, оставя заветите си и се оттегля в покоите си, където на другата сутрин е намерен издъхнал в съня си. Резос е знаел за настъпването на смъртта си и е бил подготвен за нея.

Знам Михаиле, че ще искаш да научиш и къде е погребан. Не далеч от родния ти град - там, където протича малката рекичка на Селистар, преди да достигнеш Синеморец. В местността има няколко погребални могили. Една от тях е с височина седем метра. В тази могила е погребан цар Резос. (Могилата е облицована отвътре.)

А сега, нека отново да се върнем към сведенията, които ни оставя монахът Софроний:

... Ще опиша и други тайни подземия, в които влязохме. Ще разкажа за една пещера, свързана с подземие, а мястото, на което се намира, се нарича "Балик". За подземието войводата каза, че било строено от древните народи. А под древните народи трябвало да разбираме древните българи. Странни са понякога разсъжденията на войводата, но това си е негов начин на разяснения. Знае за много неща. Понякога се отпуска и ни разказва за потънали държави и градове от миналото...

На Балик складираме много от товарите си, но винаги бързаме да напуснем залива, за да не ни засече турският флот. Спираме, вечер, с кораба близо до брега и с лодки прекарваме сандъците до пещерата. После е лесно. Товарим ги на вагонетки и по релси продължаваме навътре по сух, широк тунел. Трябва да поясня, че входът на пещерата е така добре замаскиран и незапознат, с тайната човек, никога няма да го открие. Тук войводата не допуска никой да се доближи до вратата, която прегражда входа за пещерата. Знаем, че е опасно, има поставени капани и затова Манол винаги сам се справя с отварянето. След това ни повежда в тунел с широки стъпала, над които са наредени факли по стените. Ще ми се, малко по-подробно, да опиша какво видяхме първия път, щом влязохме вътре в подземието. След като преминахме първата врата, се спряхме пред друга, зарешетена с дебели, желязни пръти. Има втори капан и войводата ни посочи стената, на която се открояваше широка дупка. Ако човек не знае за този капан и отвори вратата, от тази дупка изведнъж, срещу него, изскача голяма змия, с много страховити очи. Ако застаналият пред вратата не успее да се отдръпне мигом, змията го клъвва и убива с отровата. Дори и бързо да се е отместил встрани, то уп-

лахата ще го довърши. Вътре човек се обърква от това, което очите му виждат. Една широка зала с невероятни съкровища в нея: златни статуи, златни и сребърни съдове, с форми, които никога не са виждани. В някои от съдовете има вода, вина и храна, напълно съхранени и годни за употреба. Има една златна каляска. Тук е светло, а през залата преминава бистра рекичка. В една ниша има малко вирче, а по средата му стои камък, върху който блести скъпоценен камък или кристал. Никой не може да се приближи до него. Още на пет метра от него, човек започва да изпитва ужасни болки и припада. Ако направи още една крачка към кристала, ще умре. Войводата е забранил да се приближаваме до него. Това е първото подземие, а под него има друго, в което се съхранява голям архив. Всичко там е писано на различни, неизвестни за нас езици.

Още по на дълбоко, имало специално подземие, което не било достъпно за нас. В третото, най-недостъпно, място работел някакъв команден център с много машини. Войводата казва, че там, работили хора от други светове.

Все си мисля, че когато дойде време човек да открие моите писания, дали ще повярва за чудесата, които видях през живота си? Но знам, уверен съм, че бог ще даде книгата ми на подходящ човек, за да я използва за благото на българите.

Няма да описвам дълго това, което видяхме в скалните ниши, наричани Аладжа манастир. Ще кажа само, че в подземието, що влязохме има много тунели. Някога тук е работила монетарница, а по пода са отрупани на куп много златни монети. И тук са прекарани коловози, по които са качени малки и големи платформи. И на други места сме виждали вагонетки, но в нито едно подземие не съм виждал старинен, отлично запазен кораб. Това е голяма галера, натоварена с много ценен товар... Стои на специални подпори. Войводата каза, че галерата е вкарана през същия вход от към морето, през който и ние проникнахме в подземието. По-навътре има много съкровища, статуи и сандъци с книги. И склад, който войводата нарече мавзолей и военно хранилище. Там върху една мраморна маса, на червена възглавница, е

поставен човешки череп от прозрачен кристал...

Скъпи читатели, колкото и да се старая да предам по най-автентичен начин наименованията на местностите, описани в книгата на Софроний, все не успявам. Промените, настъпили през изминалите години, са дали своите отражения върху природата и наименованията на местностите. Затова се принудих да прибегна към допълнителни пояснения, свързани с описанията. С това не променям същността на написаното, само го осъвременявам.

... Алибейското дере се намира на североизток от Провадия. Във високата си част дерето започва от западна посока и преминава на изток в по-ниската си част. Скалната църква е на около 3,5-4 м в скалата. Има 3 гроба, които са изкопани в нея преди стотици години. Полянката пред църквата е с видоизменен релеф през годините. Не е голяма и има поникнали дървета, които дават добра сянка на места. Църквата е на противоположната страна на пещерата "Свети Георги". По права линия разстоянието не е повече от 1000 м. Тук Софроний описва оставени белези, които и днес се виждат. Това са Змиите, издълбани върху скалата. Те са с добри очертания, застанали една срещу друга. Виждат се и изработените, върху камък, човешки образ и попска килимьавка. Макар и избледнели, с времето, опитното око, което знае какво търси може да ги различи. Знакът, описан като риба и половинка е по-добре съхранен, но самите очертания са по-различни от представата за риба, затова трябва да се гледа с внимание и способност за възприемане на по-странни неща. Камъкът е на не повече от 20 м от църквата, в посока запад.

... Влязохме през процепа, който е в основата на скалата. Има форма на светкавица - начупена права, в леко отвесна посока, малко наклонен надясно в горната част. Пълзим около два часа, след което се промушихме в разширение, преминаващо в изработен от хора тунел. По него може да се върви свободно, но е много дълъг. Сигурно има три-четири километра и се стига до подземна река, по която няколко кораба могат да плават наведнъж и да се разминават. Толкова е широка. Стигаме до брега на реката и там, в дясно, има скално образувание.

Точно под него е входът за тунела, който минава под реката и стига до отсрещния бряг. В тунела, водещ към реката, няма капани, но някъде по средата му има останки от човешки скелети. На брега също няма капани, но не трябва да се минава през реката. Тя е капанът! Трябва да се премине през тунела, минаващ под реката, в който няма капани.

На другия бряг излязохме в зала, в която е светло като през деня. В нея открихме злато и скъпоценности, но това е само една нищожна част. Останалото е навътре. От тази зала излизат три тунела. Единият е зад една от стените, леко прикрит. По него се стига до архива на царете. Войводата каза, че архивът бил на траките и мизите. Ама бил неразчетен. Та кой ли би могъл да достигне тук и да го разчита...

Вторият тунел е точно срещу входа, от където се влиза в залата. По него достигнахме град, за когото човек няма да повярва, че съществува. Вълшебен подземен град. Златен, с богати палати и съкровищница. В града има два кристала. Единият е изработен с неправилна форма и е върху поставка, издигната високо над земята. Вторият кристал е с формата на сфера и стои в основата на много голям саркофаг, върху подпора с три крака.

Войводата обясни, че първият кристал изпращал сигнали към небето. Той пазел и не допускал някои нежелан да проникне в златния град и пускал само достойните. Сферичният кристал е принадлежал на древните и се е предавал, при смъртта на даден владетел, на наследника на трона. Кристалът имал задачата да доставя "необходимата жизнена енергия на обитателите на Златния град".

Видяхме и голям златен саркофаг, в който е положен последният владетел, починал преди жителите да напуснат града. Този град бил владение на атланти.

Третият тунел е най-дълъг. Той се свързва с тунелите, водещи до Балик...

... Спуснахме се надолу, преминахме местността "Змиярника" на селата Чаир и Ачик къшла и се спряхме на края на това скалисто място, до нашия извор. На три метра, откъдето извира водата на изток, отдолу под земята има плоча, на която е поставен изкован знак - глава на

момиче. Изкопахме два метра земя и достигнахме до плочата. Тя е тежка, но с помощта на четирима другари я отместихме и изправяме до изкопа. Отдолу има вход и по седем стъпала слизаме до желязна врата, която препречва пътя. Тук не се влиза лесно и безнаказано. Има капани, оставени от миналото. В картата-опис е записано, че римляните са открили някогашина мина за вадене на злато. Мината била разработена от траките, които направили защитата срещу крадци. Затова, преди да се влезе вътре, е нужно да се освободят пружините, задействащи надвисналите над вратника остри шипове, намазани с вековно действаща отрова. Освобождаването им става от лоста, който се намира... След като се освободят препятствията, се взема ключа. Той е... Отключва се вратата и се влиза. Вътре, както писах, е галерия, откъдето и римляните са продължили да вадят злато. Тук намерихме множество златни монети и една нова машина за сеченето им. Има и златна жила, която не е изчерпана. Като човек, имащ поръчение да е писар и да описва всички деяния, вписвам и този ден, защото днес влязохме и в друга галерия за добиване на злато, която е непосредствено до тази. Но за да се проникне в другата галерия трябва да се излезе навън. Тя се намира на двадесетина крачки на дясно. Устроена е по-същият начин, като първата, само ключът трябва да се постави не на третия, а на петия пулт, за да се отвори вратата. Намерихме много инструменти, използвани за добиване на злато. Тук има друга, дебела златна жила... .. От село Тича, през Инчуклари, вървим за Анван-лар. От там към Андаларското дере в Балкана. По дерето има тясна пътека, по която стигаме до Кожиман пещера. Над пещерата отгоре има малка полянка. Всред полянката се намира плоча, закриваща дупка. В дупката има складирани много книги, указващи какви съкровища има в този район и как да се влезе при тях. Не се спираме, а от това място на Кожиман пещера, вървим по билото на канарата и там се вижда синор бял, сякаш посипан с гипс, белее се. На височината се вижда скала, върху която е изкован знак - разперен орел. Помежду орела и белият синор има харман, колкото две рогозки и е злят с олово. Тук е голямо съкровище, където е харманът. На

същата скала, отдолу има пещерен вход. Той е отворен. Вътре тече вода. Щом се премине водата, насреща има желязна врата, на която е кацнал бухал, държащ в човката си медна плоча с надписи. Тук е опасността. За да се преодолее защитата, ще трябва да се отсече върлина, дълга два метра и с нея да се натисне назад медната плоча с надписа. Бухалът ще се завърти и ще освободи вратата. Сега вече може да се влезе вътре.

В описа пише, че и това подземие е открито и ползвано от римляните. Ние по техните карти и описи го преот-крихме. Вътре има много древни предмети, изработени от злато и сребро, статуи и златни монети...

... При селата Пали лула и Драгойще има дол, който се нарича "Момински дол". Всред дола, на полянка, се намира "Белият извор." Водата му е бистра и много пивка. Встрани от извора има голям камък, но той е изработен от друга руда. На камъка за нишан издълбахме четири дупки. На два метра от основния камък има друг камък висок около половин метър. От този камък на три крачки, на изток, има златна мина. Тя се намира на четири метра под земята. Щом се разкопае, се открива вход. Но той е затрупан и трябва да се разчисти. Едва тогава ще се открие желязна врата. Тук няма препятствия. На вратата сме поставили заключен катинар, а ключ за него няма. Трябва да се строши и да се влезе вътре. Това, което ще видите е златна мина, използвана от римляните. В галерията има множество инструменти, книги, написани на ръка, за изработена и предадена златна руда, на латински език. Галерията има продължение на още едно ниво по-надолу, но е спряно разкопаването. В тази галерия пренесохме и оставихме петдесет оки златни монети и затрупахме входа...

. ... Село Рибарица, Тетевенско. През това село тече река "Черни вит", а местността се нарича "Побоищево". Тук, до римското кале, има сух дол, който се казва "Пусти дол". Там на камък, с височина метър и шейсет, направихме знак-дъно на котел. От този знак, на три метра на Запад, на пет метра под земята, има плоча, а под нея три каменни стъпала, които водят до желязна врата. Щом се доближи човек до вратата и се изправи, ще чуе съскане,

като от змия. Тя не се вижда, зад желязната врата е, но не докосвай вратата преди да си поставил ключа в нея. Секретът е ключът, който е дълъг две педи. Ключа, щом го завъртиш в ключалката и действието на сребърната змия се прекратява. Отключи, лошо вече няма. Вътре е широка стая, има много злато на пясък. На дясно има проход, галерия, където е добивано злато и сребро...

...До село Душанци, на висок камък, е изработена кучешка глава, обградена с жлеб. На десет метра от нея, в посока - изток, се открива твърдо място. Тук сме зазидали пещера. Трябва да се разкопае на два и половина метра и се опира до каменен зид. Зидът трябва да се разбие и ще се разкрие широк отвор. Високо в пещерата, сме изписали голям християнски кръст. Точно под него, долу на четвъртит камък, е изработен пищов, сочещ с дулото желязна врата. Ключът е... Тук имаше препятствие, но ние го отстранихме. За да се отвори вратата, има секрет - завърти четвъртития камък в обратна посока на часовниковата стрелка. Вратата ще се отвори и без страх се влиза вътре. Тук е мина за добив на злато. Има голямо количество изработена руда и оставени рударски инструменти.

На същото място, отгоре на калето, има два грамади камъка. И в двата сме оставили златни монети, а в един кравешки рог - описание за входа на калето. Той е в малката грамада.

Пак там, до село Душанци, има мочурливо място и в него се намира извор с лоша вода. На изток, от извора, се вижда червен камък - висок около метър и седемдесет. Върху камъка има белег- счупен кръст. На седем крачки от него, на запад, има сух дол. Ние тук, на три метра под земята, открихме мина за каменни въглища. Входа на мината зазидахме. Няма препятствия. Тук има условия за живеене. Оставихме за съхранение десет торби със злато и една книга, в която сме описали какви други неща има в този район. А те не са малко...

Местата, които описвам, не всякога мога да ги предам с голяма точност. Не, че са тайни, а защото около тях няма трайни белези, по които да съставя описа. Ето тук, в районна на село Гаганица, Берковско, ще трябва по-общо да изразя описанието, но макар и бедно, то дава

напътствие и се разбира за коя местност пиша. Тук ще трябва са се открие една нива, с пропаднало в нея място. Покрай тая нива минава коларски път. Накрая на нивата расте голямо церово дърво. Насреща има голяма погребална могила, а на нея голям кръст. Кръстът е дялан от камък. Тази могила ще е най-добрият ориентир. В средата на пропадналото място на нивата, на седем метра под земята, има зазидана златна мина. Щом знаеш вече за нея, разбий сухия зид и влез без страх вътре. Тук е галерия на голяма златна мина. Има неизвозена руда в големи количества...

... Село Гиген, Никополско. Там река Искър се влива в Дунава. На Запад от калето е пасище на патици. На това място има изкуствено изработен камък, равен със земята и на него е изкована волска стъпка за белег. На шест метра на изток, от камъка, има земно място. Изкопай пет метра и ще се отвори дупка и щом влезеш долу, ще се види желязна врата. Ключът е над вратника. Отключи, но не влизай вътре. Има страшни препятствия от желязни въртящи се шипове... Първо ще трябва да се освободят яйловете (пружините). От дясната страна, до самата врата, ще видиш да се подава малко парче желязо. Не го пипай с голи ръце. Намазано е с вечна отрова. Хвани го с ръкавица и го издърпай. Пружините на препятствието вече са освободени и тогава влез. Вътре има много златни монети и две златни царски корони. Ние така ги заварихме, а в описанието не пише кои царе са ги носили...

... Село Лясковец, Търновско. В района на селата Черна, Ачик и Камила е местността "Златарник". На Запад, от това място, се намира сух кладенец. До кладенеца, на пет метра към изток, има плоча с изкован знак - момиче. Разкопай пет метра и ще се открие вход със затворена желязна врата. Не влизай! И тук има залостени препятствия, които убиват. До ръба на желязната врата, на една педя разстояние от нея, изкопай педя земя и ще видиш халки, на които са закачени пружините, които движат остриета на копия. Откачи, една по една пружините и ги прикачи на другите свободни куки. Дръпни вратата към себе си. Ще се отвори. Влез вътре, това е галерия на

златна мина. Има още много да се вади. Златната жила е по-дебела от човешки пръст. Вътре има и много инструменти. ..

... До София, над село Бояна, на планината Витоша е Боянският водопад. Където пада водата му, на десет метра на Северозапад има огромна пукнатина. Долу е три метра широка, а горе два метра ширина. Висока е шест метра, а вътре, в нея, има заклещен камък, бял. Краят на комина на пукнатината горе сочи входа, засипан с много пръст. Белият камък е входът. Не сме влизали вътре. Описът, който притежаваме само казва какво се намира там, но не посочва начина как да се влезне. Пише, че ако човек е богопомазан и знае как да влезе, щял да ахне от невиджани чудеса и съкровища, много ценности и злато...

... При извора на река Оряховица се намира Траянова-та крепост. На Изток от нея се виждат полегнали камъни, а в близост до тях други камъни, наслагани едни върху други. На тези камъни са изработени две пилета. Едното пиле хвърчи, а другото е с наведена човка към земята. На три метра от знака, към запад, като се разкопае земята, на два метра и половина, ще се открие дупка. Тук се намира галерията със смока, който пази и не допуска да се влезе вътре. Не се плаши от смока, който се люлее отпред и следи с глава, накъдето вървиш. Изкуствен е, но наближиш ли, на една ръка разстояние от него, ще те клъвне и мигом ще умреш от отровата. Върви внимателно и щом влезнеш вътре премини гьола, а близо до гьола, отдясно ще видиш едно долапче. В него има на кантар желязна топка и на нея е закачена тел. Потегли топката към себе си, към нозете си и смокът ще се върне и скрие. Тогава спокойно премини вратата и продължи навътре в галерията. От ляво ще влезеш и ще ходиш покрай водата и ще срещнеш светлина. Измини я, от дясната страна има желязна врата, а от дясната страна на вратата има долапче със синджир. Откачи синджира, долапът ще се отвори. Бръкни дълбоко и вземи ключа. Вратата има три дупки. Постави ключа в средната дупка и превърти три пъти. Вратата ще се отвори. Вътре е широко, като стая - в нея има три купа със злато, оставени от трима царе.

Насреща има маса, върху която са поставени три царски корони. Срещу средната корона на стената има рамка като огледало. Разбий го, зад него е ниша и от нея ще вземеш едно шише с книга, която ще ти даде указание какво трябва да направиш и след това да продължиш навътре за още много работи....

...От Траяновата крепост се стига до турската кула, в която живеят турските войници за опазване на хазната. Срещу кулата, на дясно, има кладенец с много хубава вода за пиене. От същия кладенец е искал да пие и часовоят при кулата, ала височайшият не му е позволил. Над кладенеца има малка полянка, в която сложихме шестдесет чанти със злато. Там има плоча, на която пише за белег оставихме. От там тече река, по която се отива до едно село, което се казва "Плоча". Над селото има висок камък, който се нарича "Орлов камък". До него има друг камък, който е висок един метър и два дълъг. По-нагоре, на дванадесет метра, има камък, отрязан като с трион, на него, до земята, има поставен знак - малък кръст. На три метра, от него, изкопай един метър земя и ще намериш едно гърне с 500 петолири. В същото място, по-нагоре, има воденица с тепавица. Пред воденицата има три грамади от камъни и земя. В дясната грамада няма нищо, а в средната има три купа с пари. Насреща, на Юг, на 100 м, има камък, прилича на бременна жена. Отгоре на воденицата има високо място, където ще видиш широк камък. Камъкът е плоча. Под нея оставихме девет чанти със злато. Още по-нагоре, на отбивалото, има камък, на който поставихме кръст и полумесец. Над знаците има плоча с три пукнатини. Средната пукнатина е най-голяма и в нея има дванадесет чанти със злато и две златни женски гривни.

В същата местност, на север, път минава покрай малко манастирче. От него на Запад има един бял камък, колкото вол е. На него - четири дупки с резки до тях, направихме за знак. На шест метра от знака, на юг, копай два метра земя и вътре ще намериш едно малко буре за вино, пълно със златни пари. До камъка има хубава вода за пиене.

От същото място на север има сухо дърво, като го минеш, на малко разстояние от него, ще срещнеш камък

като сандък. Малко на изток има камък, като с бичкия отрязан, отгоре до земята. В същото място има висок камък и на него едно корито. На изток от коритото, на сандъка, на разстояние четири метра по средата, изкопай и ще откриеш четиридесет чанти злато. По-нагоре на един куршум разстояние (200 м - б. а.) има хубава вода за пиене, казва се "Харамийският кладенец." При него е гробът на дядо Петльо, при главата му има един котел със злато, четири чаши и неговата пушка, пълна с минцове злато.

... Много са тайните, скрити в земята ни, за които войводата знае, но не всичко ни разкрива. Чудим се на подземията, в които влизаме и това, което виждаме в тях. А тези подземия са безкрайни, може човек цял ден да върви по тях и да не достигне края им. Днес влязохме в подземията на старинната крепост, наричана Овеч, за която войводата ни даде неразбираеми обяснения. Каза, че под крепостта има подземия и други съоръжения, но се намират на голяма дълбочина. Те били използвани от древните строители. Не уточни и не разбрахме, кои са тези изкусни строители, създали подземията. Каза, че са създадени с цел да съхраняват специално изработени бойни машини и действащи на някакъв принцип на слънчевото и някакво друго лъчисто хранване. Нищо не разбрахме от тези думи, за слънчево и другото хранване. Войводата само поясни, че част от тези машини все още се намират в недостъпните части на подземията. Там не можело да се ходи. Не можело да се влиза, но при идването си по нашите земи римляните са успели да проникнат в някои от подземията и да използват част от намерените уреди. Но до бойните, не могли да достигнат. Не се изясни, какви са тези уреди. Може да са като нашият сифон, който само ние притежаваме. По-важното е, че римляните разширили част от тунелите и превърнали помещенията в свои бази за съхранение. В някои от тях все още имало неоткрити оръжия, монети и свитъци.

Войводата каза, че тунелите под Овеч водят в различни посоки. Едни от тях се свързвали с морските подземия и съкровищници, а други отивали към централната част на страната и Странджа.

(Ще си позволя да направя една малка справка, за

крепостта. Крепостта "Овеч" е строена през първата половина на II век, от преминаващи римски легиони, върху руините на много по-стара крепост. Първата старина е строена още през VII-VIII в. пр. н. е., от изчезнала вече цивилизация, живяла по тези места. Римляните са използвали част от основите на старата крепост и са доизградили друга част.)

ДОКОСВАНЕ ДО ИСТИНАТА

Необходими бяха дълги години, за да разкрия откъде покойният народен лечител Вергиний Кацаров притежава карти и описи, за наличие на древни съкровища у нас. Знаех, че издирването на карти и съкровища се бе превърнало в жизнена необходимост за Вергиний, в смисъл за съществуването му. Той не жалеше сили и средства, пътуваше през всички сезони на годината и търсеше. Беше преброял цяла България - истински изследовател на стотици местности, пещери и подземия. Познаваше всяка иманярска група, по села и градове, навсякъде бе очакван с радост и надежда. Хората му съдействаха, мечтаеха да открият съкровища. Сърдечен, по природа, забавен и сладкодумен разказвач, Вергиний Кацаров пазеше, като зеницата на очите си, картите и описите. За тях не говореше, от него дума по този въпрос не можеше да се изкопчи. Доверяваше се на съвсем малък кръг от хора, с които споделяше тайната за произхода на картите. Носеха се легенди за начина, по който са придобити картите. Били откраднати ту от секретния турски архив, ту от секретната библиотека на Ватикана. Не един роман може да се напише за начина, по който картите са транспортирани от страна в страна, докато пристигнат в България.

Игумен Гавраил, много преди мен, се бе запознал с Кацаров и беше получил от него описа за "Музея под Витоша" и можеше да ми разкаже още нещо за този чудак. А този чудак бе починал на 92 годишна възраст, казвайки на близките си, че бил отровен от Панайот, когото цял живот поддържал с лекарства против рак.

Ще предам думите на Учителя, казани по този повод:

- Човекът, от когото Вергиний Кацаров е получавал картите и описите, е Панайот, когото ти, след дълъг период от време, успя да откриеш и да установиш връзка с него. Панайот почина, само няколко дни след като се чухте с него по телефона. Той беше в болница и за съжаление ти не можа да разкриеш тайната докрай.

- Така е, но пътищата водеха към неговия баща. И най-странното е, че баща му, който отдавна не е жив, е притежавал, незнайно откъде, картите и описите. Би трябвало да е най-богатият човек, а той е живеел едва ли не в мизерия. В малка къща в Ямбол.

- Имал е и една друга, селска къща, в която дълго време е живял.
- Напомни ми Учителят.

- Вече е продадена. Дворът е прекопан, прилича на къртичина.

- Защо мислиш, че бащата на Панайот е живял мизерно? От това което си разследвал, можеш да направиш логични заключения, но това не винаги е истината.

- Как да разбирам това, Учителю? Живял в едноетажна схлупена къщурка в Ямбол, в една стая, другата давал на цигани под наем. Бил обущар, нямал никакви пари и бил много стиснат.

- Бащата на Панайот е бил мъдър, за времето си, човек - отвърна Учителят и ме стрелна с очи. - Живеел е в бедност, защото от други, духовни стойности е бил изграден животът му. Той е можел да живее в охолство, но е предпочитал бедността... Видял е много съкровища, от които е подбрал и взел някои неща, направил е снимки на подземия със златни статуи. Но не е използвал златото и диамантите за повишаване на жизнения си стандарт. Той е имал други ценностни измерения. Завещал е всичко на сина си, който е знаел къде са скрити и картите, и дневника, и взетите от баща му неща от местата, в които е влизал.

- И синът му не е живял богато, Учителю. Продавал е...

- Имало е клетва, даден е обет между баща и син. Синът не е трябвало да разкрива тайните, както това е правил и баща му пред него. Панайот е чел, разглеждал е, но не е допуснал никой до местата, показани на картите. Всичко е там, където го е оставил баща му.

- Но ти не каза, от къде бащата на Панайот е притежавал тези карти. Има ли нещо вярно, че са принадлежали на масоните, че са откраднати от секретния музей на Ватикана и Турция?

- Няма капка истина в това. Нещата опират до Вълчан войвода...

- Има огромна разлика в годините - избързах да философствам аз. - Не може... Вълчан да му е предал...

Той се засмя. Знаеше какво огромно желание имах да науча още нещо за Вълчан, а не само легенди.

- Вълчан войвода - заговори Учителят - е бил духовен човек и като извисен е заобиколен от хора с отворени за духовността сетива. Ще се изненадаш ли, като научиш, че е контактувал с инопланетяни? Имал е не само раз решението, но и мисията да събере картите, разкриващи подземията в България, които през този период са станали собственост вече на Ватикана и Турската империя. Организиран е нападения над пратениците, пренасящи такива карти и ги е събирал в архив. Влизал е в различни подземия и там, където мястото на съкровищата му се е струвало несигурно ги изваждал и пренасял в големи, много по-сигурни подземия. Целият архив от карти е старателно подреждан и съхранен. Към архива принадлежат дневници, описващи точно входовете, капаните и намиращите се в подземията съкровища, в които са влизали. Тези дневници са били водени от поп Мартин. Само хора, които са имали личната благословия на Вълчан войвода са имали достъп до част от тайните му. Ни кой не е знаел всичко, освен поп Мартин. Поради тази причина днес до нас са стигнали само предположения или непълни описания, правени от близките на Вълчан войвода пред техните наследници.

А сега на въпроса, от къде бащата на Панайот притежава тези карти. Ще ти кажа, Кръстьо Пулев наследява от баща си много истински карти и документи, които той от своя страна получава от близък наследник на Вълчан войвода. Споменах ти, че Вълчан е влизал в много подземия и от там е взимал и други карти. Така се е образувал своеобразен архив от карти и други уточнителни документи. Дневникът съществува и е съставен лично от Кръстьо Пулев на базата на пояснителните документи и личните му впечатления от местата, където е влизал. Бил е достатъчно умен, хитър и съобразителен, да не издаде тайните, които знае и всичко около него да се обвие в мистерия. Влизал е в най-различни подземия и подземни градове и е взимал по малко от всякъде. В

"Музея под Витоша" не е успял да проникне, въпреки че е имал голямо желание. Всичко, което е негово притежание е скрито в древно подземие. Там са съкровищата, които е изнесъл, картите и дневника. Тайната на Вълчан войвода ще се разкрие през следващите няколко години. Пожелавам ти успешно разследване...

- Е, щом трябва да продължа разследването...

МАСКАТА НА ЦАР ТЕРЕС

Ние българите имаме с какво да се гордеем. Не само с писмеността си, но и с безценните съкровища от древността, които разнасят славата на България по света. Златните съкровища будят възхита и очароват със своята красота и изякност, с неповторимостта на изработката. Показвани в много музеи по света, те привличат все повече любопитни погледи към историята на нашата страна. Вместо да бъдем благодарни за това внимание към страната ни, все по-често, в пресата се появяват нападки: "Нужно ли е да се излагат на показ тези безценни произведения на древното изкуство по света? Не е ли твърде скъпо тяхното пренасяне, охрана и застраховка за България? Носят ли тези изложения някаква печалба?" Твърди се, че оригиналите, изнесени в чужбина, след това се връщат у нас като отлично изработени копия? Колко много се шуми по тези въпроси! Вместо насърчаване, отрицание на доброто. Не мога да не взема отношение по тази тема. Тези въпроси ме вълнуват и ще изразя моето становище. Дали е удачно да се изнасят и показват в чуждестранните музеи нашите съкровища? Удачно е! Чрез тях чужденците се запознават с бита и древната култура по нашите земи, научават и за България, за която те малко знаят. Действително ли изнесените златни оригинални предмети се връщат като копия у нас? Нужно е да изброя само някои от шедьоврите на златарското изкуство, за да стане ясно, че страховете от подмяна на предмети е невъзможна. Ще ме апострофирате, че се правят отлични копия от златните съкровища? Вярно е, изработват се много качествени копия от оригиналите, но копията никога не могат да бъдат напълно идентични с оригинала. Винаги се откриват несъответствия - на пръв поглед незабележими, но при изследването - ясни.

Няма да правя анализ на богатата колекция от произведения на древността. Не е нужно. Ще се спра един-

ствено на златната маска, приписвана, на цар Терес, която, достатъчно ясно, ще илюстрира твърдението ми.

Една от най-значимите находки у нас и на Балканите, е уникалната златна маска, изровена в античната могила "Светицата" край град Шипка. Според починалия археолог ст. н. с. д-р Георги Китов от Археологическия институт, тя е на владетеля на Одриското царство цар Терес, живял през втората половина на V в. пр. Христа. Находката наистина е значима - маската е изработена от 23 каратово злато с тегло 694 грама, докато маските, открити в древна Микена, са тънки като фолио и тежат 40-50 грама. Върху масивната златна маска, личат ясно чертите на могъщия владетел - лицето, носът, очите, брада и мустаците. И все пак Терес ли е изобразен на маската? За да се уверят, че лицето от маската е на цар Терес, бащата на Ситалк, археолозите я сравняват с лика на владетеля на одрисите, изсечен върху монети и установяват, че това е неговият образ. Освен маската от могилата са извадени и други безценни предмети: масивен златен пръстен, тежащ 15 грама, с изящно вдлъбнато изображение на гребец-олимпиец с весла в лодка. Пръстенът е идеално запазен, без нито една драскотина върху него, което според учените означава, че пръстенът не е носен, а е бил дар на знатния владетел, погребан тук. В гроба е открита и рядко срещана находка - анатомична броня от бронз, съставена от две части - гръб и гърди. Намерени са и старогръцки съдове от бронз и от глина, части от оръжия - останки от голям меч, копия и метални стрели. Тези вълнуващи открития ме изпълват с гордост, затова че ние сме наследници на едни от най-древните цивилизации и народи, населявали България - земя, дала на света боголюбиви владетели, за които тепърва ще се говори.

Маската на Терес живо ме интересува, не само заради оригиналността, но и поради тежестта. Това фрапиращо тегло ме подтикна за размисъл и се отправих към църквата да попитам какво ще ми каже, по този въпрос, Учителят.

Не го открих в църквата, нямаше ги и кучетата отвън, които вечно го придружаваха и тръгнах да го търся из

района. Открих го да седи върху каменен блок, част от древна постройка и да съзерцава останките от съборени каменни колони. Какви ли събития съзираше в тези величествени останки? Подвоумих се, дали да му се обадя, или да се върна обратно, но кучетата легнали до него ме забелязаха и весело замахаха с опашки. Игуменът се обърна към мен, видя ме и изчака да се приближа. Посочи място до себе си и аз седнах. Не попита нищо, потупа ме с ръка ободрително по гърба и зачака да отговори на някои от хилядите ми въпроси.

- Вълнува ме златната маската на Терес, Учителю -проговорих аз.
- Искам да разбера, действително ли е на Терес?

- Защо? - Учуди се той. - Какво те смущава?

- Тежината. Не е характерно погребална маска да се изработва с тежина от 694 грама.

Той се замисли, но усещах, че замислянето му е привидно, защото едва доловима усмивка се готвеше да плъзне по устните му.

- И сега търсиш довод да отречеш, че маската не е на тракиеца Терес? Въпреки уточненията на учените?

- Не твърдя това, Учителю. Имах някои съмнения и затова...

- Съмненията трябва да се проверяват - одобри думите ми той, - но какво ще стане с маската на тракийския владетел, ако се окаже, че тя не изобразява неговото лице?

- Че е на друг тракийски владетел. Има ли някакво значение?

- Няма. Е, да проверим тогава на кого принадлежи маската, а, Ученико?

Не казах нищо. Знаех, че вече е подготвил отговора и зачаках. Може би щеше да ме пренесе далеч, назад във времето, както го бе правил досега, а можеше и да приложи друг похват. Не можех да предвидя решенията му, затова търпеливо зачаках да видя какво ще се случи.

- Златната маска действително не е на Терес - започ на обясненията си Учителят и ахнах, въпреки че очаквах подобно развитие. - Била е притежание на атлантски владетел от второто поколение и е предадена на тра-

ките, когато атлантите идват по тези земи след окончателното потъване на Атлантида. Била е притежание на няколко тракийски владетели, последният, от които е Терес.

- Но защо е толкова тежка? Допускам, че е служила за някакъв ритуал.

- Логична мисъл - съгласи се той. - Интуиция. Маската на Терес е служила за връзка на владетелите с галактическия информационен център. Да, тракийските владетели са имали връзка с Космоса...

- Как е ставало това, Учителю? Маската да не е радиопредавател?

- Поставяла се е върху постамент, който е имал в най-горната си част три накрайника, прилепващи в точно определени точки на маската - до очите и брадата. Чрез микрочипове се е осъществявала идентификацията и връзката с центъра.

- Можеш ли да ми опишеш, как са изглеждали тези антени?

- Трите накрайника са тънки, с дължина около 18-20 сантиметра. Наподобяват на малки антени, завършващи с леко заоблени разширения, които пасват точно на малки вдлъбнатини, в точки на маската, и така се образува верига и проводимост на информационните потоци.

- А от какво са изработени накрайниците? - продължих да питам аз.

- От фин чист кристал, покрит със златна обвивка, с изключение на разширенията, които са изцяло кристални.

- Извини ме за любопитството, но при откриването на маската не е намерено нещо друго свързано с нея...

- Ако имаш предвид постамента, така е. Няма как да бъде открит, защото този постамент се съхранява в Храма на Светлината.

Кучетата неочаквано скокнаха и хукнаха подир зеленикаво гущерче, движещо се из каменните грамади. Допрели муцуни почти до земята, те се мяха ту наляво, ту надясно и тихо скимтяха неспособни да уловят гъвкавото бързодвижещо се животинче. То се шумгна в една цепнатина на каменен блок и изчезна. Кучетата подрас-каха с крака върху блока, дано цепнатината се разши-

ри, изляяха няколко пъти заплашително и се върнаха до краката на игумена. Разсмяхме се от поражението на кучетата, които не се почувстваха унижени от неуспеха, а повдигнаха глави и ни загледаха учудени. Смеяхме се, те останаха доволни, че сме в добро настроение и зашиваха с опашки по камъните.

Погледнах Учителят, в очакване да разбере къде се намира Светилището. Беше твърде важно и сега сигурно щеше да ме пренесе там. Но не познах.

- Светилището се намира под "Голямата Косматка" -определи местото той. Явно днес не искаше, по някаква причина, да ме преселва и продължи: - Разположено е върху кръгъл мраморен подиум, обграден със златни пилони, инкрустирани с цветни диаманти. То също е наследство от атлантите. А маската е съхранявана в друг храм още по времето на Атлантида. В последствие траките започват изграждането на аналогични храмове, но с по-малки мащаби.

- Учителю, понеже не виждам този храм, моля те, опиши ми го.

- Така да бъде - съгласи се той и започна да обрисова Храма на Светлината от времето на Терес. - Храмът на Светлината, Ученико, е с кръгла форма, в който се намира постаментът за маската. В кръг, около него, покрай стената са наредени не много високи мраморни статуи на различни владетели и богове. Единствено срещу входа, по права линия, минаваща през постамента, виждам златна статуя на владетеля на атлантите, последен притежавал златната маска. Великолепна статуя. Каменните стени са изрисувани с различни сцени и изобразяват взаимоотношенията между атлантите и траките, а също така и част от бита и ритуалите на самите траките. Интересни взаимоотношения. Един ден ще видиш сцените и трябва да ги опишеш. Личната стая на Терес се намира до храма на Светлината. Влиза се през отделен вход и не се свързва с храма чрез тунел, коридор или врата. Помещението е самостоятелно, в него се намират личните вещи на Терес. Военни отличителни знаци, шлемове, оръжия... Атрибути, отличаващи го като владетел. Има ниша с подредени печати, документи, дарове от други владетели.

От храма на Светлината се влиза в подземие, където се съхраняват скъпоценности и предмети от различни епохи, ръкописи и трите златни книги, наследство от атлантите. Терес и владетелите са имали достъп до това подземие, където са съхранявали и своите съкровища от владетелските хазни и са ползвали златните книги и ръкописите.

- А под дъното на саркофага... - интуитивно подсказах аз.

- Под дъното на този саркофаг се намира стълбището, водещо към подземието - допълни Учителят. - Саркофагът се премества и разкрива входа чрез механизъм... Слиза се по стълбите и от каменна площадка се върви по страничен тунел до неголямо помещение, от което започват тунелите, водещи към храмовете на Слънцето, Луната, Сириус и храма - пантеон на Боговете. От изходната, първа площадка, без да се навлиза в страничния тунел, се продължава малко напред и се достига до други каменни стълби, водещи до подземието. Подобни входове към подземието има във всички храмове и образуват мрежа по между си. А на по-долно ниво - продължи той - се намира стар атлантски град от времето на средните атланти. В него виждам съоръжение, с което атлантите са изработвали междупланетните си транспортни средства.

Замълча за миг отправил взор в безкрая, но вътрешно, в себе си, виждаше ясно картините на тези далечни времена.

- Застанал съм пред една висока златна статуя на първия атлантски владетел - заговори бавно той. - Много е впечатляваща... А това е по твоята книжна част... Докосвам кристален сандък, в който се съхранява много дебела книга, която атлантите са наследили от лемурийците. В нея са описани отделните периоди на развитие и съществуване на цивилизацията на лемуриите. Книгата е направена от много фини златни листа, а кориците са от тънък кристал с богати инкрустации по тях.

- Владетелите влизали ли са в подземния град на Атлантите?

- Не, до подземния град на средните атланти, траките не са имали достъп. Входът, за това подземие, се нами-

ра между постаментата и златната статуя, пред която има каменен саркофаг, където се съхраняват атрибутите на атлантския владетел...

- Не ми каза, дали в "Светицата" има други, неоткрити помещения? Ще бъде интересно за археолозите да научат за това.

Той се засмя, смееше се радостен и доволен от неуморимостта на въпросите ми. Кучетата моментално надигнаха муцуни и впериха очи в игумена. С леко разтворени челюсти и игриви очи и те сякаш се усмихваха и радваха.

- Доста продължително ти е разследването, Ученико, - попритихнал от смеха най-после заговори Учителят. - Е, щом се правим разследване, да продължим. Да, в "Светицата" има още две неоткрити помещения. Едното представлява подобие на малък храм, за да бъде владетеля по - близо до боговете в последния си път. В другото има оставени различни керамични съдове, предмети за бита, монети и скъпи вещи. Другите две стаи са разположени една под друга, като входът за тях е от противоположната страна на входа с маската. Горната стая е разположена на едно полуниво по-ниско от откритата вече стая. В нея е храмът, в който има олтарна част, изработена от полиран камък и наредени покрай стените статуи на богове, почитани, по това време, от траките. В центъра има кръгла площадка, изработена като мозайка от различни по цвят малки квадратни плочки, обкантена със златни первази. Под площадката е монтиран механизъм, при задвижването, на когото статуите започват да се движат в кръг по посока на часовниковата стрелка и след като направят един оборот се отваря вход, откъдето се влиза във втората стая. Механизмът се задвижва, когато се стъпи върху площадката и се застане в правилната посока и разположение на краката върху плочките. Във втората стая има различни предмети изработени от керамика, злато и мрамор. Има монети, златни украшения, бронзови фигури и глави на предишни владетели, божества, както и пластики, изобразяващи кораби на инопланетяни. В отделен ъгъл са поставени кристали от втори клас енергийна мощност, чрез които се задвижват

лазерни устройства, използвани още от атлантите и съхранявани в подземията под могилиите. Зад малка ниша има механизъм, при задвижването на който се влиза в подземието.

- Учителю, през цялото време исках да попитам как е отлята златната маска и все не успях. А това е твърде важно.

- Михаиле, не се опитвай да хитруваш - меко ме скастри той и аз съжалих за подкупващия въпрос, а той продължи - Знаеш, че маската крие тайни, някои от които ти разкрих. А до технологията, по която е изработена, науката ще достигне след няколко години...

Въпросът за "Голямата Косматка" сякаш бе изчерпан - игумен Гавраил приглади с ръка дългата си коса, разтри с длани очите си и зачака. Време бе да запитам за другите две могили и Храма на Светлината. .

- Под другите две могили, Ученико, се намират храмовете на, Слънцето, Луната, Сириус и на Светлината - пантеон на Боговете с прилежащите им олтарни помещения, статуи, стенописи и хранилища с документи. Всички са свързани по между си и с подземието под тях...

Привърши ли разговорът с Учителя за могилиите? Не, не е приключил, но в мен изплува спомен, който ме върна години назад...

Зимата започваше със сняг, когато посетих село Шипка. Имах сведение, за местен човек, който пази спомен за Голямата Косматка и поисках да се срещна с него. Вече не се спомням името му, но съм записал всяка подробност, която човекът ми разказа.

Живееше в едноетажна къща с двор, обграден с бодлива телена ограда, и като всеки българин ме прие гостоприемно. Не е нужно да описвам как българинът изважда и поставя на трапезата всичко, което има за почерпка. Среден на ръст, със завидно запазени здраве и разум, бай Христо, така ще го нарека, ми разказа следното:

- На деветдесет и седем години съм, момче. От Шипка съм. И родителите ми са от селото. Тук съм израснал. Питаш за "Голямата Косматка". Не е същата, която беше, когато бях седемгодишно дете. Променена е. Някога, в нея имаше голяма пещера, събираше много овце да пла-

днуваттам. Влизал съм вътре, голяма и широка бе...

Бай Христо премрежи очи и се пренесе в миналото. Ръцете му поставени върху дървената масата се свиваха в пестници, дишаше учестено, устните му леко потръпваха.

- По онова време - тихо продължи той - турците имаха войскова част хей, там долу при Косматката. Селото ни я имаше, я нямаше десетина къщи. Все стари хора... Мама умряла при раждането ми, а татко станал хайдутин и турците го убили. Баба и дядо са ме отгледали... Е, разприказвах се, а ти искаш да чуеш за Косматката.

- И това, което каза, бай Христо, ми е интересно да слушам - успокоих го аз.

- Ами - продължи той - дядо видял аскерите да се шурат насам-натам и чул да викат, че генерал Скобелев и генерал Радецки идат насам и ще ги атакуват. И ние побягнахме, за да се спасим от обстрела. Че инак откъде руснаците да знаят, че тук все още се намират български къщи... Турските оръдия гърмяха, гърмяха и руските, а земята под нас се тресеше от взривовете, които избухваха. Бягахме с малкото вещи, които можехме да носим. Страшно беше - мълвеше тихо бай Христо все още пренесен в миналото. - Освобождението ни завари все заселени на другия край на България... После две войни, пленничество, женитба, деца... Сложен живот. След седемдесет и седем години, на старини, се завърнах в родното си място. Е, пак се отплеснах. Ти се интересуваше от Голямата Косматка, ама тя вече не е същата. Заварих пещерата затворена, сякаш никога не е я имало. А тя си е там, на същото място, само че турците са я зазидали. Сигурно са скрили вътре оръдия или не знам какво.

Въпреки натрупания сняг, заедно с бай Христо, се добрахме до Голямата Косматка и застанахме пред нея. Висока, мълчалива, тайнствена... С шапка от сняг тя се открояваше величествено върху белотата на снега. Зад нея още две по-малки могили изпълваха платото.

- Ето тук от северната, или по-точно североизточната страна бе пещерата, момче - посочи с ръка бай Христо могилата. - Помня, помня много добре къде бе. Не мисли, че на тези години човек не помни. Що съм се

катерил по тази могила... А сега ела да ти покажа, къде турците са хвърлили златото, което са носили...

- Защо да го хвърлят, бай Христо - учудих се аз. - Злато хвърля ли се?

- Хм, защо, ами, ако успеят да се спасят, един ден да си го вземат. Знаели са, че спасение тук няма. И все пак са се надявали...

- А ти от къде знаеш мястото? Нали не си бил тук.

- От един турчин, станахме по-близки от братя в чуж-бински зандан... Пленници бяхме, та той ми е разказал всичко. Участвал е в битката при Косматките. Мобилизирали го осемнадесетгодишен... Каза, че много злато има заровено в траншеите на Шипка. Много. А това, дето са го хвърлили, е, в тоалетните им е друга работа. Не знам дали ти е известно, че турските тоалетни се изкопават в земята и там се спускат плетени кошове. Изработват се от млади клони, горе широки, долу тесни, конусовидни...

И той ме заведе да видя мястото. Преди да се разделим бай Христо ми намигна с едно око и тайнствено прошепна:

- Има и една голяма тайна. Ще ти кажа какво ми разкри мойт приятел-турчин, преди да умре. Каза, че е участвал в скриването на турските знамена, за да не бъдат пленени от нас, българите.

- И как така ти довери тази тайна, бай Христо? - попитах недоверчиво аз. - Турчин никога не доверява, на невярващ в правата вяра, такива неща. Вярно, каза, че сте били повече от братя и все пак... Да не би знамената да са зазидани вътре в пещерата?

- Не са в пещерата, момче. А Исмаил имаше защо да ми довери тайната. На два пъти му спасявах живота, рискувах моя - леко се докачи от недоверието ми бай Христо. - Но хайде, нека това оставим за друг път...

Нямаше друг път... Написах съзнателно спомена си за "Голямата Косматка", за да помогна на археолозите, като ги запозная с неизвестната за тях пещера. Тя действително е съществувала и е време да бъде открита.

А сега да разгледаме "Голямата Косматка" от по-друга гледна точка - от разкопките, извършени в нея. Първо, нека уточним, "Голямата Косматка" е една от най-голе-

мите могили на Балканския полуостров - с височина 20 метра и с диаметър около 90 метра. Подобна е на други две могили край град Шипка - Оструша и Шушманец. При извършените разкопки, от археолога професор Китов на "Голямата Косматка", е открит храм, с представителна фасада, а в средата на фасадата е оформен вход, зад който няма помещение. От входа започва дълъг тринадесет метров коридор, изграден от обработени камъни, настлан и покрит с дървени греди. В северния край коридорът опира до втора - фасада вход, който извежда в първата от трите камери. Както фасадата, така и първите две помещения са изградени от отлично обработени големи каменни блокове, споени със залети с олово железни скоби. В първата камера е намерен скелет на кон, а във втората е открит входа с мраморна врата, украсена с човешки изображения, част от които са женски глави, имитации на железни гвоздеи, както и с пластични орнаменти, украсени в синьо и червено. Входът към третата камера е преграден с каменни зидове. Прави впечатление, че това помещение е вдълбано в гранитен блок, с тегло повече от 60 тона, и е покрито с монолитен каменен блок с триъгълно сечение, така че цялата камера да наподобява саркофаг. Вътре е моделирано ритуално легло на тракийски владетел. Извършеното символично погребение е с богати дарове от множество предмети: конски апликации, начелник, златни украшения по мечи и златна сбруя с човешки и животински изображения и с растителна украса. Буди учудване златният венец, изработен във форма на дъбови листа и жълъди. Но той е с много голям диаметър, около 45 см, и не може да се постави на човешка глава, тъй като няма човешка глава с подобни размери. Намерени са и други цени предмета - върху придадена към ритуалното ложе маса, два съда от алабастр и златен киликс, представляващ чаша за вино, с тегло около 400 грама. Киликсът е с изящно тяло, две елегантни дръжки, блестяща гладка повърхност и украса от врязани растителни орнаменти по вътрешната страна и по дъното. На дъното му е изобразена звездата на Вергина. Киликсът от "Голямата Косматка" е вторият златен съд, намиран при разкопки в тракий-

ски гроб след каничката от "Могиланската могила" във Враца, открита през 1996 г. До киликса е поставен най-старинният и оригинален предмет, който някога е намиран в тракийски гроб. Той е точно копие на средиземноморска мида. Запазени са двете части - плоска основа и шарнирно свързан корубест капак. Върху основата са прикрепени крачета от единадесет многолистни розети от сребро. И това не е всичко. Открити са още златни предмети - глава на елен и глава на богиня. Едно от най-уникалните произведения, намерено в могилата, е бронзовата глава. С естествени размери, тя изобразява брадат мъж, с очи от полублагородни камъни. Датирана е от втората половина на V в. пр. н. е. Открита е и една глава на негър, от злато, за която археолозите все още нямат обяснения. Запазена е и яка от дреха, изтъкана от златни нишки. Освен тези находки, които са с висока естетическа и научна стойност, има й други изключително ценни: железен меч, в кожена кания със златни апликации, бронзов меч, шлем и броня с изображение на Атина Палада, набузници, които нямат известни аналози, два наколенника, железни върхове на копия и други предмети на въоръжението. Открити са и множество бронзови и сребърни съдове, сред които се откроява сребърен съд, позлатен отвътре, с капаче. Сред останалите по-ценни находки са три големи глинени амфори, две големи пластини от желязо с изображения на воин, който се опира на меч. При почистването на находките от гробницата на два от съдовете се открива надпис "Севт", а върху сребърна фиала и върху дръжката на сребърна каничка е изписано "Сеуту". Откриването на надписи е неоспоримо доказателство, че в "Голямата Косматка" се намира гробницата на владетеля Севт III".

Гробницата е най-древната у нас и е строена век по-рано от самото погребение. Севт III е бил владетел на одриското царство през 330-300 г. пр. Хр. Според описание на Диодор, около 320 г. пр. Хр., той изгражда столицата Севтополис в казанлъшката долина, която сега се намира под водите на язовир "Копринка".

Археолозите са възхитени от строителното майсторство на траките. Те признават, че архитектът на съоръ-

жението е бил истински гений. Сухата зидария на втората камера, с диаметър от около 3 метра и височина в центъра на купола над 4,20 метра, е устояла близо 25 века, без да поддаде, въпреки многото земетръси в региона. Помещението е с невероятно добра акустика.

Не случайно се отбелязва, че едно от най-уникалните произведения, намерени в могилата, е бронзовата глава на Севт III.

Възниква въпрос: защо в могилата е поставена отлятата от бронз глава на владетеля, а не е открито тялото му? Въпрос, на който отговор няма. И отново на помощ идва игуменът на манастира, Гавраил:

- Тялото на Севт III не е в Косматката. Той е погребан в каменен саркофаг, който е поставен във втори, по-голям саркофаг. Ритуалът по погребението и самото погребение е извършен на север от могилата, където сочи Сириус.

Бронзовата глава на владетеля има вътрешен, вграден кристал, който излъчва сигнали при допир със специален постамент. Тези сигнали са се използвали за конкретизирането и локализирането на определени места и предмети. На този етап не е възможно употребяването на бронзовата глава за тази цел...

- А главата на негър, изработена от злато, за която археолозите все още нямат обяснения?

- Златната маска на негъра е направена в чест на лемурийски учител, който бил изпратен, за да подпомогне старите траки и атлантите в изграждането на новия им живот, далеч от Атлантида. Останал е достатъчно дълго време, за да се съхрани споменът за него с уменията му, мъдростта и безценната помощ, която е оказал на древните траки.

- И тя ли има същите свойства, както бронзовата?

- Не, златната маска на негъра - лемуриец няма специални свойства. Единствено увековечава спомена за него.

Спомних си за златното съкровище намерено до гр. Панагюрище, в местността "Мерул" през 1949 г. Истински шедьовър на древното тракийско изкуство, изработено в края на IV в. пр. н. е. Състои се от 9 златни съда с тегло 6164 гр., направени с невероятно красота и изящество. Спомних си за Панагюрското съкровище, защото

в него има присъствие на негърски глави. Не под форма на погребална маска, а на златна фиала с омфалос подредени, в концентрични кръгове. Защо ли върху златните тракийски съдове отново присъстват негърски глави? Попитах игумен Гавраил за тях и той отговори:

- На кръглата фиала са изобразени глави на лемурийски владетели. Това е информационна плоча, ако така мога да я нарека, която съдържа сведения за владетелите, исторически данни, постижения, характерни за конкретно управление и събития. Има още няколко такива фи-али-плочи, в района, които не са открити все още...

Пиша със задоволство за Севт III - тракийския владетел от 330 г. пр. н. е., до 300 г. пр. н. е. За последния голям владетел на Одриското царство, който заедно с македонския цар участва в битките. Около 325 г., след смъртта на Александър Македонски, Севт III е недоволен от управлението на Лизимах и се опълчва срещу него. Битка останала без победител, но въпреки това Севт III признава властта на Лизимах. През 313 г. пр. н. е., отново по време на война с Лизимах, Севт III прави опит да завладее черноморските градове, но не успява. След това събитие данни за одриския предводител Севт III не се срещат. Но остават сведения за Лизимах, царя на Тракия.

Днес Лизимах е известен не само с царуването си в древна Тракия, но и със съкровищата, които е придобил от тракийските земи и скрил в пещери около нос Калиакра. Нека за миг се върнем отново назад...

Преди повече от 2000 години, когато Александър Македонски тръгвал на завоевателен поход, той разчитал на своите пълководци. Един от тях бил Лизимах. След преждевременната смърт на Александър Македонски пълководците му, известни в литературата като "диа-дохи", си поделили неговото наследство - огромната, разноезична империя, простираща се от Балканите и Египет до Индия. На Лизимах се паднала Тракия. Античният географ Страбон съобщава, че резиденцията на Лизимах била в крепостта Тиризис, чиито развалини и днес се намират на полуостров Калиакра. Пак според Страбон, владетелят на Тракия държал там своята хазна

и съкровища. Отговаря ли това описание на истината за съкровищата на Лизимах? Историците и археолозите са скептични, защото освен Страбон, никой друг античен автор не е потвърдил тази информация. Има сведения, че при една битка в Мала Азия Лизимах е убит и повече данни за съкровището му няма. Дали хазната му е била разграбена от победителите или съкровищата му са останали в пещерите на Калиакра?

Преди години на нос Калиакра български леководолаз намира на морското дъно златен слитък. Но той не е част от съкровището на Лизимах. Слитъкът е от тип "волска кожа" - домонетна разменна единица от епоха преди тази на Лизимах. Разпечатах всички данни, с които разполагах за Лизимах, подредих ги в папка и бързо се озовах навън пред сградата.

Наближаваше пет часа следобед, слънцето се бе запътило на запад, към далечните върхове на планините. Не бързаше да се скрие зад тях, а искреше с отблясъци по медните хлопатары на стадото говеда, пасящи долу в равнината. Не чувах звънът, но знаех, че медните езичета на хлопатарите пеят, някои звънливо и приятно, други тихо, напевно. Чувах ги само говедарят... Гледах с въодушевление зеленината стелеща се пред мен и изпитвах безкрайно спокойствие и радост от допира с нея. За миг забравих за къде се бях отправил, поиска ми се да седна тук и да наблюдавам тази красота.

- Красиво е, нали? - сепна ме гласът на Учителя, приближаващ се към мен. - И аз дълго се люблювам на тази гледка.

- Красиво е, Учителю... Но се питам, каква ли гледка е през зимата, когато път, за тук, няма?

- Бяла тишина, Михаиле, в която снегът загръща дърветата, топли посевите и пази съня на мечките... По недокоснатата белота на снега бягат стъпки на сърна, подгонена от вълци... Дири на диви прасета, леки следи на катеричка. Тук чуваш говора на великото безмълвие, изпълнен с благоговение... Хайде сега да поговорим за Лизимах.

Не пожела да седнем. Продължихме да вървим към

каменната порта на манастира, до която закотвен стоеше моят автомобил. Изслуша всичко, което бях принти-рал за Лизимах, не погледна нито за миг документацията и заговори:

- Написаното от Страбон за съкровищата на Лизимах е вярно. На Страбон можеш да му имаш доверие. Говорихме за него. Искаш да узнаеш как да се достигне до тези съкровища, нали, изследователю? - Кимнах утвърдително с глава, а той продължи да върви и да ми обяснява: - Съкровищата на Лизимах са в подземие, в което се е влизало навремето откъм брега... Входът, който е от към морето е затрупан и релефът там е корено променен вследствие на срутвания, причинени от земетресения. Има и три входа на сушата, но се намират на различни места.

- Страбон пише за пещерите...

- Пещерите вече са под водата и достъпът до тях е изключително труден при сегашните условия - поясни Учителят.

- Мислех че пещерата е една.

- Не е само една - поправи ме игуменът. - осем са и са свързани помежду си с тунели. От пещерите, по стръмни коридори се слиза надолу до първите подземия. Под тях има площадка, водеща към вторите подземни нива, които са строени от късните лемурици, а след това и от атлантите.

Връщахме се обратно към сградите, слънцето осветяваше гърбовете ни и проточваше сенките ни напред пред нас. Крачехме ведно със сенките си, крачка по крачка, без да се отделим един от друг.

- Една от пещерите е с най-големи размери - продължи обясненията си Учителят. - На времето е имала друго разположение спрямо брега и в нея са влизали цели галери и плавателни съдове.

За миг си представих днешният стръмен бряг на нос Калиакра, прояден от множеството пещери и се замислих, коя може да бъде голямата пещера.

- Знаеш ли, Михаиле, някои от древните галери и до днес са в подземията, натоварени със скъпоценности, статуи от различен материал и различни предмети. По-

ставени са на специални стативи, изработени от метал, камък и дърво.

- Учителю, за да ползва тези подземия, Лизимах е трябвало да бъде посветен.

- Бил е - потвърди той. - До тези подземия не само Лизимах е имал достъп. Още четирима владетели са имали достъп, избрани от висшите учители. И те са складирали, там, своите съкровищници, наследства, дарове и сандъци с документи, карти, летописи, родословия.

*

Привечер заваля ситен дъжд. Ръмеше тихо върху древните останки, къпеше листата на вековния дъб, шумолеше приспивно по керемидите на смълчания манастир. Водата се стичаше по каменната настилка, образуваше ручей, изпълваше вдлъбнатините с малки локви. Рехавата пелена на дъжда забулваше със сива пелена далечините и им придаваше загадъчност.

Бях оставил, за следващият ден, да въведа в компютъра няколко съществени извадки от книгата "По пътищата на грешния човек", които няхах намерение да публикувам в тази част на книгата, но записаното ме накара да се замисля. Софроний съвсем ясно бе написал, че с кораба са плавали и по Дунава, бродили са из чужди земи. Имаше документиран опис за златен рудник в Германия. А това бе твърде интересно:

"... Не далеч от гористата местност..., като ориентир не далеч до изворите, откъдето извира река Дунав, в планината Шварцвалд в Германия. Там по карта-опис влязохме в галерия на древна златна мина... И тук има изоставено голямо количество изкопана златна руда, рудничарски инструменти, вагонетки и сандъчета със златни монети... Рудата не е изчерпана..."

Замислих се, трябва ли да публикувам съобщението за древната златна мина, намираща се в Германия? И чух собственият си глас да ми отговаря: "Трябва". Уверен съм, че правилно чух, защото Софроний, в книгата си, продължава с много важно допълнение: "... В Шварцвалд има не само находища на златни залежи. В северната част на планината, по нашата карта, е отбелязано, че

се намират залежи и на диаманти, а на едно място има богато находище *на много скъп метал, по-скъп от злато и платина...* Златните находища са от страната, откъдето извира Дунав и по южните части на планината..."

Попитах Учителя има ли метал, неизвестен на науката, по-скъп от златото и платината и получих следният отговор:

- Да има такъв метал и Софроний е писал за него, но не е знаел за какво ще се използва в бъдещето. И Платон е писал за него... Така е, в Шварцвалд се намира този неизвестен на науката течен метал. Нарича се Катърлин. Съставен е от платина, стронций, калций и мед в строго определени съотношения. В Шварцвалд ще се открият богати катърлинови находища. Е, за наименованието на течния метал е възможна трансформация във фонетиката.

Попитах за какво ще се използва и какво е неговото предназначение, на което Учителят отговори:

- Този течен метал е с много високи показатели на чистота, проводимост и енергийна стойност. Ще намери приложение във фината механика, в нанотехнологиите, в разработването на апаратури за бордово управление, в бижутерията, като подобрителен примес и другаде. Има го и на много други места по света.

Благодарих и тъй като в главата ми се появи нова мисъл, побързах да попитам, дали има и други руди, които тепърва ще се разработват?

- Има - гласеше отговорът. - Ще се разработва кадмиевата руда. Находищата ѝ се намират на различни места по земята. Има я и в България, но на голяма дълбочина в равнинните части на страната. Ще се използва в металостроенето и фините електронни уреди, както и в изграждането на транспортни съоръжения. Но още не ѝ е дошло времето. Предстои да бъде открита.

Като всеки човек и аз обичам да чета и се интересувам за произхода на Земята. И винаги, дори в сериозните издания на много учени, се натъквам на ГОЛЕМИЯ ВЗРИВ, с който е започнало създаването на света. Дори се цитират точните минути на създаването на Вселената. Нима това, което писах в книгите си, че няма голям взрив, не е истина? Помните ли какво ми отговори Учителят,

когато му зададох въпроса за Големия взрив?, "Няма Голям взрив, Ученико". Защо тогава учените продължават упорито да натрапват този термин и да обясняват с него създаването на Вселената?

- Защото е взаимствано от неточни източници - обясни отново Учителят. - Повтарям, **НЯМА ГОЛЯМ ВЗРИВ**. Всичко е съществувало във времената. Постоянно се раждат нови звезди, нови системи, нови галактики и нови Вселени. Това не става след взрив, а след дълго обмисляне, обсъждане и внимателно планиране. Има Висш разум, Висш съвет, който владее разума на всички нива. Той създава матрицата на определен живот, създава условията за този живот.

- Говорихме за нефта, за нефтените канали в Стражица, когато видях откъде идва нефт и на къде тече.

Учителят ме погледна озадачен и загадъчно се усмихна:

- И накъде течеха реките?

- Странен въпрос, Учителю. Нали видях, как по подземните канали течеше нефт от морето през Стражица, към територията на Румъния? Затова реагирах тогава, че правителството не взима мерки, тези реки да не минават транзит през нас...

- Каналите, по които въображението ти е представило, че тече нефт, не са реални. Това, което си видял, не са подземни нефтени реки. Нефтът, господин докторе, не тече под формата на река, а е самостоятелно подземно езеро. Езеро от нефт, локализирано на дадено място. Нефтен басейн.

- Но аз нали видях...

- Въображението ти е представило нефтените басейни, разпределени в България във вид на речни потоци...

- Това означава ли, че и на други места у нас има нефт? - Попитах моментално, с надежда да науча още нещо за нефта у нас.

- Разбира се че има. В подземните слоеве на земята ни има находища на нефт.

- Ще ги уточниш ли?

- Нефт има до нос Калиакра, малко на юг от Варна. Има и около Приморско. Съществува и на юг от родния ти град Царево. Виждам нефт и около Тутракан, Силистра, Видин

и старата част на Лом. Около Плевен, Банско, Старо село, до Нови пазар. Тези находища достатъчни ли са?

- Благодаря, предостатъчно. Не е за вярване. Ставаме по-богати от Дубай... Наистина, не е за вярване.

- Не пропусна ли нещо? - Гледаше ме очаквателно, знаеше какво бе на "езика ми" и се подсмиваше. Така си бе, след като узнах местата за нефт, защо да не попитам и за...

- Газ има в Пирин - отговори той на незададения ми въпрос. - На три места в Родопите. В крайните райони на Тракийската низина. Тези находища, както и нефта са в достатъчно количество. Ще има ли още въпроси?

Не, въпросът за нефт и газ бе напълно изчерпан, оставаше да попитам ...

- А, да, да - закачливо подхвърли той. - За диамантите. Как щях да пропусна! Пък е толкова важно... Да не би Бразилия и ЮАР да останат единствени световни доставчици на диаманти, нали, Ученико? А сега сериозно, диамантни находища има на няколко места във Варненско. Около Пловдив...

Спря да говори. Бегла сянка премина през лицето му, изглеждаше замислен. Какво ли премисляше? Гледаше в пространството, погледът му преминаваше, през мен, без да ме вижда. Дишаше тихо, дълбоко, какво ли преживяваше? Изминаха няколко минути в мълчание, после очите му се фокусира върху мен - видя ме, трепна и заговори:

- Бях в близкото бъдеще... Наближават събития... Извинявай, говорихме за диамантни находища. Ще ти посоча още няколко ... В планините Витоша, Люлин, Плана.

- На толкова много места? Възможно ли е, Учителю?

- Дал Бог. Да продължа ли? - И заизброява: - В Стара Загора, Милин камък, в началото на Шипченския проход от северната страна. В повечето дерета и каньони...

ОГРАБЕНИТЕ СЪКРОВИЩА НА РУСИЯ

Не бих желал да публикувам повторно известно, вече, на читателите събитие, но тъй като въпросът със заграбените, от Наполеоновата армия, съкровища от Русия остана открит, се налага да припомним за грабежа, оставил тъмна дия в историята на един народ.

Вечерта на 19 октомври 1812 г. наполеоновите подразделения плякосват Москва и се опитват с бягство да се спасят от догонващите ги войски на генерал Кутузов. Напускатки опустошена Москва всеки французин приличал на подвижен склад за съкровища. Бягали на Запад пеша, с каруци и фургои, препълнени с присвоените имущества. Награбените съкровища тежали, пречели на войската да се придвижва по-бързо и французите се принудили да разтоварят част от откраднатото като го укрият в тайници. Местата, където се предполага, че са скрити руските съкровища, ограбени от армията на Наполеон, са дъното на езерото Бобровское, Святое, Лесное, Ореховское и места, на чиито територии са се водили боевете. Установено е, че сред откраднатите предмети са и украшенията от залите на Кремъл. Сребърни свещници, уникални бижута, златни слитъци, кръстове, монети, икони и други ценни вещи. Местата и водоемите, в които се предполага, че са потопени съкровищата, са изследвани, в някои от тях са открити малки количества злато. Неотдавна при изследване на дъното на езеро, което е било по пътя на отстъплението на французите, руските водолази открили няколко бъчви, изнесли ги на брега и се оказало, че са пълни със златни монети, действащи през 1812 г.

Ще успеят ли руснаците да открият още от ограбените съкровища? Защо мислите, че задавам този въпрос? Защото притежавам сведение за мястото, на което са укрити ограбени съкровища. А за да бъдат открити, трябва да опиша къде се намират...

От птичи поглед съзирам малко градче. Есен е, все още

е хладно, хората са облечени в разноцветни якета. По улиците се движат автобуси, камиони, леки коли. Руско градче. Как ли се нарича? И къде точно се намира? Искам да се спусна по-ниско над града, както съм го правел и друг път, но не ми се отдава. Разбирам, не се разрешава да спомена името му. А как да уточня, къде се намира? Задах мислено въпроса и до градчето се появи ярък светлинен контур. Той очерта знак, с които се изписва междудържавна граница и чух гласа на Учителя:

- Намира се на самата граница между днешна Русия и Украйна...
- И ограбените съкровища се намират някъде там, в него? - задах бързо въпроса и отговорът мигновено долетя:
  - Не, не се намират в него. Какво виждаш в близост до града?
  - Пътища ниви, постройки... - заизреждах аз.
  - Друго? Друго, какво друго има около него?
  - Електрически стълбове с кабели за високо напрежение, горичка, вили... Една малка църква... отдалечена от града...
  - Ето обекта, които те интересува.
  - Църквата? - възкликнах аз. - Отдалечена от града, удачно място за ориентир, който никога няма да изчезне...
  - На мястото на днешното селище някога е имало съвсем невзрачно село... Църквата или ако искаш я наречи манастир, навремето е обслужвала цяла област... Тук са укрити ограбени съкровища...

Гласът неочаквано заглъхна, не чувах нищо и понечих да попитам, но Учителят отново заговори:

- Църквата се намира на седем километра, североизточно, от градчето. Големият град, който виждаш, до него е Харков.
- Но ти не уточни мястото, където са укрити съкровищата. В черквата ли са или вън от нея?
- Заровени са в черквата... В подземие, намиращо се под основното помещение-хранилище, което от своя страна се намира под олтара.

Пътешествието свърши неочаквано бързо. Не съм из-

ненадан. Не бе нужно повече обяснения. Надявам се, руснаците да открият тайника с ограбените от Русия съкровища. Вярно, една малка част от тях, но носеща духа на руския народ.

ОСТРОВ ОУК

Преди години, в "Космос" - любимото списание на хиляди жадни за знание хора, бе публикувано интригуващо четиво. В него се разказваше за заровени съкровища на тайнствения остров Оук, които безрезултатно се издирват. Изминаха години на затишие, не се пишеше нищо повече за острова и изведнъж отново в пресата започнаха да никнат сензационни заглавия. Появиха се филми и книги за загадъчното съкровище на острова. Следваше затишие и отново, с още по-мощна сила гръм-ваха вести за очаквани разкрития на острова. По този повод искам да ви припомня необикновената история, изпълнена с приключения, наситена с надежди и разочарования - остров Оук.

Първо да спомена, че думата "оук" на английски означава дъб. Поради тази причина и островът се нарича Дъбовия остров.

Историята започва през лятото на 1795 г. с главен герой момчето Даниел. Един слънчев ден, Даниел скучаел и да се разсее, решил да се поразходи до съседния остров Оук (Дъбовия остров), близо до брега на Канада. Дотичал до кея, отвързал въжетата на лодката от железните халки, вдигнал котвата и загребал с лопати към острова. Островът му харесал с прозрачността на океанската вода, с причудливата пясъчна ивица, дърветата и скалните образувания. Момчето се вживявало в ролята на индианец, на морски разбойник, обхождало острова и изведнъж се спряло впечатлено от размерите на огромен дъб. Не само мощното вековно дърво привлякло погледа на момчето. Той забелязва в ствола му врязани, едва забележими, следи, сякаш протрити от въже. Вниманието му било приковано от още по-интригуващо откритие. Изкоп на яма почти до ствола на дървото. Фантазията на момчето заработила трескаво и той решил, че тук има заровено съкровище. Въодушевен от неочакваното откритие, че е попаднал на пиратско съкровище, Даниел

не се двоумил. Отвързал лодката си от брега на острова и загребал трескаво към града. Доплавал до пристана, завързал лодката на рибарския кей и без да съобщава на никого за откритието си, взел кирка и лопата от дома си, и отново се върнал на острова. Запазил тайната за себе си, бързал да разкопае земята и открие съкровището. И резултатът не закъснял. След като изкопал около метър в дълбочина, попаднал на каменна плоча. Решил, че е открил съкровището и с много усилие извадил плочата. Но под нея нямало нищо. А по-надолу? Със сигурност по-надолу ще е скрито съкровището. Той не се отчаял, разсъдил, че сам няма да се справи и се върнал обратно в града. Повикал на помощ двама верни другари, доверил им тайната и отплавали за острова, за да продължат разкопките. Работата вече потръгнала, момчетата не щадели сили и на третия метър лопатите издали глух звук на дърво. Разчистили бързо пръстта и попаднали на подредени дъбови дъски. Може би под тях? Отново надеждата им охладняла - под дъските нямало съкровище. Не се предали, продължили да копаят. На шестия метър отново се натъкват на дъски. Този път... под тях? Сигурно. И под тях нищо. Но пръстта, тук, в изкопа е по-ровка, отколкото отвън изкопа. Това означава, че по-надолу някога е копано и навярно има скрито съкровище. Почивки, размишления, ентусиазъм, надежди. Отново копаят, изтребват пръстта, изхвърлят я и след девет метра достигат до поредния слой дъски. Невероятно, слой след слой дъски. Здрави, не изгнили. От кога ли са заровени в земята? Момчешката бригада няма сили да продължи. Уморени, но не загубили надежда, се отказват да продължат по-надолу изкопа. Не знаем какво са мислили младите "археолози", но със сигурност са отчели сложността на задачата. Върнали са се в града, набавили нужната екипировка и продоволствия, и след няколко месеца отново шурмували острова. Но този път те били подкрепени от цял орляк ентузиаста, готови да открият на всяка цена пиратското съкровище. Разкопките поели "позрели" младежи и работата в шахтата закипяла. Работили заедно, в екип. Не всичко преминавало гладко. Появявали се проблеми, преодоля-

вали ги, а работата ставала все по-трудна. На дванадесетия, петнадесетия, осемнадесетия, двадесет и първия, и двадесет и четвъртия метър се появявал все нов слой дъски. Сякаш край нямали загражденията от дъски. Накрая младежите осъзнали, че заровените съкровища са поставени от хора, твърде умни и изобретателни, и няма лесно да бъдат открити. Изнемогващи и отчаяни от трудоемкостта на обекта, те прекратили разкопките. Решили да се подготвят още по-добре и отново да щурмуват острова. Напуснали дъбовия остров и години наред работата в шахтата била замразена.

За да доведе операцията до успешен край, екипът, няколко години старателно проучва всичко написано за остров Оук. Не са пропуснати, нито подценени и романите, разказващи за пиратски набези в този край на света. Интересували са се от древни легенди, свързали се с търсачи на съкровища. Снабдени с техника от началото на деветнадесети век, през 1804 г. екипът, от търсачи на съкровища, възобновил разкопките. Щастieto им сякаш се усмихнало на 27-я метър. Звук от лопата върху камък накарал сърцата на "археолозите" да забият учестено в очакване на развръзката. Попаднали на каменна плоча, почистили я, а върху нея се оказал странен надпис. Какво ли означавали тези знаци? Може би указание, че под плочата се намира съкровището? Внимателно я вдигнали, вперили очи в изкопа, но... уви, от съкровището нямало и следа. Следвал отново слой земя. Немислимо било да се копае, без да бъде разчетен надписа, затова разкопките отново били прекратени. Цялото внимание на екипа сега се съсредоточило върху дешифрирането на знаците от камъка. От тяхното разчитане зависело и откриването на съкровището. Отново напуснали острова и се заели да открият дешифровчик на загадъчните знаци. След безброй опити на множество специалисти, по разчитане на знаците, те били "преведени", като най-приемливата от всички дешифровки е следната: "На 40 фута по-надолу, погребани лежат 2 милиона паунда."

Ентусиазирани от съобщението, оставено върху каменната плоча за баснословното богатство, екипът се връща на острова и продължил разкопаването, докато

ямата изведнъж започнала да се пълни с вода. Неочакваната пречка не смутила екипа и той се заел отново да поднови работата. За да изяснят нахлуването на вода в изкопа те се заели с щателно изследване на района. Оказало се, че "собствениците" на съкровището построили, под плажната ивица на острова, много сложна дренажна система. Изградена от камъни, кокосови влакна и маджун, тя непрекъснато наводнявала ямата до десетия метър. Това означава, че инженерното съоръжение е изградено съзнателно и изход от ситуацията не може да бъде намерен. Нямащи възможност да се справят с новото предизвикателство, търсачите на съкровището прекратили разкопките.

Историята за издирваните съкровища, заровени на дъбовия остров за дълги години останала в забрава. Но не била съвсем забравена. Тлеела като въгленче, очакващо да бъде раздухано и поставено под сухи подпал-ки. И находчиви бизнесмени го подпалили. Обединени в консорциуми, те закупили части от острова в стремежа си да придобият съкровището. Снабдени със земекопна техника, мощни помпи и достатъчни финансови средства за поддръжка на екипи, продължили сондажите в изкопа. И отново изненади. След три поредни слоя от дъбови дъски, се стигнало за първи път до метална плоча. Дебела метална плоча, под която - нищо. Продължили изкопа надолу и вече на четиридесет и шестия метър попаднали на фрагмент от камък. Върху камъка били издълбани непонятни шифровани знаци, фрагментът бил твърде малък, но работата не спира. Едни екипи си отиват от острова, пристигат нови, снабдени с най-съвременни съоръжения. Правят се подробни сканирания на острова, но данните от изследването остават в тайна. Става ясно, че издирването ще продължи. В пресата се появява достоверно сведение, че при един от сондажите е пусната камера на дълбочина под петдесетия метър. От там камерата предала изображение, което показва малко помещение пълно с вода. В полезрението на обектива попаднали зловещи кадри - плуваща отрязана от китката ръка и два човешки скелета... Веднага възниква въпрос: кои са жертвите и кой е извършил жестокото убийство? По какъв начин, на

дълбочина петдесет метра, са проникнали и плуват отрязана от китката ръка и скелети? Не е тайна, че по време на изкопа, при злополука, няколко души от работещите са изгубили живота си. Надгробните им плочи още стоят на острова. Но в техните гробове лежат ли скелетите им? Възможно ли е това, което показва камерата, да е част от работещите някога на острова? Или други, преди тях, са станали жертва на проклятие, пазещо съкровището? Възможно ли е показването на зловещата гледка пред камерата да е предупреждение към упоритите търсачи? Но по какъв начин ръката и скелетите са се отзовали на тази дълбочина? По канал, но от къде? Въпроси, много въпроси... И днес хората питат, намерено ли е някакво съкровище на остров Оук? Само, по непотвърдени данни, се съобщава, че са открити отделни предмети - верижки, монети, парчета метал... Не е известно някой да е открил съкровище или нещо забележително, скрито в дълбините на острова. Ако все пак съкровището съществува, за което не разполагаме с никакви сериозни данни, то повече от два века си стои там, непокътнато, неизвестно за кого предназначено. Ще цитирам писателя Хенри Джонс, автор на книга за остров Оук: "Все още специалисти, авантюристи и мечтатели се питат - това ли е мястото, където сър Франсис Бейкън е скрил, в капсула на времето, оригиналните ръкописи на Уилям Шекспир; тук ли е тайната камера, където сър Франсис Дрейк е поставил отнетите от пиратите ценности, докато е служил на кралица Елизабет I; това ли е легендарното леговище на пирата капитан Кид, чиито карти показват суша, поразително приличаща на Дъбовия остров или може би рицарите тамплиери са достигнали дотук, след кланетата във Франция, 100 години преди Великите географски открития и са скрили завинаги от света тайната, до която са се добрали при разкопките под Храма на цар Соломон в Йерусалим...

Ако не можете да си отговорите на тези въпроси - все пак насладете се на приключенията в "Карибски пирати: Сандъкът на мъртвеца".

Ще прекъсна изложението, но не за да остане неизяснен случай, а тъкмо обратно. За да помоля космичния

Гуру да ме запознае с историята на остров Оук. Той се яви и ме пренесе...

Стъпил съм върху остров Оук. Не, това не е островът, познат от безброй снимки. Времето ме е пренесло назад, много назад в един непознат свят... Сега тук, на острова, кацат и излитат НЛО, правят се много дълбоки изкопи навътре в земята, сякаш до самото сърце на острова. Работещите на острова хора са с малко по-различни от нас физиономии. Но затова по-късно. Картината се променя, озовавам се на днешния остров.

Гуру ми посочва загадъчния камък с надписите, предизвикали щурмуването на острова за лов на съкровища и чувам гласа му:

- Надписите върху камъка на остров Оук, нямат нищо общо с измислената дешифровка. Тя е нагодена според пасващите на фигурите и символите букви, но това не отговаря на истината. Друго е предназначението на изписаните знаци...

Картината отново се сменя, пак съм на острова, но той е променен до неузнаваемост. Впрочем, сами ще разберете. Гуру продължи да ми обяснява:

- Фигурите върху камъка представляват точно описание на нивата, в подземията, в първата част на *острова*, които ти току-що видя. Те дават напътствия по кои тунели трябва да се мине, за да се стигне до съответните нива и зала, тъй като целият обект е изграден като един огромен лабиринт, криещ опасности, ако не се мине по правилните коридори.

- А как ще могат да се разчетат? - попитах аз. - Нали са символи.

- Запознатият с разчитането на знаците знае, че те са отделни символи, които при друго групиране дават специфична информация. Информация за заложения ген в човешката раса и за начините на модифицирането му през различните етапи от изграждането на хромозомната клетка.

- Но кому е потребна тази информация, Гуру?

- Тази информация е нужна, преди влизането в базата, за онези, които изучават човешкия ген в сегашната му форма. С други думи тя е предназначена не да бъде

ползвана от вас хората, а от съществата на Сириус и от други инопланетяни...

Гласът замлъкна, но чувствах, че Гуру е до мен и ще продължи да ме запознава с тайните на остров Оук.

- Символите - продължи след миг той - при друго прегрупиране разкриват специален секретен код за достъп до централата, храняща обектите в базата. При неправилното боравене рискът от взрив е голям, поради това кодът е изключително сложен и достъпът до него е ограничен. Дори да бъде разчетен, не всеки може да го използва за достъп. Част от кода съдържа енергийно синхронизиране на двете странични входни плоскости, покрай които се минава, за да се стигне до водородната централа. Тези плоскости излъчват вълни, които, ако не резонират с точно определени параметри, когато минава този, който иска да влезе в централата, блокират пътя и по този начин отказват достъп на съответния индивид.

- Но кой може да научи тези кодове, ние хората...

- Да, вие хората не можете, но има твърде много същества, от Космоса, желаещи да проникнат в подземията и да ползват сътвореното. Препградите са поставени именно за тях. Ще продължа, при четвъртото прегрупиране на символите се получава информация за необходимото енергийно ниво и каналите, по които да се стигне до подводната база. Там от векове пристигат и заминават космични кораби, които изпълняват различни мисии, имащи различно ниво на секретност. Базата се използва и като пристан за корабите на Висшата управа на Седемте галактики, поради което се изисква максимална секретност. Те идват тук на всеки седем години, с цел да проучат на място развитието на човешкия ген, който е от изключително значение за Федерацията на галактиките. И не на последно място - при петото прегрупиране се получава код, който при активирането задейства необходимите енергийни канали, които правят разбираеми всеки един от езиците и начините на общуване и комуникация.

Слушах и все повече се убеждавах, че създаването, развитието и запазването на човешкия ген е важен за съществуването на Космичните раси.

- Следващите седем години, включително и месец септември 2008 г., са изключително важни за Земята. Корабите на Висшата управа на Седемте галактики ще идват тук многократно. Това ще се почувства от много от земните жители, готови да разберат и приемат новата мисия на Земята. Вече има достатъчно готови хора, за да се постави началото на тази мисия. Успех! Ще прибавя и това, че на земята няма друга страна като България, в която да има толкова много, на брой и богати като съдържание, подземни съкровищници. Постепенно на хората ще се дава информация кога и къде може да се влезе.

Настъпи тишина. Не задавах повече въпроси. Чаках. Знаех, че ще има още обяснения и не се излъгах.

- Остров ОУК - продължи Гуру - е планирана база на две цивилизации. Атлантите са притежавали наследствено тези места. Базата е изградена преди тях. Съдържанието на базата е от значение за Космическите цивилизации. Поради тази причина преди 7-10 века там е имало временен достъп на земен народ, населяващ съседните територии. Те пазят тайните на подземията. Старейшините препредават устно тези тайни. Получените сведения са запечатани в съзнанието на старейшините. В базата има информационни технологии и архив, записан на шестоъгълни плочи. Информацията е огромна. Съдържа историята на Земята, като ядро на Галактическата общност, историята на всички минали от тук цивилизации, историята на по-големите планети, звезди и космически общности. В централната зала има кристал с големината на шраусово яйце, който е мощен източник на енергия, непозната на вашето съвремие. С помощта на тази енергия се преминава в съгъстено време и се прониква в паралелните светове от Второ ниво. Подземията са на 4 нива и слизат дълбоко под земята. Построени са от извънземна цивилизация, но мощни фирми продължават да издирват съкровища на острова. Сега, може би, търсят съкровище според съвременните разбирания, без да знаят нищо за базата.

Образът на Гуру се стопи, превърна се в ярка блестяща точка в тъмнината и изчезна.

ИЗУМРУДЕНИТЕ СКРИЖАЛИ

Седнали сме около буен огън, развихрил пламъци на воля, пръскащ в кръг виделина и топлина. Загледани в тайнството на огъня, омаяни следим златисто червеникавия отблясък на пламъка как бързо започва да се смалява, да превръща нажежените, изпълнени със светлина дъбови цепеници, в ярка жар. Димитър, Георги и аз очакваме появата на игумен Гавраил. И тази нощ той ще седне до нас, ще слуша и изяснява въпросите, които ни вълнуват. И преди моето идване, игумен Гавраил е обучавал братовите си синове - монасите, в окулти-зъм - дума, която той не приема като най-изразителна за божественото знание. След операцията на Димитър още повече се сблизих с братята, заедно разискваме и допълваме познанията си по дадена тема.

Огънят утихна, жарта заискри сред тъмнината. Тук-там, сред живите въглини, изкачат ярки пламъчета, припламват и угасват. В сумрака, зад заревото на огнището, се очерта фигурата на Учителя, придружен от двете овчарки. Приблужи, седна до нас, простря напред ръце, с длани към огъня, почувства топлината и ни подкани за разговор. Кучетата огледаха тлеещото огнище, подвоумиха се на какво разстояние да застанат от лъхащата топлина и бързо се наместиха до краката на стопанина си.

Преди игумен Гавраил да дойде и седне до нас, заедно с Димитър и Георги, коментирахме книгите на Алън Алфорд и Зекария Сичин, относно сътворението на човешки същества от ануаките, дошли на Земята от планетата Нибиру и имахме редица неизяснени въпроси. Георги пръв попита приела ли е науката разчитането на шумерските глинени плочки за достоверно. Игумен Гавраил потвърди истинността им. Той не се съмняваше в достоверността на разчетените текстове, но подчерта:

- Има съвсем незначително разминаване от написаното в плочките и тълкуванието. В текста на изложението е

вложена допълнителна скрита светлина, мъдрост, а тълкуването е умствена, човешка дейност. Зекария Сичин е високо ерудиран учен, тълкуванията му са великолепни. Да, планетата Нибиру е реалност, на всеки 3600 години тя пресича орбитата на Земята и боговете Енки, Енлил, и анунаките са ни посещавали многократно... Защо забравяте, че йероглифите съдържат три компонента, три начина за тълкувания? Необходимо ли да ви припомням тези неща? - Огледа ни учуден, сигурно се питаше защо, ние младоците, сме забравили нещо съществено, което сме длъжни да помним и примирително продължи. -Първият начин на прочит е - това, което описва самото изложение. Да речем, прочитаем думите "Рамзес, син на...". Става ясно за кого се пише. За Рамзес. Вторият начин е скритото значение на всяка буква, известен на малцина, и третият - духовен, достъпен само за посветени тълкуватели. Ето, това е причината изцяло да не се даде задълбочено тълкуване на клинописното писмо.

- Което ще рече, че писарите на египтяните и шумерите са били посветени - обадих се аз.

- Точна така - потвърди игуменът. - Всеки писар е бил Посветен на едно високо ниво духовно стъпало. Раждали са се и умирали специално избрани за тази длъжност хора, обучавани в храмовете и посвещавани в тайните на клинописа.

- И са отнасяли тайната със смъртта си. - Констатира с неудовлетворение Димитър, нежелаещ да проумее истината. - И от векове до днес никой не може да възстанови тайните? - продължи невярващ той. - Невероятно, при наличието на съвременната техника, да не може да се разшифрова тайната на едно обикновено клинописно писмо. Невероятно.

- Не, не е обикновено... - поправи го игуменът. - Невъзможно, защото са неизвестни светлинните сигли на буквите. - Видя че не проумяхме обяснението и допълни: - Под светлинни сигли имам предвид непонятното значение на буквите, които при четенето всяко посветено лице възприема мисловно. Ето защо писмото остава неизяснено, понеже е духовно, невидимо за очите на непосветените.

- И какво излиза - разочарован попита Георги, - че древните са владеели много повече знания от нас, съвременните хора.

- Така излиза - с усмивка повтори думите му игуменът. Георги не усети леката закачка и продължи да пита:

- Игумен Гавраил, не съм на ясно, Тот е Атлант, но от къде идват атлантите?

- Ако имате предвид книгата "Изумрудените скрижа-ли", знаете какво е написано в нея за Децата на Светлината. - Спря да говори, погледна ме и помоли да продължа. И аз, с удоволствие, заговорих:

- Казано е, че още в древността децата на Светлината установили, че земните хора са поставени под робство от мощна сила, идваща отвън Земята. Като високо интелигентни същества те са знаели, че единствено свободата може да издигне човек от Земята към Слънцето...

Игуменът кимна одобрително с глава, протегна отново ръце към огъня, потри длани и сякаш, събрал светлина от пламъците, продължи:

- Като същества на Светлината, с благородни помисли, те решили да помогнат на хората и се придвижили с космични кораби до Земята. Тук те създали тела по подобие на човешките и след сътворението те, способните на всичко, рекоха...

Замълча, в настъпилата тишина силуетите на игумена и братята се открояваха призрачни от отблясъците на огъня. Очаквахме да продължи, а той се обърна към Димитър и попита:

- Какво са казали?

- Ние сме тези, които създадени сме от космическия прах и наследихме живота от безкрайното цяло. - Започна да цитира Димитър, запъна се задъхан за секунда и уверено продължи: - Живеем в света като човешки деца, подобно на тях, но все пак различни. Игуменът остана видимо доволен, вгледа се в лицата ни, в жадните за знания очи, прочете мислите ни и уточни:

- Тридесет и двама са синовете на Светлината, които дошли сред хората, за да освободят от робството на мрака онези, които били свързани със силата на отвъдното.

- Игумен Гавраил, от прочетеното в Скрижалите не се

изяснява от къде идват децата на светлината. Казват, от планетата Нибиру, както пише Зекария Сичин, но това потвърдено ли е? - Побърза да запита Димитър. - Интересува ме какъв е произходът на Анунаките и на Тот Атланта.

- Жителите на планетата Нибиру, Анунаките, са част от децата на Светлината - поясни игуменът и ни изненада с твърдението си. - Сичин, като истински учен, се придържа към написаното в глинените плочки. Но в тях има сведения, предадени с невярна истинност. Децата на Светлината са от Духовното Слънце, което разсел-ва чадата си из всички небесни селения. Тот Атлантът е роден на нашата планета, наречена Земя. Чели сте, баща му Тотмес е върховен жрец на остров Атлантида. Ръководил е жреческото съсловие, вестител на Децата на светлината и Обитателя на Атлантида, пред правителството и народа на острова. Жреците се подчинявали на принципите, наследени от Великото бяло братство. Потомък на дете от Слънцето, дошло на Земята от Си-риус. Спомнете си написаното "Господар на Земята по време на Атлантида е Хорлет. Той никога не е бил едно от човешките деца. Раздели той на части царствата, управлявани от децата човешки. Издигна той Храм, построен не от хората". Нека продължа с още един цитат: "Човеко, винаги се стреми нагоре, обърни душата си към Светлината. Защото те знаят много добре, че онези, които са стигнали близо до Слънцето по своята пътека към Светлината, имат голяма и още по-голяма сила да връзват с тъмнина децата на Светлината. Господари са те на мощта на Слънцето, никога невиджани, но въпреки това пазители на хората. Слънца са те и Господари на утринта, деца на Светлината, за да сияят сред хората. Подобни са на хората, но въпреки това са различни. В миналото те никога не са били разделени. Винаги са били Едно във вечното Единство, през цялото пространство от началото на времето. Те се издигнаха в Единство с единното Цяло, нагоре от първата вселена, формирани и безформени.

Дали са на хората тайни, които ще ги пазят и защитават от всякакви вреди."

- За Тот разбрах, но защо Зекария Сичин пише - про дължи дискусията Георги, - че при идването на Земята, преди 450 хиляди години, анунаките са имали цел да добият голямо количество злато, което да преработят в златен прах, необходим за защита на повреден небесен слой на Нибиру. Само не разбирам, щом на всеки 3600 години тяхната планета е пресичала орбитата на Земята, защо по-рано не са ни посетили?

- Правилно - намеси се брат му. - От прочита на тези клинописи се разбира, че анунаките, работещи в златните мини на Африка, не издържали на непосилния труд, разбунтували се и техните учени били принудени да създадат човек, за да ги замести в работата.

- И създаде бог човека по свой образ и подобие..., -рецитира Георги пасаж от Библията. Явно не искаше да приеме анунаките за богове и с недоверие продължи -Както е написано излиза, че те са ни сътворили, явяват се в качеството си на Бог.

- Така излиза - повтори думите му игуменът. - Вие на какво мнение сте?

Димитър погледа към мен и брат си, разбра, че нямаме желание да отговорим и бързо заговори:

- В книгите си Алън Алфорд също коментира създаването на човек от взета сперма от млад бог анунаки и яйцеклетка от местна маймуно-жена. Едно е да се внедрят или имплантират гени на човек, от същества с много по-висока интелигентност от човешката, друго е да се клонира и облагородява човекоподобно.

Исках да попитам с каква цел в глинениите таблички е записано, че анунаките са ни създали, нас - хората, което е заблуда за учените, но игуменът ме изпревари и продължи:

- Цивилизациите в населените планети не са вечни. Съществата, които ги населяват, остаряват генетично и се нуждаят от обновяване. За да не загинат, те създават нови цивилизации, носещи генната им структура. Една от новите цивилизации е човешката.

Далечен, мощен рев на мечка накара кучетата да скочат мигновено на крака. С щръкнали уши и вирнати муцуни, към невидимия враг, те се озъбиха и глухо

заръмжаха, заплашително, без да помръднат от местата си. Игуменът ги погали, пошепна им нещо успокоително и те, без желание, се свиха до краката му, готови всеки миг да скокнат отново. Гърленият рев на мечката, сякаш не впечатли игумена и братята, но тутакси засили чувството за опасност в мен. Щеше ми се да взема някакви предохранителни мерки. Знае ли човек, дали мечката не е стръвница? Устил желанието ми, да изтичам до спалнята и взема оръжие, игуменът повдигна ръка към мен, с успокоителен жест, и прошепна:

- Няма нужда... Мечокът не е опасен. Познаваме го... -и продължи да обяснява: - Глинените таблички ни съобщават, че анунаките идват на Земята, принудени да търсят и добиват злато. Разработват златни рудници и добиват тонове злато, нужно за оцеляването на планетата им. Работата в мините е тежка, непосилна и несвойствена за тях и те настояват пред техните учени, да бъдат създаден робото-човек, който да ги замести в мините. И учените им по метода на "ин-витро" го създават - човека-роб. Силен физически, но без интелект.

- С други думи, анунаките не са ни създали - въздъхна с облекчение Георги. - А хората, какво е станало със създадените хора-роботи?

- Не са се възпроизвеждали... - Кратко обясни игуменът.

Поисках да попитам, защо глинените таблички на шумерите ни съобщават неверни данни, но Учителят ме погледна, прие мислите ми и продължи:

- Защото глинените таблички на шумерите са написани от хора, потомци на анунаките... Те съзнателно въвеждат в заблуждение четящия, но в писмеността са оставили скрити сигли, за истината на експеримента. Били са длъжни да спазват закона, спрямо съществата с духовно зрение. Поради това текстовете в табличките не разкриват истините.

Странно, защо в библията не се споменава нищо за дванадесетата планета? Нали написаното в нея е взаим-ствано от преданията на шумерите. Не знаем нищо и за съдбата на планетата Нибиру. След като са се сдобили с тонове злато от Земята, необходимо им за да заздравят

повреден озонен слой, учените им успели ли са да осъществят това? Дали игуменът ще изясни този въпрос?

- Не, не са успели - обясни игумен Гавраил. - Тяхната планета се превръща в плазма, а базата им се намира в околото на съзвездие Дракон.

Слушаме с интерес разказа на игумена за анунаките, за човешките-роботи, създадени единствено за работа в златните мини, Но златото не спасило планетата. Избухнала и вече в състояние на плазма, пресича на всеки 3600 години орбитата на Земята. Базата на извънземните анунаки е в околото на едно от най-древните съзвездия - Дракон. Спомням си, че съзвездието Дракон е образувано от много ярки, красиви звезди, сгъснато между двете мечки. То винаги е над хоризонта, без да изгрява или залязва, бдящо вечно на стража, до Северния небесен полюс. Огромно по размери, съзвездието трудно се наблюдава от земята. Причината е, че в неговите граници няма ярка мъглявина или галактика.

В легендите на шумерите и вавилонците се разказва за женски дракон на име Тиамат, който съществувал преди началото на всичко, преди сътворението на земята и небето. Тиамат властвала дълги години над целия свят, докато не се появили нови богове и се опълчили срещу нея. Най-силният от тях - Мардук, предизвикал бурни ветрове, които разкъсали устата на дракона. Мардук разцепил черепа на дракона, разрязал кожата на две части, от които сътворил небето и земята. След това сложил звездите в определена посока и създал сезоните. Маркирал небето с ос, поставена върху една звезда от това съзвездие, което по-късно било наречено Дракон.

Скъпи читатели, не искам да считате, че игумен Гавраил е единственият човек, изпълнен с мъдрост и знания, каквито качества други хора не притежават. Ще подчертая, има и други лица, които също имат тези способности. Тяхното мнение за Нибиру също представлява интерес и го публикувам. Надявам се, двете изложения да ви дадат по-пълна представа за Нибиру.

Нибиру и Анунаки от D. M., с малки съкращения:

Зекария Сичин в "Дванадесетата Планета" пише, че в древността е съществувала висша раса от извънземни,

пристигнали на Земята от планетата Нибиру. Хората ги наричали Анунаки. През последните години интересът към планетата Нибиру нарасна, тя се представяше и като Планетата Х. "Дванадесетата Планета", която на всеки 3600 години се завръща в орбита около нашето Слънце. Много хора вярват, че Анунаките от Нибиру ще се завърнат на Земята и това ще стане през юни 2003 г. Но това завръщане ще причини катастрофални последици за Земята: вулканична дейност, земетресения, приливни вълни, промени в климата и загиване на хора и животински видове. Планетата Нибиру (Ne.Bi.Ru) е позната и под други имена, като: Планетата Х, Дванадесетата планета, Мардук, Рай и Кралството на Небесата ("Kingdom of the Heavens"), и т. н. Истина ли е, че Нибиру, наричана Дванадесетата планета, е планета в нашата Слънчева система? Това, което ни е известно за нея е, че тя е планета от друга слънчева система, а звездата, която е била Слънцето в тази слънчева система е изгаснала. Нибиру не е видима от Земята, но звездата, която е била център на Нибируанската слънчева система, е била видима в небето от нашата планета. Орбиталната линия на Нибиру е създавала възможност на Анунаките да изградят подвижна обсерватория, от която да наблюдават и да изследват други планети, близо до нейната орбита.

В глинените таблички на шумерите е записано, че Нибиру е дванадесетата планета в нашата Слънчева система и, че е била "рай", който техните богове обитавали и дошли от него. Нибируанците - хората от Нибиру -са често споменавани като Анунаки, Нефилим, Елохим (множествено означение за Бог) и Мардукци. Но най-известни са с името Анунаки, което означава "тези, които дойдоха от Небето на Земята". В Стария Завет тези небесни посетители са наречени "Anakim".

"Нибиру е била населена от супер раса на рептилии и управлявана от елитарна аристокрация, позната като "Нефилим" на еврейски, което означава "тези, които слязоха от небесата на Земята". Навремето Анунаките били една от многото технологично напреднали извънземни раси. Фактически тяхната цивилизация напреднала далеч от повечето други раси от този период. Анунаките

наричали своята родна звезда (слънце) "ZAOS". Ануна-ките са войнствена и поробваща раса. Те са жестоки, зли, похотливи, кръвосмесители, кръвожадни, коварни, ревниви и деспотични. Те са месоядни, а често и канибали. Изискват човешки жертви на девственици, от тези които завладяват и от своя собствен вид, който поробват. Ако си представите най-лошите качества, които можете да измислите за Сатаната, вие ще си съставите много добра представа за същността на Анунаките. Те се специализират в mind control-а. Те са почти перфектни в икономическия контрол, с разработката на парите и лихварската система. Провеждали обширно генно инженерство и са го правили и сред други същества - супер рептилска раса, която Анунаките наричали "Ducaz".

"Ducaz" са използвани за завладяване и контролиране на Нибируанското население и на това на другите покорени раси. И така "Ducaz" са рептилии. Има различни типове рептилии между тях. Техните господари -Анунакият елит не са "Ducaz". Както всичко, свързано с Анунаките има непреклонна, несправедлива и строго контролирана класова структура сред "Ducaz"-ите.

Рептилиите или "Ducaz" били изпратени от техните "господари" Нефилим или Елохим да се бият, във войни, с други извънземни раси и да служат като техни шпиони, бодигардове и полицейска сила. Има много фракции измежду Анунаки.

Едни от най-смъртните врагове на "Ducaz" се наричат "Pers-sires" (сивосинкави жребци?) - група извънземни, за които аз измислих думата Лешояди, преди много години. Те се наричат така не защото приличат на лешояди, както някои твърдят. Фактически те изобщо не изглеждат така! Има много причини, поради които аз ги наричам Лешояди, на които няма да се спра в тази дискусия. По ирония на съдбата, Сивосинкавите са също друга фракция от Анунакската раса. Обаче "Ducaz" (рептилиите) и Сивосинкавите (Лешоядите) винаги са били смъртни врагове - дори и в този момент.

Произхождащите от тези 2 групи сега са на Земята, конкуриращи се за Върховната власт над света. Много от тях в момента са на политически, финансови, научни,

религиозни, юридически, медицински (особено в кръвните банки), военни, аграрни и рекламни позиции, а също и в развлекателната и секс индустрията. Много от тези извънземни не възприемат съзнателно техния извънземен произход. Анунаките са биологични същества от плът и кръв, с изобилстваща гордост, арогантност, неконтролирани подтици за секс със зрели индивиди и деца (независимо дали партньорът е съгласен или не) и имат огромен апетит за завоевания и контрол. Тази войнствена раса има неутолима жажда за контрол над други същества и доминация над други раси, както и на по-малко привилегированите Анунакски класи. Анунаките развиват и налагат сложна, потискаща кастова и полова система. Те са женомразци. Точно затова те елиминират почитането на Божествената Майка при ранните нови цивилизации на Земята, които те покорили, след като пристигнали. Имало е толкова голяма съпротива за премахването на култа към Божествената Майка, че Анунаките поставили заместителни "майки" за различните култури като "земна майка", "майка природа" и след това още повече покваряват образа на Божествената Майка като фалшиво ѝ приписват похотливи, отмъстителни и ревниви качества. Интерпретацията на Кали е едно от тези фалшиви определения.

- Не мога да си обясня, как, така, тези високо интелигентни същества водят атомни войни на земята? - намеси се отново Георги. - Един от примерите е Мохенджо Даро. Нали с атомна бомба е разрушен градът? Камъните са стопени, покрити са със стъкловидна покривка от високата температура. Има и други описания за атомна война от индийската литература - Махабхарата. Там точно е описано изстрелването и поражението, нанесено от ракетата с атомен заряд, смъртта на хората, окапването на косите и ноктите...

- Описанието е точно - отвърна игумен Гавраил. - Случилото се събитието е по времето на присъствието на анунаките на земята. Само с една съществена разлика. - Замлъкна, замисли се как да изрази, с друг изказ, обяснението, после продължи: - Макар действието на изстреляната "огромната желязна стрела" да изглежда

като поражението на съвременна атомна бомба, неправилно е да се счита, че описанието се отнася за атомна бомба, каквато ни е известна днес.

Нещо остана недоизяснено. Игуменът спря да говори и ние не разбрахме какво имаше предвид за несъвместимостта между древната атомна бомба и съвременната. Както братята, така и аз бяхме запознати с Махабхарата и сме уверени в съществуването и използването на атомно оръжие в древна Индия. Сега игуменът ни поднасяше изненада. Интересно, като не е атомна бомба, какво е това оръжие, със същите разрушителни действия?

- Друг вид ядрено устройство, наподобяващо съвременната атомна бомба. - Поясни след кратко млчание той. - Но повтарям, разработено на друг принцип.

Жаравата все още тлее и носи приятна топлина на телата ни, обгърнати от хладината на безлунната нощ. Огнището наподобява мигаща звезда, в мрака и напомня за моето детство, когато с десетки конски каруци, натоварени с весело бърбещи жени и деца, придружавани от стотина въодушевени пешеходци, жадни за чудеса, поемахме по прашния път към село Българи.

Селото е потънало в подножието на Странджа планина, където всяка година на трети юни (по стар стил и 21 май нов стил) на св. св. Константин и Елена се провеждат нестинарските тайнства върху огъня. Там, на мегдана е запален огън. Огромен огън, под който земята гори, въздухът, нагорещен пламти, а към висините се издига разгневена вихрушка от танцуващи искри. Ние, пришълците, дошли да гледаме нестинарските игри, бързае да се наредим и седнем ведно с местното население, в кръг, недалеч от огнедъхашата кладата и с нетърпение очакваме, тя най-после да се превърне в жар. А здрачът бавно, мързеливо, пълзи към къщите, забулва ги една по една и приижда към нас. Небето все повече тъмнее, ярки, едри, странджански звезди засияват върху тъмния купол. Дърветата се сливат в потаен мрак, огънят угасва, разсипва се, превръща се в жар. Тогава, заетите с направата на "игрилото" мъже, от селото, започват да разстилат с гребла жарта, оформят живите въглени в светещ харман. От този миг времето, за нас нетърпеливите,

започва да тече безкрайно мудно. Минутите се нижат, една след друга, прекалено пестеливо, повлачат се незначайно дълго. Започваме да нервничим, да се оглеждаме и питаме кога ще започне тайнството на Дионисиевите мистерии. И сякаш да ни изкара от търпение, нестинар-ката баба Злата не се появява. Вече не издържаме, тръпнем в очакване и се питаме, ще излезе ли най-после от черквата баба Злата? Тя, там, дълго, много дълго време се моли за закрила и здраве на целия български народ. Най-после за обща радост тя се появява, от черквата, притиснала до гърди иконата на света Богородица. Боса, облечена със снежно бяла риза и черен сукман върху нея, тя е придружена от трима боси мъже. Те са облечени в бели ризи, с черни панталони, препасани с червен пояс на кръста. Носят в ръце икони на св. св. Константин и Елена, св. Георги и св. Пантелеймон и пристъпят към жаравата. Затаили дъх, загледани в ситнежа на стъпките на нестинарите несъзнателно трепваме от силен тътен "Дум, дум, дум". Задумка магическият тъпан, изработен специално за тази цел, писва със странен звук гайда и ведно с нестинарския мелодичен такт, групата нестинари бавно и ритмично започва да обикаля около жаравата, припяваща някакви думи. Светлината, от жаравата, танцува върху лицата им, чертае върху дрехите им светли и тъмни петна, превръща нестинарите в сенки, във вълшебни древни магове. Навлезли в призрачната светлината на огнището те обикалят веднъж, два, три, хармана от светещи въглени и неочаквано баба Злата се втурва с босите си "ноги" (ходила, б. а.) върху жаравата, сякаш да провери колко са нажежени въглените, престоява за кратко върху тях, изскача навън за нови сили и отново се втурва през огнището. "Дум, дум, дум" - не спира да отмерва ритъма тъпанът, гайдата му приглася с тайнствена, игрива мелодия. Баба Злата е дребна, жилава, дългогодишна нестинарка, облечена в домашно тъкана и ушита тракийска носия, стъкмена специално за ритуала. Пъргавата женица, със силна вяра в Бога, с бледо лице и притворени очи, подрипва ритмично върху разжарените въглени. Под босите ѝ ходила жаравата припламва, оставя ярка огнена диря, чуваме я как на пресекулки си

подвиква: "Въх, въх, въх". Сега очите ни се разширяват в почуда от тайнството, сърцата ни бият учестено, в синхрон с общото въодушевление. Баба Злата, притиснала иконата на Света Богородица до гърдите си, изведнъж се стрелка, преминава през средата на жаравата. Под босите ѝ крака се вдига пушилка, а тя омаяна и завладяна от "прихващането" - от силата на божие чудо, потичва и повтаря "Въх, въх, въх", подритва въглените, те се разхвърчават, падат в огнището и се пръскат в искри.

Чул съм за тайната на баба Злата. Тя е потомствена нестинарка, избраница на Св. Богородица и сега танцуваща, в жаравата, тя вижда образа на Светата Богородица, чуват гласа ѝ, думите, които ѝ нашепва. Духът на Божията майка се е вселил в баба Злата и тя вижда в бъдещето и ще гадае...

Играе върху жарта баба Злата, потичват около огнището и придружителите, с вдигнати високо над главите си икони, от време на време и те пристъпят за малко в жаравата. Вълшебна вечер. Баба Злата и мъжете - нес-тинари, уморени напускат жаравата, отправят се отново към черквата, за да благодарят на Бога. Оставаме зашеметени от видяното. Целият спектакъл е преминал в трепетно мълчание. Няма ръкопляскане, няма похвали, а само ням възторг от странджанското чудо, чудото на тракийците...

От планинското село, дъхащо на прясно окосена трева и свеж въздух, си тръгваме към морето, изпълнени с предания за танцуващи самодиви... Кой ли са по-омайни, нашите морски русалки, или самодивите?...

Споменът бързо премина, отново съм в манастира, сред братята и виждам, че не само аз имам безброй въпроси към игумена. Братята не ми отстъпват...

- Игумен Гавраил - отново поде Димитър, - толкова много е изписано за "Изумрудените скрижали", за мъдростта на Тот, Пирамидите и законите, на които, според Тот, се подчинява света, а това в университета не се изучава. Тот реална личност ли е?

- Кой е Мелхиседек? - вместо отговор, игуменът ни зададе въпрос. Спогледахме се, братята най-бързо съобразиха и в един глас изрекоха:

- Библейска личност, цар на Салим, свещеник на Единния Бог.

- Битие глава 14 - продължи Георги, - Авраам се връща от война, в която е участвал срещу Кедорлаома на царете, които воювали с него и дава на Мелхиседек десятък от съкровищата, получени от победените.

- С други думи, царят се отчита на Мелхиседек с десятъка от придобитото имущество. В духовната семинарията - продължи Димитър - разисквахме за значението на този десятък, описан в Библията. Нарекохме го Божествен данък, или по-точно, човешко благородно дело, което всеки трябва да извърши - да отдели от доходите си десет процента, за да подпомага нуждаещите се...

- За съжаление закон, за който хората твърде малко знаят и изпълняват - отбеляза игуменът. - В семинарията не ви ли разясниха, че Мелхиседек е представител на Бога и не е земен човек? Апостол Павел също набляга на десятъка и свещеническото достойнство. В псалм сто и девет той казва: "Ти си свещеник навеки по чин Мелхиседеков." А свети Йоан Златоуст говори за Мелхиседек: "Без баща, без майка, без родословие, нямащ начало на дните нито край на живота." Така е, божественият Мелхиседек е безсмъртен... За скрижалите се знае, че са изготвени от Тот 36 000 години преди идването на Христа.

- От гръцките извори най-вече научаваме, че бил жрец и цар, основател на Древния Египет - прояви знанието си Георги. - На него се приписва строежът на Хе-опсовата пирамида.

- Дошъл в Египет, след потъването на митичната Атлантида, преди хиляди години - допълни Димитър. - Не проумявам защо, след като построил пирамидата, е трябвало да скрие чертежите и описанията ѝ, та до ден днешен не се знае къде се намират.

Игуменът, внимателно изслуша обясненията на близнаците, обърна се към мен и попита:

- Михаиле, искаш ли да добавиш нещо? Днес не си от питащите...

Знаех ли нещо повече от братята за Тот? Едва ли. Ала нещата опираха и до друга личност, до преводача на

"Изумрудените Скрижали". Върху книгата не е изписано името му. Кой действително е направил превода? Не е известно, за сега. Според някои твърдения, преводачът е имал връзка с Великата бяла лежа, която работи чрез жречеството при пирамидите, и на него му било възложено да открие и върне в Голямата пирамида древните скрижали. Преди да ги върне, му е дадено разрешение да ги преведе и да се запази копие от мъдростта, гравирана върху тях. Това е направено през 1925 г. и наскоро преводачът получава разрешение да бъде публикувана една част от тях. Той споделя, че в голямата пирамида на Египет, храм на мъдростта, са приели посвещение Исус Христос, Соломон, Аполоний, Питагор, Платон и други.

Мнозина считат, че преводачът на "Изумрудените Скрижали" е писателят Друнвало Мелхизедек. Какво въпреки знаем за Друнвало Мелхизедек? Автор със световна известност на езотерични книги, като тритомника "Древните тайни на цветето на живота", "Да живееш в сърцето", "Тайната на Меркаба" и много други, преведени на български език. По образование физик, член на езотеричния орден "Мелхизедек" (вселенско съзнание). След дипломирането си през 1970 г. заминава за Виетнам, а след завръщането си се усамотява, става отшелник в планините, където е посветен от Бог Тот, в най-висока духовна степен СЕДМА. Придобил тайни знания, по-късно се премества в Канада, до езерото Котенай, където изучава медитация при индуски учител. Обучавал се е при повече от седемдесет учители в езотеризъм.

През месец май 2008 г. Друнвало Мелхизедек бе на посещение в България и проведе лекции с определен кръг симпатизанти.

Що се отнася до Тот, от прочетеното в различните публикации, можех да допълня, че в продължение на невероятен период от време - шестнадесет хиляди земни години, той е бил цар и жрец на египтяните. На тази древна раса от хора, чиито рисунки откриваме по египетските гробници, изобразени с триъгълни поли и образи в профил. Раса, която вече не съществува, но просъществувала от петдесет хиляди години преди Христа до тридесет и шест хиляди години, пак преди Хри-

ста. Една незначително малка част остава - дванадесет хиляди години, преди идването на Христа. Ще цитирам едно определение за името на Тот: Името Тот означава мисъл (Thought) и време (Time). Тот е бил архитектът, създал матрицата на реалността ни, базирана на извивките в свещената геометрия (12 около 1). Програмата следва бинарния код 1010101 (да-не-да-не- материя-ан-тиматерия) и се повтаря циклично за определено време. Именно тук-двойствеността дуат-подземен свят - хаос - празнота-място на сътворение "отвъд кутията" на нашата опитност-ние се развиваме в алхимията на времето и съзнанието. От прочетеното за Тот ми е известно, че се е родил 20 000 години преди потъването на Атлантида. Бил е на 50 000 години, когато създава текста, известен днес като "Изумрудените Скрижали". Говори се, че "и до днес той лежи в залите на Аменти, под лъчите на студеното цвете на живота, където тялото се съхранява безкрайно дълго и съзнанието му влиза в много тела и изживява много животи".

В Скрижалите се предрича, че Тот ще се върне в плът, когато му дойде времето. Тот или Хермес, който е възплътен в образа на Мелхиседек е безсмъртен, а през земното си съществуване, извършено на три етапа, е наречен и Хермес Трисмегист - Трижди родения. Строител е на пирамидите в Египет, Южна Америка, истуканите на Великденските острови, на Стоунхендж и Балбек. Няма да пропусна платото Наска, което описах в предишните две части на "Тайните подземия на България." Тот, какво още знаех за Тот? Наричат го "Броячът на времената и сезоните", "Господар на равновесието", "Този, който пресмята небето, звездите и Земята", авторът на заклинанията в "Книга на мъртвите". Тот е родоначалник на писмеността, притежател на библиотека с ръкописи в подземния свят, пазени от дъщеря му, Сешат, "Господарка на дома на книгите". Да не пропусна още един персонаж - съпругата му в Долния свят Маат, олицетворение на реда, която е измервала сърцето на мъртвите, за да прецени дали са я следвали в живота си.

Припомних си как Египтяните изобразяват Тот - предимно с глава на Ибис и лунен сърп върху нея. Виждал

съм, понякога, образът на Тот да е изобразен с лице на павиан и тяло на човек или изцяло като павиан. За образа с глава на Ибис Учителят каза, че е символ на мъдростта, а за образа на павиан - *еволюцията на човешкия експеримент*. Това потвърждава категорично казаното от учителя, че сме извънземен експеримент на по-висши раси. Само трябва да се знае истината, че не анунаките са ни превърнали от човекоподобни в *homo sapiens*. И тогава правилно ще разберем написаното от Тот в скри-жалите: "Човекът е роден в Космоса, Слънце на Слънцето, дете на звездите. Човекът е от Светлина и Светлината е от човек". Ето го потвърждаването. А написаното за човешкия експеримент? Но нека да продължа: "Човек, каквато и форма да обитава, тя е подобна на звездите. Телата на човека не са нищо друго освен планети, които се въртят около своите главни слънца. Когато добиете светлината на цялата мъдрост, ще бъдете свободни да греете в небето: едно от Слънцата, които осветяват космическия мрак, един от родените от Космоса и израснал в Светлина. Както звездите с времето губят своята яркост, като светлината им преминава във великия извор, така и човешката душа преминава нататък, оставяйки назад мрака на нощта.

Ти не си от Земята, а дете на безкрайната космическа Светлина. Целият Космос е подреден. Само чрез Ред си едно с Цялото. Редът и равновесието са Законите на Космоса. Спазвай ги и ще бъдеш едно с Цялото".

Тот царува в Египет от 8670 г. до 7100 г. преди Христа, той е този, който превъзмогнал проклятието на Ра, като помага на Нут да роди петте си деца. Той помага на Изиди в ритуала за извикване на Озирис от мъртвите. Тот помага, с мъдростта и магията си, на Хорус по време на смъртоносна божествена битка с чичо му Сет. Тот е конструкторът изработил крилатия диск на Хорс, с чиято сила воювал и напредвал към пирамидите. Хор победил Сет, който се скрил в подземие, а Боговете дали цял Египет на Хор...

В легендите се казва, че Ра, преди да напусне Земята, извиква Тот и му доверява желанието си да създаде Душа от светлина в Дуат и в Земята на пещерите. Упълномоща-

ва го да царува над този регион, като състави списък на жителите и раздава справедливи наказания. В митологията Тот представлява Ра и в отвъдното, като участва в осъждането на душите в "Залата на двойната Маат".

В лаптопа съм съхранил още сведения за живота на Тот. "Припомних" си, че около 2160 г. пр. Христа, народът наречен "кутийците" напуснали Месопотамия и град Гирсу, управляван от цар Гудеа, отново процъфтял. Царят издигнал нов великолепен храм на бог Нинурта, който му се явил, застанал до своята "божествена черна птица" и изразил желанието си да му бъде построен нов "дом на петдесетте" (числовият ранг, който бог Нинурта заемал). Времето, през което цар Гудеа управлявал хората живеели в мир и благоденствие, строели сгради, пътища, водни съоръжения. В този период на мирно съществуване и създаване царят получил знаменити божествени инструкции, дадени му от богиня, която в едната си ръка "държеше плочката на любимата си небесна звезда", а в другата "държеше свещено стило" и с него посочила на Гудеа "благоприятната планета", в чиято посока трябвало да бъде ориентиран храмът. Другите инструкции получил от бог Нингишзида, който му дал плочка от скъпоценен камък - "тя съдържаеше план на храм", на зикурат на седем етажа.

Царят на Гирсу, в знак на благодарност за помощта, при проектирането и изграждането на храма, оказана му от Нингишзида, който не е друг, а Тот, синът на бог Енки, му построил специално светилище, свързано не само с архитектурата и строителството, но и заради лечителските и възмъжните способности на Тот.

Това е период, когато царете на Египет, от IX и X династия (2160-2040 г. пр. Хр.), изоставят култа към Ози-рис и Хор и преместили столицата от Мемфис в Хели-опол.

- Въпреки царуването на боговете, Египетската цивилизация загива - чух да коментира Димитър. - Защо?

- Защото всяка цивилизация има свое начало и край -отговори игуменът. - Изчерпва дадените й възможности, запада и се създава друга... Допускам, че Тот е получил нова задача, чието изпълнение го е заставило да на-

пусне Египет. Заминаването му със сигурност е един от аспектите на настъпилите катаклизми...

Навярно е така, в глинените таблички е записано: "Когато царската власт бе спусната от небето, Ану и Ен-лил издигнали в Киш Небесен павилион. В пръстта на основите му, за всички бъдни дни, те заровиха върховно силно блестящо оръжие от небесна сплав. Когато центърът на власт се премести в Ерех, този божествен предмет бил пренесен там и продължавал да се мести със столицата, но само, когато промяната ставала по волята на великите богове."

От прочетеното правя асоциация с великия цар Сар-гон, отишъл във Вавилон на мястото, където бе положена "свещената пръст", до бентовете на водите, за да вземе част от нея и пренесе божественото оръжие в неговата столица. Но боговете не му позволили да отвори предмета и го наказали. Той скоро се озовал в царството на мъртвите... Предполагам, че божественият Тот, с разрешение на боговете, е взел върховното блестящото оръжие от небесна сплав и го е пренесъл в Южна Америка, в небесния павилион...

Досега не бях прочел нищо по въпроса за небесния павилион и нямах понятие какво представлява. Погледнах към игумена, дали щеше да отговори на този въпрос в присъствието на близнаците? Прецених, че изясняването му не нарушава никаква съществена тайна, обърнах се към Учителя и го помолих за отговор.

- Небесният павилион - заговори той - представлява зала, в която се съхраняват енергийните кристали на галактиките и планетите в тях. Те са големи и по-малки. Големите концентрират в себе си енергиите на планетите от една галактика, а малките са носители на енергийните стойности на всяка една отделна планета. Групираны са по галактическа принадлежност. Всички малки кристали, от една галактика, са разположени около големия, обхващащ енергиите на тази галактика. Всеки един комплекс от кристали е стационариран в отделна плоскост, на различни нива.

- Оръжието, какво е това блестящо оръжие? - намеси се Димитър.

- Оръжието представлява мощен лазер, който се захранва от кристалите и се използва за унищожаването на една или друга цивилизация, населяваща дадена планета. За да бъде използвано лазер-оръжието за определена планета то се свързва и захранва от малкия кристал, в който са концентрирани енергийните стойности на тази планета. Големите кристали се използват за пречистването и балансирането на енергиите в галактиката.

- Извинявай, игумен Гавраил, а Ерех? Къде се намира Ерех? - продължих да искам изясняване на въпроса.

- Ерех се намира дълбоко под земята, под голяма, висока планина, за да бъде съхранен. Свързан е със земното ядро. До там няма достъп никой от цивилизацията, населяваща планетата. Там властват много висши сили, които помагат за балансирането на ядрото и коригират параметрите при отклонение в неправилна посока.

Докато, неспирно, задаваме въпроси на игумена, усещам питащия му поглед и разбирам за какво иска съгласието ми. Кимам утвърдително с глава и моментално тлеещото огнище изчезна, тъмнина нахлу за миг в очите ми и веднага се появи светлина в екрана на главата ми. Чувам гласа на игумена: "Пренасям те в съзнанието на Египетски жрец. Ще бъдеш ведно с него." ... Намирам се на огромен кораб, порещ морските водите на път за големия континент. Ние дванадесетте жреци, служители в храма на Великата пирамида от Кхем, (Египет, б. а.) център на новата раса на мъдростта, получихме нареждане - да вземем Изумрудените Скрижали и напуснем размирния Кхем, потънал в хаос и безпътица от нахлулите в родината чуждоземни племена. Не само ние напускаме страната на пирамидите. И други жреци са получили наставления да се разселят по света, носещи знания и просвета на местните жители. Нашата задача е да опазим изумрудените скрижали, които сами по себе си ни дават огромни знания и предимство да ръководим расата на майте, която е определена да получи възход. Скрижалите изразяват божествената власт на Тот, тя е голяма мощ. Уверени сме, че при заселването си при майте жреците им, запазили древни знания от мъдростта на Атлантида, ще ни бъдат в помощ. Аз съм един

от храмовите жреци, на които е възложено да съхранят Скрижалите на божествения Тот. На мен се падна голямата чест и отговорност да ги пренеса. В ковчежето ми, изработено от твърда кожа, лежат изумрудено зелени плочи, съставени по алхимичен начин. Не се чупят, влагата не ги поврежда, киселина не ги разяжда. Вечни са. Върху тях са изписани букви, които единствено ние, обучените в мистерии жреци разбираме - букви на божествения атлантски език. Магични са буквите. В думите им има сила, която отваря сферите, скрити за човешкото познание. И пак там, в думите, лежи скрит ключът, който отваря тайните на Небесата и на Земята. В тайната дума, в нейния звук се съхранява могъща сила. Защото какво представлява човек, ако не знае, че Човекът е от Светлина и Светлината е от човека? Магията е познание, магията е Закон! Човек е само онова, в което вярва - брат на мрака или дете на Светлината. Затова е нужно знание, а знанието се придобива от учението. Щом човек започне да чете Скрижалите, разбира, че те съчетават в себе си хармония на мисловни вълни и в съзнанието на четящия се появяват живи картини, разкриващи мъдростта на извечните мистерии. С всяка прочит на Скрижалите, вибрациите, които те съдържат въздигат многократно мъдростта на четящия. Ето, с тези божествени Скрижали, със скритите в тях тайни ще обучаваме подбраните за новата култура ученици. Тайните не се изучават за един ден. Скрижалите трябва да бъдат четени и препрочитани стотици пъти от посветените, в малките мистерии, защото светлината бавно си пробива път и на степени прониква в тъмнината на заблудата, в нереалността на човешкото его, осветява го и разкрива тайнственото значение на писмената. Велики са магическите сили на Скрижалите. Книгата, която Тот, богът на мъдростта написа със собствената си ръка, е книга на мъдростта, тя разкрива неизменни тайни на боговете и скритото знание, съхранено в звездите...

Екранът угасна, чух Димитър отново да пита за Тот Атланта. Невероятно, как по различен начин протича времето в ума на човека, в съответствие с действителността и духовните преживявания. Преди Учителят да

ме пренесе далеч, назад в миналото, в съзнанието на жреца, Димитър започваше да задава същия въпрос на игумена. И за няколко секунди, докато Димитър довърши изречението, изживях част от живота на Египетски жрец.

- Тот - започна игуменът, - сам дава отговор кой е. Говори за народа си, за древните велики атланти, и как сега той е непостижимо велик за малките хора около него. Тот казва: "Знаеха те мъдростта на древните, търсеха в сърцето на безкрайното знание, скрито в младостта на Земята. Мъдри ние бяхме с мъдростта на Децата на светлината, които между нас живееха. Силни бяхме със силата, взета от вечния огън."

Игуменът притежаваше необикновена памет. Можеше с часове да цитира текстове от книги. Макар да сме чели "Изумрудените Скрижали", с истинска наслада, слушаме древните слова:

- "През вековете живеех аз, виждайки около мен онези, които вкусваха чашата на смъртта и отново се връщаха в светлината на живота. Постепенно, от Царството на Атлантида, дойдоха вълни на съзнание, които бяха едно с мен, но бързо бяха изместени от потомството на низшите звезди."

Учителят замлъкна, настъпи тишина. Само тук-там из огнището се чува слаб пукот на разпукнало се въгленче, припламнало за миг в живо пламъче и мигновено потъмняло... Някъде над главите ни изцвърча прилеп. Кучетата скокнаха, вдигнаха муцуни към тъмното небе и се поколебаха дали да поемат към прилепа. После, разсъдили, че не е удачно, отново се свиха в краката на любимия стопанин.

- Никога не сме беседвали за звездите... - заговори Димитър. - Едва сега обръщам внимание на думите "Постепенно от Царството на Атлантида дойдоха вълни на съзнание, които бяха едно с мен, но бързо бяха изместени от потомството на низшите звезди." Тот ясно казва, има висши и ниши звезди.

- Има - потвърди игуменът. - Както на земята има човешки раси с напреднала еволюция, така има и раси със закъснял развой на еволюцията. Нямам предвид оп-

ределението на нацизма за расите, а за изостанали диви племена в джунглата.

- Говори се за циганите - обади се Георги, - били със забавено еволюционно развитие. За някои личности от тях да, но това не може да се отнася за цялото циганско племе.

- Циганите са древно племе - подчерта игуменът. -Може да се каже, че както при другите раси, така и при тях има хора със забавено развитие. Циганското племе, поради допуснати грешки, е преживяло тежки условия на съществуване... Носител е на кармичността си от древността. Те са наследниците на черноглавото племе от Мохенджо Даро, изпепелен от древната война. Деца на интуицията, наследници на чернолики жреци, които както в миналото, така и днес имат отворени духовни уши, за да чуят шепота на предсказанията. Циганите продължават да се развиват. Сами виждате, между тях има и издигнати личности...

- Интересувах се за циганите - продължи да разисква по темата Георги, - защото прочетох в интернет за генетичните изследвания на професор доктор Люба Калайджиева, която твърди, че прародината им е Индия. Професор Калайджиева е българка, един от директорите на Центъра по генетика на човека в университета "Едит Коуан" в Австралия.

- Кой ли не се интересува от циганите - намеси се брат му. - Разселили са се из цял свят... Искам до допълня, от 2002 г. Калайджиева е професор по молекулярна генетика в института за медицински изследвания в Университета на Западна Австралия.

- И от началото на 90-те години изследва генни характеристики на ромите и свързани с тях наследствени заболявания - не се съдържаш да не се обадя и аз. Явно, всички сме прочели статията и коментираме по нея.

За любознателния читател ще изложа накратко изследването на нашата съотечественица, а който има други предпочитания и не се интересува от произхода на циганите, нека прескочи страницата.

Професор Калайджиева установява, че хиляди цигани са напуснали прародината си Индия преди около хи-

ляда години. Изселили са се наведнъж, а не на няколко миграционни вълни и са се разпаднали на многобройни групи, едва след пристигането си в Европа. Индийският произход на циганите е доказан по безспорен начин, след като екипът на д-р Калайджиева установява това по генетичен път. При циганите с голяма честота се срещат специфики в Y-хромозомата (наследявана по бащина линия) и в митохондриалната ДНК (предавана от майката), каквито има само у населението на Индийския субконтинент. Четиридесет и седем и три на сто от мъжете цигани спадат към хаплогрупа, която извън Индия се среща изключително рядко. Тридесет на сто от циганската популация пък принадлежи на митохондриалната хаплогрупа М - най-разпространената майчина линия сред индийците. С изследване на гените д-р Калайджиева доказва единния произход на всички цигани. Общият прабаща на циганите е живял преди тридесет и девет поколения. Приблизително тридесет и две, до тридесет и шест поколения назад, възникват и широко разпространените сред тях генни мутации, виновни за две типични за тях заболявания.

Циганите напускат Индия преди около 1100 години, но разпадането им на различни групи не става по време на пътуването, а след пристигането им в Европа, от XIII до XIX век. Доказано е, че всяка група, в циганския ет-нос, е произлязла от съвсем малобройна общност. Днешните цигани живеят предимно в Европа и наброяват около 8-10 милиона, но те не се вместват в традиционните определения за етнос - нямат собствена държава, говорят различни езици, изповядват различни религии и принадлежат към разнообразни социални и културни подгрупи. Тъй като тези подгрупи са разделени помежду си от стриктната забрана да се смесват чрез брак, това води до постепенното разпадане на първоначално монолитната група. Балканският полуостров приютява най-голяма част от европейските цигани. Тъй наречените балкански цигани произлизат от първите, заселили се около Дунава и са се установили на територията на днешна Румъния в тогавашните влашки княжества.

Подухна лек вятрец, жаравата заискри и изгасна. ...

Отново съм жрец... Настъпи време знанията, които получих през многогодишното си обучение, да приложа на практика и предам на жреците на майте. Запознати са те, отчасти, с тайните на атлантите и с желание приемат всичко, написано в Скрижалите. Най впечатлени са, те, от Залите на Аменти, които ние наричаме Долния свят. Да, там са Залите на Боговете, от където след смъртта душата минава, за да бъде съдена. Зная аз, знанието се усвоява със слушане и писане на Словото. И моите ученици прилежно записват, казаното, що прочитам от Скрижалите: "Дълбоко, в сърцето на Земята, лежат Залите на Аменти, дълбоко под островите на потъналата Атлантида са залите на Мъртвите и залите на Живите, окъпани в огъня на безкрайното Цяло." Как са били построени? От кого? Ще ви кажа: "От небето Той призова своята същност, отлята и оформена от силата на Итолан във форми, които Той построи чрез ума си. Стъпка, след стъпка покриваше острова, пространство, след пространство израстваше Той по мощ. Черен, но не напълно, а тъмен като времепространството и сърцето му бе Същността на Светлината. Бързо храмът израсна и заживя, излят и оформен от Словото на Обитателя, призован от безформеното във форма. После изгради Той вътре големи помещения, изпълни ги с форми, извикани от небето, изпълни ги с мъдрост, извикана от ума му. Безформен бе Той, в своя храм, но прие формата на човек. Обитаващ сред тях, но не от тях, странен и твърде различен бе Той, от децата човешки."

Виждам как думите ми подобни на слънчеви лъчи преминават през светлеещите аури на децата на майте, изпълват с любов сърцата им и блестят с обожание очите, вгледани в мен. Продължих: "Избра тогава Той от човечите трима, които станаха негов вход. Избра Той трима от най-възвишените, за да станат негова връзка с Атлантида. Вестители те бяха и, носеха съветите му на царете на децата човешки".

Умни и ученолюбиви са майте. Не оставят неизяснени събития, интересуват се, питат... Ние жреците на Кхем се стремим да обясним, да разнищим и изясним въпросите детайлно. Обясняваме, как преди безброй хилядолетия

преди нас, на свещената островна земя са пребивавали тринадесет жреци, адепти на Атлантида. Там Тотмес, бащата на Тот, е бил върховният жрец на Унал и жреците се подчинявали на принципите, наследени от Великото бяло братство. Единствено те са познавали пътя към тайните Залите на Аменти. В тези зали, те богочовеци-те, лягали за определено време, под Цветето на живота, подмладявали телата си и се връщали да учат децата на хората.

Маите, нима тези потомци, на блестящи, някога със знанията си, астрономи и математици, са забравили своето минало? Не помнят ли великолепието на градовете си, построени с канали и хидропонни градини? По-възрастните жреци помнят. Те са предали на по-младите си последователи дори тайната за Залата на Архивите. Маите знаят, че залата на Знанието се намира под пирамидалния комплекс, в подземен тунел и мрежи от помещения. Там са съхранени архивите на Космичното познание, но не са записани на книги. Съхраняват се на носители от кварцови кристали, с високо качество, на компактдискове, побиращи огромна информация. Колко много жадуват маите да влязат в Залата на Архивите. И аз искрено желая да ги посетя, но Тот все още не е дал разрешение. Знам, знам, ще получим разрешение. Може би утре, или някой друг ден...

Днес учениците ме питат, дали живите богове са напускали телата си? О, не, за разлика от Учителите, те не напускали телата си, за да се възплътят, в същото време, в други тела. Те само се окъпвали в Пламъка на живота и обновявали телата си... Обновявали ги за вечен живот.

Мъдростта ни е научила да проповядваме, в чистота и светлина, учението, получено от Тот. Да изливаме безрезервна любов към незапознатите, с по-висши нива на знанието, ученици, учейки ги: "Вътре в сърцето е скрита тайната, изворът на целия живот и източникът на цялата смърт. Човек трябва да слуша гласа на мъдростта, да слуша гласа на светлината си. В космоса има разбулени тайни, които изпълват света със светлината си."

Говоря им за човешките възможности, за възприятията към светлината, за това, че човешките очите възприе-

мат и виждат различно. Едни очи възприемат предмета в една форма и цвят, а други очи го виждат различно. Защото вечният огън, от цвят на цвят, се променя и никога не е същият на другия ден. Всичко, което съществува, е само друга форма на това, което не съществува. Всеки живот преминава в друг.

Тот учи: "Спазвайте Закона, защото всичко е Закон. Не търси това, което няма Закон, понеже то съществува само в илюзиите на чувствата.

Мъдростта върви към всичките си деца, стига те към нея да вървят.

През всичките векове светлината е била скрита. Човекът в мрак живее, скрита за него е светлината на великия огън."

Известени са майте за делата на Боговете, дошли преди хилядолетия да учат децата на Инките и Ацтеките, а познанията им се пазят в лабиринта на пирамидата. Говоря им за изгубената следа от предшествашите години, "когато от дълбините на безначалното бъдеще, Синовете на Светлината сътворени без форма, приели човешки облик, облекли се във форма и дошли на Земята, за да станат учители на децата човешки. Безсмъртни са Боговете, животът им няма начало ни край. Живеят те, но не с човешки живот, защото са необвързани с живота и от смъртта са свободни. Векове управляват, те, Господарите на Цялото, с безкрайна мъдрост, свързани, но не привързани към тъмните Зали на смъртта. Да, живот те имат, макар живот, който живот не е, но са свободни от всичко."

Предупредени сме ние жреците за надвисващата тъма над майте, знаем за предстоящите жестоки човешки жертвоприношения, прииждащи с тъмата и разрухата на бъдещето. Стараем се да отдалечим във времето приближаващото се бъдеще. Да спечелим повече сърца за любовта към Светлината, напомняме непрекъснато за Тъмните братя, които властват в човешкия ум, около който спускат булото на тъмната нощ. Опасни и Могъщи са те в непозволеното познание, понеже с нощта то е едно. Помнете, братя, Равна на Мрака е Светлината. Душата човешка ще живее завързана, окована във веригите на булото на нощта, докато те са живи.

Внимавай, змията все още живее на място, което от време на време към света се отваря. Невидими, те се движат сред вас по места, където обредите били са изречени. Отново във времето те ще приемат външния вид на човека. Могат да бъдат призвани от учител, който различава бялото от черното, но само белият учител може да ги контролира и върже, докато са в плът.

Мъдростта е трайна. Светлината на човека е велика Светлина, сияеща през сянката на плътта.

Учим ги, че "както сред хората съществуват Черните братя, така съществуват и Братята на Светлината, които познават Закона, на който се подчиняват планетите. Силите им са могъщи и големи. Винаги работят в ред и хармония. На тях дължим освобождаването на човешките души от робството на тъмнината. Но и те също са невидими. Движат се тайно и скрито. Не са познати на децата на хората. Но те винаги крачат с нас, показват ни Пътя на Светлината. Неуморими са в борбата срещу братята на Мрака. Побеждават и побеждават безкрай. Защото винаги Светлината трябва да бъде господар, да прогони нощния мрак.

В човешка форма се движеха сред нас, но заради хората само на тях бяха прилични. Когато магията биваше вдигната, се откриваха змийските им глави, но хора бяха сред хората. Промъкваша се в управите, приемайки форма, присъща на хората. Убиваха, чрез изкуството си главите на царствата, приемаха тяхната форма и управляваха хората. Можеха да бъдат открити само чрез магия. Само чрез звук лицата им можеха да бъдат видени. От царството на сенките се стараеха да унищожат човека и да управляват вместо него.

В миналите векове те победени бяха от Властелините, изтласкани надолу до мястото, от където дойдоха. Но някои останаха, скрити в пространства и сфери, непознати за човека. Живееха те в Атлантида като сенки, но от време на време сред хората се явяваха. Да, когато някой им предложи кръв, те се появяваха, за да живеят сред хората."

Отдадени, с цялото си сърце и душа на бога, жреците на маите започнаха да прилагат на дело Служенето. В

древните величествени храмове изгряха слънца, изковани от масивно злато, из залите се понесоха божествени слова. Изградиха се и нови, неизвестни за обикновените хора, храмове в тайни места сред недостъпни планини и върхове. Храмове, украсени със благородния блясък на злато и сребро. Аз придружавам строителите и жреците на майките и, със Силата на Скрижалите, преминаваме през непроходими вековни гори, пресичаме буйни реки и потоци и докато строим храмове, напътствам трудолюбивите деца на майките чрез словата на Скрижалите:

"Човеко, не забравяй - винаги до теб крачат Децата на Светлината.

Единствено чрез божествено познание можеш да победиш, единствено чрез божествено познание можеш да имаш Светлина. Бъди господар на Братята на Мрака. "

Бог вижда нашето усърдие и ни помага. След всеки построен храм от синевата на безоблачното небе се разнася гръм, над главите ни безшумно прелита огнена топка на светкавица. Изпълнена със светлина, тя устремно се носи напред, открива самотно дърво и се удря в него. И се разсипва в светлина и огън за прослава. Задачата е изпълнена. В тайните храмове ще останат, неизвестни за столетия, достолепни жреци за връзка с Бога...

Годините минават, в прохладата на древните пирамидални структури, сред тишината и духовния трепет, разясняваме пътя, по който е тръгнал Тот. С мъдrecи, учени, философи, свещенослужители, обучени да търсят знанието в самия Източник. Разказваме, как понякога Децата на Светлината посещавали хората и ги учили на знания и мъдрост.

И за Смъртта ги подготвяме. Поучаваме ги как след завършване на мисията им на Земята, щом пожелаят да преминат без болка и без тъга в сферата на вечната Светлина, трябва да се освободят от земното си тяло. Тогава сребърната искра ще отлети от формата човешка нагоре и ще поеме към Слънцето на утринта, сливайки се със Светлината, в едно със своя извор. Там ще пламти, докато се създаде желание за връщане на Земята. И тя ще се върне на някое място, в някаква форма. Така

умират великите души, преминавайки, по желание, от живот в живот...

Омаяни, преселени в светлината на Слънцето, маите коленичат, допират чела до мраморния под, застиват с блажена усмивка и очакват сливане с Бога. Силни са думите на Тот и пренасят жреците в екстаз...

- Вдигнете чела, деца на маите! Слушайте...

"Не се страхувайте, когато смъртта се приближава към вас. Не тя, а вие сте господари на Смъртта. Отпусни тялото си, не се съпротивлявай с напрежение. Постави в сърцето си пламъкът на своята Душа. После бързо я запрати към мястото на триъгълника. Задръж за миг и после премини към целта. Тя, своята цел, е мястото между веждите, мястото, където спомените от живота трябва да властват. Дръж тук своя пламък, в седалището на мозъка, докато пръстите на Смъртта сграбчат душата ти. След това, докато преминеш през състоянието на промяна, със сигурност ще преминат и спомените. Тогава миналото ще бъде едно с настоящето. Тогава паметта за всичко ще бъде запазена. Свободен ще бъдеш от връщане назад. Нещата от миналото ще живеят днес. Наред със смъртта продължава и животът."

Все по-често маите се интересуват за звездите... За тях, небесните селения, великият Тот говори:

"Много от звездите, край които минавах в пътуването си, много от човешките раси в техните светове се издигаха нависоко като утринни звезди, други се спускаха надолу в тъмнината на нощта. Всяка звезда и всички раси се борят да се издигнат нагоре, катерят се по висините и изучават дълбините. Понякога напредват в области на ярка светлина, понякога живеят в мрак и отново се изпълват със Светлина. Светлината е твоето наследство. Мракът е само було. В сърцето е запечатана вечна светлина, чакаща мига, в който свободата побеждава, за да снесе булото на нощта.

Малцина хора, достигнали небето с мощта, която е основа на всички неща, далеч в космоса те построиха планета, теглена от силата, която тече през Цялото; сгъстявайки, свивайки небето във форми, които растяха, каквито те желяха. Превъзхождаха в науката те всички

раси, могъщи в мъдростта, синове на звездите. Създаваха те градове направо от небето, гигантски по растеж и злато, изградени от първичния елемент, основа на цялата материя. Далеч в миналото те бяха завоювали небето, свободни от робството на тежкия труд; бързо създадоха в ума си мисъл-форма и тя растеше."

За Сириус питат те, за най-древната звезда, в звездния небосклон, за която имат толкова много предания. Разказвам им за звездата на човечеството, Сириус, където живеят високо интелигентни същества.

- Могат ли да се видят? - прекъсна проповедта ми, пестелив на думи, начинаещ жрец и зачака с непроницаемо лице отговор.

- Ако пожелаят - отвърщам на въпроса му. - По принцип това се случва съвсем рядко, при някои особени ситуации...

Дните, броеница кехлибарени зърна, бързо се нижат един след друг, изпълнени с проповеди и въпроси, пълнещи със светлина душата ми.

Атлантида, за потъналата Атлантида маите имат далечен спомен... Учители, от там, някога са имали расите, заселили земите им преди тях и предали на свой ред част от знанията на маите. Чета и ги запознавам с безсмъртните слова на божествения Тот:

"Далеч в миналото, преди Атлантида да престане да съществува, там имаше хора, които дълбаеха в мрака, използваха черна магия, викаха създания от дълбините под нас. Безформени бяха те и от друга вибрация, съществуваха невидими за децата на земните хора. Единствено чрез кръв - форма те можеха да придобият. Единствено чрез човека те можеха да живеят в света. След божествения живот на Светлина, в Рая на Земята - Атлантида, настъпи тъмнината. Надолу към мрака обърнаха се мислите на Атлантите, докато на края в гняв не въстана, от своя Агванти, Обитателят и със слово силата призова. Дълбоко в сърцето на Земята, синовете на Аменти слушаха и направляваха промените в огненото цвете, което гори вечно, променяйки се и смесвайки се, докато великият огън не смени посоката си."

Със затаен дъх слушат децата на маите, слушат и чрез

думите ми проникват, пренасят се в онези безпаметни, далечни времена, когато над света са се излели великите води, затоплили и наводнили Земята, а тя променила равновесието си, наклонила се... и само един единствен Храм на Светлината във великата планина Ундал останал да се издига над водата... Неколцина от храма останали живи, спасени от връхлитащите ги мощни води.

Тогава Тот се извисил над входа, пред вратата и прохода, спускащ се надолу към Аменти. Да, към Аменти, където само Определени от Създателя имали смелост да проникнат и само Определени преминават портала към тъмната Аменти. Извисил се Тот над входа, подобен на величествена пирамида, използващ Силата, която преодолява земната Сила. Все по дълбоко и по-дълбоко той прониква, поставял енергийния дом или камерата. В нея изрязал кръгъл проход, водещ почти до великия връх. Там на оста положил Кристала, изпращайки лъчи към времепространството, черпейки сили от етера, концентриран на подстъпа към Аменти. Труден и изпълнен с жертвоготовност е пътят, водещ към Аменти. Безбройни са камерите, които Тот е построил. Едни от тях съзнателно е оставил на вид празни. Привидно празни, но скрил в тях ключовете към Аменти...

В тишината на пирамидата чувам ритмичните пулсации на сърцата на маите да се учестват. Вълнуват се, долавям мислите им и им говоря:

"Този, който смее и дръзне да проникне в мрака, нека първо се прочисти с дълъг пост. Нека легне в каменните саркофази в моята камера. После ще му открия великите тайнства. Скоро той ще продължи към мястото, където ще го посрещна, дори в мрака на Земята ще го посрещна аз, Тот, Властелинът на мъдростта, ще го посрещна, ще го прегърна и завинаги ще пребъда с него."

Лекият полъх на смутени помисли ме принуждава да спра, явно учениците ми прехвърлят мислите си върху физическата пирамида, в която се намираме, а не тази на Аменти. Трябва да им поясня:

- Тот построява Великата пирамида по образа на пирамидата от земна сила, вечно горяща, за да може, самата тя, да просъществува през безброй векове. В нея е

вложено познанието на Тот за магическата наука. Тази висша наука, която да пребъдва в пирамидата, когато се завърне от Аменти. Не са създадени за децата човешки тези подземия. Тот казва:

"За да си намерят място, което да обитават, децата на Светлината, с тяхната сила, прорязаха огромни пространства дълбоко под земната кора, отделени от децата човешки. Оградени от тяхната сила и мощ, скриха те от разруха Залите на мъртвите. После рамо до рамо те изпълниха отгоре с Живот и Светлина други пространства. Тогава те построиха Залите Аменти, та да може вечно там, те да обитават и до края на вечността да живеят"...

Изпитвам духовно удовлетворение от призванието да преподавам Учението. Чувствам подкрепата на Тот при всяка моя проповед, чувам думите му, дори и тогава, когато не чета Скрижалите. Тот е навсякъде с мен, той ръководи и направлява дейността ми. Ето, днес в храма на Слънцето, преди да разтворя Скрижалите, Тот диктува думите, които повтарям:

"Дълбоко в Залите на живота расте цвете пламтящо, разрастващо се, изместващо мрака. Поместено в центъра като лъч, със сила велика, то дава Живот, Светлина дава, изпълва със сила всички, които идват до него. Има около него тронове, два и още трийсет, места за всяко от Децата на Светлината, тъй разположени, че да се къпят в неговото лъчение, да се изпълват с Живот от вечната Светлина. Отново и отново те поставяха там своите новосъздадени тела, та да ги изпълнят с Духа на живота. Сто години на всеки хиляда трябва Животът, Светлина даващ, да гори в телата им, ускоряващ, пробуждащ духа на Живота. Там в кръга от еон в еон седят Великите учители, живеещи непознат за човешките живот. Там в Залите на живота те спят; и свободно тече Душата им през телата човешки. Отново и отново, докато телата им спят, възплащавайки се те в телата човешки, учейки и водейки ги напред и нагоре, от мрак в Светлина. Ще дойде време и те ще се пробудят; от дълбочините ще дойдат на хората светлина да дадат, безгранични сред ограничените.

Който сам е израснал от мрака и сам се е издигнал от нощта в светлина, свободен е той от Залите на Аменти,

свободен от Цветето на светлината и на живота. Тогава, воден от мъдрост и знание, този човек се превръща в Господар на живота. Там той може пребъдва сам, с Учителите, свободен от връзките с мрака на нощта.

Вътре в лъчистото цвете седят седмина Властелини от времепространството над нас, помагат и водят те децата човешки през времето по пътя на безкрайната Мъдрост. Могъщи и чудати са те, сами в своята сила, мълчаливи, всезнаещи, черпещи сили от Живота, различни, но единни с децата човешки. Истина, различни, но единни с Децата на Светлината. Пазители и стражи са те на силата на човешкото робство, готови да освободят хората, които достигат Светлината."

Какво ни разкрива великият Тот за мъдростта? Тя е Сила и Силата мъдрост е, в едно съществуващи, усъвършенстващи цялото. Щастливи са хората, които Учители имат. Защото тези, които водач имат, не ще се изгубят, но заблудилите се - прекия път не намират. Учениците трябва да помнят, че Мълчанието е благо. Словоизлиянието не два нищо. Нека този, който се е отърсил от оковите на мрака, първо отдели материалното от нематериалното, огъня от земята; понеже известно е, че земя към земя слиза и тъй огън към огъня се възнася, и един огън стават. Този, който познава огъня в него самия, ще се въздигне във вечния огън и ще пребъде завинаги в него.

Човек съществува само чрез това, срещу което се бори. И тъй Земята трябва на човек да се съпротивлява, иначе той не ще съществува.

С всяка измината година учениците ми израстват, постепенно преминават от една духовна степен в по-горна, а някои от тях със сигурност ще получат и посвещение. Защото не само усвояването на знанието е достатъчно за посвещение. Нужно е и духовна нагласа, предварителна подготовка отпреди рождението. Божествена промисъл на Духа и Душата, които трябва да реализират мисията, за която са изпратени на земята. Самият Тот казва:

"Пред Властелините на скритите Аменти получих аз мъдрост и на човеците я давам. Учители са те на великата Тайна мъдрост, взета от бъдещето на края на безкрайността."

Спах да цитирам от Скрижалите и запитам:

- Знаете ли къде са ключовете на живота? Не знаете? Това е тайната на великия Тот, който я разкрива отчасти и казва: "Знайте, че в пирамидата, която построих, са Ключовете, които ще ви покажат Пътя в живота."

- А как ще го открием? - в един глас питат жреците.

- Чрез Боговете. Деца на маите, медитирайте върху символите, които ви давам. Ключове те са, но за човеците скрити. Вечно стремете се нагоре, Души на утринта. Обърнете мислите си нагоре към Светлина и Живот. Намерете в скритите имена на боговете ключовете към светлина и пътека за живот към живота. С мъдрост търсете. Обърнете мислите си навътре. Не затваряйте ума си за Цветето на Светлината. Поместете мисъл-форма в телата си. Мислете за числата, които водят към Живот. Чист е пътят на дарения с мъдрост. Отворете вратата на Царството на Светлината.

И, о, миг незабравим! Тот се появява в ослепителна Светлина, блестящ силует, заслепяващ очите. Изумени от присъствието на един Бог чуваме Словата, идещи от Светлината:

"Човеко, излей твоя пламък като Утринно слънце. Не допускай мрак, но живеи в деня. Приеми ги, човеко, боговете, като част от съществото ти, Седмината, макар да не са те това, на което приличат. Отвори се, човеко! Изпълни се с моята мъдрост. Следвай пътя, по който те водя. Мъдри учители, Утринно Слънце, Светлина и Живот за децата човешки. Господари са те на мощта на Слънцето, никога невиджани, но въпреки това пазители на хората. Слънца са те и Господари на Утринта, деца на Светлината, за да сияят сред хората. Подобни са на хората, но въпреки това са различни. В миналото те никога не са били разделени. Винаги са били Едно във вечното Единство, през цялото пространство от началото на времето. Те се издигнаха в Единство, с единното Цяло, нагоре от първата вселена, формирани и безформени. Дали са на хората тайни, които ще ги пазят и защитават от всякакви вреди."

Екранът загасна. За миг останах заплънен от гледката. На крачки от мен видях игумена и близнаците. Неща-

та бързо се изясниха. Отново бях в манастира.

- Правилно ли е твърдението, че битието определя съзнанието? - попита Димитър, вдигна ръка и хвърли камъче в жаравата. Камъчето тупна в огнището, избухна късо пламъче и моментално угасна. - Мисля, че това не отговаря на истината - добави той.

- Правилно мислиш - похвали го игуменът. - Съзнанието е, което определя битието, а не обратното. Но тъй като заговорихме за Съзнанието, нека добавя към него Подсъзнанието, Самосъзнанието и Свръхсъзнанието, които са другите три степени на съзнанието. В тях се влиза със законите на съзнанието. Вместилището на Подсъзнанието е в мозъка на човека - Там е Духът. В нашия свят "Видимото и невидимото" е работа за духа. Нужно ли е да повтарям, че тези определения са изговаряни хиляди пъти от човешките Учители и до днешно време? Нищо ново, само позабравено. Аз ще повтаря думите казани от Беинса Дуно, защото това са вечни истини, продиктувани и на него. Какво казва той за невидимите помагачи? Не съществува гений, светец, адепт, посветен, учител окултист или ангел, който да е казал нещо и то да не му е било продиктувано. Или поне да не му е било помага-но и то в значителна степен. А това, че е било казано преди него, не се съмнявайте. И са го казвали десетки, но не сме го разбирали или сме го забравили. На постигналия сливането с духа се дава верига от духовни Учители. Това са тези, които те обичат, но ти не познаваше - сега ги познаваш. Това са твоите истински Учители от невидимия свят. Тяхното огромно желание е ти да продължиш по пътя на духовното извисяване. Веригата на Учителите е захваната, в единия край за Бога, а в другия за самия тебе, за човека. Бог ни държи в ръката си и следи за нашата промяна по светлината и вибрацията, която веригата излъчва. Учителите във веригата са наредени според силата на своето съзнание. Най-долу, при теб самия, са най-нисшите вибрации и колкото по-нагоре се отива - до Архангела и Бога, Учителите стават все по-висши и по-висши.

Замислих се, кои са най-близките, по веригата, до мен Учители? Игуменът Гавраил, Небесният Гуру, а ро-

ботите какви се явяват? Не, те не можеха да бъдат Учители, макар да притежаваха неограничена памет. Каква ли бе веригата по-нагоре след Учителя и Небесния Гуру? Трябваше да попитам...

- Самосъзнанието и подсъзнанието се свързват в мълчание - продължи да обяснява игуменът. - Те осъществяват връзката с духа. Свръхсъзнанието следва след Сливането. Между Бог и човека връзката е Духът. Между духа и човека връзката е душата. Душата провежда движението, а духът, чрез нея, ни кара да се движим. Съзнанието е система от два велики компонента, които наречени в духовен порядък, са Любовта и Знанието. От сливането им е произлязло То - Съзнанието.

Слушам изброяването на различните степени - връзки. Философия, в която е необходимо да вникнеш, да проумееш смисъла на думите, това, което изразяват. Трябва човек да се потруди...

- Какво представлява Божественото Съзнание? - пита игуменът, но не дочаква нашия отговор. - Виделината се състои от Човешкия Дух и има: мисъл, правда, любов, мъдрост и истина. Добродетелите произлизат от тези пет съставки. Те са материални изяви. Съзнанието е система от два велики компонента, които определени в духовен порядък са Любовта и Знанието. От сливането на двете е произлязло то - Подсъзнанието. Подсъзнанието, Само съзнанието и Свръхсъзнанието са други три степени на Съзнанието. В тях се влиза със Законите на Съзнанието. Работете, с всички видове Съзнания, внимателно и разумно и спазвайте всички физиологически и психически изисквания като: бавно, меко, спокойно, кротко, будно, тихо и топло. Всички те са в Мъдростта.

Подсъзнанието е мястото, където се държи цялата информация за Знанието и всичко, което си ТИ. Физическото ни Съзнание седи в мозъка. Духовното ни Съзнание седи в Духа. А Божественото Съзнание ги обгръща и съдържа в себе си. Между Духа и Бога стои човешкото Свръхсъзнание.

- А ангелите? - отново попита Димитър.

- Чрез ангелите си Бог съди за делата човешки. Ние сме показателят за това, как ангелите са си свършили

работата. - Скръсти крака, в поза на лотос, и продължи: - В горния свят съдят само добрите, а лошите съдят близо до земята. В горния свят отиват само добрите и техните дела се разглеждат от комисия, а лошите сами съдят себе си. Добрите горе ги съди собствената им съвест, но им и помага, а долу си помагаш сам.

- Как да приема апендикса и операцията в този случай - попита Димитър и зачака отговора с нетърпение.

- Всяко изпитание, което идва до човека, идва за да покаже, че ти си длъжник. Но и успехът е за теб, щом се справиш. Човек се развива кармично и се чисти от материалната плесен, подобрява своето бъдеще и повдига Цялото, което "Горе" отчитат. Всичко, което днес ни се случва е резултат от нашето минало, а това, което сега правим изгражда нашето бъдеще, нашия утрешен ден. Законът на Справедливостта е безкомпромисен: "Каквото си посял, това ще жънеш!" Каквото е вложено в човек с Кармата, трябва да се изпълни.

Димитър млчеше. Не каза нищо, явно отговорът на игумена го бе задоволил. Стоеше замислен, със сигурност търсеше причината, която можеше да бъде в миналото, така и в сегашните му простъпки.

- Игумен Гавраил, - обадих се аз. - интересувам се за древните легенди, за които говорихме, за зрънцето истина в тях, а не попитах за твоето мнение.

- Ще отговоря за тях с определение, дадено от Беин-са Дуно. Не, че не мога да ви отговоря на въпроса, а защото в думите на Дънов се съдържа и поучението. Той казва: "Всеки мит или легенда, в същността си учат и в смисъла си крият мъдрост, която трябва да се открие. Докоснем ли ги, трябва да вникнем в тях, за да повярваме в това, в което се съмняваме. Истината се съдържа в дълбочината на нещата и оттам излиза с търпение. Търпението е божествено качество, на което трябва да се учим. Познанието за себе си, е скрито в него. Всеки мит е една жива материя, която не сме одухотворили с Приложението. В митовите и легендите вярват само невярващите, а те от своя страна се делят на: не искащи, не можещи и не знаещи. Всеки, според развитието си, приема и според разбирането си, прилага. Иначе митове

и легенди няма. Те са човешко изобретение. Човекът ги е измислил, за да не ги разрешава - не, защото не е искал, а защото не е могъл. Всички те лежат в основата на приказките, откъдето само детето, поради светлината на чистото си съзнание, е способно да разкрива прозренията в преданията и да открива истината между редовете. На дъното на всеки мит лежи една Божествена идея, която най-често е останала неразбрана, защото времето ѝ не е дошло, или човекът не е бил готов за нея. Ще повторя, всеки мит е неразкрита истина за една Божествена идея. И е за онзи, до когото е дошла, но плодът ѝ е за всички, с една малка разлика. Всяка истина е истина в момента, но след време няма да бъде. Като част от великата истина на Бога тя е красива и вярна, но до един момент, ще ни ползва дълго, но не вечно."

- Много пъти си казвал - обади се Георги. - "Който трябва да чуе, ще чуе. Всички не сме еднакво готови да разберем Истината такава, каквата е." Как да разбирате това?

- Ами така, както съм го казал - засмя се игуменът. - Мислете върху всяка дума, защото в нея се крият три смисъла. Всяка изречена дума може да направи от себе си Действителност, Реалност и да разкрие Истината. Но трябва да е изречена с любов.

- Но нали човек е дошъл на земята по своя воля, съзнателно и е независим от чужди сили - учуди се Георги.

- Нищо на този свят не е независимо. И Съзнанието не прави изключение. Идентично е всичко от моралката до Съзнанието на човек, но еднакво нищо не е. Еднаквост

няма и не съществува. Отделно и самостоятелно нищо не е. Казвал съм го и друг път. Белите братя идват на Земята, както, за да донесат доброто, така и да накажат. Не забравяйте това.

- А черните братя? - не се съдържа отново Георги.

- И те си вършат стриктно работата, за която са изпратени на Земята. И те също се отчитат за извършените от тях дела. Човек трябва да е много внимателен, защото както казва Тот: "Внимавай, змията все още живее на място, което от време на време към света се отваря. Невидими те се движат сред вас по места, където обредите

били са извършени. Отново във времето те ще приемат външния вид на човека..." Могат да бъдат призовани от учител, който различава бялото от черното, но само белият учител може да ги контролира и върже, докато са в плът. Черните братя са свързани със Земята още от времето на Атлантида - поясни игуменът. - Помните написаното, нали?

Кимнахме, не много уверени, с глава, не всичко помнехме от Скрижалите, а той се усмихна примирително и продължи да цитира:

- В древна Атлантида имаше светлина, имаше и мрак, скрит бе той във всичко. Падаха от светлината в мрака някои, които се бяха издигнали на висота сред човеците. Възгордяваха се, поради своите познания, гордееха се със своето място сред хората. Дълбоко се ровеха в забраненото, отвориха вратата, която водеше надолу. Искяха да добият още познания, но искяха да ги донесат горе отдолу. ...

Неочаквано игуменът замлъкна, не, не беше замлъкнал, виждах движението на устните му, но не чувах гласа му. Виждах очите и лицето му, но чувах друг, мощен глас, който произнасяше части от Скрижалите:

"... И тогава той видя, как атлантите с магия си отварят вратата, която щеше да донесе голяма злочестина на Земята. Повика тримата могъщи властелини. Даде заповеди, които срутиха света... Мракът е пътят, по който пътуват Тъмните братя. Около мрака пътуват и влизат в човешките сънища. Сила те имат, от мрака около тях други обитатели да извикат отвъд тяхната сфера, мрачни и за човека невидими. Невидими те идват и невидими те вървят. Човекът, в своето невежество, ги вика отдолу".

Отново виждам игумена. Чувам гласа на невидимия говорещ и гласа на игумена да произнасят, почти едновременно същите думи:

"Човеко, винаги се стреми нагоре, обърни душата си към Светлината. Защото те знаят много добре, че онези, които са стигнали близо до Слънцето по своята пътека към Светлината, имат голяма и още по-голяма сила да връзват с тъмнина децата на Светлината.

Онзи, който се спуска надолу, трябва да има разре-

шение, иначе е ограничен от липсата на нашата Светлина. Онези отвориха, чрез познанията си, забранени за хората пътища".

- Игумен Гавраил, - с половин глас се обади Димитър, явно притеснен от въпроса, който щеше да зададе, наведе глава и заговори: - Преди година, познат от града, ме помоли да му услужа с известна сума пари, които не му достигали, за да завърши ремонт на магазина си. Обеща да ги върне след три месеца и аз му ги дадох. Измина година, а той не изпълни обещанието си. Не зная как да постъпя...

Учителят знаеше всичко, не се бе намесил в делото на възпитаника си и сега щеше да му отговори. Искях да чуя какво ще го посъветва. Той погледна Димитър, усмихна се бащински и спокойно заговори:

- Даде, защото ти поискаха. А никой не дойде да те насилва и да бръкне в джоба ти. Запомни, даването не е като взимането, защото взимането не е като даването. Дава се само на духовен човек. Много е трудно човек да се Смири пред събитията, които живота му поднася. Но Истината е в Смирението. Това е велико качество. Искам да ви посъветвам, - огледа ни изпитателно и наблегна на думите: - Покажете на божествения свят, че работите и всеки ще открие веднага, че и досега нищо сам не е правил. Докажете, че духовното и материалното контролирате съзнателно и ще видите Божествените почести. Разкажете им, че сте будни и готови да служите. Запомнете, дълбоко в същността на материята са скрити много мистерии.

Жаравата отдавна се е превърнала в пепел. Не ни се става, искаме да беседваме още с игумена, но огнището е изчерпило горивото си. Хладината бързо се промушва през тънките ни дрехи, прегръща ни и започва да изсмуква и изстудява телата. Игумен Гавраил, загрижен за нас, се изправи, разкърши зиморничаво рамене и помоли да си тръгнем. Станахме, пожелахме си лека нощ и се отправихме към стаите си. За братята, неподозиращи екстрасензорните качества на Учителя, игумен Гавраил е обикновен духовник с по-висок ранг, възпитател и твърде близък роднина.

Легнах, завих се с пухкавото вълнено одеяло и се замислих върху думите на Учителя, когато беседвахме с него, при нашите разходки из порутените старини. Бях си водил записки, но и сега помнех и разсъждавах върху думите му. Той казваше: "Всеки поет път е правилен, в това число и твоят. Цялото Знание седи в паметта на човека, но той не знае това. Човек трябва да мълчи за всичко, което прави, докато не стане. Едно от най-важните дела в живота на човека е, да се готви в този живот да постигне Второ Прераждане. Под второ прераждане разбирам Посвещение. Но човек трябва да осъзнае, че е част от Цялото."

Попитах го, кой е основният закон за нас, тук на Земята, а той с лек укор в гласа се обърна към мен:

- Беше много близък с Борис Николов. Получи от него не малък брой отпечатани беседи от Дънов, а не успя да научиш основните неща. Ако бе отделил време да ги прочетеш, щеше да си отговориш на въпросите, които те вълнуват... Е, и сега не е късно ... - примирително рече той, замълча, сякаш искаше да остави думите му да проникнат в паметта ми, изчака минута и продължи: - Много често в думите, които изговарям или в беседите, които проповядвам ми диктува Беинса Дуно... Той седи много на високо място, горе... А сега отговорът, който също е от Дънов:

"Законът, който движи Човешкото Съзнание, е Състраданието.

Запомни, пръв и основен закон е "Дай"! - независимо за какво се отнася, защото невидимият свят иска от нас да устроим живота си по законите на любовта."

- Знаеш ли кога човешката душа слиза на Земята?

Повдигнах, по навик рамене, естествено не знаех и той продължи:

- Човешката Душа слиза на земята в момента на зачеването и дори помага в акта. Тя има форма на човешко тяло и е негова функция.

Учителят подхвана темата за душата, която толкова много ме вълнуваше или... По-скоро бе отгатнал, както винаги, интереса ми към тази неразбулена тайна. Готвех

се да го помоля да разкаже нещо повече за душата, когато той ме изпревари:

- Душата е подвижната част на Духа, която осъществява връзката между хората. Никой не може да се освободи от нея. Тя е вътрешната ни връзка, с която всички сме свързани. Душата ни е едновременно индивидуална и колективна. Индивидуалната Душа е твоята Душа - само за теб, лично твоя. Близният е в колективната Душа, в която е и твоята. Всички контактуваме чрез индивидуалните си Души. Без колективната Душа, обаче, ние не можем да извършваме обмен, но можем да се свързваме. Човек без колективната Душа е неконтактен - няма на кого да дава, да служи, да взема. Човешката Душа е индивидуализирана, но е част от колективната.

В живота най-важна е Мисълта. Духът не се движи и тялото не се движи. Това, което се движи е Мисълта. Мисълта кара всичко да се движи, да изглежда, че се движи. Движението е Мисълта, а движение реално няма. Енергията на Мисълта ни свети. Тялото е наше хрумване, за да си свършим работата: Духът, душата и тялото светят, както звездите, в нищото. Словото е проекция на мисълта. Словото, в материята, реализира нещата по-бързо, но иначе е проява на Мисълта. Съзнание, Мисъл, Любов - така са свързани. Душата и Духът са съставени от Светлина, която е недосегаема за ничии представи, а вибрацията ѝ е непоносима за никой от сегашните земни същества. Душата, преминала в отвъдния свят, се освобождава от тежките материални вибрации и се отправя в един друг Енергиен свят, който е паралелен на нашия. От "Онзи" свят човек вижда и усеща Енергиите и Вибрациите в по-голям диапазон и затова попада в друг свят. В този свят, където всичко става по-лесно и бързо, където мечтите и желанията ви приемат истинската си форма. И колкото по-красиви и богати мечти имате, с положителен заряд, толкова по-красива материализация придобиват те. Бог не веднъж ни нашепва: мечтайте и се борете за мечтите си. Така вие и човечеството ще летите напред. В "Оня" свят Душата лесно и безпогрешно отсява истината от лъжата и там няма скрити думи и материи, всичко е явно и голо.

Заспах. Но преди да заспя отново се опитах да уловя мига на заспиването. Винаги съм искал да разбера какво точно изпитва човек в този тайнствен неуловим за съзнанието акт на заспиването и никога не съм успявал. И сега не успях...

Странно, заспал съм, съзнавам това със сигурност, но защо на сън разговарям с Велик Жрец? Сънят е цветен, реален. С Великият Жрец се намираме в Хеопсовата пирамида. Той е облечен в бели одежди, а аз съм сред двадесетте и двамата ученика. Обръщам се към него:

- Ще ни разясните ли, защо Тот не разкрива тайните за огромния военен кораб под Сфинкса, а също така и тайната на Великата пирамида?

- Защото, както някои други, и вие не сте получили нужното посвещение - внимателно охлади прибързаните ми желания да науча нещо повече за пирамидата, Великият жрец.

На кой ли човек е дадена възможността да постигне това най-висше посвещение? Със сигурност на малцина избраници от добрите, най-добрите...

Великият Жрец и всичко около мен изчезна. В главата ми нахлуха спомени. Спомените случайно ли ни навещават? Не пристигат ли навреме да ни подсетят за нещо отдавна преживяно, оставило диря в живота ни? Спомените, какво богатство на душата! В тях ли са събрали радостите и страданията ни тук, на земята? Защо ме връщат години назад, какво искат да ми покажат...?

Йорданов ден, светъл и тачен празник, в нашия черноморски град. Очаквахме го с радост, вълнуваме се, кой пръв ще хване кръста, хвърлен в студената вода и щастливецът, после заедно, с отец Тома ще обиколи града. Ще ръсят хората със здравец, потопен в светена вода и ще събират монетите, пуснати в бялото калайдисано бакърче...

Девет часа преди обяд е, хората, облечени празнично прииждат към пристанището. Тъптят се около кея, в очакване на тържественото събитие. Седмина младежи, останали само по бански гащета, подскачат усърдно на крачка от морето, да постоплят телата и нетърпеливо по-

глеждат дали идва най-после отец Тома. Времето е студено, но слънчево. Морето е тихо, по сивата му повърхност едва - едва се надигат мълчаливи вълни, плъзват се към брега и с лек плясък се разпенват. Пяната кипи миг над водата, отдръпва се назад и морето я поглъща.

Най-после, запъхтян, се появява отец Тома, облечен в широко попско расо, държащ в ръка калайдисаното бяло бакърче със светената вода и китката здравец. Пристъпва до кея, отваря евангелието и започва да чете от него. После благославя смелчаците, прекръства ги и със силен замах, хвърля дървения кръст в морето. Плуvcите скачат, едновременно, във водата и кой, с какъвто стил умее да плува - с все сили се устремяват към кръста, за да достигнат и някой от тях пръв да го вземе в ръка.

Споменът е за кръста. И естествено за кръстенето. За значението им. За тях все още не бях се сетил да попитам Учителя. Познанията, които имам от литературата за кръста и кръстенето не ме задоволяват. Може би, затова подсъзнанието ми нареждаше "Време е да научиш. Попитай!" И аз попитах. Учителят ме пренесе, отново, в пирамидата и завърнал се в залата зададох въпроса си.

- Кръстът е символ на всемирен закон - бавно заговори Великият Жрец. - Изразител на силата на пресечната точка на Енергиите. Всемирен закон, който гласи, че всяко тяло има една пресечна точка. По този начин в света са построени храмовете и пирамидите...

- А кръстенето - подсказах аз. - Защо се кръстим?

- Поради същия закон. Регулираме енергиите си. Затова древната традиция повелява да се обърнем на Изток, към животворящото Слънце. Там, от където идва животът. Ето, това е истината за кръста и кръстенето.

Лек полъх, с мирис на горски теменужки, освежи залата. Знаем, че не сме сами. Бяха ни посетили невидими същества, оставили диханието на тяхното присъствие.

- Да се върнем към въпроса за Божествените качества - чувам гласа на Великия жрец. - Девет са човешките двойни удове и осемдесет и една добродетелите. Тридесет и три на брой са Божествените качества на човека. Но само с даденото до тук Знание, живота си няма да разбереш, ако не сте разбрали най-важното: Знание

без приложение е мъртво знание. Истинското Знание е приложеното знание.

- Мисловен свят, ученико, е светът, който свързва другите два. Мисълта е движението, а останалото е пасивното. Мисълта е движение в Божествения свят. Ментален свят - това са даденостите на Духа, неговите характеристики. Материалният носител на ума е мозъкът. Умът е функция на мозъка, а мозъкът е функция на Божествената мисъл.

Причинен свят: Това са кармичните връзки. Сензори-ка, Усет и Чувство са Едно. Когато дойде любовта ще ги събуди. Животът се ражда във взаимодействието между пасивните части, където пасивното среща пасивното, възбужда го и се поражда движението. Динамичното е сбор от пасивното. Най-трудно е да се открият динамичните връзки. Който тях открие, ще открие как е станало Сътворението и що е Бог.

- Велики Учителю, защо истината ни се разкрива не когато ни е нужна, а идва със закъснение?

Висок два метра, с пропорционално тяло и продълговато лице, дълги руси коси спуснати до раменете, петде-сетгодишният Велик жрец ми даде този отговор:

- Истината е една и велика, но на части се дава, за да се проумее. Невъзможно е да си представим, че цялата истина може да бъде приета и разбрана. Всяка истина е истинска, когато е истина за всички.

- Но тя идва случайно, когато не я очакваме - продължих аз.

- Това не ви ли напомня, че природата се грижи за всичко? В природата нищо не е случайно, произволно или несъзнателно. Три неща работят непрекъснато в света и те са Съзнанието, Любовта и Животът. Те стимулират -Даването, Движението и Действието. Те са дейността.

Знаете, че човек е част от цялото. По отношение на Бог човек е в движение, а Бог пасивен. По отношение на Човек клетките му се движат, а той е пасивен. Така е с всяко нещо, което се състои от части. Представата за Истината и Единството е в капката вода, в която всяка частица носи пълна информация за цялата истина, която е една и от нея са произлезли всички останали.

- Цялото знание е покрито с тайна, невидимо е - обадох се аз.

- Тайна е, защото не умеем да виждаме, да търсим, да познаваме. Тайни няма! Както положително и отрицателно в света няма. Това са само представи, в нашия непоследователен ум. Плюс и минус са за точните науки, за да различават нещата. Умът ни разделя нещата, защото не умее да ги разрешава, а ги раздробява и забравя и скача от идея на идея. Нещата стават видими само чрез любовта...

Жрецьт се движи бавно сред нас, насядалите ученици в поза лотос, вглежда се в лицата ни, чува и отговаря както на мисловните, така и на изречените въпроси. Явно някой питаше за Светия Дух, защото той заговори:

- Три са човешките тела: материално, етерно и ас-трално. Или тяло, душа и дух. Духът на всеки е индивидуален и той своя душа има и към нея тяло. Умът сърцето и волята са неговите външни страни. Той е у всекиго, но в същото време е един и се нарича Свети дух, които е от Отца в Светата Троица. Истинският човек е в духа и оттам се изявява.

- Бог има ли форма? - попита друг ученик.

- Бог винаги е бил във форма, но форма няма.

- Какво е светлината? - попита отново, седналия до мен и поясни въпроса си. - Има много определения.

- Светлината е произлязла от Мъдростта, Любовта и Истината. А само Истината е произлязла от Мъдростта и Любовта. Първа е Любовта и после Мъдростта в материята, а горе е обратно. Там някъде, в началото на Началото, се случило следното: Внезапно след Любовта между две неща, всичко било пронизано от Светлина и оттогава датира нейното съществуване - в резултат на свръх духовна експлозия. И е напълно естествено тогава да съдържа онези три, които са я образували и произвели. Мъдростта, Любовта и Истината са в Духа. Животът, знанието, светлината и свободата със силата произлизат от Трите Велики Принципа и са в душата, а делата, учението, работата, служенето и приложението са във Волята.

- А светлината? Само от Слънцето ли идва? - заинтересувах се аз.

- Енергията е, която свети. Енергията на мисълта ни свети. Всичката светлина, която виждаме, е от мислещи същества. Всички мислим, независимо искаме или не искаме, и благодарение на това не наше решение, всичко наоколо ни свети. Запомнете, всичко се създава чрез мисълта. Тя единствено твори и създава. Всичко материално, със своята гъстота, мрак и вечна тъмнина, което помрачава Светлината не е близо до нашата Душа. Добре, че Съзнанието и Мисълта Светят.

- И все пак, кой ни наказва за допуснатите грешки в живота, Боговете ли? - не спирах да задавам въпроси аз.

- Боговете никого не наказват - бавно и разчленено произнесе думите Великият Жрец. - Наказва ви изработената от вас кармична зависимост...

Нека ви посъветвам: Учете мисълта ви да работи за вас, чрез вибрациите на Прощката и Любовта, а не срещу вас - чрез омразата, гнева и всички други отрицателни чувства. Знайте, Страхът е лош съветник, защото скрива всичко в мъгла. Само вярата разсейва мъглата. Всеки, сам, избира пътя си и всеки, сам, отсява лъжата от истината. Така човек прави своя избор. Божествените думи се разпознават единствено от сърцето. Там е главният ключ при контакт. Запомнете, пространството не е безгранично, а ограничено от ъгли и извивки. Всичко, което съществува е само изражение на по-големи неща, които още не са дошли. Материята е течна и тече като река, постоянно се променя от едно нещо в друго. Пространството, което обитаваш, има и други измерения. Също толкова големи, като твоето собствено пространство. Те са вплетени в сърцето на твоята материя, но въпреки това отделни пространства. Запомнете, дълбоко в същността на материята са скрити много мистерии. Какво ни завеща Тот да помним?

Един японски ученик направи знак с ръка, получи разрешение и заговори:

- Великият Тот казва, че девет са оплетените измерения и Девет циклите на пространството. Девет са разсейките на съзнанието и Девет са световите между световите. Деветима са Властелините на циклите, кои-

то идват отгоре и отдолу. Пространството е изпълнено с Властелини, защото то е разделено от времето. Ключовете за световите се намират у нас, човеците. Човекът е входът към мистериата и ключ, който Един в Едно е.

- Тот казва още, търси в кръга - продължи вдъхновен Великият Жрец. Крачеше по мраморния под и говореше, а лицето му беше одухотворено и изпълнено любов: - Използвай думата, която ще ти дам. Отвори вход в теб и със сигурност ще живееш. Човекът не е роден от земята, макар че може да е дошъл от нея. Човекът е роден в светлина дух. Но без да го знае, той никога не може да бъде свободен. Ти си ключът към цялата мъдрост. В тебе са цялото време и пространство.

Спря пред японския ученик, усети желанието му да продължи цитата и го посочи с пръст. Той въздъхна, с облекчение, и бързо заговори отново:

- Животът не е нищо друго, освен Словото на Огъня. Силата на живота, не е нищо друго, освен Словото в Света като огън. Търси пътя към словото и силите със сигурност ще бъдат твои. Словото идва от хаоса, Светлината от огъня. Обуздай целия хаос от чувства и ще имаш ред в живота. Редът, роден от хаоса, ще ти донесе Словото на Извора, ще ти даде сила на Циклите и ще направи от душата ти сила през вековете, усъвършенствано Слънце от извора. Всичко е Ред от Хаоса, роден в светлина. Времето е тайната, чрез която може човек да бъде освободен от това пространство. Времето не се променя, но всички неща се променят във времето.

Щастлив от запомнените и изговорени Слова на Тот японецът церемониално се поклони, удовлетворен от изявата си.

- Ще продължи ли Словата друг? - жрецаът огледа вдигнатите с готовност ръце и посочи ученик, тъмнокож като абаносово дърво. - Продължи, ученико.

Удостоен от вниманието на Жреца, африканецът с радост зарецитира:

- Тот казва: "Времето е силата, която държи събитията разделени, всяко на подходящото му място. Времето не е движение, а ти се движиш през времето, като съзнанието ти преминава от едно състояние в друго. Да, във

времето ти съществуваш, цяло в цяло, едно вечно Единно съществуване. Но макар във времето да си отделно, въпреки това ти си Едно с всички съществуващи времена. Знайте, че в Безкрая няма нито долу, нито горе.

Бъдещето не е постоянно или устойчиво, а се променя докато причината поражда следствие. Човек може да чете бъдещето само чрез причините, които раждат следствията. Наблюдавай причинността и със сигурност ще намериш следствията".

- Благодаря, ученико, добре се справи - похвали го Великият жрец.

Сцената, в която участвах затрептя пред очите ми, екранът постепенно избледня. Видях, как ние, участниците в нея се смалихме, превръщайки се в бяла искряща точка, която изгасна. Отдох ли бе даден с това прекъсване, за да осмисля добре изживяното?

Навярно, нищо не е дадено случайно. Но защо, едновременно с урока, в мислите ми се появяват думите Сцила и Харибда? Дали, защото не изясних както трябва, това явление? Така е. Имам записано всичко това в мозъка си и бързам да го публикувам, за да поправа пропуска, докато отново не е светнал екранът...

Писах в първа част на "Тайните подземия на България" за Сцила и Харибда. Една тайна за смокиненото дърво, растящо на брега до Харибда вече разшифрова-хме, но това е част от тайната. А ключът, за изясняване на цялостната тайна, се намира в самото описание на поемата "Аргонавтика" от Аполоний Родоски.

"... Аргонавите продължили плаването си. Още много опасности имало да преодолеят те. Проплавали между Сцила и Харибда, където щели сигурно да загинат, ако не им била помогнала, великата Зевсова жена, Хера. Проплавали и покрай острова на сирените и чували тяхното примамливо пеене, което с непреодолима сила ги тласкало към тях. Но певецът Орфей дръпнал струните на златната си лира и неговата песен се оказала по-силна от магията на песните на сирените..."

"... Побледнял от ужас, гледах Харибда. В това време

ужасната Сцила протегна и шестте си шии с шестте грамадни уста с по три реда зъби и грабна шест от моите спътници. Видях само как се преметнаха във въздуха ръцете и краката им и чувах как ме призовават на помощ. Сцила ги излапа пред входа на пещерата си; напразно нещастниците протягаха с молба ръце към мене. С големи усилия ние отминахме Харибда и Сцила и заплавахме към острова на бог Хелиос - Тринакрия..."

Описано е невероятно чудовище, излязло изпод перото на античния автор фантаст. Нима някой, някога, е виждал подобно чудовище да съществува?

Не е ли знаменателно, че и Омир, подобно на Апо-лоний Родоски, описва пътуването на аргонавтите през Сцила и Харибда? Той ни уведомява за приключенията на Одисей през същите места. Защо двама автори повтарят едни и същи описания? Със сигурност искат да съсредоточат вниманието ни върху нещо важно, но какво? Къде се намират тези Сцила и Харибда? Доскоро тези тайни биха били немислими за разгадаване. Но с напредването на науката, с информацията, с която разполага съвременният човек би могло да се доближим до тайната, скрита в споменатите поеми за Сцила и Харибда.

Да прочетем изложението на Омир в поемата "Одисей."

"... Спокойно плаваше все по-нататък корабът, но изведнъж аз чух в далечината ужасен шум и забелязах някакъв дим. Знаех, че това е Харибда. Другарите ми се изплашиха, изтърваха веслата и корабът спря.

Обиколих спътниците си и почнах да ги насърчавам.

- Приятели! Много беда претърпяхме ние, много опасности избегнахме - тъй им казах аз, - опасността, която ни предстои сега да превъзмогнем, не е по-страшна от онази, която изпитахме в пещерата на Полифем. Затова не губете кураж, наблягайте по-силно върху веслата! Зевс ще ни помогне да избегнем гибелта. Насочете кораба настрана от мястото, където се вижда димът и се чува ужасният шум. Карайте по-близо до скалата! - Насърчих аз другарите. Те наблегнаха с всички сили върху веслата. Но за Сцила не им казах нищо. Аз знаех, че Сцила ще изтръгне от мен само шестима спътници, а в Харибда

бихме загинали всички. Само аз, забравил наставленията на Кирка, грабнах копието и зачаках нападение от Сцила. Напразно я търсех с очи.

Корабът бързо плаваше по тесния проход. Ние виждахме как Харибда поглъщаше морската вода; *около* грамадната ѝ паст клокочеха вълни, а дълбоко във вътрешността ѝ, също като в котел, кипяха морска тиня и пръст. А когато тя изригваше погълнатото, водата наоколо кипеше и бушуваше със страшен грохот и солени пръски стигаха до самия връх на скалата...

... Блесна светкавица на Зевс и разби кораба на трески. Всичките ми спътници бяха погълнати от морето. Спасих се единствен аз. Едва успях да хвана парче от счупената мачта и надлъжната гредка на моя кораб и ги свързах заедно. Бурята стихна. Задуха Нот. Той ме понесе право към Харибда. Тя в това време с рев поглъщаше морска вода. Едва успях да се хвана за клоните на смокинено дърво, което растеше на скалата до самата Харибда, и увиснах на тях точно над ужасната Харибда. Дълго чаках Харибда да изригне заедно с водата мачтата и гредата. Най-после те изплавах от чудовищната ѝ паст. Аз се спуснах от клоните на смокиненото дърво и полетях надолу право върху остатъците от моя кораб. Така се спасих от смърт, като отбягнах пастта на Харибда. Спасих се по волята на Зевс и от чудовището Сцила. Тя не ме забеляза как плавах по вълните на бушувачото море".

Прочетохме двете кратки описания и е време да си помислим, кои биха могли да бъдат Сцила и Харибда? Уви, каквито и предположения да правих те все не се вместили в описанията. И на какво ли можех да се надявам, та хора хиляди пъти по-умни, от мен, не бяха разшифروвали тази древна тайна. И пак оставаше единствената надежда - Учителят.

- Сцила и Харибда - каза той, - са двата генератора на подводна база, на извънземна цивилизация. По това време базата е била използвана за приемане и изпращане на кораби от други планети. Те са идвали с цел да се проучи възможността за създаване на подземна база на Земята. Тук е трябвало да се изградят лаборатории,

където да се изучават и моделират енергийните полета и импулси във всичките им разновидности. Генераторите, "Сцила и Харибда" са осигурявали достъпа до базата и излизането от нея. Това е ставало чрез предварително зададени параметри на енергийните стойности, които са създавали благоприятно енергийно поле за съответния кораб. При неправилно зададени параметри се е стигало до дисбаланс в енергийната мрежа, в следствие на което са се образували водовъртежи и мощни циклони, предизвикващи кратки, но опустошителни бури в района.

Повтарям Сцила и Харибда са генератори - двата генератора на подземната база. Разликата между тях е в диапазона на излъчване на енергийното поле. Сцила е отговаряла за вътрешното енергийно поле, а Харибда -за периферното, през което плавно се преминава в полето за достъп.

- Знам, че там има пирамиди...

- Пирамидите, които излъчват различните енергийни импулси са три. Излъчваните от тях параметри на импулсите оформят транспортния коридор. Действат в синхрон и координират излъчването си.

- Какво ще кажеш още, за Бермудския триъгълник, Учителю?

- Това, че представлява небалансирано енергийно поле, което в различни моменти има различно проявление. То зависи от параметрите на сигма и делта микровълновите импулси, съпровождащи протичащата по транспортния коридор алфатична синхронизирана мощност, която осигурява проходимостта на коридора. В зависимост от параметри, попадналите в зоната обекти могат да почувстват необяснимо напрежение и страх, ненадейно възникване на буря или изчезване на обектите.

- Видях това, Учителю. Възможно е да са ми показали само една част от това, което се случва, но е страшно...

- Да, ти наистина видя изчезването на хора в океана. Така е, изчезналите хора и кораби попадат в отворения транспортен коридор и от там се озовават на различни места, в зависимост в каква посока е отворен коридорът. Корабите, попаднали в други светове, не се използват,

а хората биват моделирани наново, с нови стойности и параметри на енергийната система и генетичния код.

Преди бялата искряща точка да се появи на екрана и да ме всмуче обратно в театъра на далечните събития, успях да напиша за Сцила и Харибда. И отново съм при Великия жрец, който обучава и разкрива божествени истини:

- "Има две области между този живот и Великия, пропътуван от душите, които си заминават от тази Земя: Дуат, дом на силите на илюзията и Секхет Хетсепт, Къщата на Боговете. Озирис е символ на стражата на портала, който връща обратно душите на недостойните хора. Отвъд лежи сферата на родените на небето сили, Арулу, земята, където са преминали Великите. Седем са жилищата в дома на Могъщия; Трина пазят портала към всеки дом от мрака. Петнайсет са пътищата, които водят до Дуат. Дванадесет са къщите на Властелините на Илюзията, обърнати с лице към четири пътя, всеки, от който е различен. Четиридесет и две са големите сили, съдят мъртвите, търсещи портала. Четирима са синовете на Хор, Двама са пазачите на Изток и Запад - Изида, която моли за децата си, Царица на луната, отразяваща Слънцето. Ба е същността, живееща вечно. Ка е сянката, която човек знае като живот. Ба, няма да дойде, докато Ка не се възплъти. Чуй сега мистерията на мистериите: научи за кръга без начало и край, формата на Този, който е Едно и във всичко. Три е мистерията, дошла от великото. Чуй и светлина ще ти се яви. В праисторическото обитават три единства. Различни от тях не могат да съществуват. Те са равновесието, извор на сътворението: Бог, една Истина, една свобода.

Входът към Аменти е разположен под Великата пирамида, построена чрез изменение на атомната структура на камъка. Така той станал и когато пирамидата била завършена, възстановил структурата си. Под пирамидата се намира стая (камера) на силата, съединена по оста на пирамидата с централната шахта. В горната част на камерата има кристали, които насочват, излизашите от камерата на силата лъчи. Тези лъчи се пречупват във времепространството и се движат по кривата на между-

пространствения път към Залите на Аменти, които макар и да съвпадат с направлението на движение и пространството на Земята, съществуват в свое собствено пространство, не в тази октава на материална вибрация, а в гънка на пространството, отделена от всички други пространства...

Чул разсъжденията на Великия жрец се връщам отново при огнището и с нескрита почуда чувам Георги да пита Учителя:

- Как може да се проникне в залите на Аменти, Учи телю?

Нима докато бях при Великият жрец, Учителят е говорил за залите на Аменти?

- За да се влезе в тях, трябва да се напусне тази пространствена гънка. Съществуват няколко места, където това може да се осъществи: Северните извори на Оклахома, планината Шаста в Калифорния, Миктолан в Южна Америка, Шамбала в Тибет, Великата пирамида, Шварцвалд в Германия, Бенарес в Индия, Атласките планини в Африка.

Не уморявахме ли игумена с въпросите, с които го затрупвахме безмилостно? Със сигурност го уморявахме - и той бе човек, изграден от кръв и плът. И той имаше нужда от почивка, но никога не отказа да ни отговори и на най-незначителния въпрос.

Въпросите се сипят един след друг, игуменът търпеливо обяснява на Димитър за цивилизацията на планетата Венера:

- На Венера, както и на другите планети, съществуват цивилизации, но те са в нематериален вид. Съществуват в енергийна форма.

- И в тази си форма посещават, земята?

- Не, те идват на земята чрез енергията на мисълта. Мисълта има физически прояви.

- С други думи, приемат видими човешки форми.

- Да, по тяхно желание. Те могат да се материализират и да бъдат видими, което се случва много рядко или да останат невидими, за да изпълнят поставени задачи.

ВРЪХ БАБА

"ПРИ НЕЗНАЙНАТА СТАРИНА НА ВРЪХ "БАБА" ОРЛОВИЯТ ИЗВОР"

Цитирам извадка от част на книгата, за да изясня "изчезването на площадката" на връх Баба.

"Нашата дружина се катереше по планинския връх над село Златица и едва сутринта можа да се качи на този връх, известен под името Юмру-чал. (Стоянов греши името на върха. Отнася се за връх Баба 1787 м).

Чудесна е и живописна е тази местност! Връх Баба е висок връх; прекрасна хайдушка местност. От тук вие виждате в далечното пространство полетата на Южна България, Родопските, Рилските планини и техните поли, като вълните на разиграно море, виждате Дунава и полето му до самия Балкан, реките на Юг и на Север как лъщят като грамадни змии в полетата и се губят между планините долу къде Изток. Белите облаци като че са под краката ви, насядали по върховете на планините, а някъде - пълният долините и лениво се носят и плъзгат към върховете. Окото не може да се нагледа на неописуемата тази картина, която се вижда от връх Баба!

Към Изтока на този връх се намира гората Фундалък, в която се вижда един турски гроб, над който имаше надгробен камък с чалма: този гроб, според казването на един старец овчарин, бил на един турски паша, убит някога от един поп, войвода на една чета българи, който се бил на това място с кърджалиите.

Къде Северозапад на връх Баба има една букова гора, а на самия връх горе има голяма канара, която както казват, че човечешка ръка е разделила на три части. До самата тази чудновата канара извира извор, наречен Орлов извор.

Между тази канара има едно място доста голямо, на което камъка долу е уравнен и изгладен и изглежда като плоча от самата канара; това място събира до 200 души. На самата среда на това каменно дюшеме има издълба-

на една дълбатина в камъка, прилича на голяма тавана, около тази гаванка имаше тоже издълбани в камъка четири лъжици. На четиритех кюшета на това дюшеме имаше пак издълбани по една каравана и по четири лъжици. От дясно на това място се виждаше равна стена, която беше обрасла с дебел мъх бог знае от колко стотини години.

Нашата дружина беше дошла тука и всеки гледаше тази незнайна старина и се правеха разни предположения: едни казваха, че някога тук са били палати от българските царе, други казваха, че това е било караулни-ца някога на римлените, трети казваха, че това трябва да е било някога град, който после се разместил на тези места, гдето са сега Златица и Пирдоп. Историци станаха всичките!

Филип Тотю войводата посегна към мъха и съдра една част от него по стената. Под мъха се показаха букви ! Всички се заловиха на борба с кадифеното мъхово перде по цялата стена и в един миг го смъкнаха долу!

Природата беше работила това перде може би 500-600 години, а човешката ръка го съдра и скъса в 10 минути! Под мъха отдолу се указа цялата стена с надпис, който свършваше на два метра високо от земята и който се състоеше от изкусно издълбани букви на тази каменна изгладена стена! Буквите приличаха, казва Филип Тотю, на български, но не можа никой да ги прочете от момците ми.

Та само този надпис ли има там? Много такива стари надписи и стари кули, калета и други има по нашата Стара планина - казва Ф. Тотю, които съм срещал като съм ходил. Та през нашата земя какви невери и какви не народи не са минали от преди толкова стотини години, и всеки народ е оставил по нещо, а най-много - нашите стари царе!

... Нека кажем на читателите, че вечерта на 1867 г., на самия ден Илинден, на прочутия връх Баба се срещнаха светилата на нашата бунтовна епоха тогаз, която се роди при Върбовка, както казахме. Тук личаха огнения и крилат Филип Тотю войвода с лютия и жилав Панайот Хитов войвода, и между тях беше бесния в гневът си

дядо Желю. Сред тези светила личеше мълчаливо-сери-озната фигура на юначния Васил Левски."

И така, скъпи читатели вие сте изненадани от откритието, че описаната площадка, видяна и публикувана в книга по записките на войводата Филип Тотю не съществува днес. Но тази площадка е "документирана" и от Борис Николов. Възможно ли е площадката да е била мираж, макар и да е видяна от множество хора? Нима може да изчезне, да се премести другаде, да се изпари?

- Не, Михаиле, площадката не може да се изпари,, но може да се трансформира чрез дематериализация. На връх Баба е построена древна база на извънземна цивилизация.

- А защо хората, които посещават върха не виждат нито каменната площадка, нито надписите?

- Някои ги виждат - като Борис Николов, други не. От духовността на човека зависи дали ще му бъде разрешено да види тези съоръжения и надписи или не.

- За какви съоръжения говориш, Учителю? Там няма...

- За издълбаните в каменното дюшеме "каравани, га-ванка и лъжици", както ги е описал войводата Филип Тотю, Ученико. Те не са дело на човеците, а са сложни радиолокационни съоръжения за връзка с Космоса. - Пропусна надписа... Какво е записано върху скалата, че нито Филип Тотю, нито Васил Левски и другите участници в сбора не са могли да го разчетат?

- Това е космичен надпис, за наличие на базата. Същевременно е и предупреждение към отпавилите се към нея НЛО, че достъпът се осъществява единствено чрез получено разрешение от базата.

Мисля, че от текста става ясно на всички, че каменната площадка с локаторите и надписите върху нея съществува. Какво бяхме пропуснали да изясним? Това, че не на всеки човек е дадена възможността да види каменната площадка, монтираните на нея локатори и каменния надпис с предупрежденията.

НА БЕЛИНТАШ

Към сутрешната "физзарядка", днес, Учителят включи и близнаците. Спуснахме се тичешком по склона, водени от игумена, след него бягах аз, зад мен чувах шумното дишане на Георги и откъслечни думи на Димитър, говорещ нещо на пресекулки. Накрая, като ариергард, ни следваха овчарките, скимтящи радостно. Запотени, спряхме за почивка, долу в подножието на хълма, като дишахме дълбоко, преди да поемем обратно нагоре. Погледнах, с любопитство, близнаците, очаквах да открия умора по лицата им, но се излъгах. Явно, добре трени-рани, те не показваха никакъв признак на изтощение. Разтърпкваме се, крачехме бавно, за да свалим напрежението от краката при спускането, размахваме ръце, за да облекчим телата, а притежаващият вродено чувство за хумор Димитър запита:

- Да ви разкажа нещо за жабата? - Не дочака съгласието ни и бързо, със сериозен израз на лицето, заговори: - Царят на животните, Лъвът, събрал всички горски обитатели, строил ги в една редица и изкомандвал: "Красивите да се отделят на ляво, умните на дясно! Жабата, ококорила очи от изненада, разтворила широко уста и се развикала: А аз, какво - да се разчекна ли?"

Засмяхме се гръмко, кучетата излаяха одобрително и потеглихме обратно към манастира, където ни очакваше изненада. Тя дойде от игумена, когато привършвахме закуската. Предлагаше ни на следващия ден да отидем до Белинташ, светилището, за което често говорехме напоследък. Разбрах, че еднодневното пътешествие е прелюдия към раздялата, устройваше се в моя чест, но имаше и опознавателна цел за монасите, които не подозираха замисъла на пътуването. Знаех за какво отиваме и се вълнувах. Погледнах към Учителя, срещнах очите му и безмълвно му благодарих.

Легнах си рано, като предвкусвах удоволствието от утрешното пътуване. Мислех за срещата с Орфеевото

светилище, мястото, което вече бях посетил по духовен път. Помъчих се, отново, да възобновя картината и след дълги усилия ... успях. Стаята изчезна, пред мен в мъглявина се появи висок портал. Останах изненадан, леко смутен от изпречилата се преградата - портала. Заоглеждах се да открия, как да го отворя, но не намерих кодиращо електронно устройство. Затова, по най-обикновен, човешки начин, започнах да побутвам, в начало плахо, с ръка, светло кафеникавите двери, а после по-решително. Дори почуках настоятелно, дано някой ми отвори, но нищо не се получаваше.

- Рано е за самостоятелна изява, Ученико, - гласът е на космичния Гуру и за първи път виждам божествения му образ. Висок, строен мъж с красиво лице, излъчващ светлина. - Още малко време и сам ще можеш да отвориш този небесен портал- обяснява Гуру. - Засега все още се нуждаеш от помощ.

Протегна ръка към портала и той се отвори. Сиво-прозрачната пелена на мъглата изсветля, вдигна се и разкри пред очите ми подземен манастир.

- Манастирът е реален - продължих да чувам гласа на Гуру, но вече не го виждах. - Запомни добре мястото, защото ще получиш поръчение, което трябва да изпълниш, веднага след 2012 г. След Промяната...

Познавам местността, над която Гуру ме издигна -Белинташ, светилището на Орфей. От горе, старателно оглеждам скалното плато, върху което древните са изработили най-старата звездна карта на света - на 7000 години. Картографирали са известните ни днес съзвездия във вид на издълбаните дупки, заобиколени с пръстени от застинала лава. Проследявам някогашните водни канали, излизащи от пресъхналия басейн и се старая да запомня разположението на целия скален релеф, издигнат сред пищно море от зелени гори. Заглеждам се в издълбан знак на скала, надвиснала като стряха над стръмен зъбер. Съсредоточавам вниманието си в основата на скалния релеф, фокусирам с очи белезникава вдлъбнатина и се спускам надолу, засмукан от лъч светлина, идещ от нея... Вдлъбнатината се разширява и влитам в подземие, наподобяващо манастир. Изграден е от бели шлифова-

ни камъни и осветен от мека светлина, идваща от висок куполен свод. Стъпвам на каменния под и с удивление разглеждам картините, вградени в стените. Тук има сандъчета, пълни със златни и сребърни монети, книги, подвързани с цветна кожа, подредени на библиотечни рафтове. Подобно на другите подземия и тук са съхранени изделия от скъпоценни метали и слонова кост. "Това вече съм го виждал". Но със сигурност, присъствието ми тук не е заради древните предмети и книги, а за нещо друго! За разлика от посетените подземия, манастирът не е голям. Съставен е от три последователни, свързани помежду си помещения. В средното овално помещение, точно в центъра, се издига, кръгла каменна колона. Висока е около метър и двадесет от пода, върху нея стои разтворена книга. Разбирам, че тя е обектът на моята мисия тук и бързо се отправям към нея. Книгата е обемиста, с размер шестдесет на четиридесет сантиметра, изработена от фина кожа с изписани букви на старо-латински език, които мога да прочета, но не и да разбера. Книгата е със златен обков, буквите са изписаните с черен и червен оцветител. Посегнах към книгата да я разгледам, но не успях. Ръцете ми преминаха през нея, без тя да помръдне. Бях забравил, че тук съм безплътен.

- Това е Книгата на Живота. - Чух отново гласа на Гуру. - В нея са описани произходът и съдбата на земния човек. Запазена е, през вековете, за да бъде светлина по пътя на Новото време, което привършва под готовката си за нов порядък на Земята. Новото време лети незабележимо към вас, хората, променя пътищата и траекториите на природни сили, набира все по-голяма скорост и ще наложи своите закони.

Спря да говори, отново видях колоната и книгата, поставена върху нея. Защо се раздвоявам между чутото и гледката пред мен? Може би едното пояснение е свързано с друго? Не размишлявах дори секунда и Гуру продължи:

- Ще трябва да придружиш една жена, една светла божествена душа, до входа на този реален, засега скрит от човешките очи, манастир и да ѝ помогнеш да вземе Книгата.

- Как ще открия жената, която трябва да вземе книгата?
- Тя е фармацевт по професия. Сега, през 2008 г. е вече на четиридесет години, има осемнадесетгодишен син... Не се тревожи, ще се запознаеш с нея "случайно". Тя ще ти разкаже за съня си, в който е видяла този манастир и книгата, която ѝ е заръчано да вземе. Запомни, Книгата може да се вземе единствено от нея.

- Какво трябва да направя, след като книгата се вземе? Защото аз не знам, не виждам, дори къде е входът на манастира.

- Когато посетите Белинташ, ще ти посоча входа - лаконично отвърна Гуру. - Книгата ще бъде взета и занесена там, където е необходимо...

Преди да се отправим към тайнствените скални образувания успях да разкажа на Учителя за снощния разговор с Гуру. Той остана доволен от дадените ми напътствия и към тях добави кратко-описание за входа и манастира:

- Едва забележимата вдлъбнатината, в скалата, през която си проникнал в манастира е, духовен, невидим за очите белег. Истинският вход е на три метра вдясно от нея. Ще го видиш днес, но няма да бъде отворен. Мога да ти кажа още нещо, Храмът на Орфей е изграден в две части, с два отделни входа. По-широк и удобен е входът от южната страна. Както всеки древен храм и в този има предмети, свързани с ритуалите му. Сам видя тези предмети и ценната книга, която ти направи впечатление.

- Учителю, храмът е тракийски, произходът на книгата също трябва да е тракийски.

- По-древна е. Подарък е на тракийските вождове от късните атланти. Ползвали са я посветените вождове и царе. В нея е описана историята на атлантите от времената, преди и след потъването на Атлантида. Хилядолетна история, криеща невероятни тайни за Земята, цивилизациите и Космоса. Споменава се и за наследството, което първите атланти са получили от лемурийците. Има описание на последните лемурийци и причините, довели до гибелта на част от тях и заминаването на останалите. Към книгата има добавени глави, описващи първото

хилядолетие на траките след срещата им с атлантите, и разделянето им на отделни племенни групи, имащи вече различна история, бит и култура.

- Да попитам кога ще може да...

- Разрешението за влизане в храма ще дойде с разрешението за разкриване гробницата на Бастет.

Качихме се на стария "Ланд Ровър" и поехме към Асеновград. Няма да правя подробно описание на преживяното, само ще спомена легендата, която братята не знаеха ... Как някога, в миналото, водите от Потопа са стигали до Белинташ и там на железните халки е бил завързан Ноевият ковчег...

- Халките съществуват и днес - потвърди игуменът. -Ще ги видите.

- Пророчицата Ванга е предупредила хората да внимават с посещението си в това светилище - допълних, вперил поглед в пътя. Плавно взех завоя и продължих. -Ванга е казала: "Белинташ ще разкрие своите тайни-, когато там загинат осем души."

- Защо трябва да се дават жертви? - изумен попита Георги. - Бог не би разрешил... Това, човешки курбан ли е?

- Двама са загинали, поразени от мълнии - поясни игуменът. - Не, не е жертвоприношение, не е курбан... Искам да поясня, не всеки може да стигне и посети Белинташ, известното тракийско светилище на бога на бесите Сабазий.

- Пътят е опасен, или има някакви други пречки, че не всеки да може да достигне до Белинташ, игумен Га-враиле? - попита отново Георги.

- Има няколко причини, една от тях е, че не на всеки се позволява да достигне мястото. Поясних, светилище е. На тези хора им се случват безброй препятствия... Колите се повреждат, на други се появяват неочаквано остри болки, трети объркват пътя, появяват се неразположения... Някои се връщат, поради възникнали неочаквани събития...

- Мога да добавя - намесих се аз, - че през 2001 г., по време на Международна научна конференция, учени уфолози определят Белинташ като междинна космиче-

ска площадка на НЛЮ. От прочетеното в пресата знам, че при престой на Белинташ, човек се зарежда с космич-на енергия. Стрелките на компаса полудявали от силните енергийни полета.

- Чудесно - развесели се Димитър. - Хайде по-бързо да се заредим с Космична енергия.

Натиснах педала и ускорих скоростта. Вятърът засвири през отвореното странично стъкло, гумите запяха, а дърветата по пътя се нижат бързо едно след друго...

Трудно се изкачваме, по желязната стълба, до платото на Белинташ. Но изкачиш ли се, ахваш възхитен от гледката, която се разкрива пред очите ти. Чувстваш силата на Енергията, която те обгръща. Нека не се впускам в описание на това невероятно светилище, където днес, присъствам с истинското си физическо тяло. Да, изпитвам силна възбуда от допира с платото. Екзалтирани сме всички, но аз трябва да открия камъка с вдълбаните в него знаци! Не бяхме сами на платото. Няколко групички, от младежи и девойки, с камери и фотоапарати, снимаха покритите със зеленикав мъх каменни грамади, покланяха се церемониално на слънцето, което тържествено приближаваше Белинташ.

Видях камъка, познах го отдалеч и съзнателно се отправих натам. Игуменът и братята ме последваха, разглеждаха с нескриван интерес интериора на светилището. Стигаме почти края на платото и Димитър, пръв, забелязва знаците върху камъка. Те му правят силно впечатление и той попита:

- Руни ли са?

- И така могат да се нарекат - Игумен Гавраил докосна с ръка изсечените знаци, прие информацията, излъчена от тях и продължи. - Руните това е писмо на Космоса...

Слушаме думите му и тук на покрива на скалното плато, огряно от пролетното слънце, изпълнени с необяснимо усещане и прилив на енергия, носеща ни към необятни простори, наблюдаваме с възхищение пейзажа под нас. Зеленото море, изтъкано от върховете на мощни борове, едва доловимо се набраздява от лек ветрец и някак ни подсеща, че е време да поемем пътя към манастира...

КРИСТАЛНИТЕ ЧЕРЕПИ

Със сигурност съм поредният автор, пишец за кристалните черепи с тяхната несъвместима, със съвременните технологии, изработка. За любознателните читатели, които не са имали възможност да се запознаят с историята за откриването на кристалните черепи, предоставям нужната информация. Непрекъснато се повдига въпросът за Произхода на кристалните черепи, търсят се всевъзможни обяснения, но интересът към тях не стихва. Не стихва не за друго, а поради това, че няма обяснение за произхода и предназначението им. Интересно, за какво ли са служили и кога и как са направени? Има сведение, че кристалните черепи са единадесет. В действителност съществуват два кристални черепа, които имат естествени размери и тежат около 5,2 килограма. Единият череп, наречен "Страшния съд", се намира в Музея на хората в Лондон, а другият - "Черепът на Проклятието", в Музея на американските индианци в Ню Йорк. Не е известен произходът на първия череп. Знае се, че е закупен от световно известната бижутерска фирма "Тифани" през 1898 г. От къде, фирмата се е сдобила с черепа, остава в тайна. Според една версия, кристалният череп бил спечелен, като трофей от наемник в Мексико, през деветнадесети век и продаден на фирмата. Вторият череп, според изнесени в пресата данни, е открит от Ана Мичъл-Хеджис, когато е празнувала седемнадесетият си рожден ден. На този ден дъщерята на археолога-любител Фредерик А. Мичъл-Хеджис, втори баща на девойката, го помолила да ѝ разреши да погледа от върха на пирамидата. Получила разрешение и се изкачила на върха на една от пирамидите в древния град на майте. Девойката забелязва в една цепнатина нещо да блещука. За откриването на кристалния череп, от Ана Мичъл-Хеджис, съществуват незначителни различия. Според едни автори местните работници от племето кекчи, потомци на майте, копаели в пирамид-

ния комплекс и изровили кристалния череп без долната челюст. Други източници предлагат същата история, но с повече романтични подправки. "Ана се изкачила на доста порутена пирамида. От върха ѝ се наслаждавала на прекрасна гледка. Зелена джунгла, като безкраен килим, се простирала пред очите ѝ. Ненадейно погледът ѝ попаднал на нещо блещукащо, през един процеп във вътрешността на пирамидата. Ана слязла и събудила баща си, за да му съобщи новината. Разчистването на тежките каменни блокове не било лесна работа и затова чак след няколко седмици, упорит труд, кристалният череп се намерил в ръцете на младото момиче." Има нещо знаменателно в реакцията на работещите по разчистване на пирамидата работници, от племето кекчи. Щом зърнали черепа, индианците паднали на колене, започнали да целуват земята и две седмици прекарвали в плач и молитва. Разкопките продължили и едва след три месеца открили долната подвижна челюст на черепа. Находката в Лубаантун е истинска загадка, сравнима само с кристалната топка, взета от пирамидата в районна на Бермудския триъгълник. В началото уточнихме, че кристалните черепи са само два. Но подобни черепи са на-мирани и другаде и могат да се видят в музеи на Европа и Америка. Въпреки това черепът, открит в Лубаантун, се смята за уникален. Изработен е от цял прозрачен къс планински кристал, в който се виждат вътрешни вени и мехурчета. Експертите, изследвали черепа, твърдят, че кристалът е изработен в течение на дълги години и е шлифован с пясък. Учените стигат до това невероятно заключение, след като изследванията под микроскоп не установяват никакви следи от метални инструменти. Доказано е, че за да се обработи кристалният череп ръчно, с пясък или с нещо по-твърдо, са необходими най-малко сто и петдесет години по дванадесет часа упорит дневен труд на много занаятчии. Възниква въпрос, защо е полаган този неимоверен, продължителен труд от поколение на поколение? Каква е целта и за какво би могъл да послужи кристалният череп на идните поколения? Как ще открием технологията на сложната и прецизна изработка на този невероятен кристален череп? Никой не

може да сътвори днес, този череп - "шлифован с пясък". Скулите и очните му кухини са обработени, по неизвестен на науката начин, така че щом в тях попадне светлина, те я отразяват и създават впечатление за вътрешно движение. Ефектът на движението се подсилва и от една призма, оформена в основата на черепа. Кристалното творение тежи 5,3 кг, високо е 13 см, широко също 13 см и дълго 18 см. Никой не може да определи дали черепът е на мъж или на жена.

Специалистите спорят по този въпрос, но повечето от тях са на мнение, че кристалът е моделиран по череп на жена. Много неизвестни поставя пред изследователите кристалният череп. Един въпрос твърде много ги затруднява: щом целият предмет е изработен от един кристален къс, а това означава и подвижната долна челюст, по какъв начин е бил разрязван този къс? Известно е, че планинският кварцов кристал не може да се реже и всеки опит би завършил с натрошаване. Освен това майсторите по шлифование знаят, че кварцовият кристал расте спираловидно около невидими оси. Те могат да се видят само при определени условия и силно увеличение. Обработката може да се извършва само по посока на тези оси. И най-незначителното отклонение веднага би го натрошило на малки късчета. А кристалът, на майте, е обработен тъкмо по този невъзможен начин. Именно по този повод учен, изследващ кристалния череп възкликва: "Проклетото нещо не би трябвало да съществува!"

Ана Мичъл-Хеджис се е доверила и предоставила за шест години "проклетото нещо" на Франк Дорланд - известен изкуствовед, реставратор и консерватор на произведения на изкуството. През този период от време Дорланд внимателно изследвал и описал някои свойства на черепа, които напомнят за кристалната топка на доктор Браун, взета от подводната пирамида. Той описва как веднъж, за няколко минути, около кристалния череп се появило сияние. Понякога се чували звънчета, усещала се неопределена миризма. Имало моменти, когато в кристала се движели странни сенки и светлини, образи на други черепи, човешки лица, разни предмети. След щателен оглед, Дорланд открил в черепа цяла система

лещи, призми и канали, създаващи необикновени оптични ефекти. Благодарение на тази вградена оптична система очните кухини започват да светят, когато се постави някакъв източник на светлина под черепа. Докато изследвал черепа, Дорланд бил поразен от идеално полираната повърхност, върху която, даже под микроскоп, не се виждали следи от обработката. В крайна сметка, той се обърнал за консултация към знаменитата фирма "Хюлет-Пакард", смятана за авторитет при експертизи на кварц. Изследването, проведено през 1964 г., в специализираните лаборатории на фирмата, установило, че черепът бил изготвен много преди появяването на първите цивилизации в тази част на Америка. Най-поразителното откритие било, че черепът бил изготвен от монолитен кристал, въпреки всички закони на физиката. Инженер Л. Барре, експертът в "Хюлет-Пакард", казва следното: "Изучихме черепа по три оптични оси и открихме, че е изсечен от един къс кристал, състоящ се от 3-4 срастъка. Според скалата на Моос, планинският кристал отстъпва по твърдост само на топаза, корунда и диаманта и може да бъде рязан само с диамант. Независимо от това, древният майстор успял да извае не само черепа, но и долната челюст, както и шарнирите за закачването ѝ. При такава твърдост на материала, това е повече от загадъчно. И ето защо: в кристал, състоящ се от повече от един срастък, съществуват вътрешни напрежения. При натискане с резец, от напрежението, кристалът може да се пръсне на парчета. Но древният майстор го извалял така, сякаш изобщо не го е докосвал." С това мнение *са* съгласни напълно колегите на експерта. Мнението на всички е, че при обработката на черепа, разрязванията трябвало да бъдат строго ориентирани по осите на кристала. Древният ваятел сякаш изобщо не се вълнувал от това. Той изработил черепа, игнорирайки всички закони и правила. Професионалистите от "Хюлет-Пакард" били в недоумение: "Тази проклета вещ просто не би трябвало да съществува. Този, който я създал не е имал и най-малка представа от кристалография. Той игнорирал осите на симетрия и тази вещ би трябвало да се разпадне. А защо това не се е случило, остава необяснимо."

Както Дорланд, така и собственичката на кристала Ана Мичъл-Хеджис не се съмняват, че кристалният череп оказва някакво влияние върху хората, които са близо до него, влияе върху техните чувства, настроения и мисли. Според сп. "Нешънъл инкуайърър", не една или две, холивудски звезди са посещавали дома на Ана в Кичънър, провинция Онтарио, Канада, за да се усамотят с черепа, да му се помолят или да медитират в негово присъствие. Ана, притежател ката на необикновената вещ, изглеждала твърде добре на 90-годишна възраст. От момента на притежаването на кристалния череп, до деветдесет годишната си възраст, тя се разделя с кристала за по-продължителен срок, само когато го е дала на реставратора. Втори път се е лишила от него, когато го е предоставила, за една година, на Музея на американския индианец в Ню Йорк. Странното е, че в музея окултните качества на кристалния череп, не се проявяват.

В последните години, с изследването на черепа се заели и екстрасенси. Те установили, че черепът мени окраската си и степента си на прозрачност, а понякога излъчва сияние. Случвало се също да отделя непонятна миризма, предизвикваща, в присъстващите, чувство на жажда. Когато докосвали повърхността му, екстрасенсите чувствали ту топлина, ту хлад, ту някакви вибрации. В наши дни някои изследователи изказват предположение, че кристалните черепа били изготвени в потъналата Атлантида, но по чудо оцелели след катастрофата. Други твърдят, че черепите са дело на представители на извънземна цивилизация. Интересно е, че черепите въздействат на хората по различен начин. Някои изпитват дискомфорт и непонятен страх. Някои даже изпадат в безсъзнание и за известно време губят паметта си. Други пък, усещат необикновено успокоение и изпадат в състояние на блаженство. Съществува устойчиво мнение, че черепите обладават и мистични свойства. Високочувствителните хора уверяват, че черепите им наваяват особени, почти хипнотични състояния, съпроводени с необикновени миризми, звуци и ярки зрителни халюцинации. Даже не толкова чувствителните хора твърдят, че понякога виждат, как черепът започва да свети или

да се изпълва с "бяла мъгла" и неясни образи. Като се има предвид, че кристалите имат собствена памет може би някога ще стане възможно да се проникне в тайните, които съхраняват. И тогава ще разберем посланията им. До тогава обаче, те остават мълчаливи и загадъчни.

Доказано е, че черепът, открит от Ана Мичъл-Хеджис има някои сходни черти с кристалната топка, взета от неидентифицирана подводна пирамида, в районна на Бермудския триъгълник, от д-р Рей Браун. Макар и различни по форма, те проявяват движения вътре в кристала, създават в него образи, но никой не е в състояние да предположи какво представляват и какво е било предназначението им.

Оказало се обаче, че Мичъл-Хеджис не е първият, който направил подобно откритие. Още в края на 80-те години на XIX век един войник, от армията на император Максимилиан, открил в Мексико кристален череп, който сега е изложен в Британския музей. Този екземпляр се отличава значително от черепа "Мичъл-Хеджис" - независимо от сходството в размерите, той не е така прозрачен, не е така детайлен, а долната челюст е слята със самия череп.

Още едно грубо копие на кристалния череп се намира в Музея на хората в Париж. Там фигурира под название "Череп на ацтекския бог на подземното царство и смъртта". Интерес представлява още един череп, наречен "Макс". Собственичката му, Джоан Паркс, го получила от тибетски монах, който го използвал за лечение на хора. През зимата на 1994 г., собственичка на ранчо, в близост до Крестон (Колорадо, САЩ), намерила кристалния череп, но необикновено твърдият материал бил смачкан и деформиран така, сякаш някога е бил пластичен. Как е попаднал там и защо бил така обезобразен, остава загадка до сега.

Открити са черепи и на други места на Американския континент. Една част от тях са изработени от кристал, други от камък, глина и благородни метали. Но черепът от Лубаантун е единствен, уникален по начина на изработка, по размерите и по приписваните му окултни свойства. И двата кристални черепи са открити в пирамида.

Защо ли находките дълго време са останали тайна за учените? Защото любителят археолог Фредерик Мичъл-Хеджис е изпитвал същите опасения, каквито е изпитвал и доктор Рей Браун за взетата от пирамидата кристална топка. Затова е съобщил за кристалния череп едва през 1935 г. със статия в сп. "Ню Йорк америкън". Статията е предизвикала сензация, но и гневна реакция от страна на Нортън Хамънд, който продължително време извършвал археологически проучвания на остров Белийз. Археологът заявява, на всеослушание, че Фредерик Мичъл-Хеджис е нарушил законите на Англия, присвоявайки си находката, без да я опише и регистрира. Нещо повече: в гнева си Хамънд се нахвърля и срещу древните май, които според него не били способни да направят кристален череп. Археологът е категоричен: черепът не е произведение на майте. Не е намерен в Лубаантун или на друго място в Централна Америка. Твърди, че майте никога не са използвали планински кристал. И не е изработен в техни стил. Освен това двата кристални черепа не могат да бъдат датирани. Същото се отнася и за датировката на кристалната топка на д-р Браун. Изследователите са категорични, че със сегашните методи за датиране, не е възможно да се определи възрастта на кристалния череп. Те не могат да отрекат, че е намерен в Лубаантун, но хвърлят съмнения върху способността на майте да изработват с примитивните си инструменти нещо с такова високо качество. Кой ли наистина е създал кристалните черепа? С каква цел? Въпроси, въпроси и нито един конкретен отговор. И все пак, след като със съвременните технологии не може да се изработи от планински кристал подобно съвършено произведение, тогава? Кой е способен на подобен род творение? Може би трябва да потърсим отговор в цивилизации с по-висока степен на развитие. Дали това не са древните богове, посетили земята?

- Кристалните черепа? Те не са със земен произход -обяснява Учителят. - Донесени са тук преди много хиляди години с корабите на чужда цивилизация, търсеща нова земя за народа си. Черепите имат способността, във всеки един момент, да излъчват информационни

данни за енергийното състояние на територията, която покриват. Чрез правилно боравене с тях, се осъществява директен контакт с Висшата информационна банка, а също така, при необходимост, се повишава нивото на енергийните канали и полета. Използват се и като защитен енергиен механизъм при евентуална опасност от чуждо нашествие. При събирането на черепите на едно място, ако не бъдат използвани и насочвани правилно, може да се получи мощен енергиен взрив, способен да промени изцяло релефа и географията на стотици хиляди квадратни километри площ. При правилно боравене се получава поле, благоприятстващо появата и развитието на нов вид живот, който при добра оценка на показателите, продължава да съществува и еволюира, а при неодобрение или слаби показатели, бива унищожен.

Останалите 11 черепа се намират в различни места на Земята - в Европа - 3, в Африка - 3, в Азия - 2, на Антарктида - 2 и един в Южна Америка. Тяхното време не е дошло. Много е мощна енергията им и никой не ще може да я овладее на този етап.

Благодарих на Учителя за отговора и го помолих да изясни и въпроса за строежа на пирамидите в България. Публикувам неговият отговор:

- В България на много места има пирамиди... Строени са по времето на лемурийската и атлантска цивилизация. Има и няколко, построени от първите траки, след заселването им по тези земи, когато са били свежи знанията им, получени от атлантите преди да поемат пътя насам.

Характерното за българските пирамиди е това, че освен построени с връх нагоре има и обърнати пирамиди. Има и двойки пирамиди, построени една върху друга, свързани във върховете си - нормална и обърната пирамида.

На Рилските езера, например, пирамидите са от трите типа. Тази е причината там да съществува мощно космическо поле, което е използвано като база за полети и комуникационен център. Не случайно Учителят Дънов избира това място за беседи и паневритмия на Бялото братство... Звездната карта на траките...

ЗВЕЗДНАТА БАЗА НА ХАН ОМУРТАГ

"Хан ювиги Омуртаг, като живееше в своя дом, направи преславен дом на Дунава. И като измерих разстоянието между двата всеславни дома, направих в средата могила; от самата среда на могилата до стария мой дворец са 2000 растега и до Дунава 20000 растега. Споменатата пък могила е всеславна. Защото човек дори и добре да живее, умира и друг се ражда; нека роденият по-късно, като гледа този надпис, да си спомни за този, който я е направил..."

Защо ли отново се връщам към този древен надпис? Нали установихме чия е могилата. Вярно, не можах да видя какво има в нея, но получих разрешение, да разкрия тайната ѝ. Но защо хан Омуртаг нарича могилата "всеславна"? Може ли една могила да бъде всеславна, дори и да съдържа завещани богатства? Вътрешният ми глас ми нашепва, че друго е искал да ни подсказе синът на хан Крум - хан Омуртаг с думата "всеславна". Да не забравяме, че хан Омуртаг ни оставя и надписите - Сю-лейманкьойския, Чаталарския и други, които също носят тайни послания...

Връщам се отново към "Демир баба теке" и тракийските надгробни могили в "Стомогилие", името, с което е известен археологическият резерват „Сборяново", за да ви запозная с хипотезата на историка Йордан Стефанов, бивш директор на музея в Исперих. Той не само предполага, но е уверен, че тракийските надгробни могили са построени като огледален образ на звездното небе.

Преди това нека припомним, че по поречието на река Крапинец, в близост до Исперих, между селата Малък Поровец и Свещари се намира Историко-археологическият резерват "Сборяново", за който писах във втора част на книгата си "Тайните подземия на България". Един уникален древен комплекс, изграден от селища, светилища и некрополи. Тук според археолозите, в началото на железния век се заселват тракийските племена гети и

районът на Сбора̀но̀во се превръща в политически, културен и религиозен център. Тук е изграден град, разположен върху площ над 100 дка, обграден с двойна крепостна стена с дебелина около 4 м и височина 12 м. На изток и запад от града са разположени два обширни мо̀гилни некро̀по̀ла - последен дом на знатните гети.

Действително ли е съществувал древен град на гетите, обграден с дебели каменни стени? Всичко започва, когато в ръцете на Йордан Стефанов попада изработена, по поръчка, археологическа карта на резервата „Сбора̀но̀во“, в която той открива предварителна планировка на надгробните мо̀гилы в Източния и Западния некро̀по̀л, наподобяваща съзвездия. Ориентацията спрямо звездното небе се среща и при останалите 17 струпвания на надгробни мо̀гилы на територията на Сбора̀но̀во. Й. Стефанов прави хелиографски ко̀пия на археологическата карта и при разглеждането ѝ се натъква на загадъчно разстояние от 1900 метра, което се повтаря пет пъти между различните обекти в Сбора̀но̀во. С тази мярка са означени началото и краят на мо̀гилните некро̀по̀лы, както и разстоянието от Свещарската мо̀гила до култовия комплекс „Демир ба̀ба теке“, който в миналото е бил централно светилище на траките. В продължение на три години - от 1974 до 1977 г. Йордан Стефанов картотекира над 280 мо̀гилы, групирани в 19 некро̀по̀ла, както и останките на 57 антични селища.

За да потвърди, или отхвърли хипотезата на Й. Стефанов за "звездните карти на траките" проф. Никола Николов от Института по астрономия към БАН, един от най-изявените учени в света по древна астрономия, чрез компютърна програма сравнява картите от мо̀гилите със звездното небе отпреди 2500 години. Открива, че повечето от 250-те мо̀гилы, групирани в 19 некро̀по̀ла, съставят общо 44 съзвездия, десет от които се повтарят. Големината на всяка мо̀гила съответства на яркостта на звездата, която изобразява.

Въпреки доказателствата, учените не са категорични, че мо̀гилите могат да бъдат звездни карти. Те допускат, че мо̀гилите носят определена закодирана информация, но все още не могат да установят точно каква. Може би,

това ще се изясни, когато бъде направено комплексно интердисциплинарно изследване от археолози, астрономи и геодезисти.

„Те, учените, просто не могат да допуснат, че тракийската цивилизация е била в състояние да създаде нещо толкова грандиозно и новаторско, каквато е звездната карта от Сборяново - уникален феномен без аналог в целия свят... Грешката на българските учени е, че търсят аналог на звездната карта от Сборяново сред други археоастрономически обекти по света" - коментира Й. Стефанов. Според историка най-голямата загадка на Сборяново е как архитектът, маркирал местата на повече от 250-те могили, е направил така, че замисълът му да се изпълнява цели три хилядолетия.

Тракийските надгробни могили в археологическия резерват "Сборяново", са строени като огледална проекция на звездното небе и крият астрономическа информация, по-стара от вавилонската. Разположението на могилите отговаря на някои групи звезди от видимата небесна сфера на нашата географска ширина и по-точно на съзвездията Малка мечка, Жираф, Колар, Персей, Касиопея, Гуцер, Цефей и Дракон. Големината на могилите съответства на яркостта на съответните звезди.

Хипотезата за Сборяново като гигантски античен астрономически комплекс се подкрепя и от „Загадъчен камък", открит в предверието на централната гробна камера на Царската гробница в Свещари. Според астронома проф. д-р Владимир Дерменджиев от Астрономическата обсерватория към БАН, камъкът крие древна астрономическа информация.

Все още никой не може да каже с каква цел е построена звездната карта. Едно е сигурно - прецизността, с която небесният свод е „прекопиран" върху земята, говори за изключителните астрономически умения на траките и познанията им за Космоса.

Звездната карта от Сборяново е твърде сложна и сигурно си задавате въпрос, защо не помоля Севър, Реми или Аме да ми дадат сведения за тракийския комплекс в Сборяново? Ще ви отговоря - не защото не искам, а нямам достъп. Времето, през което можех да посеща-

вам лабиринта и да общувам със Север изтече. Трябва да настъпи нова звездна конфигурация, при която ще имам отново възможност да вляза вътре. Единствената възможност да науча нещо повече за комплекса бе игуменът и се запътих към него. Знаех, че е в черквата. Внимателно отворих тежката дъбова вратата. Сред по-луосветеното от свещи помещение, миришещо на тамян, съзрях Учителя. Стоеше изправен пред олтара, до голямата икона на Исус Христос. Смълчан, вгълбен в молитвено, държеше запалена свещ в ръка. Свещта почти се бе стопила, само една малка част от нея се подаваше над стискащите я пръсти. Пламъчето ѝ гореше и осветяваше ръката му.

Взех от поставката свещ, запалих я и бавно приближих към олтара. Застанах до игумена, той кимна с глава и продължи да се моли. Пред мен са подредени иконите на Христос и св. Богородица, а над тях - иконите на светците. Прекръстих се и се помолих Бог да пази и закриля България. Продължих да се моля и за първи път в живота си, с изненада, видях как от иконите един след друг слизат на каменния под светци, в пъстри одежди, със запалени свещи в ръце. Исус Христос и св. Богородица оживяха, уголемиха се и се присъединиха сред тях. Полуосветеното помещение се изпълни със светлина и всички запяхме в един глас. Никога не съм пял песента, която сега пея. Тя се лее нежно, гали сърцето ми и го изпълва с необикновена любов и трепет. Пеем всички в хор, куполът на черквата се отваря и виждам синевата на небето. Миг на неизказана радост, миг на божествена любов. Не помня колко дълго продължи този невероятен екстаз, не помня и кога сме излезли с Учителя от черквата, но никога няма да забравя радостта, която изживях и това, което видях...

Седнахме на нашата пейка, опряла гръб на вековния дъб и разказах на Учителя за звездната карта на траките. Изслуша ме, като винаги внимателно.

- Време бе да достигнеш до това заключение. Първоначалното разкритие, което направи за "Демир баба теке" явно не задоволи подсъзнанието ти. То е продължило да работи, да търси отговор за истинността на

строежа, защото е знаело, че има друга истината. Истина, която е закодирана дълбоко в него и е чакала мига на проявление. Проявлението е станало, когато душата ти те е насочила да намериш и прочетеш хипотезата на Й. Стефанов.

- И каква е истината, Учителю? Говори се, че тук е била столицата на гетите.

- Тук никога не се е намирала столицата на гетите.

- Има останки от дебели четириметрови стени с височина 12 м. Учените смятат, че са крепостни стени.

- И ти, ако бе археолог щеше да направиш това заключение - отвърна Учителят. - Оградните стени са служели да предпазват комплекса от сгради, обслужващи космодрум с летателни апарати...

- Тогава истината е съвсем друга. "Всеславната" могила...

- "Всеславната" могила е комплексът Сборяново, Уче-нико. Съграден е от хан Омуртаг през 825 г. и е точно копие на съзвездиято Орион, като основната сграда е проекция на Сириус.

Чух много добре какво каза Учителят. За миг думите му зазвучаха нереални, умът ми не искаше да ги възприеме, а дълбоко в себе си знаех, че казаното от него както винаги е истина.

- По невероятен начин, с помощта на висши учители, хан Омуртаг е пресъздал взаимовръзките в Космоса. Той е бил посветен. Дошъл е на земята да изпълни възложението му мисия...

Едва сега започнах да проумявам истината. Истината за строежа на космически център през 825 година...

- Подземиата под "всеславна могила" са огромни библиотеки, съхраняващи карти на космически обекти, звездни системи, слънчеви системи... Някои от тези слънчеви системи са идентични с житните кръгове, които се откриват на различни места по земята. Звездните карти са правени от извънземни цивилизации и се съхраняват в тези библиотеки, за да бъдат открити след време от нас, земните жители, и с помощта на придружаващите ги писмени бележки да бъдат разгадани и разбрани. В библиотеката има много дискове, на които са записани

"беседи" на различни теми от Вселенската висша философия.

Слушах внимателно думите на Учителя и запаметявах всяка подробност. Знаех, че това е още един дар за нашите учени.

- Пирамидалният комплекс в Сборяново е изграден от Омуртаг с помощта на духовни учители и водачи от втората раса на цивилизацията на Сириус - уточни той. - Използвани са знанията на Висшия разум, за да се пре създадат взаимовръзките и хармонията във Вселената, които са следствие на Висшата вселенска мъдрост.

- Учителю, какво представляват тракийските надгробни могили, тук в комплекса Сборяново?

- Специално изработени могили. В тях няма погребения. Създадени са като хранилища за кристали с форма на пирамиди, сфери и кълба с различни по дължина и дебелина лъчи. Тези кристали са разположени на групи в определени конфигурации. Всяка група е разположена на отделна площадка и е свързана с лазерен генератор, чрез който се осъществява обмен и реакцията между различните вълнови параметри на кристалите и след ба лансиране и ускоряване на импулсите, с помощта на модулятор, разположен в основата на генератора, лъчите се насочват към планета от галактиката.

Твърде сложни обяснения. До тук добре запомних казаното, дано запаметя и по-сложните разяснения.

- Могилите и кристалните групи - продължи Учителят, - са свързани с центъра под земята чрез вълново-светлинни връзки, изграждани с помощта на микродеадрични зонални клетки, на принципа на ултравиолетовите лъчения в спектъра...

Замлъкна, погледна ме и видя затруднението ми с запаметяването на техническите данни, но продължи:

- Съобщавам ти данни, които ми се диктуват. На мен също не са ми много понятни... Но ти ще запаметиш казаното, за да го напишеш. Дейността на тези централи от кристали продължава и сега. Сведенията, които изпращат и получават са свързани с придвижванията на космическите обекти със статут на самостоятелни, не обвързани в група или система тела. Чрез тази инфор-

мация се предвиждат и се предотвратяват евентуални сблъсъци или нарушения в енергийно-полевите структури на Космоса.

- Само ще попитам, защо тъкмо по времето на хан Омуртаг са строени могилиите?

- Защото тогава във Вселената е настъпил нов цикъл на взаимовръзки и галактиката, като част от Вселената, е била участник в тези промени, които са налагали изграждането на такива центрове за проследяване на движението на необвързаните космически тела. Такива центрове в галактиката има още два, разположени в противоположни и отдалечени от посоки.

- А звездната карта, Учителю? Какво представлява комплексът Сборяново?

- Тя е направена като макет на новото разположение на космическите тела след настъпването на новия цикъл на взаимовръзки във Вселената и следователно и в галактиката. Същата карта е проектирана огледално в противоположния край на галактиката, като в нея има очертания и на паралелните светове и взаимовръзки.

- Ще попитам и за "Загадъчния камък", открит в предверието на централната гробна камера на Царската гробница в Свещари.

- Правилно българският астроном проф. д-р Владимир Дерменджиев прогнозира, че "Загадъчния камък" крие древна астрономическа информация.

- И каква е тя?

- В камъка са закодирани местоположенията, траекториите и взаимовръзките на космическите тела, преди настъпването на новия цикъл във Вселената.

Благодарих. Сега българските учени смело могат да потвърдят хипотезата на историка Йордан Стефанов с допълненията, направени от Учителя.

Ще подкрепя твърденията на Учителя, че комплексът Сборяново представлява "звездна карта" с още едно доказателство. Археологът Венцислав Гергов, при разкопки в местността "Стражица" край село Лепица, намира част от глинена плочка с размери 15 см на 13 см. Находката изобразява къс от звездното небе и е уникална за България.

"Тракийските светилища, разположени в Долината на тракийските царе, са били древни обсерватории" - твърди астрономът д-р Алексей Стоев.

Картотекираните могили в Казанлъшката долина показват, че всяко едно светилище има различна архитектура. Първоначално светилището е създадено и ползвано за храм, а след смъртта на владетеля се превръща в негова гробница. Установено е, че светилищата са изградени с удивителна точност и ориентация към Слънцето -Тангра, върховния бог на траките. В подмогилните им съоръжения са открити знаци, показващи настъпването на лятното и зимното слънцестоене, а също есенното и пролетното равноденствие.

Тези открития доказват, че културата на траките, както и на другите древни цивилизации, е била ориентирана спрямо звездното небе. Според древногръцки хронисти тракийските владетели са познавали 500 звезди и са знаели имената им, чиито общ брой на небето е 6500. Античните хронисти свидетелстват, че траките са преподавали астрономия и на гръцките царе.

ТРАКИЙСКАТА АЗБУКА

Писано е толкова много за предполагаемото съществуване на тракийска азбука, а все още нищо реално не е доказано. В появилите се на българския пазар книги на доктор Гайдаров "Дешифровка на тракийската писменост" се излагат редица хипотези за тази неоткрита, неразчетена писменост. Уви, нашите учени категорично заявяват, че няма такава писменост. Тя, тракийската писменост, никога не е съществувала, не е намерено нито едно доказателство в нейна подкрепа. И въпреки това, доктор Гайдаров я дешифрира. Чест прави на доктор Гайдаров за положения труд да обобщи материали от стотици образци, с изписани по тях древни знаци, съхранени в наши и чуждестранни музеи. Какво значимо откритие би било, за науката, да се докаже, че траките, подобно на шумерите са имали азбука и тя се е съхранила не само в глинени таблички, а и в украсата на хилядите битови керамични предмети на древността. Много, много бих желал това да се потвърди, затова една привечер, по време на обичайната разходка, се обърнах за отговор от Учителя.

- Говорихме по този въпрос, Ученико. Изяснихме, че тракийската азбука е писмеността на атлантите. Но как то виждам, нещо те притеснява...

Вървахме редом един до друг, а думите му ме връщаха назад, към вечния спор за тракийската азбука. В първия момент изпитах възбуда от даденото ми откровение, че има тракийска писменост, а в следващия миг се замислих, че липсват всякакви доказателства по този въпрос.

- Извинявай Учителю, как да приема твърдението на доктор Стефан Гайд, че знаците по древните глинени съдове и цветната керамика са писменост. Може би има нещо друго...

Той спря, впери в мен зелените си очи и заговори:

- Прав е д-р Стефан Гайд. Всяка фигура, начертана,

нарисувана или положена, по някакъв начин, върху глинени съдове е писменост. Но писменост, която може да се разчете само от посветен човек. Тя е предназначена за посветените, живели в древността и днес. Разчита се по същия начин, по-който и аз, чрез диктовка от моя Учител, ти преведох диска от Фестос. Нека не се лъжем, няма на земята човек, който би могъл да разчете фигурите, ако не му се диктува от духовен Учител.

- Но тези знаци са поставени върху култови и битови предмети. Хората не са предполагали какви послания носят ...

- Така е, но символите са имали значение за други, които са маркирали времето и посланията. В символите, върху предметите, е закодирана психична енергия.

- А руните? - не престанах да питам. - Руните и те ли са знакови послания?

- Да и руните, както тракийската азбука, са космична писменост. И те са неразгадаеми за прочит.

МОЙСЕЙ

Писах за Мойсей и направата на Свещения кивот, но не се спрях на неговото потекло, описано в Библията. Все още има хора, които, по една или друга причина, не са успели да прочетат Библията и ме помолиха да напиша нещо повече за Мойсей. Изпълнявам молбата им, като се старая да не изляза от рамките на изложеното в Библията.

Моисей е третото дете, родено в еврейското семейство на Аврам и Йохаведа през 1550 г. пр. н. е. По-големият му брат е Аарон, а сестра му е Мариам. Семейството принадлежи към Левиевото коляно.

През далечната 1550 г. пр. Хр., евреите са пленници при фараон Тутмос I, който недоволен от неспазване ограниченията за раждаемостта им, издал заповед да бъдат убивани всички еврейски мъжки деца при раждането им. Близко три месеца семейството успявало да укрие раждането на Моисей, но опазването на тайната ставало все по трудно и майка му Йохаведа се принудила да намери начин да го спаси. Сложила бебето в едно кошче, измазано с асфалт и смола, и го оставила в тръстиката, до брега на реката Нил. Мариам отдалеко наблюдавала какво ще се случи с братчето ѝ и видяла как къпещата се фараонова дъщеря съгледала кошчето и пратила слугинята си да го прибере. Когато отворила кошчето тя видяла вътре хубаво детенце, което плачело. Смилила се над него и въпреки забраната от фараона, по Мариам, го пратила на майка му да го откърми. След няколко месеца царската дъщеря го осиновила и му дала името Моисей, което значи "от вода изваден".

Възпитан в царския дворец, Моисей не изгубил любовта си към своя народ. Той установил по-тесни връзки със своите сънародници и страдал заради тяхното робство. Веднъж в пристъп на гняв убил египтянин, който жестоко биел евреин. За да не бъде съден той избягва в Мадямската страна. Там свещеник Йотор го приел в

своя дом и му дал за жена дъщеря си Сепфора, от която му се родили двама сина - Гирсам и Елиезер.

През следващите години Моисей се занимавал със скотовъдство. Бил пастир и един ден, както пасял стадото на тъста си при планината Хорив, видял една горяща и Неизгаряща къпина. Смутен и учуден, чул гласа на Бога изсред къпината: "Видях страданията на Моя народ в Египет и чух вика му от жестоките распоредници. И тъй, върви! Ще те пратя при фараона, за да изведеш Моя народ из Египет!" (Изх. 3:7, 10).

В изпълнение на Божията воля, Моисей се разделил с тъста и семейството си и се върнал в Египет. Тук, заедно с брат си Аарон, спечелили доверието на много евреи за каузата за свобода. Новият фараон Аменофис II отхвърлил искането на Моисей да бъде разрешено на евреите да напуснат Египет. Изгубил надежда, че ще бъде избавен от робството еврейският народ, Моисей почнал да губи вяра, че мисията му ще успее. И в най-критичния момент, по Божия повеля, се заредили в Египет десет природни бедствия. Едва след последното, десето бедствие - измиране на всичко първородно в Египет - фараонът позволил на двамата братя да изведат еврейския народ от Египет, заедно с цялото му имущество. Зарадван Моисей наредил на евреите да празнуват първата Пасха в чест на освобождението си - да заколят пасхал-но агне, което да ядат с безквасен хляб и горчиви треви и да имат пълна готовност за път...

Моисей повел народа си по пътя за Ханаан, но Бог му заповядал да смени посоката на юг към Пихахирот, за да преведе евреите през Червено море.

Египтяните съжалили, че освободили евреите и се впуснали с войската си да ги настигнат и върнат. И тогава Червено море се разделило, водите се отдръпнали и еврейското племе преминало по дъното му. И египтяните се устремили да преминат по сухото дъно, но водите на морето се съединили отново и погълнали цялата войска на фараона.

А еврейският народ, в знак на благодарност, възхвалил Господа с песен: "Да възпея Господа, защото се славно прослави; коня и ездача му хвърли в морето.

Господ е моя сила и моя слава. Той ми стана спасение. Той е мой Бог, и ще Го прославя; Бог на баща ми, и ще Го превъзнесе!" (Изм. 15:1-2).

Много са чудесата, които Моисей с Божия помощ направил. Превърнал горчивата вода при Мерра в сладка за пиене; в пустинята Син изпросил от Бога чудесна храна за народа - пдпдъдци и манна; при Рафидим източил вода от една скала.

По съвета на тъста си Йотор, който го посетил при Синай, поставил свои помощници при управлението на народа. Тук той станал посредник между Бог и своя народ.

Господ често се явявал на Моисей, а на планината Синай, след 40-дневен пост, му дал Десетте заповеди и много други наредби и закони.

На няколко пъти, в отсъствие на Моисей, Израилевите колена изпаднали в идолопоклонство и Бог ги заплашил с унищожение. Когато се връщал се при своя народ, Моисей проявява своето духовно величие, като се обръщал към Бога и казал:

"Ако тях не простиш, тогава и мене заличи от книгата на живота!"

При своето второ 40-дневно престояване на Синай, Моисей получил нови скрижали с Десетте заповеди -първите той счупил в пристъп на свещен гняв, поради идолопоклонството на евреите. Когато се връщал от планината, "лицето му изпущало зари", понеже говорил с Бог. Като го гледали, цял в светлина, евреите се бояли да се доближат до него. Те не могли да гледат светещото му лице и се наложило той да си сложи покривало. И по-после той винаги покривал лицето си, когато идвал от светилището, където беседвал с Бог.

По време на едногодишното пребиваване край планината Синай Моисей наредил, по небесно указание, да построят скинията (подвижен храм), където бил поставен ковчегът на завета с двете каменни плочи на Десетте заповеди. Тези славни десет Божии заповеди имали силата да запазят еврейския народ в почит към истинския Бог, да го държат далеч от езическите народи и така да го подготвят да приеме идещия Спасител.

В Миавската равнина, Моисей произнесъл прощални

речи пред еврейския народ, в които разкрил бъдещата му съдба. Поставил за свой заместник Иисус Навин, изкачил се на планината Нево, отдето видял Обетованата земя, и починал там на 120 години. Гробът му останал неизвестен за евреите.

По Божие вдъхновение и откровение при странствуването из пустинята Моисей написал първите пет книги на Свещеното писание от Стария завет, които са известни под името Мойсеево Петокнижие: Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие.

За съжаление Библията не уточнява къде е умрял и погребан Моисей. Описва се само обстановката около гроба му, но къде се намира този гроб? Литературата по този въпрос е в изобилие, филмови интерпретации също, а истината отново липсва. Защо ли библейските писания са така оскъдни за гроба на Моисей? Въпросът ме преследва, не ми позволява да го пренебрегна. Помолих Учителя за отговор.

- Щом толкова настояваш, моля - започна той и загадъчно се усмихна. - Но ще се учудиш... - Замълча, изкашля се ненужно и като видя, че очаквам с нетърпение отговора му, продължи: - Истината е, че Моисей е роден в древен Египет. Е, не се обиждай на въпроса, но знаеш ли къде се намира древен Египет?

- Естествено в Египет. Къде другаде.

- Ето това е голямата заблуда за хората по света. И учените грешат.

- Къде тогава се намира древен Египет, Учителю? - не проумявах аз.

- Древен Египет, Ученико, е днешна България. Тук е роден Моисей, тук умира и тук е погребан. Той не се ражда случайно на българска земя, а носи в себе си кода на висшите атланти, трансформиран в човешки ген от съвременната цивилизация.

- В Библията пише, че Моисей е водил еврейските племена четиридесет години из пустинята - продължих да опонирам на Учителя.

- През коя пустиня, знаеш ли? - попита той и ме загледа изпитателно.

- През Сахара, естествено - отвърнах уверено аз.

- Не това е истината, Михаиле. Вярно в Библията пише, че Моисей е бродил четиридесет години из пустинята и свързват пътуването му с Египет и Сахара. А в действителност описанието се отнася за българската Сакар планина.

Наистина се учудих. Някой неща започнаха да се избистрят в главата ми и мисля, че започвах да проумявам.

- Но защо, защо никой от учените не установява това неправилно описание с местоположението на територии?

- Поради липса на друг източник, описващ събития преди хилядолетия, освен Библията. А тя гради основите си върху древните шумерски писания.

И още нещо, Библията, която днес ползваме, е вторичен преиначен препис от истинската Библия. Не случайно преводът е направен от арамейски на еврейски... Но това е друга тема...

Темата може да е друга, но в мен възникваха все нови и нови въпроси, които трябваше да се уточнят. Щом Моисей е роден в земите на днешна България, къде е тогава Червеното море, през което са преминали евреите?

Тук съвсем се обърках. Не можех да разбера, как така, хем сме българи, а в страната ни има и египтяни? Господи, кои са българите, кои евреите и кои египтяните?

- Неразбираеми ти се струват тези сведения, за древността, така ли Михаиле?

Гледаше ме изпитателно, сякаш очакваше да кажа, че вече съм проумял казаното от него. Уви нещата си оставаха бели полета - "тера инкогнита" в съзнанието ми и вдигнах безпомощно рамене.

- Прав си - заговори след миг, игуменът. - Нямах данни с които да направяш съпоставка. А това, което ти липсва, за да си изградиш представа за древността е, че през вековете, отразени като библейски събития е имало много миграции и разселвания на народите. Земите, които се наричали Древен Египет по времето на Моисей са се намирали на територията на днешна Североизточна България. Там е имало море, следи от него днес са открити в района на Провадия.

- Червено море...

- Наричали са го Червено море, защото почвите и скалите около това море са имали червеникав цвят. Били са богати на медни руди и злато. Когато Моисей напуска Египет, преминава точно през това море и се насочва на юг-югозапад.

- Преминаването на евреите през това море, разделило се на две, измислица ли е, или отразява някакъв природен феномен?

- По това време е имало сериозни магнитни процеси дълбоко в подземните нива, близо до земното ядрото. Тези магнитно-енергийни трансформации са предизвикали силни отливи, разделящи морето и последващи мощни приливни вълни. Тези вълни са върнали водните маси обратно в басейна им и са запълнили отворилата се суша. Това е причината за поглъщането на голяма част от войската на фараона. Няма нищо фантастично, а съвпадение на природни катаклизми.

Разбрах. Древният библейски текст отразява историческо събитие, приписвано на чудедейната сила на жезъла на Моисей. Оставаше да науча кои са египтяните, българите и евреите. Учителят не бързаше да ме въведе в миналото. Изчакваше да асимилирам чутото и, след като не попитах за допълнителни разяснения, продължи:

- Запомни, египетският народ от старите библейски времена, населявал днешните български земи и основал първия Древен додинастичен Египет е клон на траките, предприели разселване по тези земи векове преди това. Тази е причината да се намират общи символи и прилики в древните писмености на траките и египтяните. Това обяснява и управлението на част от българските земи от фараони.

Това е новост за мен. Никъде не съм срещал каквито и да са сведения по този въпрос. Днес Учителят ми разкриваше една нова страница от миналото:

- Във вековете, преди описаните събития, древните траки - българи са дали началото на юдите (юдеите), евреите (евреите) и първите египтяни (егирати - идващи от траките, от Ра). В по-късните библейски времена е имало вражди, борби за власт и поробване, надмощие,

асимиляция и т. н. между народи с общ корен, с общ произход - между братя, каквито са по между си евреите и египтяните. Това е в основата на тежката карма, която придобива България още в най-древни времена - кръвта, пролята между произлизащите от един род, брато-убийството.

Една малка част от многото неразбрани писания в Библията ми се изясни. Пластовете на неизвестностите се по-наместиха, макар между тях да зееха огромни пукнатини. Мислех си за Моисей и очаквах, че игуменът няма да отговори на зададения въпрос, но въпреки това попитах:

- Къде е гробът му, Учителю?

- В околностите на днешния град Сливен... - отговори лаконично той, замисли се дали да продължи и добави: - Но е пренесен и погребан в дере, намиращо се между две реки. Едната, идваща от север, а другата - от запад. Дерето е широко и равнинно в ниската си част. Има различни каменни ансамбли, а наблизо има и гробница от по-ново време.

Защо ли Учителят не уточняваше имената на реките и мястото? Та за кои гробове на царе и висши духовни лица ни се дава точно описание? И гробът на Моисей ли, засега, трябваше да остане в тайна? Реките, реките не така лесно можеха да се установят... Но бе даден и друг много ярък, съществен белег - наличието на каменните ансамбли. В Библията те много точно са описани. И все пак, къде?

Погледнах настоятелно Учителя, той сякаш се поколеба за миг и каза:

- Ще се потрудиш малко. Не всичко се дава наготово. Е, ще ти дам още един жокер. В селището близо до гроба на Моисей има много чешми и бяла вода...

- А планината Мория?

- Планината Мория вече се е снишила. Сега се намира между Странджанско-Сакарските масиви.

Пиша за Моисей и съзнавам, че пренареждам новата история на света.

Благодарих на Учителите, че ни дават възможност да разберем истините за древния свят, но жадната за знания душа все пита и пита...

Моисей е роден и погребан в България. Получил е тук скрижалите и инструкциите за създаване на кивота. Никой до сега не е могъл да определи какво представлява кивотът. Време е да попитам за него.

Във втората част на "Тайните подземия на България" съзнателно цитирах от Библията, цялото описание за направа на Кивота, надяващ се един ден някой посветен човек да открие и дешифрира тайния смисъл на описанието, дадено от Бог на Моисей. Пак ще повторя, неизвестни са пътищата Божии, по които човек получава информация за това, което търси. И сигурно не напразно, в Библията е казано: "Търси и ще намериш. Почукай и ще ти се отвори."

Ето и отговорът на Учителя:

- Кивотът - заговори той - представлява комбинация между микрогенератор на Алфа вълни от средно вълновия спектър и лазер, трансформиращ материята в енергия и материализиращ определени вълни в съответна материя, кодирана в зададените параметри. Инструкциите за конструирането му се съдържат в скрижалите на Моисей. Там са и напътствията за използването и различните му функции. Моисей го сглобява и му "вдъхва" живот с разрешението на Висшите учители, които му дават инструкциите за това.

- Учителю, не зная дали е истина, но в Библията пише, че Кивотът е произвеждал небесна манна, с която са се хранили?

- Истина е. Небесната манна е произвеждана с помощта на кивота, използвайки една от функциите му за материализация на енергиите. Представлява висококало-рична енергийна смес, под формата на дребни "питки".

- Знаем, че на няколко пъти Кивотът е бил отнеман...

- Да, Кивотът е бил отнеман на няколко пъти, но винаги се е връщал при законните си притежатели, в законната си земя - България. Същата е и съдбата на Скрижалите, които се намират в подземното на остров св. Иван. Кивотът ще бъде открит и използван след време, когато Висшите учители дойдат отново на земята и дадат разрешение за това...

- Къде се намира Кивотът сега, Учителю?

- Кивотът се съхранява в Родопите, близо до Кръстева гора. Затова хората там, усещат прилив на енергия, а някои получават и изцеление. Той е в трудно достъпна част на планината, където няма населени места и пътища или дори пътеки. Самото място, където се намира входът за кивота е сухо и обезлесено и обхваща площ от около 20-30 кв. м.

Шокиращи разкрития. Вече знаем къде е Кивотът. Знаем и къде се съхраняват скрижалите - на остров св. Иван до Созопол. Светът ще има нова история, ново начало. Ще ви учудят ли думите на Учителя, че Първият Вавилон се намира на дъното на днешното Черно море? Той уточни:

- Първият Вавилон се намира на дъното на днешното Черно море. Потопен е от нахлуващите води на океана при един от природните катаклизми преди хилядолетия. Вавилонската кула е представлявала мощен локатор и ретранслатор на вълни и импулси, идващи от космоса и изпращани до различни информационни банки в Галактиката. Кулата е разрушена, преди потъването на града, от взрив в централната ѝ зала. След потапянето, при взаимодействието с морската вода започват да се отделят енергийни импулси, които поради нефункционирането на централата не могат да бъдат коригирани и предизвикват създаването на среда, в която не може да вирее земен живот.

И БОГОВЕТЕ УМИРАТ ОТ ЛЮБОВ

Остана недовършен и разказът за Орфей. За да проследим съдбата на този митологичен образ, нека си припомним, съвсем накратко, за последните дни на Орфей, изложени от великия Овидий в поемата "Метаморфози".

... Орфей моли бесните вакханките да го пощадят, но те не се вслушват в гласа, на който се покоряват дървета и скали. Окървавен, Орфей паднал на земята, душата му отлетяла, а вакханките разкъсали тялото му и захвърлили главата и лирата му в бистрите води на река Хебър. И насава чудо! Струните на лирата, понесени от печалните вълни на реката, тихо зазвучават, оплакват гибелта на певеца, а брегът тъжно им приглася. Цялата природа оплаквала Орфей: плачели дърветата и цветята, плачели животните и птиците и дори немите скали плачели, а реките придошли от проливаните сълзи.

Все по-далеч и по-далеч река Хебър (Марица) отнася главата на Орфей към просторното море... А морските вълни отнесли лирата на Орфей в Егейско море на остров Лесбос. Оттогава звуците на дивни песни звучат на остров Лесбос.

По-късно боговете поставили всред съзвездията на небето златната Орфеева лира. (Съзвездието Лира, в което влиза и звездата от първа величина Вега).

Душата на Орфей слязла в царството на сенките и видяла онези места, където той търсил някога своята Евридика. Отново срещнал великият певец сянката на Евридика и я притиснал с любов в своите обятия. Сега те можели, вече, да бъдат неразделни. Сенките на Орфей и Евридика бродят в здрача на полетата, обрасли с асфо-дели. Сега Орфей, без страх, може да се обръща, за да види върви ли след него Евридика...

Красива легенда, пленяваща със своята изящна нежност и описваща обичта и скръбта на Орфей. Днес за Орфей и Евридика все повече и повече се пише, възкръсват много легенди. Откъде ли Овидий е могъл да

получи сведения, за да опише в поема тези древни, митологични събития?

- Притежавал е ясновидски дарби - ще каже по-късно Учителят. - Чрез поетичната си дарба Овидий, описвайки мита за Орфей, показва залеза на една велика култура, оплодила гръцкото племе с духовните и материалните знания на древните траки. Културата на Елада, безспорно, е наследство на всички умения, притежавал някога българският народ, съзнателно скрити пред света, за да блесне триумфът на една нова цивилизация. И той блесна, в ярката изява на знания във всички области на живота, но скрит остана за света народът, дарил любовта, мъдростта и знанието - поставили основи на тази цивилизация. Скрит, съзнателно, както остава скрита и великата атлантска култура. Егоистично, разбираемо по човешки, без да се предвиди, че един ден древното, бо жественото знание отново ще се възвеличи, ще възкръсне като феникса. Фениксът, та това е българският Дух.

За Орфей ще се пише още много. Освен легендите липсват онези вещественни доказателства, които са така нужни на археолози и историци. Можем ли да внесем поне малка частица разяснение за неразкритата съкровищница от божествени знания, наречена Орфей?

Да се запитаме, съществували ли са в действително Орфей и Евридика или това са само митологични литературни образи? Но нали сме се уверили, че легендите не са само легенди?

Трогнат от разказа за великата любов на Орфей, помолих игумен Гавраил да разкрие истината. Не по-малко развълнуван от мен, той удовлетвори молбата ми:

- Легендата е сътворена по действителен случай. Евридика произхожда от знатен тракийски род. Тя е високо духовна личност, с отворени сетива за общуване с Висшите светове. Владеела е много тайнства, наследени от атлантите. Орфей също е посветен във висшите духовни знания. След смъртта на Евридика той влиза в подземния свят като се надява чрез знанията, които притежава и силата на мисълта си да я върне към земния живот. Не успява и се оттегля от светския живот, разочарован от нивото на знанията и силата си. Орфей

и Евридика имат две деца - момче, което е първородно и момиче, което по-късно умира при ритуално посвещение. Гените на Орфей и Евридика са съхранени и предадени чрез сина им. Севт II е втори син на баща си, потомък на Орфеевия син.

Орфей е с царско потекло. Баща му е бил владетел на Бесите, а майка му е била тракийка от династичен род, свързващ я с владетелите на първите траки, дошли по тези земи.

- Орфеевата школа?

- Орфей е имал школа за духовно развитие и тълкование на мъдростта на древните атланти. Уменията му и високото му духовно ниво го правят търсен духовен учител не само от траките, но и от ученици, насочили се по пътя на мъдростта и познанието от всички царства по бреговете на Средиземноморието.

- Краят на живота на Орфей е тъжен...

- В поемата, да. А в действителност той умира спокоен, защото е убеден, че част от знанията му са предадени на най-добрите му ученици. А това, което не е успял да предаде на учениците си е съхранено в ръкописи, пазени и до днес в храма на Орфей. Погребан е със специален ритуал и е положен в подземието до саркофага на Евридика.

- И това подземие Учителю, се намира...

- В района на светилището на Орфей. Там има малка могила, почти незабележима, сраснала се с местния релеф. Под нея е входът за гробницата на Евридика и Орфей. Под гробницата има и друго подземие, което е било използвано за съхранение на ценни ръкописи от стари епохи. Мястото е свещено.

НОВИ РАЗКРИТИЯ

В "Тайните подземия на България" накратко се спрях на нашумелите разкопки в село Царичина. Явно не съм успял да дам достатъчно ясни отговори, защото получих множество запитвания. Читателите се интересуват, какво всъщност са търсили военните в Царичина и дали са открили това, което са търсили. Трябва да уточня, че съзнателно не разширих темата за Царичина. Твърде много е обсъждан този въпрос, затова сметнах, че не е нужно да се задълбава повече на тази тема. Оказа се, че не съм преценил правилно интересите на читателите и затова, малко по-късно ще добавя, онова, което ми каза Учителят.

Връщам се назад, във времето, когато гостувах в манастира и чувствам как ме обзема смущение от напористите ми желания да задавам нескончаеми въпроси. Давам си ясна преценка за огромното търпение на игумен Гавраил, отговарящ на безбройните въпроси, с които го засипвах. Той не бе безработен монах, имаше твърде много задължения, а аз обсебвах с питанията си, голяма част от времето му. Изчаках го да завърши църковните проповеди, да утеша миряните, дошли за помощ при него, да прегледа книги от хранилището. Добрият човек, с изключителна топлота и разбиране, откликваше винаги на зададените от мен въпроси. Понякога се усмихваше снизходително на някои въпроси, приемаше незнанието ми без превъзходството на знаещ и можещ. Великолепен човек - Учител.

Отговорът, касаещ Царичина, получих при странни обстоятелства, за които искам да ви разкажа.

Довършвах записките за отминалия ден и незнайно защо пожелах да изляза и се поразходя навън. Следобед е, по това време обикновено съм в стаята си, преглеждам и поставям в ред записките си и не намирам причина, която да ме изведе навън. Въпреки това, сега се измъкнах от "кабинета", слязох долу и не се учудих, че не срещам ни-

кого. Игуменът, в този следобеден час, сигурно си почива, кучетата са се сврели някъде на сянка, а близнаците са отпрашили с мотора към близкия град. Нямах предпочитания накъде да тръгна, но краката ми ме понесоха към сенчестите дървета. Вълшебна зеленина. През короните на високите дървета слънчевите лъчи се процеждат и чертаят тънки струйки светлина. Крача бавно по наболите треви, усещам мириса на земята, а дърветата сякаш нашепват за отминали дни. Рязък шум от втурнал се, през шубраците, уплашен елен, ме свърза с духа на гората. За къде ли съм се запътил? Все едно, навлизам все по-навътре в дъбравата, пристъпям внимателно до подало листенца синьо цветче, люблювам се на младите дъбови листа. Приятно ми е, дори и тук, в сенчестата гора, долавям полъха на започващото лято. А лятото за мен е морето... Мислех да се връщам, когато пред мен се показва малка поляна и там... Там, почти в средата на полянката видях голяма мечка, а до нея бе приседнал моят Учител. Не исках да привличам вниманието на мечката и застинах на място. Ала тя ме усети, изправи се и проточи муцуна към мен. Подуши въздуха, издаде глух звук и трмаво се тръшна на земята. Не посмях да помръдна от място, не исках да я дразня с присъствието си, но и не си тръгнах. Не се уплаших за игумен Гавраил. Знаех неговите способности и с любопитство зачаках да видя какво ще се случи.

Не само мечката ме усети, усети ме и игуменът. Без да се обръща към мен, чух да казва:

- Не се плаши. Мечока сме го отгледали още от малък. Израсна при нас, в манастира, но си остава диво животно. Познава ни и когато го извикаме, идва при нас. Но ти не приближавай! Той не трябва да свиква с хората.

Внимателно, заднишком, запристъпах назад. Едва когато се отдалечих достатъчно и не виждах очите на манастирския храненик, се обърнах и тръгнах развеселен към манастира. Ето, затова е трябвало да се поразходя. Вече знаех кой надава мечешкия рев. Знаеха го и кучетата, но се наеждаха винаги, щом чуеха рева му.

"Михаиле, изчакай ме!" - прозвуча в главата ми гласът на Учителя и аз се спрях. Не го чаках дълго. Появи се зад дърветата, вървеше бодро, усещах радостта му

от срещата с мечока. Прегърна ме през рамо и докато вървахме,заговори:

- И животните притежават душа. Всяка живина идва на земята с предназначена мисия. И те могат да обичат, но и да страдат. Е, сега питай. Пак за Царичина ли?

Действително си бях набелязал да изясня докрай темата за Царичина, да приключа с тайнственото разкопаване. Искях да разбера, успели ли са военните да вземат това, което контактьорите им бяха доверили, че се намира там?

- В Царичина военните не успяха да стигнат до зоната, в която се съхранява Космичният диск. - Конкретизира отговора си Учителят. - Преди да започнат разкопките, обектът е бил затворен и засекретен от съществата, които са го построили. А военните, дори да бяха продължили да копаят щяха да стигнат до зона, контролирана изцяло от Висшите същества. През тази зона, те не биха могли да преминат, без съответното разрешение. Там действат много силни енергийни полета, които земен човек не може да преодолее. Трябва да бъде спряно излъчването на полетата от Пазителите, за да може да се влезе по-навътре.

- Но военните започнаха да копаят...

- Започнаха да копаят под силното въздействие на извънземни същества от друга Галактика - уточни Учителят. - Тази галактика е с по-млада история и с още неукрепени междупланетни и между цивилизационни структури вътре в нея. Нивото на съществата от тази галактика и връзката им с Космичния разум не са достигнали още необходимата степен на развитие, за да бъдат приети и допуснати до Висшите информационни и енергийни сектори, зони и бази на Вселенския разум. Поради тази причина Пазителите на Царичина не допуснаха достъп до Диска.

- Какво представлява този диск, Учителю? Толкова ли е бил нужен на тези извънземни, че чрез непозволените въздействия на внушение в човешкото съзнание са принудили военните да вземат неправилни решения за разкопки? И не само решения, а както знаеш решенията са се превърнали в действия.

- Вътре, в подземието, има една единствена зала, в която се съхранява така нареченият Космичен диск. Той е с големината на църковно кубе от среден размер. На този диск е записана информацията за всички видове енергии, действащи във Вселената. Всички техни параметри, характеристики и особености. Начините, по които действат и се разпространяват и начините, по които биха могли да бъдат трансформирани, видоизменяни и изобщо използвани. Невероятно голямо количество информация от свръх секретно ниво. Ясно ли се изразих?

Прекалено ясно. Но всичко ли изяснихме за Царичи-на? Освен лаконичното описание, дадено в предишните части на книгата ми и изложените по-горе сведения за този мистериозен обект, засекретен и засипан с бетон от военните, със сигурност, има още и още недоизяснени неща. Но и това, което научих, не бе малко. Повече въпроси за Царичина нямаш, но както се досещате имах други. Погледнах въпросително вървящия до мен игумен, изкашлях се, без да имам необходимост и ...

- Хайде, хайде, Ученико - подкани ме развеселен той. - Вниманието ти към мен е зачетено. - И търпеливо зачака.

Имах интересен въпрос, отнасящ се до английския кораб, наречен "Черният принц". Действително събитие - потъването на кораба, случило се преди 154 години, което все още продължава да предизвиква интерес у хората. Потъналият кораб „Принц“, се превърнал се в легенда. Какво толкова вълнува и привлича хората, към това отминало събитие?

В началото на Кримската война, британското правителство наема 200 търговски кораба за превоз на военно имущество и хора по море. Платноходно-моторната фрегата "Принц" през 1854 г. пристига в пристанището на Балаклава, до Севастопол, на Черно море. Пет дни след акостирането му над Кримския полуостров преминава ураган и заграща 34 британски кораба на дъното, сред които е и "Черният принц". Той носел товар от златни монети, предназначени за заплати на британската армия, участничка във войната. Веднага след приключването на войната френско акционерно дружество, известно

за товара на "Принц", предлага на Русия да издири потъналия кораб и срещу изваждането му, да получи част от златните монети. Руското правителство дава съгласие и френското акционерно дружество предприема издирването на потъналия кораб на дъното на Балаклава. По-късно в издирването (през 1875 г. е изобретен водолазен скафандър) се включват и водолазни екипи от Италия, Америка, Норвегия и Германия. Дъното на залива е претърсено метър по метър и са открити десет кораба, но от "Черният принц" нямало следа. Работата по издирването продължава и през 20-те години на миналия век съветското правителство създава специална водолазна група ЭПРОН (Експедиция за подводна дейност с особено предназначение), която предприема многократни подводни издирвания, полага много усилия да открие потъналия кораб, но безрезултатно и през 1927 г. дейността на групата е прекратена. Издирването продължава, явява се японска фирма "Синкай Когисоиси лимитед", предлагаща да открие и извади от потъналия кораб златото и да го поделят в съотношение 40 на 60 процента. Получава разрешение и за четири месеца успяват да извадят от дъното четири златни монети. От кораба отново няма никаква следа. Предполага се, че по време на бурята "Черният принц" е отнесен в териториалните води на България, тъй като течението в Черно море върви в обратна посока на часовниковата стрелка. В България имало сонарна снимка на потънал кораб, контурите, на когото наподобявали на "Черния принц". Отговарят ли действително контурите на заснетия потънал кораб на "Черния принц"? Или това е само заблуда?

- Не, "Черният принц", не се намира в български териториални води - отсече игумен Гавраил. - Контурите, получени от сонарната снимка по всяка вероятност са на друг потънал кораб... По дъното на нашето Черно море има не малко потънали кораби...

- А "Черният принц"?

- "Черният принц" си е все още там, на дъното на морето. Но на север от България. На 90 мили югоизточно в акваторията на Одеса.

Днес е денят на многото въпроси. Учителят знае, че

престоят ми в манастира е ограничен и търпеливо изслушва въпросите, които ме вълнуват.

Беше както винаги прав. Замлъкнахме и останахме вгълбени в мислите си. Аз се замислих за човешките слабости. Знам, всеки човек си има слабости, моите не са малко. Обичам да колекционирам всичко, което се отнася до древността: снимки на крепости, манастири, икони, оръжия, географски карти, снимки на паметници на архитектурата, археологията и... безброй други неща. И в реда на тези мои мисли искрено съм изненадан, че досега не съм попитал Учителя за тепетата в Пловдив, а имам няколко техни фотоса. Знаете ли, че легендарното "Небет тепе" е на второ място, сред 10-те уникални забележителности в Източна Европа? Пред него, по рейтинг, е само музеят "Петерхоф" в Санкт Петербург, Русия.

"Небет тепе", в Пловдив, е уникално възвишение, част от забележително трихълмие. Извисява се на 203 метра над морското равнище. От там се разкрива красив изглед към целия град и околностите. На тепето е съграден и прочутият Стар град Пловдив, със своята неповторима възрожденска архитектура. Там са изложени за посетителите и останки дори от тракийско време - от три хилядолетия преди Христа! Останки от крепостни стени, древни реликви и части от късно антично селище напомнят за римската епоха.

Според пловдивчани, тепетата в Пловдив са били шест. Едно от тепетата било разрушено и гранитните му скали са използвани за павета. Наричало се е Марково тепе. Другите тепета имат следните имена: Сахат тепе; Небет тепе; Джандем тепе; Джамбаз тепе; Бунарджик тепе. Най-голямото тепе се нарича Джендем тепе.

Тепетата продължават да се наричат с турски имена 130 години след освобождението ни от турско робство. Винаги съм се учудвал за безродието на българските политици. Как нито едно правителство, досега, не промени турските названия на наши планини, гори, реки и местности с български имена? Та нали преди поробването на България от Турция, тези земи, планини, реки и местности са имали български имена? Няма друга държава в света, която да не милее и тачи родните си названия,

а да се кичи с имена, оставени от нашественици и поробители. Нямам нищо против българските граждани от турски произход. Имам много приятели сред тях. Родени в България, те са част от нашата родина, но и те недоволстваха, когато правителството на Тодор Живков реши да сменя имената им. Така е, всяка нация брани родните си имена. Дали някога, някое правителство, със закон ще преименува турските названия в нашата страна, наложени, със сила, преди 600 години? Време е, да си възвърнем българските наименования!

Е, време е да ви разкажа, какво ми разкри, по този повод, Учителят за тепетата:

- Под тепетата, Ученико, се намира древният библейски град Йерусалим. Истинският Йерусалим. Преди 20000 години тепетата в Пловдив са били високи хълмове, а градът е бил разположен в подножието между тях. Над Йерусалим е имало красиви въздушни мостове, които са свързвали отделните хълмове.

- Как тогава градът се намира под тепетата? Потънал ли е?

- Не, градът както ти казах, се е намирал между хълмовете. Бил е красив град, но е разрушен от силни трусове и засипан от свлачища. Там е и Голгота...

- Какво искаш да кажеш с това - Голгота, Учителю?

- Това, че тук е Голгота... Тук е бил Исус Христос...

Недоумявах, но се заслушах в думите му, които щяха да изяснят неяснотите с Христос и Голгота. Учителят продължи да говори:

- Мостовете се срутили и затрупали за вечни времена - хора, животни и постройки. Останали са, единствено, високите части на хълмовете, които днес представляват прочутите тепета на Пловдив.

- Говори се за още едно тепе.

- Някога е имало шести, по-нисък хълм, който се е намирал между два от по-високите. По-близо до високия. До този хълм не е имало висящи мостове, но основите му са се свързвали с основите на високия връх. След трусовете развалините са пропаднали, затрупани в основите на сегашното тепе...

- Амфитеатърът е останал...

- Някъде под амфитеатъра се намира истинската Голгота ...

Впечатлен слушах историята за Йерусалим, за тепетата, под които е погребан древният град. Но имаше още какво да науча. Учителят продължи:

- Под тепетата в Пловдив има два подземни града. Единият, който е бил винаги под земята е изграден от друга цивилизация преди повече от 20000 години и вторият, затрупан от свличащите се камъни и пръст.

- Може ли човек да проникне в тях?

- В подземния град се влиза от три места...

Учителят не отговори на въпроса ми, но вече слизам

по широко стълбище, надолу към непознат град. Спокоен съм, стъпвам бавно, уверено по гранитните стъпала и се спирам до голям площад. Около площада в идеален кръг са разположени невисоки постройки и кристални колони, стигащи до илюзорно прозрачното, синьо небе на подземния град. Не чувам думи, но знам, че тези кристални колони по своеобразен начин изпълняват ролята на излъчватели, чрез които се получава информация от други светове. Градът е безлюден, а тишината е осезаема и натрапчива. Вървя бавно и се оглеждам за светлинен източник, но не го откривам. А е светло, небето е лазурно. Няма слънце, няма облачета. По средата на площада бълбука извор, оформен в красив шадраван. Знам, водата в извора е със специфични енергийни стойности. При допълнително зареждане, тя се превръща в жива вода. Във водата на живота...

Леко докосване ме изважда от унеса. Учителят ме връща в нашето време:

- Друг път повече... Сега условията не позволяват. Ти престоя десет секунди в града. Искam да знаеш, че тук, в древния Йерусалим, се съхраняват няколко кристални сфери...

Чухах ясно и отчетливо думите му, а очите ми все още виждат, макар и в прозрачна мъгла, подземния град.

- Основното предназначение на града - леко повиши глас Учителят и ме изведе от мъглата на спомена, - е било да координира енергийните потоци, идващи от различни краища на галактиката и да ги отправя в правил-

ната посока, след навлизането им в земното пространство. В този град, Михаиле, няма съкровища. Самият град е съкровище като енергиен ретранслатор, с извора и кристалните сфери.

- Учителю, объркан съм. Ти говори за Голгота, за Исус Христос. Да не би в подземния град да се намира тялото му? И за кой Исус Христос става въпрос, Учителю?

- Говоря за първия Исус Христос, който е живял преди 14000 години. Не, тялото на Исус Христос не е погребвано тук. След Голгота неговото Светлинното тяло е затворено в прозрачен кристал. Кристалът е с кръгла форма и има размери около 60-70 см, в диаметър. Пренесен е от посветените последователи на Исус в Музея под Витоша, където е положен. И днес е там, поставен е на висока колона от син мрамор, на която горната част представлява разтворена водна лилия, изработена от синьозелен кристал.

- Ти знаеш, че посетих Музея под Витоша, но не видях този прозрачен кристал. Имаше статуя на Христос....

- Ще го видиш. Всяко нещо, с времето си. Причината да не го видиш, е неземната светлина, която обгръща тялото. Очите, Ученико, очите ти още трябва да прогледнат. И това ще стане - успокой ме той.

- А свещеният граал, какво е истината за него? Какво всъщност се крие под понятието граал?

- Свещеният граал, като предмет, не съществува. Граалът, това е архив на историята на Учителя.

- Моля те, изясни ми истината за Исус. Знам, че човекът, когото наричаме Исус е носител на Христовото съзнание.

- Така да бъде. Тогава знай, че преди 14 хиляди години Исус Христос пристига в човешки образ, в Йерусалим. Това е истинският Христос - носител на Христовото съзнание. Този, за който пише в Библията е земен човек от династичен род, притежаващ част от знанията и уменията на истинския Христос. Така хората приемат земния Христос за Месията и Божия син, а истинският Исус е забравен през хилядолетията.

- Но в Библията пише съвсем друго...

- Някой чел ли е истинската Библия? - Апостофира

ме игуменът. - Не е чел, защото не съществува в нашето съвремие. Много неща са променени и ние не помним корените, историята и произхода си. Но идва време!

- Тогава река Йордан... - започнах аз.

- Истинската река Йордан е Рилската река. И пустинята... Още много тайни ще бъдат разкрити. Скоро, много скоро.

- Още един въпрос, за посещението на Исус Христос в Тибет.

- Истинският Исус никога не е бил в Тибет - възрази игуменът. - Пребивавал е в земите на днешна България. Тук е преподавал знания на учениците си. Трябва да се проумее, че с наименованието Древен Египет някога *са* се именуваели земите на днешна България. Древен Египет се намира тук, в България. Тук са и всички споменати, описани в библията, древни земи. Тук е началото, тук е ядрото.

- А Бастет? Казано е, че шествието със саркофага на Бастет е тръгнало от Египет, за да бъде погребана край днешното Малко Търново. От кой Египет тогава е тръгнало?

- Днешните хора, Ученико, няма от къде да научат, че Древен Египет е тук. Те знаят, че шествието е тръгнало от Египет и в един момент саркофагът ѝ се озовал в България. Но защо ли ще идват от далечния Египет, за да бъде погребана в България? Дали там, в Египетската земя, в долината на царете е нямало място за нея? Не си ли задават въпроса, защо една богиня ще се погребва на територията на далечна страна?

- Моля те, кажи каква е истината.

- Истината е, че шествието се е движело по древните ни земи. Споменът за него, свързан с днешния Египет, води до заключението, че саркофагът е пропътувал хиляди километри. А в същност погребалното шествие, придружаващо саркофага, е изминало само няколко десетки километра. От светилището, където е извършен ритуала по затварянето на саркофага и тържествената церемония, до сегашното му местонахождение.

- Ще можем ли някога да разберем какво съдържа този саркофаг?

- Разрешение за изваждането на саркофага ще се получи веднага след официалното оповестяване, че Троя е открита. Нещата са свързани, едното води към другото. Това е закономерността на древните тайни. А сега те моля да ме изслушаш и запомниш добре това, което ще ти разкрия.

Уточнихме, че Древен Египет и голяма част от библейските земи се намират тук, в България. Това от своя страна е факт, доказващ "рожденото място" на Исус Христос. Да, той е бил на територията на днешна България. Живял е и е пътувал по нашите земи. Под раждане разбирай поява, защото Исус Христос не е представител на нашата цивилизация. Той идва от друг свят с мисията да положи началото на нов морал, нови убеждения, нови критерии за оценяване на събитията, поведението и отношенията между хората. Той, както и други Учители, появили се в други времена и по други места на земята са носители на по-висша идея за живот и жизнен път и са имали задачата да предадат тази идея чрез посланията, съдържащи се в техните учения. Появата на Христос, по нашите земи, не е случайна. Тук, в България, се преплитат каналите за достъп до Висшата информационна банка, тук земите са свещени и какво по-подходящо място за "раждане" на нещо ново и много по-възвишено.

- Щом Исус не е роден на земята, как се е появил тук?

- Появата на Исус е станала с космически кораб, който при наближаването на земята е започнал да излъчва силна светлина, в резултат на комбинирани енергийни мощности. Много хора са видели високо в небето тази светлина - силна, ярка и са я възприели като Витлеем-ската звезда. Като всеки Учитель, Исус също е имал свои помощници, които да го подкрепят при изпълнението на нелеката му мисия. Те са пристигнали заедно с него и са поели немалка част от земния товар на задачата. Тръгнали са в различни посоки и са имали различни персонални мисии. Броят им не е бил малък - двеста извънземни помощника. Някои от тях са останали до края тук, на земята, други са отпътували по-рано.

При приключването на мисията Учителят Исус Христос

е трябвало да отпътува, но е оставил част от енергийната си мощ под формата на така нареченото светлинно тяло. То е все още тук, "погребано", в недрата на красив хълм с уникална природа, с много гъста растителност и много птици. Мястото е уникално не само с природната си красота. То е мощен излъчвател на сигматични вълни, които образуват щит, предпазващ от проникване в мястото, допускащ само най-чистите и достойни. Да, отново ти напомням за Музея под Витоша.

Разкрил най-сетне съкровени тайни, пазени от векове, Учителят замлъкна. Изправи се и се прекръсти.

Бях безкрайно признателен на този тих, скромен и неизвестен на хората духовен човек. Разсъждавах върху наученото и в съзнанието ми сякаш, за да доизясни чутото, неочаквано се появи въпрос:

- Учителю, би ли обяснил, защо Библията започва с живота на евреите, а не с българите?

- Започва с евреите, защото има забравени спомени и умишлено укрити факти.

- Тогава с кого е воювал Моисей? - продължих да изяснявам фактите, които знаех от Библията.

- Воювал е с третия фараон от четвъртата додинастична власт на Египет, който не е имал Космически код и е нямал познанието на Висшите Учители. Откраднал е властта от законния фараон. Но Жреците в последствие са организирали свалянето му от власт и прогонването му от тези земи. Умира в изгнание като скитника-цар.

- По тази логика следва, че библейските Содом и Го-мор трябва да се намират в България. Така ли е?

- Библейските Содом и Гомор, както и библейският древен Йерусалим повтарям се намират в България. Търсят ги в Палестина, защото според сегашната Библия -там *са* библейските земи.

- Ще ме ориентираш ли къде се намират днес тези земи?

- В равнинната част на Северна България. Това, което пише в Библията за наказанието на двата града има друго значение. Истинската причина за потъването на Содом и Гомор е небалансираното енергийно поле, което е създадено, за да се осъществи транспортен коридор

за пристигащи и заминаващи кораби от други планети. Били са зададени грешни параметри на енергийните стойности и се е стигнало до енергиен взрив. И двата града, както и още седем помалки селища са потънали под земята, а пространството над тях се е превърнало в равнина.

- А Витлеем...?

- Не случайно и древният Витлеем не е открит, след като не го търсят там, където трябва. Витлеем, където се е появил Христос е в Странджа планина, близо до гробницата на Бастет. По-точно в местността "Мишкова нива". Това място и днес е притегателно за нестинари-те. Има изключително силно излъчване... А библейският Йерусалим, Михаиле, както ти казах е дълбоко под тепетата на Пловдив. С храмовете, улиците и руините си...

Както никога досега, нямах повече въпроси към Учителя. Трябваше да разсъждавам и преосмислям чутото.

Раждането на Исус Христос продължава да ме вълнува, самата промисъл за съществуването Му предизвиква чувство на умиление, смирение и преклонение пред един жив Бог. Помислете за Исус и ще почувствате как се свързвате с осезаеми нежни чувства, ще усетите в сърцата си топлина и обич - състояния, изпитвани толкова рядко.

Неразгаданите мистерии на битието подбуждат в мен стремежа на търсач, дирещ семето, дало учение за живота. Открива ли диреното семе, няма да го скътам за себе си, а ще споделя с вас... Дали да не започна от...

От Информационния блок Акаша? Да, от информационния блок Акаша, от където информацията се излъчва на определени честоти и когато човек, чрез мисъл или въпрос влезе в тези честоти, той получава целия Информационен блок - вид Знание. Не се влиза лесно в този информационен блок. Нужен е Учител. А Учителите са духовни същества. Тяхната цел е, да ни научат да следваме своята Духовна воля и понякога, чрез подвеждащи уроци, да ни накарат да бдим и следваме правилно пътя си. Учителят се явява, когато Душата го потърси, а не Егото.

Дълго премислях разкритието на игумен Гавраил за Исус Христос и на следващият ден не се сдържах и го попитах, къде е гробът на Исус Христос.

- Гробът на Исус Христос се намира в Южна Франция - отвърна той.

Отново изненада. Сега гробът на Исус Христос се намира в Южна Франция. А гробът в Йерусалим на кого е тогава?

- Извинявай Учителю, не мога да разбера, как нещата непрекъснато се променят - възкликнах в недоумение аз. - Говорихме, че Исус Христос е погребан на планината Витоша...

- Така е - потвърди той. - Но другият Христос, отпреди 2000 години е погребан в Южна Франция.

Нещата отново придобиха мистериозност. И преди сме говорили за Исус, че раждането му все още е обвито в мистерия. Но защо тази мистерия никога Учителят не я споделяше и разкриваше пред мен? Той много добре разбираше моето недоумение и въпреки това не ме допускаше до разгадаване на вековната мистерия. Толкова ли бе сложна? Или все още не бях готов да я приема?

Игумен Гавраил поклати глава, не отговори веднага, а продължително замълча. И докато очаквах с притеснение отговора, си зададох въпрос - ами ако не му разрешават да ми разкрие тайната? Възможно е, в този момент той да иска разрешение от Космическите учители и да очаква съгласието им. Щях да узная истината само след минута.

- Исус Христос, Михаиле, от преди 2000 години е бил човек с високо ниво на духовност, наследник на династичен род. Не се ражда случайно на земята... Знаел е много тайни и е искал да промени обществените порядки. Това е била и неговата мисия. Имал е възможност да пътува и проповядва идеите си. Но нравствени му поучения сред народа, не се нравели на опонентите му. Идеите на Исус били в противоречие с техните разбирания и заплашвали устоите на властта им. Затова те предприемат мерки да заловят и убият проповедникът, преследват го и Исус бил принуден да се укрива.

- А разпъването на кръста?

- За да прекратят издирването на Исус привържениците му инсценират залавянето и разпъването му на кръста.

- Ето тук е мистерията. Какво се е случило на кръста, Учителю? Как Исус се е спасил?

- В денят, в който е трябвало да се изпълни смъртната присъда на Исус, той е бил подменен с друг човек, представен на хората за Исус. Този човек не е разпнат заради Исус Христос. Имал е наказателна присъда за други деяния.

- В Библията се описва, че при смъртта на Исус Христос са присъствали негови близки. Разпъването на кръста на друг човек може да заблуди хората, но не може да остане в тайна за римляните. Изпълнителите са легионери от римската кохорта...

- Размяната не е била забелязана, защото до мястото, където са поставени кръстовете не са допускали наблюдатели. Хората са гледали от разстояние, което не им е позволявало да различават кой е на кръста. Те са знаели, че там е Исус. А изпълнителите от кохортата никога не са виждали лика на Исус. Били са убедени, че разпнатия е той.

- Тогава копието Лонгин...

Игуменът пренебрежително се усмихна. Разбрах. Копието, което Хитлер така силно желал да владее не притежава никаква Сила.

- А плащеницата, за която се твърди, че в нея е увивано тяло на мъртвия Исус и предизвиква толкова различни мнения...

- Плащеницата на Христос - прекъсна ме игуменът, - е била показвана на враговете му и хората, умишлено след разпятието му, като доказателство за неговата смърт. Тази, за която сега се твърди, че е негова, е всъщност на разпнатия човек. Това е една измама на църквата, която навремето е целяла да узакони властта си. Да налага контрол и да държи в подчинение обикновените хора.

- Как тогава ще се обясни възкресението? Нали всяка година милиони хора вярват и славят възкресението?

- Уви, ученико, Възкресение няма. В думата Възкре-

сение е вложен друг смисъл - това на духовното посвещение. Духовното посвещение, това е истинското Възкресение.

- Тогава Възкресението описано в Библията...

- Е отново манипулация на църквата. Тя е използвала факта, че след така нареченото разпъване на кръста е имало хора, които са срещали и виждали живия Исус Христос и понеже са знаели, че е умрял, са казвали: "Христос възкръсна от мъртвите!" Така, използвайки различни манипулации и харизматичната личност на един Високо духовен и посветен човек, църквата създава своята религия, на базата, на която придобива власт и възможността да контролира всички вярващи.

- Ще те помоля да ми откриеш, къде е погребан човекът Исус Христос.

- В параклис, под него има подземие... Там се съхраняват всички документи, свързани с учението и живота на Христос. Тези документи се отнасят до потеклото и семейството му. Това е Светият Граал...

За миг много неща ми се изясниха - тамплиерите, инквизицията, масоните... Това означаваше, че Исус действително е имал съпруга и деца.

- Живота му е бил динамичен - продължи да говори с вдъхновение игумен Гавраил. - Много е пътувал, при дружаван от последователите и семейството си. Проповядвал е част от тайните, които е знаел за земята, отношенията между народите и цивилизациите. Разяснявал е отдавна забравени исторически факти от миналото, свързани с посещенията на извънземни цивилизации...

Сетих се за непорочното зачатие на Исус Христос, свързано със съвременно тълкуване за ин-витро, внедрено по всяка вероятност от извънземна цивилизация и чух да казва:

- Исус е говорел за другите цивилизации, посещавали земята, като е подбирал внимателно думите и изразите, за да представи нещата по достъпен и възприемлив, за тогавашното ниво на духовност, начин. Искал е да научи хората на нов вид взаимоотношения, базирани на толерантността към различията, във всяко едно отношение, любовта и желанието за изграждане, на взаимопомощта

и обединяване на усилията за постигането на по-съвършен начин на живот.

- Казваш, че е пътувал с последователите и семейството си?

- Съпругата и децата му са го следвали навсякъде. Двете му деца - момчета са родени преди заминаването му от Йерусалим. Третото - момиче, се ражда във Франция.

- В Библията пише, че Исус произхожда от Давидовото коляно.

- Така е. Исусовата династия е от коляното на Давид и той се явява наследник на Давидовия трон. Да, Исус е цар, макар и некоронован ... Той е синът на Йосиф и Мария. Заченат е от земни родители. Няма непорочно или енергийно зачатие. Има още седем братя.

Майката на Мария, Ана, е с тракийски произход. Тя е наследница на древните тракийски царе, далеч назад във времето, стигащи до династиите на Соломон и Давид.

- А Мария-Магдалена?

- Съпругата му Магдалена, също е от Давидовия род. Но е едно стъпало по-надолу в йерархията. Тя също е носителка на високо ниво на духовност и е помагала на Исус.

- Земният Исус Христос посещавал ли е България?

- Посетил е страната ни. Но преди това е обиколил няколко духовни школи. Бил е в земите около Тибет и в България.

- Днес има ли потомци, носещи Исусовата кръв?

- Има, но потомците му са пръснати из цяла Европа. Най-прекият наследник на династията, произлизащ от рода на големия му син и сега живее във Франция. Има хора, които знаят тези тайни, но са успели да ги съхранят през вековете.

- Учителю, истинският гроб на Исус Христос, днес е неизвестен и не е обявен за свято място.

- Ще стане свято място, когато тайната започне да се разкрива. Постепенно всички ще приемат тази истина.

ОСТРОВ СВЕТА АНАСТАСИЯ

Бях твърде малък, когато за пръв път стъпих на острова. Пътувах с майка ми на рибарското корабче "Златен лъв", от Созопол до Бургас. Нямам спомен за целта на пътуването, но в съзнанието ми се е запечатал островът със старите постройки...

Лято е. Морето е спокойно, лазурно, осяно с пътуващи за някъде корабчета и лодки. Повърхността на водата е толкова гладка, че небето се оглежда в нея, сякаш е огледало. Седнал на носа на кораба и провесил крака извън борда, за ужас на майка ми, се любувам на гледката. Носът на кораба пори водата, разделя я на две бели ивици, а тя се разширява и потъва далеч встрани. Зад нас остават пенести ивици, дълги, губещи се в безкрая.

Ето го и остров света Анастасия. Вече се изравняваме със скалния остров и поемаме курс към Бургас, когато изведнъж шумът от корабната машина изчезна и настана тишина. Случило се бе нещо, не знаех какво, но корабът не спря да се движи напред. Капитанът използва придобития ход и успя да приближи кораба до малкия кей на острова. Дотичах до капитанската кабина, за да разбера какво се е случило и чух, че ще поправят машината. Капитанът каза, че който желае може да се поразходи из острова. Това и чаках. Поисках разрешение от майка ми да слеза и скочих на дървения кей.

Детското ми любопитство веднага бе привлечено от фара, който нощем свети и показва на моряците опасността от каменистия бряг със старите постройките. Вече съм се качвал по витите спираловидни стъпала на Созополския фар, знаех за какво служи, а сега вниманието ми е привлечено от неизвестните постройките. За какво ли служат? Трябваше час по-скоро да разбера и хукнах към тях. Тичах по каменистата земя, радвах се на тишината, на светлия ден. Ето ги и постройките. Спрях се задъхан и нерешителен пред тях, и ги загледах смутен. Посре-

щат ме неприветливо с тъжен вид. Излющени, овехтели, грохнали. Малките прозорчета, с решетки, гледат недружелюбно, смълчани, затаили тревога. Радостното ми настроение помръкна, реших да се върна, но се спрях. Искях да надникна вътре, да видя какво има там и колебливо се приближавам към полуотворената врата. Мисля се за смел, но се оглеждам за всеки случай. На острова няма жива душа, само там, долу на кея, до корабчето, се виждат няколко човека, сред които е и майка ми. Да вляза ли в продълговатите помещения? Какво ли има в тях? Любопитството ми е по-силно от страха и със затаен дъх пристъпям вътре. Сумрачно празно помещение. Навън е горещо, а тук вее хлад. По земята са разхвърляни бронзови свещници. Виждал съм подобни в сокопските църкви. Наведох се и вдигнах един свещник. Твърде тежък е за детската ми сила. Оставих го и се заоглеждах. Нищо друго. Пустота и хлад...

По-късно научих за съдбата на заточените на острова комунисти, за бягството им от острова в град Одеса. Островът се преименува на "Болшевик". Вече пораснал, като ученик от бургаските гимназии, често го посещавах, идвахме, тук, на излет. Преди 10 ноември 1989 г., островът бе атракция за посещение, от българи и чужденци, на манастирските помещения, служели някога и за затвор, впоследствие превърнати в музей. Уреждаха се тържества, имаше специално корабче, което превозваше туристите до острова.

Разказвам за острова, който многократно посещавах, допреди няколко години, тъй като на него дирех тайник, където белогвардейците през 1918 г. скрили оръжия и документи. Ще изясня случая накратко, за да имате представа какво провокира това мое издирване.

През 1950 г. в САЩ излиза автобиографична книга, в която авторът - висш белогвардейски офицер от свитата на генерал Врангел, описва акостирането на руски кораби с белогвардейци в градовете Варна и Бургас. Пристигнал, с един от акостиралиите кораби в Бургаския залив, той взема участие в укриването на оръжия и документи. Дълги години след това, придобил американско гражданство, той пише:

"През 1950 г. пристигнах в град Бургас и наех такси, за да проверя белезите и местата, в които през 1918 г. скрихме оръжия и документи преди да потеглим за Тунис. Лично, аз ръководех закопаването на сандъците с оръжия и поставянето на трайни знаци, за да можем един ден да си ги приберем. Документите и оръжията разделихме на две равни части и ги заровихме поотделно. Една част на острова, а другите по пътя към... Документите са с извънредно важни указания. В тях са описани местата на тайниците ни в Русия, какво точно се съхранява в тях и как да бъдат разпределени, според частта на притежателите им...

Пристигнах в Бургас, с ново име и паспорт на чужденец. Наех стая в хотел и на следващия ден се качих на такси, да се поразходя с определена цел. Помолих шофьора да ме поразходи из околностите на града и предпочетох това да бъде на Север. Още щом потеглихме, моментално забелязах, че зад нашата кола се залепи черна Волга, която започна да ни следи. Веднага разбрах, Държавна сигурност ще ме проследява, ще върви по петите ми, но не се притесних. Не знаеха нищо за мен...

С леката кола преминахме в близост до едно от скривалищата ни и без да слизам видях, че белезите не са докосвани. Тайникът не бе открит и не след дълга обиколка из районна се завърнах в хотела, следван от черната Волга. На следващите дни отидох на рибния кей и успях да уговоря един рибар, срещу минимално заплащане, да ме закара с лодката си до остров света Анастасия, където скрихме документи. Излязохме от залива и моторната лодката запърпори усилено към острова. Не бе нужно да се оглеждам. Зад нас се появи стар миночистач, от времето на втората световна война и също се отправи към острова. Ясно, контраразузнаването се бе заело сериозно с мен. Знаех, че нямат никакви сведения за мен, но бях чужденец и евентуално чужд разузнавач-шпионин. Трябваше да бъда под наблюдение. Очаквах го. След двадесетина минути стъпих на острова и тръгнах да го разгледам. Миночистачът също акостира на острова и матросите проявиха невероятен интерес към

манастирските помещения... Така през цялото време, на престоя на острова, си имах компания. Но и тук успях да установя, че белезите на тайника не са нарушени. Всичко си стоеше така, както го бяхме законсервирали и скрили."

Какво знаем за острова и манастира "Св. Анастасия"? Островът има вулканичен произход, с площ 8500 кв. м и височина 12 м. Разстоянието от острова до Бургас е 5926 м.

През 1924 г. остров св. Анастасия е превърнат в концентрационен лагер. Там са заточени 44 антифашисти, който успяват да избягат с лодки в Одеса.

Манастирът е построен на обезлесения и безводен скален остров от гръцки монаси. Има устни сведения, че пиратски кораб е нападнал и ограбил богатствата на манастира. Но не само на острова монасите са притежавали богатства. Богатствата на манастира са се съхранявали и в Анхиало, и Аполония (Созопол). Монасите са били собственици на сгради, ниви и лозя. Легендата разказва, че пиратите ограбили манастира и натоварили плячката на кораба си. Тъкмо отплавали от острова и морето се разбунтувало. Вдигнали се огромни вълни и захвърлили пиратския кораб върху скалите на острова. И станало чудо, незначайна сила превърнала разбития кораб в скала. Тя и досега стърчи до острова и напомня за пиратския набег. За благодарност, спасилите се от пиратското клане монаси, денонощно поддържали запалено кандило. Кандилото не е изгаснало от тогава...

През 1914 г. със заминаването на монасите от манастира в Гърция, светлината угасва. Манастирът се превръща в затвор. Само една малка част от него е пригодена за църква. В средата на XX век, островът с манастира е превърнат в музей. След Октомврийската революция през 1918 г. във Варна и Бургас пристигат кораби, превозващи оцелели войскове части на генерал Врангел. Преди да отплават за Алжир, по това време френска колония, войсковите части на Врангел намират в България временен прием, макар и не дотам желани от правителството на Александър Стамболийски. Мислейки, че все още България може да им даде подслон, белогвардей-

ските части се разоръжават и оставят цялото си въоръжение за ползване от българската армия. Разоръжени, те вече поемат към Тунис.

Ще се опитам да направя един съвсем бегъл преглед на историческите събития от пристигането на белогвардейците, от 1918 до 1923 г., у нас. Ще спомена само, че подгонени от ужасите на Гражданската война в Русия, в България пристигат над 35 000 руски емигранти - цивилни, войници и офицери от армията на генерал Врангел. Прииждащите бежанци принуждават правителството да вземе специални мерки за тяхното настаняване. И в края на 1922 г. се създава специализирана държавна институция, занимаваща се с проблемите на русите - Комитет за руските бежанци със смесен българо-руски състав на служителите му. Държавата устройва част от руските бежанци на държавна служба, разрешава им безплатен транспорт от черноморските пристанища до вътрешността на страната, безмитен внос на помощи, пристигащи от международни хуманитарни организации, обмен на валута по преференциални цени, безплатно лекуване на болните и ранените след пристигането им. Правителството зачита и толерира тяхната национална идентичност. В страната свободно съществуват и днес руски емигрантски организации, руски училища, самодейни състави и руски домове. Кратко сведение, предостатъчно за запознаване с белоруската емиграция у нас.

Но аз се интересувам от скритите на острова архиви. И отново на помощ идва Космичният Гуру. Благодарен съм му за всичко, за което ме информира и което ми показва. И днес е леко усмихнат, приветлив, предразполагащ към диалог. Моля го да ми разкаже нещо за острова. Колко умно, нали? Та той отлично знае, какво ме интересува. Нали трябва да бъде дипломатичен...

- Св. Анастасия - заговори Гуру и тутакси ме пренася на каменистото парче земя - е изкуствен остров. В основата му са руините на много древен град, в който се пазят стародавни архиви на пребивавалите по тези места народи. Има безценна съкровищница, която много учени търсят, но на грешни места, по Земята. Никой не допуска, че на остров "св. Анастасия" е съхранена

връзката с атлантите. Времената още не са готови да разкрият древния град и тайните му. Ти не знаеш за тази тайна, но се интересуваш от белогвардейците, скрили през 1918 г. сандъци на острова.

- Да, в книгата на белогвардееца се казва, че сведенията били много ценни.

- На острова има подземие, в което се влиза през сравнително широк и не много дълъг тунел. Искаш ли да влезеш?

Господи, та това е мечта! Иска ли питане. Кимвам утвърдително и веднага се намирам не далеч от морския бряг, застанал пред огромна пукнатина. Какво трябва да сторя, за да проникна вътре?

- Да, няма да успееш да влезеш, затова аз ще я отворя по друг начин - чувам гласа на Гуру и цепнатината започва да се разширява, да приплъзва сякаш е "леляща врата". Отваря се осветен вход и без подкана влизам вътре. Странно, тук няма дезинфектиращо устройство, няма роботи. Никой не ме посреща.

- Не е така - дочувам гласа на Гуру. - Облъчен си по друг способ, за да бъдат предпазени експонатите от зараза. Вярно, роботи няма, но подземие то се поддържа... А сега разгледай това, за което си дошъл.

Със сигурност ще продължавам да се впечатлявам от древните богатства, оставени от атлантите и наследниците им траки. Дали библиотеката, наричана някога -Александрийска, е намерила съхранение тук, на острова? Сега разбирам думите на Гуру, който каза: "Тук се намира безценна съкровищница, която много учени търсят, но на грешни места, по Земята. Никой не допуска, че е на остров "св. Анастасия". Отнася ли се това за Александрийската библиотека? Гуру изрично подчерта, че съкровищницата не е търсена там, където трябва и веднага се досетих какво има предвид. Това, че преди библиотеката да изгори, част от книгите са спасени. Много неща остават неизяснени и днес учените си задават въпрос: каква е причината да изгори библиотека, съдържаща над 7000 хиляди тома книги и безценни писмена? Умишлено ли е запалена или в следствие на небрежност, или поради природно бедствие? Този въпрос

ме накара да се замисля, че както днес, така и в древността е имало библиотеки, в които са се съхранявали оригинали и преписи на книги. Но е факт, че в продължение на векове тези библиотеки са унищожавани по целия свят. Унищожавали са ги умишлено, за да оставят хората в незнание за достиженията на цивилизациите в древността. Карл Сейгън пише, че някога във великата Александрийска библиотека, в Египет, се пазела книга, озаглавена "Истинската история на човечеството от последните 100 000 години". Сведенията за съдбата на Александрийската библиотека, за съжаление, не разкриват истината. Възможно ли е това да е направено съзнателно? Предполага се, че библиотеката е изгорена от фанатизираните християни през IV век. А книгите, които не били изгорели, векове по-късно са унищожени от мюсюлманите.

Друг пример за предприето умишлено унищожаване на книгите е в Китай. През 212 г. пр. Хр., император Цин Ши-Хуан, строителят на Велика Китайска стена, заповядал да се унищожат всички древни китайски текстове, свързани с история, астрономия, философия и наука. Били изгорени цели библиотеки, дори и императорската.

Трагедията не е подминала и майте. Испанските конквистадори унищожили хиляди древни кодекси на майте. От книгите на майте днес са запазени едва четири кодекса. Испанците, подобно на фанатизираните християнски сектанти от IV век, се постарали с огън и меч да унищожат всички записи, пазещи познанието на миналото.

Това са Тъмните векове, покрили Европа и Средиземноморието... През 325 г. Християнската църква се разцепва. Патриарх Нестор, свален от власт и прокуден в Либия, а Несторианската църква се премества на изток. Разногласията са засягали раннохристиянската доктрина за прераждането и идеята, че Исус е само учител, докато Христос е архангел Мелхиседек.

Злото не отминало и Византийската империя. Било заповядано да се унищожат всички книги. Запазена била само една, късно редактирана, версия на Библията, обявена за официално издание на Католическата църква.

По същото време е унищожена и библиотеката в Александрия. Има сведения, че великата математичка и философка Хипатия била смъкната от колесницата си и разкъсана на парчета от разярената тълпа. След разправата с Хипатия тълпата запалила библиотеката.

Не бе нужно Гуру да ми потвърди, че именно тук в подземиеото на остров св. Анастасия се намира част от древната, търсена от векове Александрийска библиотека.

Книги, хиляди древни книги, папируси и писмена, нанесени върху дървени тънки плоскости, са наредени най-старателно по библиотечни рафтове. Екземпляри от най-различни творения на изкуството, монети и... Невъзможно е, да описвам видяното. Ще ми трябва дни, за да обиколя библиотеката и залите. Поисках от Гуру да ми покаже какво са оставили белогвардейците на острова и да обясни, как са влезли вътре. И чух да говори:

- Няма държава, дори племе, в което да няма посветени лица. Тук, в пещерата, е допуснат да влезе само руският посветен белогвардеец. От кораба, с лодка, той е пренесъл сандъка с архива и го е скрил в подземиеото. Така му е било наредено, но не от командирът му...

- Мога ли да видя сандъчето?

- То ли е най-интересно за теб? Ето го там, на най-горната полица в ляво. В него освен книгите, съдържащи информация за скритите в Русия скъпоценности има и документи, описващи родословието на едни от най-старите фамилии, свързани с историята на Русия, през вековете. Ще спомена само, че документите съдържат и пълно описание на едно от местата-тайници в Русия. Отнася се за много голям тунел, минаващ под Нева. Тунелът започва от подземиеото на двореца, намиращо се под най-високата му част...

МАДАРСКИЯТ КОННИК

Писах твърде обширно за Мадарския конник. Днес той е избран за символ на България, отпечатан върху еврото. В деня, в който се провеждаше допитването, кой от предложените обекти да бъде избран за символ на България върху еврото, аз и приятелите ми бяхме пред Мадарския конник и гласувахме той да бъде избран за символ. Радвам се, че мнозинството от участниците в запитването гласуваха за Мадарския конник, защото тази каменна икона е единствена на света. Връщам се отново към темата за конника, тъй като получих нови сведения, които бих искал да добавя към вече написаното.

Сега ми се разкрива, че Мадарският конник е много древен паметник, датиращ от 13-14 в. пр. н. е. Конникът, кучето и лъвът представляват владетеля, мъдростта и силата на велика империя, изчезнала отдавна от тези земи. Атлантите са предали знания и умения на местните народи, които в тяхна чест направили този скален паметник. На него е изобразен последният владетел на атлантите, носещ в ръцете си не копие, а мощно съоръжение - лазер, което е било използвано за преместването на различни разстояния на големи и тежки предмети, като цели скални блокове. Кучето е символ на мъдростта, знанията, уменията на атлантите, а лъвът изразява тяхната сила, мощ и величие. Преди векове е имало още две изображения пред конника, които вече са заличени. Едното е представлявало космичен кораб с формата на сплесната сфера, с излизащи от него лъчи - символ на енергиите, които са владеели атлантите. Второто изображение е било на жена с дете на ръце. Това е била последната царица, загинала с наследника на владетеля при взрива, който е последвал от разместването на земните плочи на изчезнало вече море. При този взрив е потънал голям остров, където са били царицата с детето си и хиляди други атланти. Местният народ, изградил този паметник от уважение към владетеля, загубил

жена, дете и хиляди верни поданици и от признателност за мъдростта, знанията и уменията, на които ги е научил, преди да замине завинаги от тук.

Подземието зад конника е много голямо, с много зали и тунели. В него има апарати, използвани от атлантите - летателни, строителни, транспортни, задвижвани от енергийни потоци, силни лазерни устройства, а някои само със силата на мисълта, която атлантите са владеели. Съкровищницата е пълна с невиджани богатства, множество статуи от злато, мрамор и скъпоценни камъни, предмети с непознати форми и предназначение. В специални зали са книгите и архива на атлантите, съдържащ информация за последните седем династии на владетелите им. В централната зала, на изкуствено възвишение, е направен мавзолей на загиналата царица, обграден с кристални фигури. На върха на мавзолея, в елипсовидна поставка, леко вдлъбната по средата, е поставен голям червен кристал, символ на женското начало в династиите и предаван само от царица на царица. Той е с големина около 30 см в диаметър.

Входовете са затворени. Древните никога не са предали тайната, завещана им от заминаващите атланти.

ОСТРОВ СВЕТИ ТОМА

Скъпи читатели, всеки един от нас е преминал през незабравимите дни от живота си, наречени детство. За съжаление то не се повтаря, а оставя трайни спомени -белязани с ярки следи за добро или зло. Аз също нося спомени от детството си. Сега искам да ви разкажа за един съхранен в съзнанието ми запис, касаещ спомен от незабравимото детство.

Споменът на момче, израсло край брега на морето, което слуша, в захлас със ококорени очи и с тръпнещо от вълнение сърце, легенди за пирати. А те, разказите, по нашия край са безбройни. И все за баснословни съкровища, заровени в скалите край брега и островите. Как да се забравят тези вълнуващи истории, които рибарите разказваха през лятото, излегнали се на пясъка край вечерния огън, по таляните?

А аз бях чест гост на таляните, защото татко работеше там. И тук, на таляна, се вихреше моята фантазия, вживях се в ролята на рицар, пират, магьосник и капитан на кораб. Чувствах се щастлив, свободен и необезпокояван от никого. Гол, само по едни гащета, цял ден се шурах по златистия пясък, тичах по брега, гмурках се и изскачах от водата безброй пъти. На таляна е така красиво, водата е прозрачна, вижда се всяко камъче по дъното, стрелкащата се светкавично рибка, голям паур, вдигнал заплашително шипки, за да се предпази от мен. Не се страхувах, скачах и "далдисах" (гмуркам се, б. а.) под водата, сграбчвах паура между щипците и бързах да го занеса на готвача. Той го хвърляше във казана с вряща вода, ракът почервяваше и беше готов за ядене. Обичам този мирис и вкус на раци...

Пак се отплеснах, а исках да ви разкажа за пиратските истории, а не само да изброявам какво съм заварил по островите. Признавам си, имам опит, от съвсем малък, в издирване на пиратски съкровища. Привличат ме. Сега искам да се върна на остров свети Тома, който

се намира в залива Алепу, на юг от Созопол. Наречен е така, защото някога на острова е имало параклис, на името на светеца. (За това свидетелства съгражданинът ми Константинос Папайоанидис, който в книгата си "История на Аполония Понтийска - Созопол", съобщава за съществуването на храма, като добавя, че освен храм на Св. Тома на острова е имало и друг храм, посветен на Светата Троица). В Черно море има малко на брой острови. Пет от тях се намират по българското крайбрежие: свети Тома (Змийски остров), свети Иван, свети Кирик, свети Петър и света Анастасия.

Остров "Св. Тома" е малък, заема площ от 12 декара, а височината му е 13 метра. И той, като другите острови, е скалист, тревист и безводен. Върху него почти няма зеленина, освен приспособили се, към неблагоприятните природни условия, засадени някога, кактуси от вида от унция. За разлика от другите острови, ограбвани от пирати, този остров има по различна съдба. Той е бил свърталище, база на пирати и за острова се разказват редица легенди. Най-популярната е, че тук пиратите са изчаквали преминаващите, наблизко, кораби и са ги нападали. Ограбвали товарите им и са ги складирали в подводните пещери на острова. Тази легенда разпалва, и до днес, страстите на иманярите, нанесли непоправими щети. Целият остров е изследван най-щателно, от търсачите на съкровища, с помощта на багери и най-съвременна апаратура. Разкопаван, проучван от леководолази, но никой не знае какво е открито, взето, изнесено от мястото, където би имало стойност за археологията.

Първото си проучване на острова направих, щом навърших десет години. Един следобед, когато всички рибари спяха уморени, аз се измъкнах тихичко от хижата, отвързах лодката от кея и загребях към острова. Ето ме, стъпил върху легендарния остров, осеян с бодливи растения, цъфтящи с големи едри цветове. Пуст остров, населен с различни птици и побелял от накацалите чайки. Безброй чайки, които щом се запътих към тях, се вдигнаха шумно с грач във въздуха и закръжиха предизвикателно над главата ми. Островът за мен беше необятен, отне ми много време да го обходя. От къде ли трябва

да започна издирването на съкровищата? От подводните пещери. Къде ли са? Ами в скалите под острова. Не се двоумих много, върнах се на брега до закотвената лодка и скочих във водата. Грапави скали със захванати за тях кафявозелени водорасли. Водораслите плавно се полюшват от течението, от скалните пукнатини изскачат сиви водни змии. Не се страхувам от тях, а ги наблюдавам как ловят и гълтат малки рибки, но сега те не ми са интересни. Търся пещера, но не я намирам. Сигурно тя е на по-дълбоко, само че аз съм малък, въздухът в гърдите ми не стига да издържа дори и половин минута. Може би, като порасна ще открия пещерата. Изплувах към повърхността, когато неочаквано пред мен застана огромно животно. За миг се вцепених от уплаха, но тя бързо се разся, защото ясно различих усмихната муцунка на делфин. Гледахме се любопитно, един друг - няколко мига, но трябваше да изплувам, за да поема въздух. Отново се гмурнах и в прозрачната вода затърсих с очи делфина. Там си беше. Чух как издаде писклив звук, приближи се и застана съвсем близо до мен, все така усмихнат и приветлив. Почувствах познато чувство на приятелство, на привързаност. Поисках да го погая, протегнах ръка към него и той не се отдалечи. Помилвах гладкото тяло, той отново издаде писклив звук и с муцунката си ме побутна нагоре към повърхността на водата. Да, трябваше да дишам. Едва сега усетих сковаващата болка в гърдите си и се устрех нагоре. Не мога да ви опиша каква радост изживях, имах си приятел делфин. Нямах да кажа на никого от рибарите за него. Дори и на татко. Те гонеха делфините, защото изяждаха уловената рибата в таля-на, а с продажбата ѝ, ние, рибарските семейства, преживявахме. Бях свидетел как рибарите организирано, с кораби и заграждения, убиха с карабини наведнъж две хиляди делфина. Ужасна гледка. Цялата вода, в заграждението, почервения от кръв. Делфините изскачаха над водата, за да поемат глътка въздух и моментално биваха застреляни. По повърхността на почервенялата вода се носеха обърнати по гръб убити делфини. Чичо Катер-ков, един от рибарите, бе много добър художник и той нарисува тази апокалиптична картина на голямо платно.

Картината и днес е закачена в частен офис, в град Созопол и напомня за онзи зловещ ден на избиването на делфините.

Още веднъж посетих острова, в края на август, когато бодливките раждаха плод, с големина на синя слива и аромат на ягода. Но никога не срещнах отново делфина, макар че го виках и го молах да се появи. Разказвам за острова, защото винаги съм се старал да се добера до сведения, които биха потвърдили или отхвърлили легендите за пиратски съкровища. Ще попитате, е, успя ли? Помните нали, какво пише в Библията за този който търси? Че намира! Знаете и вие, нали, че легендите се основават на сведения от древни автори, които пишат за остров Св. Тома. А от Учителя научих, че на острова пиратите са съхранявали съкровищата си, в двете големи пещери, а входовете им сега са под водата. Достъпът до тях е невъзможен, защото при земетресение са паднали огромни скални късове и затрупали входовете. В пещерите пиратите са складирали сандъци и метални касетки, пълни с бижута, монети, статуетки, оръжия... Древните автори споменават, че подобна пещера, но по-голяма има и на брега, в залив до Созопол. И двете места са били бази на пиратите в продължение на 2-3 века...

Само там ли са били базите на пиратите? А Маслен нос, най-източната част на Странджа, за когото се носят безброй легенди? Тайнствен, очарователен и приветлив е Маслен нос в дните на спокойно море. Но когато морето се разяри и повдигне огромни тъмни вълни, Маслен нос, се превръща в гробница за кораби и лодки, попаднали в прегръдките му. Древните автори разказват, че в острите му скали са намерили гибелта си много кораби, пренасящи амфори със зехтин. Оттук и името - Еля (гр.), Зейтин борун (тур.) - Маслен нос. Друга легенда сочи, че названието му идва от маслиновата гора, расла някога на неговата земя. Руините върху скалистия бряг свидетелстват, че на Маслен нос се е издигала крепост и е имало удобно пристанище.

(Интересна особеност на Черно море е наличието на сероводород в концентрация 11-14 ml/l на дълбочина от 120-150 м до дъното, което прави невъзможно същест-

вуването на живи същества с изключение на някои анаеробни бактерии под тази граница. Разликата в солеността на водата от повърхността и от долните слоеве е постоянна и основна отличителна черта на Черно море. Поради липса на смесване на водите в 90% от обема на Черно море (на 150-200 м дълбочина) няма кислород, оттам и живот. Спорен е въпросът дали слой, наситен с кислород, все повече се стеснява).

- Да попитам ли още нещо, Учителю? Интересува ме кога за последен път е станала смяната на земните полюси.

- Преди повече от 14000 години или, по-точно, през 12248 г. пр. н. е.

След всички зададени въпроси, нямаше как да не попитам и за любимите ми подземия на островите до Созопол. Останаха недоизследвани и помолих за отговор:

- Подземията на островите Св. Иван и Св. Кирик и подземията на Созопол са свързани с идеално направен тунел, който се спуска в недра на земята под формата на спирала - обясни подробно Учителят. - Между двата острова тунелът е кратък и не под много голям наклон. От тук започва началото на спиралата.

- За остров Кирик, така ли ?

- Да, от остров св. Кирик, надолу, тунелът постепенно увеличава наклона си и на определена дълбочина преминава в площадка. От тази площадка, надолу, спускането се извършва със специални капсули, прикрепени към релси. Връщането им обратно, горе, става по въртеешна, по-тясна спирала.

- Статуята, Учителю, статуята на Аполон - подсетих го аз.

- Статуята, за която толкова много се интересуваш, се намира в подземието на остров св. Иван. Тя е огромна по размери и е поставена на петоъгълна, издигната площадка. Около нея има други, по-ниски статуи, които образуват цял Пантеон на боговете.

- Благодаря, много исках да узная истината за тази статуя. Моля те, продължи.

- В подземието се съхраняват още двадесет и пет статуи, идентични със Сфинкса. Има и различни по големи-

на статуи на владетели, животни, конници, колесници и самостоятелни колони с надписи по тях.

Бях разочарован, че не съм допуснат да видя тези статуи. Знам, не можех да искам да видя всичко. Затова пък, Учителят ми разкриваше все още неизвестните, за мен, подземни чудеса.

- В средата на подземието има кръгло езеро, в което на стъклено-мраморен пиедестал е поставена "корона та" на първия египетски владетел, изработена по несъществуваща сега технология. В това подземие има една по-малка ниша, в която са положени библейските скрижали, поставени в изключителен по красота и изработка сандък. Достъпът е ограничен.

Най-после научих къде се съхраняват Библейските скрижали на Моисей. Пак там, на моя остров от детството... Изпитах радостно чувство и с благодарност погледнах Учителя.

- В подземието на остров св. Кирик - продължи охотно да разяснява игумен Гавраил - има тайник, който съхранява цялото материално богатство на първите египтяни от времената преди историческите династии. В този тайник се влиза със специален код.

- Може би някога ще ми разрешат... - започнах и не довърших мисълта си, защото той ме прекъсна:

- В помещенията около него има само библиотеки, в които систематизирано са подредени книги, засягащи различни области от бита на първите египтяни - техническа литература, описваща начините, процесите и уредите, с които са извършвани различни дейности. В специален отдел са родословията на династиите на египтяните с пълно историческо описание на времето, през което е властвал даден владетел. В друг отдел са подредени документи, свързани с различни закони, наредби, договори и т. н. В следващ отдел се намират описания на всички срещи и контакти с представители от други раси, народи и цивилизации. Е, мисля, че приключих с описанията. Да не би случайно да имаш още питання? - И ме загледа усмихнат.

- Не мога да не попитам за съкровищата, които пиратите са ограбили от острова. Има достоверни сведения,

че това се е случило.

- Прав си - потвърди той. - На остров св. Иван има скрити съкровища. Това е част от плячката на пиратите, която не са успели да натоварят на корабите си, преди да отплуват от острова. Случило се е невероятно събитие с тях... Били подгонени от нещо, което е предизвикало неопишуема паника у тях. Тези съкровища са в пещера на брега, чийто вход е умело прикрит, но времето за там идва.

- Остана да споменеш и нещичко за Созопол.

- Щом е останало - съгласи се примирително той, -ще ти кажа, че в най-дълбокото подземие на Созопол се намира град на друга цивилизация. На средните лемурийци. Там има неща, които не могат да бъдат лесно описани и разбрани. Това е вълшебен град с изключителна архитектура, безценни съкровища, невиджана феерия от цветове, звуци и фини енергийни полета. Там достъпът е забранен за сега.

>

КЕХЛИБАРЕНАТА СТАЯ

Това, което знаех и ми бе показано за прочутата кехлибарена стая, написах във втора част на книгата си "Тайните подземия на България". Разказах как специалните части на СС превозиха сандъците с паната и ги пренесоха в замък. Описах в общи линии и къде се намира замъкът, но без да уточнявам държавата. Разказах и за гибелта на тримата знаещи за мястото на съхранение. Толкова ми бе дадено да узная. И аз бих искал да науча нещо повече, но тайните както казва игумен Гавраил, се разкриват бавно, една по една. Мислех си, че всичко това ще продължи да тъне в неизвестност, да тлее в бъдещето, но...

Този ден, за когото искам да разкажа, бяхме влезли в подземие то на манастира. Имахме поставена задача, която трябваше да свършим. Работата не ни отне повече от четири часа, защото ползвахме помощта на Севър. Той ни съдействаше, непрекъснато уточняваше разни параметри и квадранти. Не допусках, че е способен да се движи с невероятна бързина. Останах учуден, че в някои моменти, когато се налагаше да се донесат от други подземия определени неща, той изчезваше пред очите ми и след миг се появяваше с нужното съоръжение. Можеше да се телепортира, той робота, а аз...

Привършихме работата и седнахме пред монитора, за да запишем новите данни. Космичният компютър отчете "Задачата е изпълнена" и аз се приготвих да си тръгна. Но екранът не загасна, а се появи надпис: "КЕХЛИБАРЕНАТА СТАЯ".

Погледнах, озадачен, Учителя, той вдигна рамене и спокойно обясни:

- Има продължение. Ще ни покажат неща, които не знаем. Гледай.

Вместо очакваната картина, на монитора се изписа следното съобщение: Кехлибарената стая е преместена в най-долното подземие на историческия замък, който

ти видя. Няма останал жив свидетел на заравянето на кехлибарената стая, затова търсенето е безрезултатно. Има няколко източника с различни данни, но нито един от тях не е достоверен. Заедно с Кехлибарената стая е укрито и царското "писмо" на династията Рома нови. В него се разкриват тайни, предавани през поколенията и свързани с добре прикрити и преиначени исторически факти. Там се намира и една тъмносиня стъкленица, с изключителна стойност, в която има жива вода. Под едно от чекмеджетата на бюрото е направен тайник, където има три карти, описващи входовете към трите най-големи подземия в Русия. Екранът изгасна, отново обърнах учуден поглед към Учителя.

- Има допълнение към написаното - започна той. -Германските посветени, от черното братство, първоначално са искали да проникнат в едно от тайните подземия, намиращо се на територията на Русия и там да скрият Кехлибарената стая. Но висшите същества от бялото братство, не са им позволили. Не са им дали достъп до картите, защото описват входовете към тези подземия.

- Подземията не са правени от руснаците, нали?

- Трите огромни подземия в Русия принадлежат на три различни цивилизации. Едно от подземията е било обитавано от древната цивилизация на лемурийците. Представи си голям град, изграден от кристални блокове с различни цветове. В града и до днес се съхраняват сведения, записани на специални дискове, разкриващи цялата история на Земята, преди идването на лемурийците и тяхната поява, развитие, бит, мъдрост, постижения и организация на обществата. Пазят се оригиналите на енергийните оръдия и лазери, с помощта, на които са осъществявани всички дейности, свързани с комуникация, транспорт, строителство и повишаване на интелектуалното и духовното ниво на цивилизацията. В специална "банка" се пазят кристалите, свързващи лемурийците с Първоизточника на сътворението и разума.

Знаех, че е невъзможно да се посети този вълшебен град, изграден от кристални блокове, но човек все се

надява и тъкмо реших да попитам, когато Учителят побърза да ме укроти:

- Никой не може да влезе в този град, много е рано още! Но над града, в първото ниво, има друго подземие. Някога *до* него *са* имали достъп определени хора, съхранявали богатствата на първите царски династии, на селявали тези земи. Материални и писмени богатства - разкриващи династичните родове и връзки, различните договаряния между отделните страни, както и тайни, свързани с личните взаимоотношения между царските особи.

Има и второ подземие, на не много голямо разстояние от първото. В древността е било база на чужд разум. И тук се съхраняват информационни дискове и апаратури.

- И тук не може да се влезе, нали?

- Горните нива на подземието, някога са били достъпни за народите, живели по тези земи. И днес са достъпни... Там се намират съкровищата, завоювани по време на различни битки и походи. Пази се ценен архив на старите народи, описващ историята на племената минали, живели и воювали по тези земи. Има хроники, разкриващи голяма част от фактическата история на тези земи и народите, които в определен момент са били свързани с тях.

*

Мъча се да заспя, затварям очи, но сънят не идва. Как ще заспя, след като мислите ми витаят из подземните градове. Виждам как се разхождам по улици, изградени от небесносини зърнести павеа, сред причудливи сгради от кристални блокове инкрустирани с разноцветни златни нишки. Дърветата са от златист кехлибар, обкичени с изумрудени листа и рубинено - сапфирени цвет-чета... Фонтани, сред които се издигат великолепни статуи на богове и богини, къпещи се в златисти пръски на водоскоци.

Разхождам се и се спирам пред статуя на Богиня, отлята сякаш от матов седеф. Хем статуя, хем жива, неземно красива жена. Погледна ме приветливо и заговори.

Вече спях, но продължих да чувам гласа ѝ:

- Тази вечер започва изграждането на втория паралелен щит около Земята. Той има задача да предпазва Земята от образуващите се в пространството двойни елементарни структури вследствие на пренареждането на планетите, в различните планетарни системи по степен на градивност и отчетност, в Космогенетиката. Този щит ще се изгради с общи усилия. Всеки негов елемент ще има защитени фундаменти и ще се ръководи от висшите ешелони на градивността. Пренареждането на планетите се налага във връзка, с изменението на Кристала и на енергийните функции на ядрата му. Всяка планета ще придобие нова програма и ново значение, след пренареждането. Центърът на въртене на планетите, както и тяхната скорост ще се променят значително. Връзките между планетите и прилежащите им градивни орбитални станции, ще се трансформират в нов вид енергийни взаимоотношения. Ще се изградят по-хармонични и идеални връзки, опитности, взаимоотношения и контакти между индивидите от всички Вселени. След пренареждането на планетите, ще се стигне и до промяна в живота и ролята на жителите в различните планети и Вселени. Ще настъпи промяна в принадлежността на някои индивиди към определените им до сега планети-до-мове. Това ще доведе до миграция и разселване в целия Всемир. Цели групи индивиди ще променят не само планетата, но и Вселената, която обитават. Това ще доведе до, временно, объркване в целия Всемир. Ще настъпи за кратко време хаос, който трябва да бъде овладян. Трябва да се умиротворят преселниците и домакините, да се уеднаквят познанията им, в зависимост от степента на развитие на планетата-дом; да се препрограмират инди-видите-пришълци за новата роля, която ще имат в новия си Космически дом. Задачата никак не е лесна, а и не е единствена, затова се налага и вие на Земята да мобилизирате силите си и да положите усилия за изграждането на нашия общ дом - Всемира. Отдайте силите и знанията си, уменията и възможностите си, за да можем по-лесно и безпроблемно да изградим новия хармоничен свят на Вечната Кристална Любов, към който всички сме отпра-

вили взор и към който всички се стремим с все сили. Вие можете толкова много! Овладейте мощта и я впрегнете в изграждането на Съвършения свят, на Новото време, чиито управници и господари ще бъдете вие! Не се иска много от вас - само желание, воля, целенасоченост, упоритост, труд, енергия и разбира се, овладяване на емоциите, този най-голям и вреден токсин за мира на човешкия индивид. С общите ви усилия и знания ще се премине по-лесно през кризисните периоди, ще се овладеят по-лесно неградивните елементи и ще се подпомогне невероятно обемната и трудоемка работа. Любовта, щастието и хармонията, които ще получите в Новия свят, заслужават вашите усилия и лишения на моменти. Повярвайте в това! Никоя човешка мисъл и никоя човешка фантазия не могат да създадат, представят и видят красотата, в която ви предстои да живеете, творите, градите и управлявате. Ще бъде едно изключително съвършенство, пълна хармония между чувства, дела, живот, индивидуалност и блаженство. Индивидът на Новото време ще бъде творец на живот, любов и красота. Вие ще бъдете свръхсъвършените същества, които не само ще живеят в Новото време, но и ще управляват Всемира. Вие ще имате далеч по-важна и съзидателна роля да изградите другите Кристали, да оформите Вселените им и прилежащите им планети, да създадете енергийните им канали, щитовете им, центровете с различните функции и след това да започнете да сътворявате живите организми на всяка отделна планета. Ще ваите формите и чертите им, ще планирате развитието им, ще направлявате еволюцията им, ще създавате програмите им, ще следите и контролирате изпълнението им. Ще управлявате и новите форми на живот, в тези нови планети, Вселени, Всемири, изградени от вас. А когато, след хиляди години, изградите и овладеете останалите 9 Кристала, когато станете единствени господари не само на вашия Всемир, но и на останалите девет, тогава ще започне новата ви дейност, новата ви роля, отново градящи, можещи, знаещи, творящи и управляващи ще продължите по-нататък. А къде е това? Отвъд Десетте Кристала, отвъд видяното до сега, отвъд това, за което знаете. А кое е то? - Това

ще разберете с времето. За сега това е достатъчно. Затова не спирайте да работите, да творите, да се стремите към Новия свят, защото времето не чака. Имате толкова много работа, а времето тече неумолимо. Дерзайте и бъдете упорити! Вървете смело напред и градете всичко с любов и вяра! Не се съмнявайте и не се отчайвайте! Ние ви помагаме, но силата и познанието са у вас!

За миг настъпи тишина. Чувах само отчетливият ритъм на сърцето си, който отмерваше времето. Времето на съня или друго време? И отново чух гласа:

- Значението на Седмата Вселена е много голямо. От тази Вселена започва животът. От нея е първоначалото. Тази Вселена е центърът на центровете. В нея се гради първообразът на идеалите, връзките, взаимоотношенията и единомислието. В Седмата Вселена е ключът на Мъдростта. Тук е събрана историята, опитността, знанието и мъдростта на обществата, цивилизациите, световите и времената. Тази Вселена ще даде най-мъдрият учи-тел-пророк, който ще поучава, умиротворява, дарява с мъдрост и търпение всички индивиди, общества, светове не само във Всемира, но и в останалите девет Кристала, а и отвъд тях. Значението на Седмата Вселена е толкова неизмеримо голямо и мащабно, че не може да бъде обяснено на съвременния индивид със съвременните речникови понятия. Пазете Седмата Вселена, обичайте я и бъдете верни на Мъдростта ѝ!

А сега ще ти разкажа за една звезда, която често се случва да доближава вашата галактика, но вие не можете да я видите и с най-съвършените уреди, поне за сега. Тази звезда се нарича Калиопея. Тя се върти със странна бързина. Понякога губи ориентация и се налага ние, в Космоса, да я настройваме и да я вкарваме в орбитата ѝ. Тя не е населена, но играе много важна роля за Космоса. Излъчва странни звукови вълни, чиито честоти са от особено значение за настройването на каналите на различните предаватели от Вселената. Чрез тези вълни се насочват и радарите на космическите кораби, а също така те помагат и за разшифроването на кодираните съобщения от по-далечни точки на Вселената. Много е важна тази звезда за правилното функциониране и на

каналите, с които се осъществяват връзките с вас, земните жители. Не мога да ви дам точните данни на тези вълни, защото вие не ги познавате като явления и нямате научно обяснение за тях. За сега това е достатъчна информация.

СЪКРОВИЩАТА НА ЦАР СОЛОМОН

Продължава вечният спор между учените - къде се намира страната ОФИР, откъдето корабите на цар Соломон са донасяли злато. И когато науката не е в състояние да докаже истината, си служи с предположения и хипотези. Има проведени множество изследвания, за да се изясни къде се намира страната Офир, но не могат да се открият доказателства за нея. Времето е скрило тайната, но ни е поставило задача да работим за разгадаването ѝ и се доберем до истината.

Преписът в компютъра ми за Офир не е голям. Вярвам, че повечето от читателите са запознати с легендите за цар Соломон. Все пак ще трябва да припомня данни за въпросната страна Офир. А това, което е известно от Библията, е: "Една страна, в която Соломоновите кораби търгуваха, и която дълго време се славеше с изобил-ността и чистотата на златото си" - Йов 22:24, 28:16. "Офирското злато", пословично се считаше за най-доброто злато - Пс. 45:9; Ис. 13, 12. А за местоположението на Офир, в: 3 Цар. 9:26-28, 10:11, 22, 12, 22:49, и успоредните места в 2 Лет. 8:18, 9:10, 21, 20:36, 37.

От тези сведения научаваме, че "кораби на Тарсис" са тръгвали от Ецион-Гебер, пристанище на Червено море и са отивали в Офир. Корабите *са* пътували веднъж на всеки три години и са се връщали от там натоварени със злато и сребро, слонови зъби и аромати, маймуни и пауни. Това са данните, по които различните изследователи тълкуват местоположението на Офир. Йосиф, например, предполага, че е било в полуостров Малака. Други, че е в Софала, в южна Африка, където са намерени златни и сребърни рудници, използвани още в старо време. Няма единно мнение, макар напоследък част от учените да твърдят, че Офир е била част от южна Арабия. Сред тези кратки сведения, се опитвам да изградя и моето виждане по темата. Ще повторя, съкровищата на цар Соломон се намирали в легендарната земя Офир,

която никой не знае къде е. Тази богатата, със злато, земя предизвиква различни предположения за местоположението ѝ. И все пак тя трябва да съществува, нали Соломон - зет на тирския цар Хирам, събира огромното богатство необходимо за построяването на Храма в Ерусалим. В Библията "Царства", Трета книга, 9:26-28; 10:11, 22 пише: "Цар Соломон направи също и кораби в Ецион - Гебер, който е при Елот, на брега на Червено море, в Идумейската земя. И Хирам прати на тия кораби свои поданици - корабници, които знаят морето, заедно със Соломоновите поданици. И те отидоха в Офир и взеха оттам четиристотин и двадесет таланта злато и го докараха на цар Соломон... в три години веднъж дохождаха тарсиските кораби и докарваха злато и сребро, слонова кост, маймуни и пауни,... червено сандалово дърво и драгоценни камъни."

Ясно и точно описание - от Офир, древните мореплаватели, са пренасяли до Ецион-Гебер товар, от златно съкровище, с тегло 420 таланта, или около 20 т. Но освен златото, мореплавателите, са пренасяли сребро, слонова кост, маймуни и пауни.

Писанието в Библията е провокирало десетки търсачи на съкровища да пребродят не един океан, в издирване на страната Офир. Търсят я геолози, учени, пътешественици, авантюристи. Къде най-разумно би било да се намира загадъчната Офир? Ще цитирам някои по-сериозни изследователи, изказали свои предположения по този въпрос.

Манфред Бартел - немски учен, в книгата си "Какво всъщност казва Библията" пише: "Зимбабве е твърдо близо, Индия - твърде далеч, Урал - прекалено студен... Офир по всяка вероятност се намира по крайбрежието на Червено море." Манфред Бартел счита, че пътуването до Индия е недостижимо за древните мореплаватели, макар в Библията да се споменава, че плаването, до Офир и обратно, е отнемало три години.

Немските изследователи, братята Херман и Георг Шрайбер, в книгата си "Изчезнали градове" споделят: "По едно време възникна идеята, че легендарната земя Офир може да е днешното Перу. Но това едва ли е въз-

можно, тъй като никой търговски флот, не е преодолявал толкова голямо разстояние през Х в. пр. Хр. Търсенето на легендарната земя на съкровищата, следователно, трябва да се ограничи, предимно, до Южна Арабия и африканското крайбрежие." Братята Шрайбер също са убедени, че корабите на Соломоновите мореплаватели не са се осмелявали да се отдалечават от познатите им територии.

Известният американски писател Дейвид Хатчър Чайлдres, в книгата си "Пиратите и изчезналият флот на тамплиерите", прави смели предложения за местоположението на страната Офир. Според него, Перу е една от подходящите страни за кандидат на златоносната Офир. Но не всичко, което са пренасяли корабите от Офир го има в Перу. Писателят знае, че в Перу няма маймуни, слонова кост, пауни и сандалово дърво. Затова, както и други изследователи, насочва поглед към нови обекти на издирване - африканските пристанища, Индия и Югоизточна Азия. Като ерудиран писател, Дейвид Чайлдres се запознава с огромен обем документация за корабоплаване по африканското крайбрежие. Проучванията не дават възможност на писателя да определи, с нужната увереност, местонахождението на Офир. Но в процеса на проучване, той достига до ново, смело решение. Страната Офир, това е Австралия. За Австралия той пише: "...Тя е една от най-богатите на минерали територия в света и може да се достигне по море през Индия и Суматра. В западна и Северна Австралия са открити останки на древни мини. В град Гимпи, в Куинсланд, е открита пирамида, която сега не съществува, както и статуя на египетския бог Тот в образа на бабун висок *около* метър, множество египетски и финикийски предмети. Нещо повече, мястото е известно като "Градът който спаси Куинсланд", заради златната треска в края на XIX век. Аз мисля, че корабите на цар Соломон са посещавали древните минни селища по крайбрежието и по поречията в Австралия. По обратен път, след като събирали достатъчно храна за връщане, те може би са спирали в Индонезия и Индия, откъдето са взимали пауни, маймуни, слонова кост и сандалово дърво."

Прав ли е Чайлдрес? Може ли Австралия да бъде древната Офир? Австралия действително е подходяща за претендент на страната Офир. Но древните египтяни не са се славели като мореплаватели. Техните кораби са плавали до пристанища на Средиземно и Червено море, но липсват сведения да са прекосявали океани. Как тогава да обясним откритата, при разкопки пирамида, в град Гимпи, Куинсланд? Статуята на бог Тот, множеството египетски и финикийски предмети? Част от откритите, при разкопките, артефакти по безспорен начин доказват, че египтяни и финикийци са посещавали в древността Австралия.

Не само откриването на страната Офир буди изследователско любопитство. Легендите за пътешествията на египтяните до мистичната земя Пунт също са предмет на изследвания. Те разказват за земята Пунт, откъдето египтяните са внасяли мехлеми, украшения и жирафи. Има сведения, че пътешествия до загадъчната земя са били предприемани още при царуването на Петата династия. Доказателства за пътешествията до Пунт се намират във фризите на храма Зеир ел-Бахари, на царица Хатшепсут от XVIII династия, където са изобразени тези пътувания. Храмовият комплекс, Зеир ел-Бахари, в Долината на фараоните, е построен по поръчка на царица Хатшепсут за възхвала на баща ѝ фараон Тутмус I.

И тук историците отново влизат в спор. Едни допускат, че Пунт - това вероятно е Сомалия, други - някое съседно царство. Но как да се обяснят доставките на роби - пигмеи от Пунт, които се срещат далеч, в Централна Африка? Пътят до там е твърде дълъг и древноегипетските търговци е трябвало да прекосят не само Червено море, а да преминат по източния бряг на Африка до Кения, Танзания, Мозамбик и Зимбабве. Ще останат ли в неизвестност местонахожденията на древните Офир и Пунт?

Препрочитам за трети път запаменото, в компютъра, и мислено се пренасям в древния свят. Представям си, че съм моряк, служещ на кораб, който от Ецион-Гебер, се отправя към Офир. Курсът на кораба ни е от Червено море към ... Към къде? Ето това "към" е разковничето. На къде да се отправи корабът, за да стигне до Офир? Има

десетки маршрути, с които могат да се запълнят страниците на цяла книга. За по-лесно, взех, че се завърнах, с кораба натоварен със злато и сребро, слонови зъби и аромати, маймуни и пауни. Не съм разочарован от неуспеха си. И други, много по-умни и знаещи от мен, не са постигнали разрешение на загадката Офир. Затова ще помоля игумен Гавраил да помогне за изясняване на случая. Посегнах да изключа компютъра и преди да натисна бутона, върху монитора се появи заглавие с големи букви "СОЛОМОНОВИТЕ РУДНИЦИ" и в стаята влезе, усмихнат, моят Учител.

- Добър вечер, ученико - поздрави той и в миг над писа върху монитора изчезна. Седна на дивана до мен и все така усмихнат продължи: - Видях те да се разхождаш из древния свят, да търсиш рудниците на цар Соломон, но тъй като не ги намери, поиска помощта ми. Затова и дойдох.

Беше 22 часа вечерта, по това време Учителят си лягаше, а тази вечер... Не попитах как е материализирал надписа върху монитора, а искрено се зарадвах на присъствието му. Той е разбрал какво ме интересува и се притече на помощ.

- Няма как да знаеш, Ученико, че страната Офир и Пунт, в древността е известна още и като *Орфеев понт*. Да, Орфеев понт, с неизвестното име днес, се е наричало малко, затворено море между сегашните Странджан-ско-Сакарски масиви.

- Никога не съм чувал за това море.

- Но го е имало. Преди водите да навлязат и образуват водния басейн, на това място, е съществувала неголяма долина, в която е бил разположен атлантски град. Градът е служел като разпределителен център за златните метали и произведения. Складовата база се е намирала на две нива под самия град и до там се е стигало през два широки входа - тунели. Извозването до повърхността е ставало със специални вагонетки, задвижвани от енергоизлъчватели. Ето това са Соломоновите златни рудници.

- Как Соломоновите кораби са пристигали до този град? Нали казваш, че там, тогава, не е имало море? И

още нещо, в Библията пише, че от Офир и Пунт са доставяли маймуни, сандалово дърво...

- На територията на днешна България, в годините, описващи библейските събития, е имало не само маймуни и сандалови дървета. Климатът е бил различен, природата също. Растели са палмови дървета и гори, подобни на тропическите, в които са живели лъвовете, слонове и животни, характерни за този климат. Земята ни са били райски, богати с животински и растителни видове. Релефът също е бил различен. В древните географски карти може да се види, че моретата, в района са били свързани по между си от дълбоки, плавателни реки, по които корабите са се придвижвали от море, в море и от територия, до територия.

- Но ние нямаме тези карти, Учителю.

- Но ги има на много места. В подземията на атлантите, както и в подземията на първите траки. Редом с картите и съкровищата има и много предмети, доказващи това, а също произведения на изкуството и други ценности.

- Не уточни къде се е намирал подземният град, от където се е доставяло златото.

- Намира се под някогашния Орфеев понт, на север от основния Сакарски масив. Там сега растителността е гъста, все още е незаселено и природата е запазила свежестта и красотата си. Голям е този град. В него има много тайни и богатства, които един ден ще променят не само историята, но и ще допринесат за израстването на страната в културен и икономически план. Времената се сливат и момента за това наближава.

- Този подземен град има ли връзка със златния град, в който е живял Моисей?

- Връзка има, но Моисей е живял и творил в друг град. Златният град, в който е живял Моисей се намира под земята на крайните Странджански масиви, близо до река Велека. В тази местност има подземна река, която дава част от водите на вливащата се, в Черно море, река Велека. Градът не е много голям, но съхранява част от древната история не само на първите траки - българи, но и на атлантите, които са го изградили по времето на втората династия на средните атланти.

- Късно стана Учителю, но ще те помоля да ми опишеш храма на Соломон.

- В литературата има сведения за него. Но щом желаещ към тях да прибавя и това, което знам, тогава слушай. Соломоновият храм представлява изключително красива, от архитектурна гледна точка, постройка. Представи си ритуална зала, заобиколена с по-малки музейни помещения, където са изложени произведения на изкуството от времето на атлантите до съвремението на Соломон, донесени от различни краища на света. Под храма са се намирали подземията, в които Соломон е съхранявал товарите с богатствата, идващи от Офир и Пунт. Освен много злато и скъпоценности, в подземията се е намирала и голяма част от библиотеката на атлант-ския град, криеща много от тайните на древните. Соломоновите архиви съдържат богата информация, както за древните, така и за съвременниците на тогавашните исторически събития. Съхранени са сведения за най-важните родове и династии от нашата цивилизация.

- От този храм тамплиерите изнасят...

- Тамплиерите изнасят голяма част от тези архиви и съкровища, но не всичко. Било е непосилно за тях.

- Къде са сега тези архиви? - Не се съдържах да науча аз.

- Ръкописите от Соломоновите архиви са занесени в Южна Франция, и по-точно, в подземията на град Каркасон. Там са съхранени тайните на тамплиерите.

Това, което разкри Учителят ме зарадва. Може би най-после ще се открият тези тайнствени документи. А защо са пренесени в този старинен град? Една малка справка за Каркасон ще ни наведе, със сигурност, на размисъл...

Каркасон е град, в южна Франция, с население над 55000, разположен в историческата провинция Ланге-док, регион Лангедок - Русийот, департамент Од. Хълмът е заселен през VI в. пр. н. е. от иберийските келти. По-късно, през 100 г. пр. н. е., римляните укрепват града и го наричат Julia Carsaco. През 462 г. Каркасон е превзет от Вестготите и Теодорих II построява нови укрепления. Градът остава под управлението на Вестготите до на-

чалото на VIII век като удържа атаките на франките, предвождани от Хлодвиг I през 508 г. През 725 г. Карка-сон е превзет от Сарацините, а през 759 г. Пипин III го включва в пределите на франкската държава. През 1082 г. Реймон Роже Тронкавел става виконт на Каркасон и през следващите няколко десетилетия фамилията Тронкавел разраства града - построен е дворец в крепостта, през XI век започва и строежът на базиликата на Сен Назер. През 1209 г. Каркасон изиграва основна роля в Албигойския кръстоносен поход, тъй като градът е укрепление на катарите.

Каркасон е разделен на две части: Ла Сите - заемащ плато на десния бряг на река Од и Бастид Сен Луи - на по-ниският, ляв бряг. Няколко моста свързват двете части, най-известният от които е Понт Вьо от XIV век.

Ла Сите де Каркасон - е добре укрепен средновековен град. Преди 2 600 години мястото е било населено от гали, римляни, вестготи, араби, сарацини и франки. Тук е била резиденцията на почти всички френски крале.

Ла Сите е бил труден за превземане град. Съзнателно обръщам внимание на кулата Нарбонез. Тя е изградена от фалшиви стълби, врати и коридори, които са построени в кръг. Подземиата са истински лабиринт от тайни коридори и помещения... Двете каменни стени, опасващи града, са осеяни със стотици амбразури за стрелците, които са осигурявали пълна защита на Каркасон.

През 760 г. франкският крал Пипин Къси напада сарацините и успява да си възвърне по-голямата част от южна Франция. Напада и Ла Сите, но укрепеният град устоява въпреки продължителната обсада. Една легенда гласи, че сарацинската принцеса Каркас решила с хитрост да спаси града. Тя използвала малкото останало зърно, за да угои едно прасе, след което го изхвърлила през крепостния вал. Виждайки тава добре угоено прасе, франкската армия се оттегля, решавайки, че крепостта има достатъчно храна, за да издържи още дълго. След като войниците вдигнали обсадата, Каркас оповестила спасението с биене на камбани. Така дошло и името на града - *Sarcas sonne* - камбаните на Каркас. Според езиковеи името произхожда от келтското Каркас, названи-

ето на римския търговски пост, съществувал на същото място 200 години по-рано.

През XVIII в. Каркасон е изоставен, а през 1850 г. е издаден декрет да бъде разрушен. Само с намесата на историка Крос-Мейревийей, разкрил историческа стойност на Каркасон, заповедта била отменена и града спасен.

През 1997 г. старата част на Каркасон е включена в Списъка за Световното културно наследство на ЮНЕСКО, заедно с канала дьо Миди. Построен през XVII в., каналът е с дължина 240 км и свързва Средиземно море с Атлантика. И днес Ла Сите, след 2 600 години е жив френски град, в който живеят над 120 души.

- Пак ще попитам, кога ще има разрешението да се открият тези архиви?

- Наближава времето, когато истините ще започнат да говорят за себе си...

ЗЛАТНИЯ ХРАМ НА ИНКИТЕ

Скъпи читатели, във втора част на книгата си писах за "Скритото злато на легендарните инки" и призовах българските бизнесмени, да помогнат при издирване на древни находки, като спонсорират археологически експедиции и разкопки у нас. Нямам сведение, че някой бизнесмен вече си е предложил помощта.

Аз продължих да се интересувам от развоя на събитията, във връзка със златния храм на инките. И тъй като имам отговор на този въпрос, се налага да запозная, макар и накратко, читателите, които не са успели да прочетат втората част на книгата, със случая.

СКРИТОТО ЗЛАТО НА ЛЕГЕНДАРНИТЕ ИНКИ.

Гигантската империя на инките Тавантинсуйу ("четири страни") до днес ревниво пази тайните си. Какви ли не легенди се разказват за колосалните съкровища на инките, станали плячка на конквистадорите. Учените днес, опровергават версията, че наивните инки приели "бледоликия вожд" Писаро за божество и на тепсия му поднесли своята вековна независимост. Развръзката започнала с примамването на Ата-валпа в лагера на Писаро, където е затворен и окован във вериги. Испанецът поискал откуп от него - да се напълни цялото помещение (70 куб. м), в което се намирал пленения вожд, със злато.

Ата-валпа, законен цар на Инките, заповядал на бързи "части" да обходят страната с "кипу" от жълти шнурове (писмо, закодирано с възли), да съберат и донесат исканият откуп, надявайки се да бъде освободен. Но Писаро, не се задоволил с донесеното, искал все повече и повече, бил уверен, че инките разполагат с несметни богатства. Искал Ата-валпа да разкрие къде инките съхраняват съкровищата си, като не получил отговор, за да сломи съпротивата на вожда, убива брат му Вас-кар и обвинява за убийството Ата-валпа. Разбирайки за извършената измама от Писаро, преди смъртта си, Ата-

валпа изпълнил своя дълг пред народа си. Тайно успял да изпрати до поданиците си прощално писмо и завет -кипу с шнурове от тринадесет възли, завързано за сли-тък злато. И златото, и скъпоценностите от храмовете изведнъж изчезват. Десет хиляди инки отнесли съкровищата на империята на тайни места, с надежда - един ден испанците да бъдат прогонени от свещената империя, а златните божества, чаши, подноси, статуетки отново да бъдат поставени в храмовете. Уви, империята на инките не могла да се възроди от руините и пепелищата. Но съкровищата останали скрити. Търсят ги и днес. Но къде? Най-приемливо място, златните запаси на могъщата държава да се укрият, било в дебрите на планината Сангай, при действащия вулкан. През миналия век експедиция, на известния мореплавател и подводничар Жак Ив Кусто, претърси без резултат огромното високопланинско езеро Титикака, подведени от легендата, за скрити в него 297 съкровища на инките, които лежали на дъното му.

В църковен архив, на Рим, се пази безценен ръкопис от XVI век., в който испанският йезуит Андрес Лопес разказва, че инките, които приели християнската вяра, решили да издигнат храм, от масивни златни блокове, в прослава на Исус Христос. Местонахождението на строежа било пазено в дълбока тайна. Не е известно, колко време е продължил строежът. Знае се, че е започнал, но останал недовършен...

Можех ли да притежавам това безценно сведение, запаметено в компютъра ми, без да се опитам да разнищя случая? Това би било против моята природа и при първия удобен случай, се обърнах към Учителя с молба за отговор.

- Ще те разочаровам, ако очакваш да се открие златен храм на инките някъде в планински недостъпни места. Няма да се открие, защото не е изграден. Ръкописът, от шестнадесети век, не отговаря на истината.

Вярно е, че експедиция на Жак Ив Кусто претърси без резултат езерото Титикака, но истината е, че златният храм на инките се намира на дъното му.

- Защо тогава, Жак Ив Кусто, не го е открил?

- Защото всичко е покрито с дебел слой от пясък и подводна растителност. Изследователите не са успели да достигнат до нужната дълбочина и са се отказали. А истината е, че при нахлуването на испанските завоеватели, инките организират демонтирането и транспортирането на всичко от храма до езерото Титикака, където го потопяват. Решено било да се разделят с културата и богатствата си завинаги, но да не допуснат да попаднат в ръцете на завоевателите. В езерото са потопени не само скъпоценностите от Златния храм. Там е всичко, което инките са успели да пренесат от градовете и светилищата си - статуи, ритуални съдове, плочи, огромна златна верига, която е опасвала отвън Златния храм; всички атрибути на имперската власт и на върховните жреци; съкровищницата на владетелите и хазната на Инкската империя. Останали са каменните основи, постройките и съоръженията. С изчезването на инките са изчезнали и културата, и богатството им.

УИЛЯМ ШЕКСПИР

Уилям Шекспир е знаменит английски драматург и поет, признат в западната култура като най-значимият писател в англоезичната литература. През 1601 г., по време на екзекуцията на граф Есекс (приятел и покровител на Шекспир), в двореца на кралица Елизабет в Англия е организирано голямо празненство. Устроено е и театрално представление - играе се една от комедиите на Уилям Шекспир. Една абсурдна двойственост, съпътстваща живота на Шекспир, която предопределя по-късната мистерия около неговото съществуване. Не малка част от сегашните му изследователи смятат, че той не е истинският автор на творчеството, достигнало до нас, защото намират "историческия" Шекспир за човек, по-скоро, свързан с търговията, отколкото с изкуството. А може би истината е в това, че той е бил и едното, и другото. И причината за неговата пресметливост е обществото, в което му се налага да живее и едновременно да бъде добър търговец и политик, за да може да бъде поет. Общество, в което враговете са повече от приятелите и те кара да бъдеш прагматик, принуждава те да избираш на чия страна да застанеш и това е въпрос не на симпатия, а на оцеляване.

Времето, в което живее и твори Уилям Шекспир е свързано с бързото израстване на Англия, като търговски, но и културен център в Европа с развитието на литературата, музиката, живописата, архитектурата. Време, в което творят личности като Франсис Бейкн, Кристофър Марлоу, Бен Джонсън, Спенсър, Грийн и много други. Но това е само представителното лице на тази епоха, в Английската история. Съвсем по-друг начин изглежда фонът, на който се развива блестящата Англия: пиратство, наемничество, разврат, съзаклятничество. Множеството пиратски кораби, плаващи под английски флаг; наемници англичани, биещи се срещу испанците на страната на

фламандците, вкарали Англия във война с Испания през 1588 г.

През 1599 г. архиепископът заповядал публично изгаряне на всички произведения, които, по някакъв начин, пробуждали еротични мисли или подканяли към откровен разврат. Често пристигащите и заминаващи кораби докарвали чумна епидемия през 1590 г., а само в периода 1590-1606 г. били направени три покушения срещу живота на кралица Елизабет и едно срещу наследника ѝ Джеймс I.

И Гьоте се учудвал на божествения талант на Шекспир и го нарича "Човек с хиляди души". Италианец написал пиесите на Шекспир, така твърди изследователят Сол Джеревини от град Маса. Тридесет и шестте гениални творби на Уилям Шекспир са били сътворени от известен литератор, роден в Лондон през 1553 г., но произлизащ от Тоскана или Сицилия. Той се е казвал Джон Флорио, а не както смятат някои изследователи, Франсиз Бейкън, Кристофър Марлоу или пък още по-малко - Уили. Така твърди изследователят Сол Джеревини от град Маса. Проучването е сериозно подплатено с документи и доказателства, на базата на кръстосването на исторически данни, биография и критика. Според учения, геният Шекспир не е нищо друго освен "фасада без култура, невеж и лишен от опит човек, докато Флорио е бил виден преподавател по езици, наставник на британската кралица". Негови студенти навремето са били също кралицата на Дания, Анна, графът на Саутхемптън и други. Изследването не поставя под съмнение съществуването на "някой си Уилям Шекспир", а това, че не той е написал въпросните шедьоври. Флорио е "alter ego" на Шекспир. Намерението ми не е да "откраднем" един мит от англичаните, а просто да отдадем заслуженото на един човек на мисълта и културата, с италианска кръв", заключава изследователят от Маса. "Шекспир е бил чисто и просто подставено лице, докато Флорио е бил мозъкът и писалката. Заедно двамата са образували идеална двойка, тъй като са живели в една и съща среда и са си сътрудничели активно.

Флорио е изпитвал нуждата да работи в сянка, за да

не се излага на показ в политически и социален аспект, заради "белег", оставен му от баща му и заради факта, че е бил наставник на британската кралица".

Спорът е отдавнашен и започва още през 1616 г., след смъртта на Уилям Шекспир и се отнася до това, дали англичанинът е автор на своите произведения.

От XIX век филолозите и шекспироведите, подхождат научно към този въпрос. В дискусиата се включи и електронноизчислителна техника, но машината не допринесе много - по статистиката на повтаряемостта на думи и по словореда тя заключи, че всички Шекспирови произведения са писани от един човек. Но кой е той?

Какво знаем за Шекспир? Много малко. Дори датата на раждането му не е известна. Оженил се за Ан Хата-уей, имал три деца, играл на сцената в пиеси, които се приписват за негово творчество. Никога не е напускал Англия. Запазени са шест негови подписа, но буквите в тях са така несръчно начертани, че графолозите твърдят: някой друг е държал ръката на подписващия. Освен тези шест подписа, не е останала нито една буква, за която да знаем, че е написана, собственоръчно, от Уилям Шекспир. Дали той наистина е бил неграмотен актьор, както твърдят някои, и нищо повече? В родното място на Шекспир, Стратфорд, от години съществува "Комитет за акция против Шекспир". В този комитет влизат представители на много "Шекспирови съюзи" от цяла Великобритания. През 1964 г. комитетът издаде, във връзка с 400-годишнината на драматурга, книга, озаглавена "Десет факта за Шекспир", където са събрани всички данни за него и се прави изводът, че той е бил, със сигурност, гениален актьор, но му се приписва "качество" и на не по-малко гениален мистификатор. Цели 57 различни версии... "Антишекспиристите" твърдят, че автор на шедьоврите, приписвани на Шекспир, може да бъде човек, не само изключително образован и запознат с европейските проблеми, но и близък до кралския двор, познавач на правото, историята, психологията, политиката, географията, владеещ много езици и извършил много пътешествия. Това е невъзможно да бъде Шекспир - казват те, - това е някой, който е имал причини да крие автор-

ството си. Най-сериозен от кандидатите за авторство е Франсис Бейкн. От съвременниците на Шекспир, в Англия, единствено той имал огромните енциклопедични познания, съдържащи се в Шекспировите драми. Поради редица обществени и политически съображения не би могъл да пише за театъра под собственото си име. През 1885 г. се създава дори специално "дружество за Френ-сис Бейкн", а един от авторитетните негови водачи, Е. Лоурънс, дешифрира употребения в едно произведение израз на латински "хонорификабилитуди нитатибус" чрез изпозвания в епохата на Елизабет I ключ като "Хи луди Ф. Бакониснати туитиорби", т. е. "Тези произведения на Ф. Бейкн са скрити от света".

Шекспировите сонети са посветени на някого, скрит под инициалите У. Х. Привържениците на теорията, че псевдонимът „Шекспир“ е употребяван от Кристофър Марлоу смятат, че "У. Х." е съкращение на фамилията на сър Томас Уелсингхем (Уелсинг Хем), приятел и покровител на Марлоу. Според американския историк Кел-вин Хофман, Марлоу не е бил убит през 1593 г. в една кръчма, а се укрил, защото се страхувал, че ще го съдят за безбожие. Избягал на континента и там написал "произведенията на Шекспир", които Уелсингхем разпространявал в Англия. Според други антишекспиристи инициалите "У. Х.", въпреки несъответствието на втората буква, отговарят на името на лорд Уолтър Рейли, известен пътешественик, който се криел зад името на Шекспир. Авторството се приписва на цели 57 души, като 58 е "стратфордският актьор" Уилям Шекспир. Сред 57-те са лорд Дерби, лорд Рътленд, лорд Есекс, писателите и философи Стенли и Менърз, кралиците Мария Стюарт, Елизабет I и дори известният пират Френсиз Дрейк. Най-върл противник, относно личността на Шекспир, е бележитият английски историк Х. Т. Ропер, който писа на страниците на "Ивнинг Стандарт": "Според тогавашните източници Шекспир не е учил в никакво училище. Край него също не е имало хора с литературно образование, в момента на смъртта си не е притежавал нито една книга и не е умее да пише..."

Случайно ли е, че се говори за Шекспир като за поет,

който е познавал слабо латинския и още по-зле - гръцкия? Всички знаят колко е важно владението им за написването на творбите. Освен това няма доказателства, че Уили е знаел да пише, липсват писма, мисли и други писания, които *да* носят подписа му. Никои не го е виждал да пише, а само да предава ръкописите за печат.

Предполага се, че Шекспир пристига в Лондон през 1588 г., където се утвърждава като актьор и драматург. Още в началото на кариерата му лондонските драматурзи започват да завиждат на забележителния му талант. В края на 1594 Шекспир е актьор, писател и частично собственик на компания за театрални представления, позната като "Мъжете на Лорд Чембърлейн", придобила наименованието си, както и други от този период, от името на аристократичния ѝ спонсор. Групата била толкова популярна, че след смъртта на Елизабет I и коронясването на Джеймс I (1603 г.) - новият монарх приема покровителството над компанията и тя става популярна под името "Мъжете на Краля".

Множество документи, отразяващи правните и търговските дела, показват, че Шекспир забогатява, по време на престоя си в Лондон, до толкова, че закупува собственост в Блекфрайърс, Лондон, и притежавал втората по големина къща в Стратфорд, Ню Палас. По това време пише поемата "Венера и Адонис", хрониката "Ричард III" и комедиите "Укротяване на опърничавата" и "Напразните усилия на любовта". През 1595 г. става член на трупата на лорд-камерхера. Пише трагедията "Ромео и Жулиета", хрониката "Ричард II" и комедията "Сън в лятна нощ". През 1596 г. семейството се сдобива с фамилен герб, а Шекспир получава правото да носи титлата "джентълмен". По това време, името му се появява сред главните актьори в пиесата "Всеки има своя хумор" на Бен Джонсън. Между 1593 и 1599 г. пише 154 сонета, които публикува през 1609 г. През 1599 г., в Лондон, е построен театър "Глобус", в който Уилям Шекспир е не само артист, а и акционер. Това време е творчески период, в който Шекспир написва комедията "Дванадесета нощ" (1600 г.); трагедиите "Хамлет" (1601 г.); "Отело" (1604 г.); "Крал Лир" (1605 г.); "Макбет" (1606 г.) и др.

През периода 1609-10 г. се връща в Стратфорд, а след това през 1611 г. отново е в Лондон. Пише трагикомедията "Бурята" и хрониката "Хенри VIII". През 1613 г. изгаря театър "Глобус" и Шекспир се връща в Стратфорд, където след три години, на петдесет и втория си рожден ден (1616 г.) умира. Погребан е в гробището на църквата "Света троица" в Стратфорд на Ейвън, точно където е и кръщаван, три дни след раждането си.

Една малка подробност, даваща бегла представа за характера на Шекспир е едно завещание, което е оставил приживе. Той се разпоредил изключително подробно, относно всичкото си имущество, започвайки от мебелите и завършвайки с обувките. Това завещание е едва ли не единственият неоспорим документ, който доказва съществуването на Шекспир.

Днес англичаните приемат, че Уилям Шекспир е роден на 23 април 1564 г. в град Стратфорд на Ейвън. Баща му, Джон, е заможен производител и търговец на изделия от кожа, от Снитърфийлд. Майка му, Мери Ардън, произлиза от богато селско семейство. Уилям е третото от осем деца в семейството и най-големият син, доживял до зряла възраст. Въпреки че няма оцелели документи, повечето биографи на Шекспир приемат, че той учи в училището "Крал Едуард VI" в Стратфорд (безплатно училище, основано през 1553 г. и разположено на ня-колкостотин метра от дома му), където изучава латински език, логика и литература. Навършил осемнадесет годишна възраст - на 28 ноември 1582 г., се жени за Ан Хатауей - дъщеря на местен фермер, по-възрастна от него с цели осем години. Раждат им се три деца, първото е момиче и се казва Сузана. Две години по-късно (през 1585 г.) се раждат и близнаците Джудина и Хамнет. Хам-нет е единственият син на Шекспир, но умира на 11 години (1596 г.). Има непотвърдени сведения, че синът всъщност се е казвал Хамлет.

За изследователите периода между 1582 г. и 1592 г. е твърде неясен. Шекспир не фигурира в никакви писмени документи. Тези неизвестни десет години от живота му шекспироведите, условно приемат, че той работи като занаятчия, учител, в адвокатска кантора и като актьор

в пътуваща трупа. Дори и така де е, за трудовите му дейности трябва да съществуват писмени документи. Англичаните са известни с пословичната си прецизност и коректност спрямо отразяването на факти и събития. А документацията, според мен не липсва. Тя съществува и трябва да се открие.

През 1592 г. Шекспир отново се появя на сцената и е част от театралния живот на Лондон. Но завистта и злобата на лондонските драматурзи продължава да го преследва. Робърт Грийн го определя като "първенюшка гарга, красива с нашити пера, която със своето тигрово сърце е загърната в мантията на актьора." "Мисля, че той е точно толкова способен да се изразява в надутото многословие на белия стих" - продължава Грийн "както и повечето от вас и бидейки абсолютно по йоханески едно момче за всичко, той е само в рамките на собствено си самомнение - единствената разтърсваща сцена в страната." (реплика в италиански стил, която пародира фразата "О, сърце на тигър, скрито в облик на жена", която Шекспир пише в "Хенри VI", част 3).

Шекспир е един от най-талантливите драматурзи, умеещи да творят трагедии и комедии. Пиесите му съдържат песни, с ненадмината лиричност, написани на английски език. Шекспир е написал 38 пиеси, 154 сонета и множество поеми. Умението му да се докосва до най-дълбоките аспекти на човешката психика го определя и издига в ненадминат талант. Английският ренесанс е наричан "шекспиров период". Шекспир е най-цитираният писател в англоезичната литература, смятан за "английски национален поет" и наричан още бардът на Ейвън. Какво ли ще каже игумен Гавраил за Уилям Шекспир?

- Истинският Уилям Шекспир се ражда в малко градче, близо до Лондон. Не е имал аристократичен произход, но родителите му са били заможни и са му осигурили добро образование. Участвал е в театрална трупа от съвсем млад и тогава е приел името като артистичен псевдоним. Имал е вроден усет към литературата и дарбата на добър актьор. Интересът му към театъра и литературата го свързват с хора от тези среди и той започва да пише някои от произведенията, носещи неговия

подпис. Не всички творби, обаче са негови. Попаднал в полезрението на краля на Англия, Шекспир има възможността да общува лично с него и с аристокрацията. След едно от представленията, той е посетен от краля, който е поискал мнението му за някои произведения, които лично е написал. Като човек изучавал литература и запознат с критиката, по онова време, Шекспир дава някои напътствия на краля и го насърчава да продължи да пише. Общоприетите тогава норми не позволявали на кралската особа да поставя пиеси или да се занимава с романтичната дейност на твореца-писател. Поради тази причина, той дава ръкописите си на Уилям, който ги редактира, където е било необходимо, и вече с подписа на Шекспир стават достояние на обществеността. За тази услуга Шекспир получава голямо, за времето си, възнаграждение. Истинските ръкописи на краля, с неговия автентичен подпис, се пазят в подземията на манастир, близо до Лондон, където са били пренесени от близък роднина на Шекспир - монах, на когото той е поверил тайната си. След смъртта на Шекспир монахът преценява, че е най-добре да скрие оригиналите, тъй като се е опасявал от усложнения в кралския двор, които да рефлектират върху наследниците и близките на Шекспир. Името му...

Не го произнесе. Стана и се заразхожда из руините. Вървеше, допираше с длани грапавите каменни блокове, заслушваше се, сякаш им бе задал въпрос, на който очакваше отговор. Какви ли мисли витаеха в главата му? Може би, в този момент той слушаше гласа на Учителя си, който му даваше напътствия? Защо не разкри истинското име на твореца, прикрит под името на Шекспир? Дали не му разрешаваха? Дори и така да бе, имаш достатъчен материал да започна издирването на тайнственото лице, разбунило за столетия духовете на изследователи, опитали се да се доберат до истинската му същност. Съществен момент, за мен, от казаното е, че личността скрита под името Уилям Шекспир не е италианец или чужденец, а англичанин, син на Англия. Да, имаш следа, по която можеш да поема. Бил съм в Англия и Шотландия, когато преди години писах сценарий за БНТ и

по него се реализира телевизионният филм "На гости в Габрово". Следваше да напиша и сценарий "На гости в Абърдийн", но изпълнението му си остана само желание. Сега твърдо бях решил да посетя Лондон, да се разровя в архивите, да огледам всеки един манастир в близост до столицата. Не може да не се открие древен манастир, строен около 1590 г. Освен съществуването на сградата, със сигурност ще има и документи за построяването му. Игумен Гавраил, моят Учител, се завръщаше към мен. Вървеше бавно, навел замислено глава към каменната настилка. Спря до мен и аз понечих да се изправа, но той леко ме натисна по рамото, не ми позволи да стана:

- Истинското име на Шекспир се намира между ръкописите на краля... В сандъка има негови документи, чернови и ръкописи, подписани с истинското му име.

Всичко това ме обнадежди, че ще се намерят данни за Уилям Шекспир. Издирването ще трябва да започне от...

- Сонетите - гласът му прекъсна трескавата дейност на въображението ми и аз се заслушах, с голямо внимание в думите на игумен Гавраил. - Сонетите са написани от краля и са посветени на жена, загубила благородническа титла и богатство, отхвърлена от аристократичните среди, с която кралят е имал връзка повече от седем години. Неизвестната, за нас, дама е била високо обрарована и също е имала усет към писането и литература та. За много от произведенията на краля е била негов идеен съветник. Подсказвала му е начините и изразите, които да използва, за да се създаде по-добре, определена творба.

Спря да обяснява, погледна ме и очите ни се срещнаха. Седна до мен, опря гръб във вековния дъб и пое от мощта му. Почувствах какво удовлетворение изпитва от допира с дъба, в очите му се появиха радостни пламъчета. Познавах този блясък, сега можех да се надявам на повече откровения. Към първоначалните сведения се бяха прибавили нови, те ме караха да очаквам нови разкрития.

- Всички доказателства - продължи, след кратко мълчание, игумен Гавраил - разкриващи самоличността на

Шекспир и авторството на произведенията са скрити в сандъка, който монахът, роднина на Шекспир е скрил в подземието на малкия манастир. Там има и документи и писма, които разкриват и самоличността на неизвестната дама.

Високо в небето се появи орел и закръжи над манастира. Бях го виждал и преди, но дали е същият? И двамата отправихме поглед към кръжачия във висините орел, който плавно и величествено, с разперени криле се рееше на воля. Кръжа няколко минути, огледа всяка педя земя, не откри дирената храна и изчезна от нашите погледи.

Мълчах, въпреки че десетки въпроси напиреха да намерят отговор. Чаках. Знаех, че Учителят ще продължи да разкрива подробности за личността на Уилям Шекспир. Знаех, че нетърпението, трябваше да се преодолее с търпение, което се постига със закалка. Уверен бях, че съм я придобил. Да, придобил съм я. И както очаквах, явно доволен от моята съдържаност, Учителят даде нови пояснения:

- Към произведенията, писани от краля спадат всички поетични творби. Шекспир не е писал поезия. Негови творби са всички комедии. Автор на "Отело", "Хамлет", "Крал Лир" и други трагедии е Кралят. Историческите драми са Шекспирови. Романсите са кралски произведения, но на доста места са редактирани от Шекспир. Ще дойде време и доказателствата ще бъдат намерени, при ремонт, на манастира, когато ще открият неизвестния, досега, вход към подземието.

Учителят ме улесняваше, предоставяше ми твърде много съществени данни, по които можех да изградя хипотеза, кой от изброените за слава претенденти се крие под името Уилям Шекспир.

* Родното място на Уилям Шекспир, съвпада с указаното от Учителя месторождение: "Истинският Уилям Шекспир се ражда в малко градче, близо до Лондон."

* Произхожда от заможено семейство, "Не е имал аристократичен произход, но родителите му са били заможни и са му осигурили добро образование."

* Участва като артист и драматург в лондонския те-

атър. "Участвал е в театрална трупа от съвсем млад и тогава е приел името като артистичен псевдоним. Имал е вроден усет към литературата и дарбата на добър актьор. Интересът му към театъра и литературата го свързват с хора от тези среди и той започва да пише някои от произведенията, носещи неговия подпис."

* Множество документи отразяващи правните и търговските дела показват, че Шекспир забогатява по време на престоя си в Лондон дотолкова, че закупува собственост в Блекфрайърс, Лондон, и притежавал втората по големина къща Ню Палас, Стратфорд. През 1596 г. семейството се сдобива с фамилен герб, а Шекспир получава правото да носи титлата "джентълмен".

"Попаднал в полезрението на краля на Англия, Шекспир има възможността да общува лично с него и с аристокрацията... Шекспир получава голямо за времето си възнаграждение от краля".

* За изследователите периода между 1582 г. и 1592 г. е твърде неясен. Шекспир не фигурира в никакви писмени документи. Тези, неизвестни десет години от живота му шекспироведите условно приемат, че той работи като занаятчия, учител, в адвокатска кантора и като актьор в пътуваща трупа. За тази загадка от живота на Шекспир нямам отговор от Учителя. Той очакваше от мен да разкрия защо този период остава неизвестен за изследователите. И аз отговарям: "През този период, Уилям Шекспир работи и се представя с истинското си име, а не под псевдонима Шекспир. Поради това, този период остава неизяснен за шекспироведите".

-Така е- одобри изложените от мен доводи Учителят. -Нещата не са толкова сложни. След приключването на артистичната си кариера Шекспир се оттегля за известно време от дворцовия живот, след което се ориентира към редакторска дейност, а също така извършва и цензура на излизащите тогава литературни произведения. Не се е занимавал активно с друга дейност. Остава да изчакаме ремонта на манастира край Лондон...

След повече от 500 години се разкрива част от тайната на Уилям Шекспир. Изясни се, че под този псевдоним, се крият две лица - Кралят на Англия Джеймс I, и

неизвестното за сега лице, което е взело името на сина, на търговец от град Стратфорд на Ейвън - Джон и майка Мери Ардън.

Творчеството на Уилям Шекспир е признато за класика в световната литература.

През цялото време докато се занимавах с проучването на Уилям Шекспир, моят вътрешен глас непрекъснато ми нашепваше едно име. Името на Дейвид Бейкън...

РОЗУЕЛ

В нашата действителност остават все още неразгадани тайни, прикрити съзнателно от правителствата на великите държави. Такъв е случаят "Розуел", един от най-известните и забулени в тайна събития за катастрофирал НЛО. Знам, омръзнало ви е да слушате, четете и гледате най-различни версии, но съм принуден да проследя най-същественото за "Розуел", за да имам възможност да получа отговор на тайната.

Място на действието е градчето Розуел, щата Ню Мексико, САЩ.

Бейкърсвилд, щат Калифорния, на 01 юли 1947 г. Ричард Ранен - летец ветеран, наблюдавал полета на кръгли обекта, летящи със скорост 50 мили в час, подредени във формата на буквата "V".

На следващата вечер, 02 юли 1947 г., около 21.50 часа, г-н и г-жа Денуам наблюдавали ярко светещ, овален летящ обект, оставящ след себе си червена светлина. Обектът летял на северозапад от Розуел.

В същия час - 21.50, фермерът Уйлям Мак Брейзъл чул мощен взрив. На следващия ден, 03 юли, той заедно със седемгодишния Тимъти Проктър - син на съсед, забелязали на пасището във фермата разпръснати "леки метални парчета". Разпръснатите по пасището метални предмети се оказали, че принадлежат на обекта, видян от семейство Денуам. Той катастрофирал в ранчото на Брейзъл, след като експлоадирал във въздуха през нощта на 02 юли 1947 г.

На 06 юли 1947 г., Брейзъл взел няколко метални парчета, на които имало някакви йероглифи, показал ги на съседа си и ги отнесъл Розуел, отстоящ на около 130 км от фермата му. Показал парчетата на шерифа Джордж Уилкокс, който се опитал да ги извие. Но те не се подавали на никаква деформация, дори при удар с чук, отново приемали първоначалната си форма. Уилкокс, веднага се свързал с командващия елитната база

на американските ВВС, полковник Бланчард. В базата, по това време, били разположени стратегическите бомбардировачи "В-29", можещи да носят ядрено оръжие. Бланчард, внимателно, разгледал металните парчета и назначил специална група от офицери, начело с майор Джес Марсъл - шеф на разузнавателния отдел към базата и капитан Шеридън Кавит от контраразузнаването, която да разследва случая.

На 07 юли сутринта, Брейзъл отвел военната комисията в имението си, където намерили още метални отломъци, а на около три километра и половина, оттам, намерили и НЛО. Бил е забит частично в земята, а около него открили четирите мъртви тела на екипажа. По-късно, за тях, е изказано предположение, че са катапултирани миг, преди катастрофата. Мъртвите пилоти били облечени в еластични сребристи комбинезони и изглеждали зловещо, защото не приличали на хора. Заедно с останките от кораба, те били натоварени на два камиона и откарани в базата още същата вечер.

На 08 юли - призори специализирано подразделение от военни полицаи, отцепило района около фермата, а полковник Бланчард изпратил съобщение, до щаба на 8-ма армия във Форт Уорт, Тексас, за взетите мерки за секретност. Същата сутрин, полковникът разпоредил на пресцентъра към базата да пусне за местната преса следното съобщение:

"... Многобройните слухове за летящите дискове, вчера станаха реалност: разузнавателната служба на 509 -а група бомбардировачи към 8-ма въздушна армия, от базата в Розуел, успя да се сдобие с един диск благодарение на сътрудничеството на местен фермер и на шерифа на окръг Чавес. Летящият обект се е приземил върху територията на едно ранчо, близо до Розуел, миналата седмица. Тъй като не разполагал с телефон, фермерът е съхранил диска, докато се свърже с шерифа, който на свой ред е информирал майор Джес Ей Марсъл - от разузнавателната служба към 509-а група бомбардировачи. Веднага са предприети съответните мерки и дискът е прибран от фермата. След инспекция във въздушната база в Розуел, той е предаден, в последствие, от майор

Марсъл на висшестоящите власти..."

Съобщението е предоставено от пресцентъра на военната база, по обяд на 08 юли 1947 г., на две радиостанции и два всекидневника в град Розуел. Това е пълният му текст, взет от вестник "Сан Франциско Хроникъл".

Същата вечер генерал Рамей, командващ 8-ма въздушна армия, подредил в кабинета си "останките" и свикал пресконференция, за да опровергае разпространеното съобщение. Според генерал Томас Дю Боз, по това време полковник и началник щаб на 8-ма въздушна армия, от Вашингтон спешно позвънил генерал Мак Малън и разпоредил на генерал Рамей случаят да бъде веднага потулен. Генералът, спешно извикал сержант Ървинг Нютън от метеорологичната служба, за да "идентифицира останките". Сержантът "установил", че те са "от метеорологичен балон от типа "Роени", защото "миришели на синтетичен каучук" - материалът, от който са правени балоните. Опровержението е твърде унижително и особено критично за офицерите от военновъздушната база в Розуел. То веднага е публикувано във всички вестници, с което възбудените духове били укротени, а военните, пуснали първото съобщение са подложени на унижение и присмех.

По време на разследването генералът Рамей предполагал, че катастрофиралият кораб "било съветско неизвестно оръжие на противника". "Експертизата" на останките от кораба е направена спешно, защото "от най-високо ниво" вече са били дадени специалните заповеди и инструкции как трябва да се действа по-нататък. Собственикът на местното радио в Розуел бил принуден да не "дава никаква информация" относно инцидента. Трябвало да се твърди, че местните военни са "взели метеорологичен балон за летяща чиния".

По-късно останките от кораба, заедно с мъртвите тела на извънземните, са откарани с транспортен военен самолет във военновъздушна база "Райт Патерсън" за изследване. По това време там се намирал най-развития научно-технически изследователски център на САЩ.

Авиоконструкторът Бил Макдоналдс изследва обекта най-щателно и констатира, че "корабът е произведен

по извънземна технология".

По случая, Макдоналдс дава следното обяснение: "... На мен ми беше позволено да се срещна с полковника от разузнавателния отдел Френ Кайман, който се занимавал със съставянето на рисунките на обекта след аварията, във времето, когато на сутринта на 05 юли 1947 г. били събрани отломките на кораба. Той вероятно е третият в йерархията на началниците на Разузнавателното управление, който е бил на мястото на катастрофата, където също били и полковникът от разузнаването Бланшар, майор Марсел и редица други офицери от базата, включително началника на военната полиция Маршал, който ръководел операцията по търсенето. След многото часове, проведени с полковник Кауфман по изучаване на показанията, дадени от очевидците, ни се отдаде да си съставим представа, как е изглеждало това транспортно средство. Полковникът ми показва още влажните фотографии и своите рисунки, оригиналите, на които той изпратил веднага в Пентагона. Корабът на неговата рисунка, много приличаше на съвременен самолет - шпионин. Той изглеждаше като миниатюрна версия на самолет "SR-71 Black bird", конструиран в края на 60-те години. Към рисунката се прилагаше най-подробно описание, което е направено от офицер от военновъздушната база "Райт Патерсън". Този офицер, по-късно през 1952 г., се занимаваше с шифри и неговите задължения бяха да зашифрова всички инженерни разчети, направени в по-късните стадии от изучаването на обекта, който в последствие беше поставен в бетонова шахта на пускова ядрена установка, която залегна в основата на легендата за "Хангар 18". Тази шахта беше свършено секретна и за това в нея беше поставен този обект..."

За по-ясна представа на случая Розуел, ви предоставям откъс от книгата "Ергосфера или лапидариум на феномените" с автори Евгени Алексиев и Красимир Георгиев. Издателство "Флорир", 2002 г.

Случаят Розуел

В края на май 1947 г., в американската пустиня, близо до Сокоро в околностите на Розуел, щат Ню Мексико, се разбива космически апарат с извънземни. Съществото е голо, главата му е непропорционално голяма, очите му са широко отворени, в устата му няма зъби. Създанията, подложени на аутопсия от д-р Детлев Бронк, са същества, приличащи на човека, но биологичните им процеси не съответстват на присъщите на Хомо сапиенс. Създанието е, видимо, от женски пол, коремът му е силно подут, тялото му е покрито с хематоми и изгаряния, дълбока рана прорязва десния му крак.

Сан Марино, 7 септември 1995 г., на конференция на уфолози, парасихолози и експерти по въпросите на казуса "Розуел" е показан филм с аутопсия на извънземен биологичен обект, открит през 1947 г. след разбиването на НЛО в околностите на Розуел, щат Ню Мексико, САЩ. Шокира всякакво отсъствие на гръден кош и появата на органи, нямащи нищо общо с човешките. Извънземно същество или генетично увреден човек? Биологичният обект има по шест пръста на ръцете и краката, няма пъп, няма черва, в черепа му има странна субстанция, а ушите му изскачат от врата.

Представен е и "файлът Купър", основаващ се на стенограмата на 45-минутната лекция, изнесена от Милтън Купър на 17 ноември 1989 г., в Лос Анджелис - Калифорния. Този файл съдържа абсолютната истина за присъствието на извънземните на земята и за връзките на правителството на САЩ с тях. Файлът е гаранцията, че ще продължа да бъда жив, ако MJ-12 продължи, както в миналото, да ликвидира всички, които знаят за извънземните. Не се считам в никакъв случай за герой, всеки от вас щеше да направи същото. В момента правя онова, което правех и когато бях във Виетнам - изпълнявам дълга си. Заклевам се, че получих и видях тази информация през 1972 г., когато работех в Разузнавателното спомагателно бюро на командващия военноморските сили на САЩ в Тихия океан. Заклевам се, че след това се подложих на хипнотична регресия, за да направя тази информация,

колкото се може, по-точна. Заклевам се, че съм готов да се подложам на какъвто и да е детектор на лъжата, за да потвърдя истинността на моите думи. Долните редове са описание на всичко, което лично видях и което лично знам от 1972 г. MAJESTY е кодовата дума за Президента на САЩ, за цялата информация, отнасяща се до НЛО. OPERATION MAJORITY е кодът на операцията, занимаваща се с всеки аспект и последица от присъствието на извънземните на земята. GRUDGE съдържа 16 тома документация и информация, събирана от началото на проучванията в САЩ на НЛО (Unidentified Flying Objects) и IAC (Identified Alien Crafts). Програмата беше финансирана от тайни фондове на CIA (ЦРУ), попълвани с пари от нелегалната търговия с наркотици. Участието в наркотрафика беше оправдано с твърдението, че той отстранява слабите членове на обществото. Задачата на Проекта GRUDGE беше да събере цялата научна, технологическа, медицинска и разузнавателна информация за връзките с НЛО и за контактите с извънземни форми на живот. MJ-12 е името на тайната контролна група. Президентът Айзенхауер създаде тайно общество, известно като обществото на Jason (Jason Society), за да изучи всички факти, показания, технологии, лъжи и измами, и да открие истината за извънземните. Това общество беше съставено от 32 най-изтъкнати хора в САЩ през 1972 г., като челните 12 от тях образуваха MJ-12. MJ-12 има тотален контрол над всичко. Те са засекретени с кодовете J-1, J-2... и т. н., за всички членове на обществото. Директорът на CIA (ЦРУ) беше назначен за J-1 и за директор на MJ-12. MJ-12 отговаря само пред президента. MJ-12 осъществява огромната част от нелегалната търговия с наркотици в света. Това се прави, за да бъдат намерени средства и да се запази тайната, от Конгреса и хората на САЩ. Разходите за финансиране, свързани с тези проекти са по-големи от всичко, което може да си въобразите. MJ-12 уби президента на САЩ Джон Кенеди, когато той им каза, че има намерение да съобщи на народа всичките факти за присъствието на извънземните. Той беше убит от агент на тайните служби, шофиращ неговата кола в Далас. MJ-12 изгради супер тайно място за срещи в Ме-

риленд, до което достъпът е само по въздуха. Там има възможности за живот и почивка на MJ-12 и за хората на JASON SOCIETY. Това място е с кодовото наименование "Провинциалния клуб". Хора само с разрешително с гриф TOP SECRET/MAJIC имат право да го посещават. MAJI е съкращението на Агенцията на мнозинството за обединено разузнаване (Majority Agency for Joint Intelligence). Всички информации, дезинформации и разузнавателни данни са събирани от тази агенция. Агенцията отговаря за дезинформацията и действия заедно с CIA, NSA и DIA. Това е могъща организация и всичките програми, свързани с извънземните са под нейния контрол. MAJI отговаря само пред MJ-12. SIGMA е програмата, която първа установи връзка с извънземните и продължава да носи отговорност за връзките с тях. Тя осигури формален договор с извънземните. Условието на договора са, че те ще ни дават технологии. В замяна, се съгласихме да държим присъствието им на земята в пълна тайна, да не се месим по никакъв начин в техните действия и да им позволим да отвличат хора и животни. Извънземните се съгласиха да снабдяват MJ-12 със списък на отвлечените.

MAJIC е тайният код на всички материали и информации, свързани с извънземните. MAJIC означава контролирани от MAJI (MAJI Controlled).

AQUARIUS е програмата, която описва историята на присъствието на извънземните на земята и тяхното взаимодействие с Хомо Сапиенс на тази планета поне от 25 000 години.

GARNET е програмата, отговаряща за контрола на цялата информация и всички документи.

PLUTO е планът за оценка на информацията за НЛО.

POUNCE е програмата за намиране на всички катастрофирали или свалени извънземни кораби или извънземни.

RED LIGHT е програмата за тестване на намерените извънземни кораби. Тя се осъществява от Area 51 в Не-вада и започна, когато извънземните ни дадоха космически кораб и ни помагаша да летим с него. В началото имаме успех, но след това корабът избухна във въздуха и пилотите бяха убити. SNOWBIRD беше създадена за

прикритие на проекта RED LIGHT. Няколко самолета, с формата на летящи чинии, бяха построени с конвенционални технологии, за да отвлечат вниманието от истинската RED LIGHT.

LUNA е базата на извънземните на отвъдната страна на луната. Тя беше видяна и заснета от астронавтите на АПОЛО. База, минодобив, използващ огромни машини и един огромен кораб майка бяха описани от астронавтите.

NRO е националната разузнавателна организация към форт Карсън, Колорадо. Тя отговаря за сигурността на всички програми, свързани с извънземните и техните кораби.

DELTA е групата на NRO, обучена за действие, когато тези проекти са застрашени.

JOSHUA е проектът, за построяването на генериращо на ниски честоти, с пулсиращи звуци, оръжие. Това оръжие може да бъде ефективно срещу извънземните кораби и техните лъчеви оръжия.

EXCALIBUR е оръжие предназначено да унищожи подземните бази на извънземните. Това е ядрен заряд с възможности да прониква до 1000 м в твърда почва, например в Ню Мексико. Въздействието на оръжието не излиза извън радиуса на 50 м от набелязаната цел. Оръжието носи ядрена глава от 1 мегатон.

ИЗВЪНЗЕМНИ ВИДОВЕ: Има 4 вида извънземни, споменати във видените от мен документи. Сивия с голям нос, с който имаме договор. Сивите (GREYS), работещи за Сивия с големия нос. Блондини, с човешки вид, наричани Нордици (NORDICS). И червенокосият, човекопо-добен, наричан Оранжев. Планетата на извънземните е звезда в съзвездието Орион, звездата на Барнард и Зета Ретикули. ЕВЕ е името на извънземния, заловен жив при катастрофата на извънземните в Розуел, през 1947г. Той умря в плен. Krill или Crill (произнасяно Крил или Крл) беше заложник, оставен при нас при първото кацане, при Holloman, като обещание, че извънземните ще изпълнят своите задължения от основното споразумение, постигнато с нас. KRLL се разболя и беше лекуван от д-р Г. Мендоза, който стана експерт по извънземната биология и

медицина. KRLL почина по-късно. GUESTS бяха извънземните, заменяни срещу хора. Когато, през 1972 г., видях документите имаше само трима живи гости. Извънземните твърдят, че са създали Хомо Сапиенс чрез хибридизиране. В документите се казваше, че Rh-кръвта е доказателство за това. Те също твърдят, че са създали четирите основни религии. Показаха холограма на разпъването на Христос. Те твърдят, че Христос е бил създаден от тях. Бази на извънземните има в крайните райони на щатите Юта, Колорадо, Ню Мексико и Невада. В документите от 1972г., бяха описани 6 бази - всичките в индиански резервати и в споменатите четири ъглови района.

УБИЙСТВА: В документите беше отбелязано, че много военни и правителствени чиновници са били убити, когато са се опитали да разкрият тайната.

Възстановяване на кораби: В документите се сочеше, че са били намерени много извънземни кораби. Първите са били от Розуел Ацтек, пак в Розуел, Тексас, Ню Мексико и други места. Отвлечения на хора и животни е имало и по-рано от 1972 г. Много са изчезнали безследно. Извънземните взимат от тях яйцеклетки или сперма, правят върху тях операции, имплантират малки сферични сачми от 40-80 микрона в близост до очния нерв в мозъка. Всички опити за тяхното отстраняване завършват със смърт на пациента. В документите се сочеше, че 1 на всеки 40 души има такъв имплант. Чрез него извънземните имат тотален контрол над хората. Изработен е и план за извънредни мерки, ако информацията бъде разкрита или ако извънземните се опитат да превземат планетата. Той предвижда обявяването на извънредно положение под предлог, че терористична група е влязла в САЩ с ядрени оръжия. Ще бъде съобщено, че терористите планират да взривят бомба в някой голям град. Ще бъде въведено извънредно положение. Пресата, радиото и телевизията ще бъдат национализирани и контролирани. Всеки, съпротивляващ се ще бъде убит. Създаде и извънреден план за предотвратяване изтичането или забавяне на информация. Планът е дезинформационен заговор, ако някой стигне твърде близко до ИСТИНАТА. Той се ръководи изцяло от MJ-12.

ИЗТОЧНИК НА МАТЕРИАЛИТЕ И ДОКУМЕНТИТЕ, КОИТО ВИДЯХ.

Източникът беше Бюрото за морско разузнаване и контраразузнаване от неговата операция срещу MJ-12 с цел военноморските сили да разберат за какво става дума и каква е истината. Различните правителствени институции извършват такива контраразузнавателни операции една срещу друга. В резултат, флотът получи част от технологията и контрола върху някои проекти.

Историята сама ще оцени мен и истините за тази информация. Не се страхувам от тази оценка. Заклевам се, че тази информация е истинска и коректна. Трябва да се знае, че нещо невероятно и ужасяващо погрешно се развива, въвлича правителството на САЩ и феномена НЛО. Всички трябва да се обединим и да разкрием тази истина.

Когато напуснах Виетнам, ме изпратиха в щаба на главнокомандващия на флота на САЩ, в Тихия океан -в Мокалапа в Хаваите, което е малко градче над Пърл Харбър. Тогава в ръцете ми попаднаха документи, които бяха толкова невероятни, че ми беше необходимо много време, докато осъзная за какво става дума и да разбера, че това, което гледах, беше реално.

За онези от вас, които ще се питат как ми попаднаха тези документи, ще дам малко обяснение за достъпа до секретната информация, ако сте в армията или в правителството. Независимо къде сте, правилата са едни и същи. Първо, трябва да сте проверен, за да имате достъп до секретната информация. Ако, например, става въпрос за "Супер секретно, магическо ограничена информация" (Top Secret MAJIC Restricted Information), която е висшето равнище на засекретяване на информация в цялата държава, трябва да сте бил проверяван от FBI (ФБР) поне 6 месеца. Те изпращат федерални агенти във вашата къща, в предишните ви училища, до всички ваши учители, приятели, на всичките адреси, където сте живял, всички съседни, всички, за които сте работил. След проверката получавате степента VI и правото да работите със секретни документи (Security Clearance). Получа-

вате достъп до документите, със секретност, над "строго секретно" (Top Secret).

Както, споменах, служех и във военноморския флот, в Тихия океан, чиито операции покриваха половината планета - Индийския океан и континентите между тях. Това означава получаване и анализиране на огромна информация, която трябваше да се предоставя на главнокомандващия за всичко, което се е случило през последните 24 часа и което ще се случи през следващите 24 часа. Понякога той получаваше съобщения "Top Secret, Majic Restricted Information". По този начин веднъж при мен попаднаха два документа - единият наречен "Планът Злоба" (The Grudge Plan), а другият "Операция Мнозинство" (Operation Majority). "Планът Злоба" съдържаше историята на присъствието на извънземните от 1936г. насам, започвайки с Германия и катастрофиралата там през 1936г. летяща чиния, от която германците са се опитали да вземат технологията. Не са успели, защото ако бяха успели щяха да спечелят войната, тъй като никой не може да победи тези оръжия. Но те направиха пробив.

След войната, ние пленихме от тях документи и инсталации. Руснаците направиха същото. Но чак до 1947 г. няхахме възможност да пленим цял кораб. Това стана близо до градчето Розуел, в щата Ню Мексико. От извънземния кораб бяха изкарани умрели извънземни. В "Плана Злоба" видях снимките на умрели извънземни, на вътрешните им органи, на кораба им. Видях снимките на извънземния, наречен Е. В., който беше държан в плен от 1949г. до 2 юни 1953г., когато умря. Видях историята на онова, което те могат да направят, започвайки от инциденти още през 1800г. с извънземни и техни кораби. Видях кодовете на някои операции. Видях една операция със спасен цял и невредим извънземен кораб. Как е станало това, нямам представа. Беше наречена операция "Червена светлина" (RED LIGHT) и най-напред е била осъществявана в Невада, а след това преместена в специален район за тестване по заповед на Айзенхауер в Area 51. Опитите, да се лети с този извънземен кораб, продължиха до 1962 г., когато той се взриви, до опитния полигон, във въздуха. Експлозията беше видя-

на в три щата. Пилотите бяха убити, никой не разбра какво е станало. Операция RED LIGHT беше отложена за по-късно, докато се научим как да летим с тези кораби. Операцията продължава.

Сега имаме не само извънземен кораб, с който летим, но и кораб, който сами построихме, използвайки техни технологии и някои от НЛО-тата, за които хората, периодически съобщават, че са ги видели в САЩ или другаде, които се управляват от американски пилоти. Това може да е шок за вас. Разполагаме с технологии, далеч, отвъд границите на онова, което можем да си представим. По голямата част от технологическото ни развитие след 2-та световна война, се дължи на обмена на информация, осъществяван редовно в Area 51, който продължава и до сега.

Когато проф. James Obert, за когото много от вас въобще не са чували, въпреки че беше един от най-големите ракетни специалисти и космически коментатори, беше пенсиониран правителството на САЩ му даде специална награда, свика и пресконференция с всички церемонии. Когато му дадох думата той каза: "Господа ние никога нямаше да можем да постигнем това технологично равнище. На нас ни помогнаха. Помогнаха ни тези малки приятели, дошли от космоса." Изведнъж млъкна и не каза дума повече. Това беше през 1959 г. Бих могъл да продължа с примерите.

Ще се спра на "Обществото на Jason" (Jason Society) или на "Научните работници на Jason" - секретна група. Имаше писмо от Пентагона с имената на 51 от тези "Jason научни работници", със заповедта, че имат право да работят с най-секретните документи в цялата държава, да бъдат допускани до всички военни инсталации и до всички правителствени сгради. В списъка имаше шестима нобелови носители, елитът на научния свят. Те са единствените, които знаят истината за технологиите днес и за истинската физика, тъй като онази, на която ни учат е пълна глупост. Всичко, което знаем не е истина. То не е истинско и реално.

Гравитацията не е това, което мислим, че е. Има унифицирана теория. Ние вече знаем какво е тя. Това е

онова, което прави тези кораби да работят. Всичко, което *става*, е *абсолютно* невероятно. Когато за първи път аз и John Lear съобщихме какво става в Невада, всички помислиха, че сме идиоти. Но именно оттогава, от Лас Вегас се правят нощни екскурзии до онова място, за да могат туристите да наблюдават как всяка нощ има полети с извънземни кораби. Всяка нощ между 22.00 и 1.00 часа с изключение на събота. Първата екскурзия беше от 100 души. И те видяха четири извънземни кораба да летят по такъв начин, по който нито един самолет или хеликоптер не може да лети.

Едновременно беше пуснат в действие и план MAJESTIC, който е част от операцията за проверка на реакцията на населението, спрямо присъствието на извънземните на Земята. Това е част от плана на правителството да пуска нарочно изтичане на информация, след което тя лесно може да бъде опровергана. Това са част от документите, които видях в "Плана Злоба". Те ви обработват, за да не бъдете шокирани, за да не се допусне колапс на обществото, религиозните структури да не изчезнат завинаги, да не се взриви борсата. От това се страхуват те. Ще има и враждебно отношение към извънземните, въпреки че те не се различават от нас, те са само отнякъде другаде. Те не са богове.

Знаете ли, няма нищо лошо в това, което става, с изключение на две неща. Първо, когато решиха да пазят тайната, те се нуждаеха от пари, за да финансират операцията с технологиите на извънземните и контактите с тях. Не можеха да кажат на обществото и на Конгреса. Решиха да я финансират чрез вноса и продажбата на наркотици. В документите, които четох за Operation Majority изрично се сочи, че президентът Буш, заедно с CIA (ЦРУ) е организирал, в голям мащаб, внос в САЩ на наркотици от Южна и Централна Америка с рибарски лодки до оф-шорните нефтени платформи на Sapata Oil, оттам на брега, избягвайки митническите или други проверки. Те все още внасят наркотици, по този начин. Другият е чрез самолети на CIA, кацащи във военната база Homestad във Флорида. Имаме потвърждения от работещите в базата, които казват, че самолетите са били посрещани от сина

на Джордж Буш - Джем Буш. Второто лошо нещо е, че за да запазят тайната трябваше да убият много хора.

Именно те убиха президента Кенеди. Между 1960 г. и 1963 г., в рамките на Operation Majority, президентът Кенеди нареди на групата MJ-12 да спре вноса на наркотици за американците. Нареди им да подготвят план за разкриване на присъствието на извънземните, на обществеността през следващата година. Неговото убийство беше заповядано от групата на Билдербергите. MJ-12 осъществи плана в Далас. Той включваше агенти от CIA, Division-5 на FBI, от офиса на морското разузнаване. Президентът Кенеди беше убит от шофьора на неговата кола, чието име беше William Greer. Той го застреля с електрически задвижван, специален пистолет, разработен от CIA. Стреля с експлозивен куршум, който инжектира голямо количество отрова в мозъка на Кенеди. Ето защо, в документите се отбелязва, че мозъка на Кенеди е бил отстранен. Ако сте изучавали случая наистина ще видите, че мозъкът на Кенеди изчезна. За да не могат да намерят остатъците от куршумите с отровата в мозъка, което категорично щеше да докаже, че Ли Харви Осуалд не е убиецът. Всъщност Осуалд не е стрелял нито веднъж. Той беше жертвата. Защо шофьорът е трябвало да убие Кенеди? Защото другите глупаци не го уцелиха. Общо имаше три изстрела, три пъти се стреля по Кенеди. Единият куршум го уцели в гърлото, но не го уби, другите два уцелиха губернатора Конъли. Защо досега никой не е съобщил? Не е вярно. Аз не съм първият. Бил Инглиш говореше за това още преди осем години, но му се смееха. John Lear говореше, преди три години, но и на него се смееха. Сега, обаче много хора казват истината и тя все повече се чува.

Milton William Cooper, 10. 01. 1989 г. Това е само една незначителна част от изнесеното в пресата.

Бих искал за по-ясна представа, за това как са изглеждали извънземните пилоти, да цитирам и следната статия:

"... Сцената е достойна за филм на ужасите. В анти-септична лаборатория двама лекари, облечени с предпазни дрехи, се движат около опънат на метална маса

труп. Съществото е голо. Главата му е непропорционално голяма, очите му са широко отворени, в устата му няма зъби. Създанието, видимо от женски пол, няма окосмявания. Коремът му е силно подут, а тялото му е покрито с хематоми и изгаряния. Дълбока рана прорязва десния му крак. На ръцете и краката му се виждат по шест пръста. Няма пъп, нито зърна на гърдите. В определен момент, един от лекарите прави гръден разрез. Следва аутопсията..."

На 27 март 1995 г., редакциите на най-големите световни вестници бяха разтърсени от взривяващо съобщение. Лондонският уфолог Филип Мантъл от Британската асоциация за уфологични изследвания заяви, че на VIII международен конгрес по уфология в Шефилд, през август, възнамерява да прожектира филм за аутопсията на извънземен.

Тази история започна през 1993 г. - казва Рей Санти-ли, собственик на лондонска продуцентска къща. - Бях в САЩ, за да търся неиздадени филми за Елвис Пресли, когато попаднах на 82-годишния кинооператор Джек Барнет, снимал по времето на Елвис. Барнет предложил на Сантили да види "нещо наистина изключително". Оказало се, че материалът документира "прибирането" на летяща чиния от военните. После Барнет уточнил, че е запазил едно копие от филма и че никога не е говорил за това, поради страх от преследване. Но сега бил вече достатъчно стар, пък и доста се нуждаел от пари... Филмът бил толкова шокиращ, че продуцентът веднага платил за него 150 000 долара.

Римският журналист М. Баята, един от първите, които са видели филма, уточнява, че извънземните трупове и отломките от летящата чиния са прибрани от летците на 509-а авиобаза за бомбардировачи в Розуел, Ню Мексико. По разказите на Барнет космическият апарат се е разбил в периода между края на май и началото на юни 1947 г., в една пустиня близо до Сокорц, Събитията се развили много бързо и след няколко дни всичко било потънало в абсолютна секретност. "Трофеите" били откарани във военна база в Тексас. Този епизод, известен като мистерията на Розуел, стана популярен след пуб-

ликуването през 1980 г. на книга по темата от Чарлз Бе-рлиц и Уилям Мор, които твърдят, че секретните служби са прикрили следите, в интерес на националната сигурност. Всъщност във филма са заснети два извънземни трупа. Телата са високи около 1,50 м, съвсем идентични, с големи овални тъмни очи. Едното извънземено същество има рана, а другото изглежда в по-добро състояние.

Когато лекарите разтварят гърдите на извънземния, шокира всякакво отсъствие на гръден кош и появата на органи, нямащи нищо общо с човешките. Малко след това от гърдите на съществото извличат нещо като кристал. Отварят и главата. На мястото на мозъка има неопределена каша. На един от кадрите се вижда табела с имената на двамата лекари - д-р Уилямс и д-р Бронк.

Бронк е невропсихиатър, предполагаем сътрудник на тайните служби (и на една супер секретна група за прибиране на катастрофирани летящи чинии и за разработване на придобити от тях нови технологии - "Маджестик 12"). Директор на медицинската секция на Комисията за атомна енергия, Бронк, бил известен с изследванията си за ефекта върху мозъка при полетите на големи височини. Това обяснява присъствието му при отварянето на черепа. В трудовете си Бронк въвежда нов термин за посетители от Космоса: *"извънземни биологични обекти"*. В определен момент, във филма, се появява човек с маска на лицето, който наблюдава аутопсията. Той е с ръста и телосложението на Детлев Бронк, но при компютърно увеличение на образа се вижда лице с очила, идентични с тези, които носел американският президент. Не можем да изключим възможността президентът Труман да е присъствал на аутопсията във Форт Уърт на 30 юли! -казва италианският химик от Пиза К. Маланга, изследвал филма на компютър. Лентата е прецизно проучвана от експерти и уфолози. Както обещал Филип Мантъл, през август 1995 г., английските уфолози показват 18 минути от филма пред хиляди-експерти в университета в Ше-филд. Може да става дума за извънземен пришълец, за недоразвито и деформирано човешко същество или за жертва на бактериологични експерименти! - казва Мен-тъл. - Това би обяснило защо вътрешните органи на съз-

данието, са напълно непознати за нас.

Експертът по физика, Луис Лопес припомнил, че от бактериите не ти порастват шест пръста, нито се променят напълно вътрешните ти органи. Той не изключва тезата за извънземен. С различни компютърни технологии Лопес открил множество хематоми и изгаряния, типични за инцидент по време на полет. Дълбоката рана би трябвало да доведе до обезкървяване, но когато един от лекарите повдига главата, кръв потича от носа на трупа.

"В действителност извънземното същество няма черва, ушите му изскачат от врата, носът е твърде малък, за да може да диша в земната атмосфера! - твърди Лопес. - Има твърде човешки вид, за да е извънземен, и твърде извънземен вид, за да е човек!"

Различна е реакцията на традиционния научен фронт. Патологът Л. Болоне предпочита хипотезата за деформиран земен човек. Появяват се поддръжници на тезата за филмов фалшификат. Но редица известни уфолози гледат сериозно ма случая.

Според Р. Пиноти, важността на случая е в комплекса от стотици факти, доказателства и свидетелства на очевидци, събрани в течение на 40 години. "Вече шесто десетилетие продължава мистериата на Розуел. И като виждаме какви са полемиките, вероятно още толкова ще продължи".

През септември 1995 г., на международен симпозиум в Сан Марино експерти физици, химици, патолози, компютърни специалисти и други постигнаха съгласие, че филмът не е фалшификат, а показва реална аутопсия на "живо" същество. Ако е било човешко, значи е имало крайно редки генетични деформации. А ако става въпрос за извънземен същество, обезпокояващи са опитите на някои среди да дискредитират темата и да прикрият истината за катастрофата в Розуел.

Най-после истината за Розуел

Няма да е приятно на правителството на САЩ, че въпреки наложената забрана се разкрива държавна тайна, пазена с години. Но хората отдавна знаят истината за тази тайна и очакват времето, когато правителството ще

й даде гласност. Ще помогне ли разкритието, което игумен Гавраил прави, за да ускори вдигането на забраната? Ето какво разказа той по случая Розуел:

- През 1947 г. в Розуел не е имало катастрофа. Нещата стоят по друг начин... Трябва да се знае, че американското правителство и военните в продължение на двадесет години поддържат контакти с инопланетяни. Затова през 1947 г., след предварително и продължително сътрудничество с американските военни и правителството, няколко НЛО пристигнат в база Розуел. Контактът с тях е осъществяван чрез висши американски посветени - контактьори. Американците са поддържали връзка с цивилизацията на пристигналите пратеници и с тяхна помощ са разработвали различни апаратури, съоръжения и оръжия. Невидимият самолет "Стелт", космическите апарати и други оръжия са плод на това сътрудничество.

Контактът с инопланетяните е продължил двадесет години и се е стигнало до споразумение за съвместни разработки. По тази договореност няколко НЛО пристигат в базата и пратениците започват да осъществяват личен контакт с военните специалисти. В процеса на сътрудничеството, американците нарушили някои от договореностите и се е сложило край на съвместната им дейност. На инопланетяните се е наложило да се върнат в родината си, което не допада на военните и те вземат решение да задържат един от корабите им. Изчакват излитането им и атакуват един от тях с дисбалансиращ механизъм. Това довело до повреда в навигационната апаратура на кораба. Наложило се е да кацне на земята за отстраняване на повредата. Целта е постигната, космичният кораб кацнал на земята и четиримата космонавти - представители на извънземната цивилизация, остават на борда. Американските висши военни, участващи в секретната операция ги задържат и откарват в базата, където и до днес се намират те и корабът им. С насилственото им задържане, военните са целели да принудят доскорошните си съюзници - инопланетяните, да продължат сътрудничеството в съвместно разработване на апаратури, летателни съоръжения и оръжия за це-

лите на американските военни операции. За съжаление, американците не осъзнали факта, че инопланетяните са от много по-висша раса и имат по-висш интелект. От тук започва загадката и неразбирането какво представляват инопланетяните. Американските учени не разбрали, че отказът им да продължат сътрудничеството, под принуда, автоматично довежда до блокиране на центрове в енергийната система на инопланетяните, което ги прави напълно нефункциониращи. Тогава американските военни взимат решение за медицинска интервенция, с цел да се разучи и опознае структурата, анатомията и физиологията на инопланетяните. Това, което хирурзите виждат при отварянето на първия космонавт ги обърква изцяло. Вътре в тялото те не е намират никаква тъкан, която да им послужи за изследване. Защото енергийното тяло е превърнало системите и органите в невидими и неразгадаеми мрежи и проводникови механизми. Тогава решават да направят аутопсия на втория космонавт. При отварянето на второто тяло, намират материализирани нефункциониращи три органа, които не могат да бъдат изследвани, поради напълно непознатата материя и състав. Отварят третия космонавт и получават същата картина. След това се взема решение за консервацията им и засекретяване на зоната на присъствие.

НЛО - космичният кораб е изследван в продължение на години, но безрезултатно.

ПОДЗЕМНИТЕ ГРАДОВЕ

Вече притежаваме твърде много сведения за тези тайнствени градове и не можем да не се учудваме на извънпланетния разум, сътворил невидими, засега, подземни селища. Попитах игумен Гавраил защо се създават тези селища под земята и той поясни:

- Съществата от Плеадите, Фаетон, Сириус и други планети, създават под земята своите центрове, лаборатории и градове заради изключителните стойности, които има земното ядро.

- Моля те, по-подробно.

- С помощта на извънземни технологии тези стойности се смесват с други енергийни мощности и се използват за различните нужди на планетите от Галактиката. За съжаление, Ученико, и аз нямам понятие какво представляват. Засега не се дават повече подробности. Но да продължим. Трябва да се отбележи, че Земята се намира на специално място в Галактиката и има директна връзка с Висшата информационна банка.

- Къде се намира тази Висша информационна банка?

- В Окоето на Дракона. Това е Акаша. Затова всяка цивилизация се стреми да получи достъп до Земята. Пребивайки тук, на Земята, инопланетяните спестяват време за изграждането и поддръжката на космически информационни центрове, които да служат за връзка с банката. Но често в такива центрове се получават енергийни трусове и се налагат пренастройки, което отнема време.

- Ще попитам за източника на електроенергия. Как се осветяват подземните селища?

- С помощта на слънчевата светлина. Тя се доставя чрез специални канали и с моделиращи генератори до подземните централи. Там, с допълнителна обработка и обогатяване с Алфа енергийни импулси, се излъчва в пространството.

- В подземните градове има ли небе и слънце?

- Небето е различно, няма звезди и слънца. То е илюзорно, много чисто и е ефективен филтър, който пречиства въздуха от тежките частици на елементите, изпълващи пространството около града.

- Предполагам, че няма като нашите морета, езера и реки...

- Има водни площи, които са организирани по планов начин. Но няма соленоводни басейни. Водата е чиста, богата на положителни йони.

Въздухът се създава от проводници, генериращи необходимите съставки и свързващи ги в молекули. След смесването, във въздухоцентралите, готовият въздух се изпуска в пространството чрез специално изградена мрежа, снабдена с датчици и пропускателни механизми. Енергийните мощности, за тази цел, се черпят от земното ядро.

- Говори се за множество златни подземни градове в България.

- Не всички подземни градове са златни. Повечето градове са изградени от цветни мраморни блокове, с богати инкрустации от злато, различни сплави и скъпоценни камъни. Във всички подземни градове има сгради или отделни части от различни кристали. Това придава изключителна красота на градовете, с много отблясъци и нюанси. Обитателите им са били от различни цивилизации - атланти, лемурийци, предишни цивилизации и инопланетяни, живели през отделните периоди от историята на земята.

- Сигурно ще ти прозвучи глупаво, но за мен представлява интерес с какво са се хранили ?

- Не е глупав въпроса ти - успокой ме Учителят. - Аз също бих задал този въпрос. Съществен е. - Приклезна, хвана нежно с ръка едно мъниче - саламандър, мъчещо се да премине през малка вадичка вода и го постави на дланта си. Саламандърчето затихна в дланта му, разперило доверчиво жълтеникави лапички. Игуменът го погали с ръка и внимателно пренесе на отсрещната страна на поточето.

- Храната - продължи той - е различна за всяка цивилизация. Най-близка до съвременната е тази на ат-

лантите. Много цивилизации са използвали, предимно природни продукти, обработвани със специфични технологии. Облеклото е характерно за всяка отделна цивилизация - материи, приложения, аксесоари. Но не всяка цивилизация се е нуждала от облекла. Имало е, от по-старите, които не са били така плътни като материя и, поради тази причина, не са използвали облекла. Имали са постоянни обвивки от различни материали, покриващи ги целите.

- Трудно ми е да си представя, как са изглеждали. Нямам дори идея. - Заговорих с надежда, да науча нещо повече за съществата, които не ползват облекла, но номерът ми не мина. Учителят ме прекъсна:

- Животът във всички градове е бил организиран на принципа на съвършеното държавно устройство и управление. Всеки индивид е знаел точно какви са неговите задължения в структурата на общественото устройство. Всички са били изпълнени с позитивно чувство към общото благо и развитие на обществения живот. Йерархията се е спазвала строго и никой от висшите слоеве не е злоупотребявал с властта и положението, което има. Взаимоотношенията са се базирали на взаимопомощ, толерантност и стремеж към добруването на всеки отделен индивид.

Спря, вдигна ръка и постави пръст пред устата си. Разбрах, трябваше да мълча. Внимателно проследих погледа на Учителя и сред дърветата открих две широко отворени, големи очи, които ни наблюдаваха. Малка сърничка бе вдигнала глава и затихнала, любопитно ни разглеждаше. Постояхме няколко минути във взаимно изучаване, после сърничката спокойно се отдалечи и загуби сред дърветата. Вече можехме да вървим и да говорим.

- Всяка от цивилизациите е имала собствена култура - продължи да ми пояснява Учителят. - Високо развита, богата и с високи духовни ценности. Всеки град е притежавал архив, разкриващ и най-малките детайли от живота на живущите.

- А как, по какви подземни коридори, се е стигало до тези градове?

- Имало е създадени транспортни коридори, които осигуряват безпрепятствено влизане и излизане от недрата на Земята. Там тече друго измерение...

- С други думи тези градове днес не се намират под земята и ние никога няма да можем да ги видим.

- Входелите на подземните градове и всички богатства, пренесени в други измерения, предстои да бъдат отворени и разкрити за очите на земните жители постепенно и в зависимост от съдържанието им.

- Добре казано, но кога ще се случи това? След колко хиляди години?

- Това ще се случи в зората на Новото време, предхождащо сливането на световите и отварянето на Голямата врата. Всички загадки предстоят да бъдат разгадани. Те носят в себе си важна информация, необходима за цялостното бъдеще, обхващащо сега съществуващи обекти и елементи в Кристала и извън него. Предстои да се отворят тайните подземни входи и тунели на Египетските пирамиди и Сфинкса. Там се съхранява голяма част от информацията за миналите светове и времена, както и богатството, и мъдростта на цивилизациите, допринесли за развитието на Земята в различните периоди от досегашното ѝ съществуване. В подземните коридори, под пирамидите, се намират свещените символи и атрибути на Боговете от планетите, изграждащи Кристала. Всички лични притежания на мъдреците от планетите са съхранени в отделни килийни сейфове, изградени в основите на трите най-големи пирамиди.

В подземията под Сфинкса се намират последните два космически кораба, с които Атлантите са пренесли необходимите им уреди, апаратури и кристални елементи, за да създадат съвършените условия за живот на Земята. Там са и грамадните червени кристали, чрез които са захранвали обектите и центрове си за комуникация с други планети. Много са богатствата, които се намират на планета Земя, но са останали скрити от очите на земните хора. Наближава времето за откриването на всички тях и използването им по предназначение. Великите Учители ни повеляват "Овладейте стихийните мощности на червените кристали! Те ще бъдат ваша собственост."

Дълго време мислех за това, което чух. Не коментирах чутото. Бях впечатлен от предреченото за утрешния ден.

Като допълнение за подземните градове, искам да ви припомня една древна легендата, написана от Плутарх, за "Тезей". Помните я, нали? Та тя е толкова интересна и тайнствена, очакваща с векове разяснение за Минотавър-ра - "Бика на Минос". Какво представлява Минотавърът? В гръцката митология той е чудовище - получовек-по-лубик, наричан също Астерий или Астерион ("звезден"). Живял на остров Крит в подземен лабиринт, построен от Дедал. На всеки девет години му принасяли в жертва седем младежи и девойки, изпратени от атиняните, като изкупление за убийството на сина на цар Минос в Атика. Защо се е стигнало до тези жертви? Легендата гласи, че преди Минос да стане цар, помолил бог По-сейдон да му даде знак, че той, а не брат му, ще заеме престола. Бог Посейдон му изпратил бял бик, когото Минос трябвало да принесе в жертва на бога. Щом Минос зърнал великолепия бял бик, излязъл от водата, решил вместо него да принесе в жертва друг бик, надявайки се, че Посейдон няма да забележи разликата, а изпратеният от бога да запази за себе си. Бог Посейдон, обаче, разбрал за измамата и за наказание направил така, че Пасифея, съпругата на Минос, до полуца да се влюби в бика. Пасифея потърсила съвет от Дедал, как да задоволи страстта си и той ѝ построил кука дървена крава, покрита с волска кожа, в която Пасифея трябвало да се скрие и да позволи на бика да я обладае. Така се родил Минотавърът. Той бил с тяло на човек и глава на бик. Минотавърът бил свирепо същество и Делфийския оракул посъветвал Дедал да построи гигантски лабиринт, в който да бъде затворен бикът. Лабиринтът се намирал, под двореца на Минос, в Кносос.

Помните ли битката на Тезей с Минотавъра? Синът на Минос, Андрогей бил убит от атиняните, които завидели за победите му на Панатинските игри. За да отмъсти за сина си, Минос обявил война на атиняните и я спечелил. Като изкупителна жертва, за смъртта на сина си, поискал всяка година да бъдат изпращани в двореца му седем атински младежи и девойки, които да бъдат пре-

насяни в жертва на Минотавъра. При третото изпращане, на сцената се появява героят Тезей, който доброволно пожелава да отиде при чудовището. Ясно е, че без помощ Тезей няма да успее да победи Минотавъра, но Адриана, дъщерята на Минос се влюбила в Тезей. Тя му дала кълбо прежда, с което той да маркира пътя си, за да може да излезе от лабиринта. Тезей убил Минотавъра с магически меч, даден му от Ариадна и извел останалите атински младежи, вън, от Лабиринта.

Отдавна са открити останките на двореца в Кносос, но тайнственият лабиринт остава загадка. Археолозите предполагат, че огромният брой стаи, стълби и коридори в двореца са в основата на мита за лабиринта. Дали пък, учените, издирващи митовите не са прави, като смятат, че Минотавърът е олицетворение на слънцето и е гръцка вариация на божествата Баал - Молох на финикийците? Тогава убийството на Минотавъра, от Тезей, би означавало победа на гръцката цивилизация. Според А. Б. Кук, Минос и Минотавърът са различни форми на един и същ персонаж, представящ слънчевия бог Зевс на критяните, които изобразяват слънцето като бик.

Какво ли е искал да ни разкрие древният автор с описанието на това невероятно чудовище? И в най-древните приказки никога не сме чували за Минотавър. И все пак легендата съществува, а знаете, че в легендите се крие някаква забравена истина. Ще можем ли да достигнем до тази истина?

Помолих Учителя за разяснение и останах изненадан от разкритието, което направи. То звучеше не по-малко фантастично:

- Минотавърът е бил пазителят на подземния град и по-точно на пътя за него. В подземния град се намирали златните мини на извънземната цивилизацията, която го е обитавала. Представлял се е с тяло на човек и глава на бик, за да бъде едновременно познат като човек и в същото време различен за земните жители. Лабиринтът е входът към подземния град. В него няма нищо друго освен плетеница от коридори и тунели. Всеки попаднал там, се е губел и Минотавърът го е отвеждал като роб в мините или градините на подземния град.

- Потвърждаваш, че е имало Минотавър? - Не повярвах аз.
- Показвал се е във вид, плашещ хората, с тяло на човек и глава на бик.
- С каква цел, Учителю? В легендата се споменава, че Минотавърът ги изяжда.
- Не, не ги е изяждал. Това е похват на Плутарх, който е искал чрез художествен образ да ни накара някой ден да проумеем написаното.
- Но всички, попаднали в лабиринта на Минотавър, били отвеждани като роби в подземията на острова. Как са се приспособявали към условията на другата цивилизация, там в подземния град?
- Въпросът ти е интересен - одобри желанието ми Учителят да науча нещо много важно. - Малко са хората, които знаят как става това... Да, хората, попаднали в лабиринта, преди да бъдат използвани като роби, са подлагани на трансформация. Тази трансформация ги е променяла... Знам, това те интересува и ще ти отговоря, че трансформацията се е състояла в лазерната модулация на полетата в лабораториите на подземния град.
- Как е ставало всичко това?
- В лабораториите им се разработвали най-различни генетични кодове. За да може един земен жител да се приспособи към условията на живот, в подземния град, е подлаган на манипулации, променящи функциите на ДНК клетката чрез синтезиране на вътрешно клетъчни връзки и реакции. Променяно е и енергийното поле чрез дезактивиране на енергийната система и трансформирането на енергийните канали, в канали от нов тип, способни да обслужват индивида в новите му условия за живот.
- Трудно ми е да си представя тази промяна, която настъпва, в човека след трансформацията. Той пак ли си остава човек, или...
- При трансформациите на индивидите се запазва, в общи линии, външният им вид. По-големите трансформации стават вътре в самия организъм. Паметта на индивидите се запазва, те помнят пребиваването си на земята, но мислите и чувствата им ги свързват, с ново-

то им местообитаване. В отделни случаи има промяна в размерите на главата и крайниците, но тялото запазва хуманоидния си вид.

Защо ли случаите с отвлечените хора от Минотавъра така много ми напомнят за Ада...

ЧИСЛОТО НА ЗВЯРА - 666

Въпросът, който исках да задам на Учителя за числото 666 е дискуссионен от паметта. Задавали са го преди две хиляди години, продължават да го дискутират и днес, по всички възможни медии. С името на знака на звяра се създадоха организации на сатанистите, които приспособиха и използват трите шестици към магическите си ритуали.

В интернет "Magic Gate Bg" открих интересен материал, засягащ този въпрос и го препечатвам дословно, за да можем да продължим с нескончаемите предположения.

Числото на звяра 666

"За погледа на опитния ясновидец, Посветения в различните степени на Мистерии, Земята изглежда, изградена на пластове, подобно на глава лук, като пластове са поставени един над друг. Съществуват девет такива пласта, които заедно с централното сърце, стават десет. Тези пластове се разкриват на Посветения, постепенно. При всяко Посвещение, един пласт за него става достъпен, така че в края на деветото, по-малко Посвещение, той е господар на всичките пластове, но още няма достъп до тайните на централната част. На езика на древността, тези девет стъпки са "по-малки Мистерии". Те дават възможност на новопосветения, съзнателно, да премине през цялата негова минала еволюция и през активностите на Инволюционното съществуване, така, че да бъде в състояние да разбере начина и значението на работа, която тогава е извършил несъзнателно. На него му се показва, как е създадена сегашната деве-торна конструкция (тройното минало, тройната душа и тройния дух); как великите творчески Йерархии са работили върху девствения дух, събуждайки в него Егото и помагайки му да образува тяло. Стъпка по стъпка, той е воден през деветте степени на по-ниските Мистерии -деветте земни пласта.

Числото 9 е основното число на нашия сегашен еволюционен етап. То има най-голямо значение за нашата система сред всички други числа. То е числото на Адам -животът, който започнал своята еволюция като Човек и достигнал човешкото състояние през Земния Период. На еврейски, както и на гръцки, няма числа, но всяка буква има и числена стойност. На еврейски "Адам" се изписва "АДМ". Числената стойност на "А" е 1; на "Д" е 4; на "М" - 40. Ако съберем тези числа, получаваме: $1 + 4 + 4 + 0 = 9$, което е числото на Адам или на човечеството. Ако изходим от книгата Битие, посветена на създаването на човека в далечното минало, към книгата на Откровението, посветена на бъдещето му, откриваме, че числото на спящото в еволюцията животно (на "Звяра") е 666. Събирайки тези числа, получаваме $6 + 6 + 6 = 18$; оттук $1 + 8 = 9$, и пак имаме числото на човечеството, което само е причината за забавянето на напредъка си.

Числото на онези, които трябва да бъдат спасени е 144000 събирайки тези числа, както преди, ние получаваме: $1 + 4 + 4 + 000 = 9$ - пак числото на човечеството, което показва, че в действителност то цялото ще бъде спасено, като на малкото пропаднали, се дава възможност да напреднат в една по-късна схема.

Съзнанието на минерала и растението в действителност е несъзнание. Първото пробуждане започва от животинското царство. Видяхме същото, че според най-модерната класификация, има 13 степени в животинското царство, а именно: три класа радиарии; три класа мо-люски; три класа влечуги и четири класа гръбначни.

Ако разгледаме обикновения човек, като степен сам по себе си и припомним, че от човека до Бога има 13 Посвещения, или от времето, когато той е започнал да се очертава като себесъзнателна Творческа Интелигенция, имаме пак същото число 9: $13 + 1 + 13 = 27$; оттук $2 + 7 = 9$.

Числото 9 също е вложено и в годините на Исус - 33; $3 \times 3 = 9$. По подобен начин то присъства в 33 степени на Масонството. В старите времена, Масонството било една система на Посвещение в по-ниските Мистерии, които както видяхме, имали 9 степени, но Посветените често

ги пишели като 33. Също така срещаме да се пише за 18-те степени и на Розенкройцерите, което било само за "заслепяване" на непосветените, тъй като никога не е имало повече от 9 степени, в по-малките Мистерии, а днешните Масони са запазили много малко от окултния ритуал в своите степени. Имаме също 9 месеца на бременността, през които се съгражда тялото и също 9 отвърстия в тялото - две очи, две уши, две ноздри, една уста и още две други в по-долната му част.

Когато развиващият се човек премине през 9-те по-ниски Посвещения, придобивайки чрез това достъп до всички земни пластове, остава още да бъде придобит и достъп до сърцето на Земята. Това се постига посредством първото от четирите Големи Посвещения, в което той се учи да познава тайните на ума, започнал своята еволюция на Земята. Когато е готов за първото Велико Посвещение, неговият ум е развит до степента, която всички хора са предопределени да постигнат в края Земния Период. В това Посвещение на него му се дава ключът на следващата епоха и всичката работа, която човечеството, като цяло, ще осъществи в Юпитеровия Период и затова не е от значение за нас, сега. След първото Голямо Посвещение той е Адепт. Второто, Третото и Четвъртото Посвещения се отнасят към еволюционните степени, през които човечеството ще мине през Юпитеровия, Венериния и Вулкановия Период.

Тези тринадесет Посвещения са символично представени в Христос и дванадесетте Му Апостола. Юда Ис-кариотски е предателската склонност на по-низшата природа на неопита. Възлюбеният Йоан е Венериният Посветен, а самият Христос символизира Божествения Посветен на Вулкановия Период. В различните школи на окултната наука, ритуалите на Посвещението не са еднакви. Различни са също и изложенията им за броя на Посвещенията, но това е само въпрос на класификация. Ще се види, че с изкачването ни на все по-нависоко, такива неопределени описания стават все по-неясни. Там, където се говори за седем или повече степени, почти нищо не се казва за шестото Посвещение и съвсем нищо за идващите след него. Това се дължи на друго подраз-

деление, според което има 6 степени на "Подготовка" и четири Посвещения, които довеждат кандидата до края на Земния Период, до Адепството. Тогава, винаги трябва да има още три, ако разбира се, школата или обществото отиват толкова далеч. Краят на света или просто обикновен ден - какво означава днешната дата за хората по света?

Днешният 6 юни 2006 г. от много суеверни хора по света се счита за изключително опасен ден, тъй като "инициалите" на датата изписват прокълнатото "число на Звяра" - 666 (6-ти ден от 6-ти месец на 6-а година), споменато в Откровенията на Йоан Богослов. Приближаването на "дяволската дата" предизвиква страхове и опасения в различни части на света - някои жени па-нически отказват да раждат на този ден, в Интернет се правят "горещи" залози дали днес ще настъпи Краят на света, а учени и свещенослужители в един глас призовават всички да запазят здравия си разум и да не се поддават на апокалиптични суеверия. В този ден премиерата си на световните екрани ще направи и римейк на филма за раждането на Антихриста.

Дяволските свойства на числото 666 се приписват, най-вече, въз основа на пророчеството от Глава 13, стих 18-ти от Откровението на Йоан Богослов, в Библията: "Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне числото на Звяра, понеже е число човешко, и числото му е 666".

Суеверия, свързани с 666 има навсякъде по света. Показателно е, че в САЩ от няколко години липсва магистрала с № 666, въпреки че такава е съществувала в продължение на 77 години. Магистрала US 666 е създадена през 1926 г., и в първоначалния си вид свързва в посока север-юг град Кортес в Колорадо и Галъп, Ню Мексико. От 1938 г., до 1970 г., магистралата е удължена до Да глас Аризона, а от 1970 г. до 1992 г. свързва Монтирало Юта с Да глас, Аризона. През 1992 г. щатът Аризона премахва всички табели с № 666, заменяйки означенията на южното разклонение с US 191. През 2003 г., останалите 3 щати, през които преминава "адската магистрала" (Юта, Колорадо и Ню Мексико) молят Федералното пътно управление на САЩ да я применуват

на US 491. Така, от декември 2003 г. историческата магистрала 666, която не е "магистрала към Ада", а към Ню Мексико, вече не съществува.

Именно днес, на световните екрани дебютира римей-кът на световноизвестния филм "Поличбата" (The Omen), където се описва съвременният свят, в който се ражда Антихристът, т. е. се сбъдват пророчествата на Йоан Богослов. Класическата версия на "Поличбата" с Грегъри Пек и Харви Стивънс в ролята на детето-дьявол Деймиън, хвърля в шок зрителите през 1976 г.

Кратка справка в историята сочи, че на датите, "белязани" от числото 666 всъщност са се случили множество щастливи за човечеството събития. Така например, на 6 юни 1956 г. се ражда знаменитият тенисист Бьорн Борг, а на 6 юни 1996 г., във военна база в джунглите на Камбоджа умира кървавият лидер на Кампучийската революция Пол Пот. Наистина, в средновековните анали се посочва, че на 6 юни 1096 г. "почти всички звезди летяха като прах, носен от вятъра, от първи петли до зазоряване", но астрономическият феномен няма никакви губелни последиствия за човечеството. Съществува някаква връзка между датите, съдържащи в себе си три б-ци и ставащите на тях събития, но тя е преди всичко в умоте на хората. По правило, много от тези дни протичат извънредно напрегнато. Наблюдава се бум на конфликтите на работното място, ръст на престъпленията на битова основа и т. н. Това обаче не е повод за паника, тъй като историята показва, че в тези дати няма нищо апокалиптично. Човечеството е преживявало не едно столетие, в което са съвпадали трите шестици- например 6, 16 и 26 юни 1996, 1986 и 1976 година... списъкът може да се продължи до безкрай. В тези дни не се е случило нищо извънредно.

В Християнския свят триадата 666 се ползва с мрачна слава, която се дължи на каноничното Откровение на Йоан. Според каноните на нумерологията обаче, отделната 6-ца означава "отговорност, задължение". Що се касае за числото 666, за да се правят изводи за значението му, то трябва да се разложи - сумата $6+6+6$ се равнява на 18, а ако и това число се разложи на $1+8$

се получава 9. Цифрата 9 се тълкува като "човек", което отново я свързва с "числото човешко" на Йоан Богослов. В други цивилизации 666 има съвсем друго значение - при някои народи това е знакът на Слънцето, а при египтяните то съответства на древния бог Серапис, който представлява сливане на култовете към Озирис и Опис - бог на подземното царство и всеки живот, зараждащ се в земята, и плодородието, който бил почитан по време на династията на Птолемеите (305 г. пр. н. е. -30 г. пр. н. е.).

Според астрологията свръхестествените явления, очаквани днес също са чисто суеверие. В древните зоро-астрийска и китайска култури шестичката е свещено число, знак за световната хармония. Върху него е основана знаменитата Книга на промените. Освен това, 666 не е единственото "число на Звяра", но определено е най-популярното. Според различни преписи на Откровението, достигнали до наши дни, като "число на Звяра" се посочват и 616, и 646. През вековете, различни гадатели са се упражнявали с комбинацията 666, правейки най-удивителни изводи кой или какво е "зашифровано" в този "код". Като Антихриста в различните времена са представляли лудия римски император Нерон, за когото се е смятало, че бил мрачната фигура от предсказанията на Йоан Богослов. При изписването на Kesar Neron с древноеврейски букви и придаването на числова стойност, се получавало числото 666. Други "претенденти" за титлата Антихрист са били кралете Шарл X и Шарл XI, император Петър I, Наполеон, Ленин, Сталин, Хитлер и Ротшилд. С "числото на Звяра" са свързвани дори Бил Гейтс и Михаил Горбачов, а някои тълкуватели откриват "адския код" и в името на Интернет - ако от буквите от стандартното съкращение WWW се махне по една чертичка, се получават трите римски цифри VI.

Различни "хитри сметки" на гадатели свързват с това число точната дата за Края на света. Така например, според тълкувателя на библейския канон Албрехт Бенгл от Германия, който бил изключително популярен не само в Европа, но и в Америка, Второто пришествие трябвало да стане на тази дата през 1836 г. Краят на света

така и не настъпил, но още няколко години широката общественост продължила да чака вселенския катаклизъм. В крайна сметка, самите богослови посочват, че и в Библията има страница 666, но тя не е свързана с нищо свръхестествено..."

Добре написана статия, има какво да се научи от нея. Ще успеем ли да преодолеем страха и заблудата от това дяволско число? Не случайно ви поднесох този щекотлив въпрос, който тормози всички ни със своята тайнствена сила. Дали не е дошло време е да се каже истината и се сложи край на безпочвените тълкувания? Колко ли много ще се учудят сатанистите, когато прочетат отговора на Учителя ми за числото на звяра:

- За разлика от убежденията на хората, че числото 666 е свързано с Дявола, във Вселената този символ има съвсем друго значение. С него се обозначават планетите, които имат висшия потенциал да съхраняват, развиват и използват силата на мисълта, енергиите от трето ниво и стойностите на висшата информационна клетка. Земята е такава планета, но това все още не е осъзнато от хората. Древните са знаели тази истина и са казвали, че ако се злоупотреби с тази даденост и се използва неправомерно ще настъпят жестоки катаклизми. Така постепенно, с времето, е останала заплахата, крайният резултат при евентуална злоупотреба, а истинския божествен смисъл на числото 666 е забравен. Ето защо сега числото 666 се свързва с всичко лошо, с Дявола, както го наричат хората.

- Блажен е този, който владее знанията на знака 666!

ЗАЩО ПОТЪНА ТИТАНИК?

За всяко интригуващо заглавие могат да се напишат романи, каквито има и сме чели. Преситени сме от информации и версии, които ще продължават да се трупат. Ще възникват нови и едва ли, някога, ще разберем истинската причина за потъването на Титаник. Знаем от разследването, че корабът потъва при сблъсък с айсберг. Но учените, и до днес, не могат да си обяснят, как този айсберг се е появил неочаквано по пътя на Титаник, когато ледените планини са, на много мили, далеч от кораба. Има и други мнения, относно потъването на Титаник, които не издържат на научни анализи. Зная, всички нас ни интересува истината и затова ще се постарая да премина направо на казаното от Учителя.

- Да, причината за потъването на Титаник е сблъсък с айсберг. Айсберг, който се е отделил от огромните ледени блокове и неочаквано бързо е доплавал до място, където дотогава не е забелязан такъв на тези географски ширини. Как така неочаквано бързо? Това са огромни разстояния... Ето това шокира учените и те не могат да намерят обяснение на факта. Не могат, защото не знаят, че на дъното на океана, близо до мястото, където е потопен Титаник, е имало подводна база на извънземни. Извънземните са направили грешка при задаване на параметрите за достъп до транспортен коридор. Вследствие, на което се получава разместване на ледниковите блокове и увеличаване на скоростта им на придвижване. Това е предизвикало внезапната поява на айсберга пред Титаник, без да бъде забелязан навреме.

- Извънземните са допуснали грешка?

Игуменът, моят Учител, повдигна неопределено рамене и не отговори. Не можеше всичко да знае. Но бях убеден, че ще получа отговор на един друг, щекотлив въпрос - били ли са американците на Луната?

По този въпрос продължава да се спори и днес, предимно от специалисти. Те изтъкват множество доводи, че

не е възможно кацането на Луната, поради основни природни закони. Едва ли на читателите ще е интересно да разискваме доводите, отхвърлящи кацането на Луната и фактите, потвърждаващи кацането на Луната. Напоследък дискусиата заглъхна, учените сякаш се примириха с факта, че действително е имало кацане на Луната, но съмненията за нас, обикновените хора, останаха.

Запознат съм с изнесените сведения за полета до Луната, с критиките и обясненията, дадени от НАСА, но коя е истината? Вечно търсим истина във всичко, което не е ясно, за което нямаме факти, което не сме видели с очи и пипнали с ръце.

Заварих игумен Гавраил в черквата. Нямахме служба. Стоеше изправен пред иконата на Исус Христос и сякаш мълчаливо разговаряше с него. Поисках да се върна назад, да го оставя в съзерцание и диалог с Бога, но той ме повика, посочи образа на Христос и каза:

- Виждаш ли колко непохватно е нарисуван ликът му. Древният художник не се е старал да предаде красота в образа на Христа, а вярата. Вярата излъчват очите му. Те говорят, вдъхват надежда и от очите му струи безкрайна доброта и любов. Помилва иконата с ръка, хвана ме под ръка и се запътихме към изхода. Ярката светлина, за миг, премрежи очите ми, кучетата моментално дотичаха и се заумилкваха около игумена. Чух ръмжене на двигател и след минута видях близнаците, яхнали мотора да връхлитат в двора развеселени. Бяха свалили каските от главите си и ги държаха в ръце. Слязоха от мотора и ни поздравиха. Игумен Гавраил поговори кратко с възпитаниците си и ги изпрати да се преоблекат и си починат. После се обърна към мен и ме покани да започвам... Не чаках втора покана. Заизреждах събитията около кацането на американците на Луната и попитах дали това се е случило.

- Случило се е - отсече игуменът. - Американците кацнаха действително на Луната. Това е технически успех, много скъпо струващ на данъкоплатците. Но показващ надпревара в технологиите, в овладяването на Космоса.

- За съжаление, не са успели да видят инопланетяни. Така твърдят. А така ми се искаше, да са осъществили среща с тях.

- Истината е друга. Космонавтите са осъществили среща с инопланетяни. На Луната има тяхна база, която извънземни отдавна използват като отправен център за другите планети от Слънчевата система. На Луната, първоначално, се складираат изкопаните от земята уран, злато и други минерали и елементи. След което се разпределят за другите планети, които от своя страна са отправен център за планети от други Галактики.

- Моля те, разкажи ми за срещата на космонавтите с инопланетяните.

- Срещата им е била сравнително кратка. Състояла се е на повърхността на Луната. Не са били допуснати да влязат в базата им. Пресрещнати са от, така наречените, охранители на транспортния коридор. Разменили са само знаци с ръце - от наша страна и думи - от тяхна, които не са били разбрани от американските космонавти. Това е било достатъчно за първа среща. Връщайки се на Земята, космонавтите са подписали декларации за мълчание и срещата е засекретена.

- Учителю, всички извънземни, посещаващи земята добиват злато. За какво им е нужно това злато?

- Златото, добивано от земята, се използва в апаратурите за поддържане определени параметри на гравитацията, както и за преодоляване на нейното влияние. Такъв вид злато не се намира често в Галактиката. Откриването и използването му е спомогнало за рязкото намаляване на инцидентите между космически тела, предизвикани от гравитацията. Така траекториите на движение могат да бъдат контролирани и променяни, според желанието и нуждите на съответните обитатели на дадено космическо тяло.

- Руснаците поддържат ли връзки с извънземни цивилизации?

- Да, в Русия има НЛЮ не в една база. Те също, като американците поддържат от години такива контакти. Всичко е строго засекретено. Имат реални контакти с инопланетяни на ниво разговори и консултации.

Разкритието веднага породи, у мен, нов въпрос, касаещ отново американците и руснаците - за гибелта на руската подводница Курск.

РУСКАТА ПОДВОДНИЦА КУРСК

Трагедията с руската подводница "Курск" разтърси света. Хората си зададоха тревожния въпрос, защо? Защо сто и осемнадесет моряци загинаха на дъното на океана? Каква е причината за тяхната гибел и ще излезе ли тя наяве? Една телеграфна новина от едва десет реда, се появи на 22 август 2000 г., в електронното издание на вестник "Правда". И странно, новината не беше публикувана в печатната версия на вестника, а престоя във виртуалния свят само няколко часа. Допусната грешка или целенасочено съобщение? Ето и съдържанието:

"Събота, 22 август. Инцидент в Баренцево море за малко не постави началото на трета световна война. В продължение на няколко дни, мирът висеше на косъм и една погрешна политическа стъпка можеше да предизвика размяна на изстрели с ядрено оръжие. За щастие, инцидентът беше разрешен по дипломатически път"...

Какво се бе случило с "Курск", руска ядрена подводница, аварира на стотина метра в морските глъбини с целия си екипаж? Загадката така и не беше изяснена. Медиите продължиха да фабрикуват десетки новини за евентуалната авария, но истината, истината си оставаше неизяснена. В "онлайн" на вестник "Правда", се появи бегла новина, че същия ден, 22 август, руският президент Владимир Путин и президентът на САЩ, Бил Клинтън, по телефона успели да договорят мирно уреждане на случая. След две години разследвания, руската прокуратура излезе с категоричното заключение "Делото е прекратено поради липса на данни за престъпление".

Нима някой е търсил данни за престъпление? Това, което се търси е причината за аварията. Пита се, какво е предизвикало потъването на руската атомна подводница? Възможно ли е, подводницата "Курск", да е била засегната от случайна експлозия или е била ударена от торпедо МК48 на американската подводница "Мемфис"? Знае се, че "Мемфис" се е намирала в района, опреде-

лен за учение от руснаците, за да покажат на китайците ефективността на последната перла на руската отбрана: торпедото Шквал, способно да развие под водата скорост от 500 км/час. Оръжие, каквото американците все още нямат.

Какво всъщност се е случило под водата? Докато Русия изпробва и показва новите оръжия на китайците, две американски подводници шпионират от неразрешено, близко разстояние. По случайност, или може би като защитна реакция, е изстреляно торпедото МК48, носещо конвенционален заряд, но с връх от обеднен уран (поз-воляващ дълбокото проникване в метала). "Курск" се оказва по-уязвима от очакваното, американско торпедо предизвиква две вътрешни експлозии и потапя подводницата. Доказателство за това е показаната по телевизията кръгла дупка с ръбове, огънати навътре върху останките на подводницата. За следите от МК 48 писа и вестник "Версия". "Мемфис" също е била повредена при този сблъсък, в дълбините, между двете подводници. Американската подводница беше заснета, няколко дни по-късно, при появяването ѝ в близката норвежка база. Другата подводница - "Тоledo", се връща в САЩ, също така повредена, като след няколко месеца вестник "Ню Йорк таймс" пише за мистериозната ѝ история. "Курск" беше извадена, но едва, след като бяха демонтирани ценните торпеда "Шквал".

По наказателното дело за гибелта на подводницата "Курск", на 23 август 2000 г. работи подполковник Еги-ев. Той за първи път разказва как група следователи е проникнала в подводницата, която сега е на док в Ремонтния завод в Мурманск.

Препечатвам интервюто с Артур Егиев, подполковник и старши следовател по особено важни дела към Главната военна прокуратура на Русия, дадено пред списание "Тема":

"- Подполковник Егиев, влезли сте в деветия отсека на "Курск", Какво видяхте там?

- Това беше ад. Когато отворихме отсека и следователят надникна вътре, се олюля, като почти припадна. След това, вкопчени в арматурата, се спуснахме през

технологическия люк и се оказахме до колене в мазут и вода. Картината беше ужасяваща. В отсека е имало пожар и навсякъде бяха разпръснати специални средства за защита, апарати за регенерация. Подът бе покрит с нагар. Отгоре плаваше техническа документация.

- Как открихте първите тела?

- Придвижвахме се внимателно и почувствахме под краката си нещо меко. Решихме, че са телата на момчетата. Започнахме да изтребваме водата. Телата бяха разпръснати на невероятни места. Хората буквално са търсели невероятни места, за да се скрият от смъртта си.

- Подводничарите са били с маски?

- В деветия отсек - не. Маски са имали моряците от носовите части.

- А как са били облечени?

- В работни дрехи, в гаширизони. В четвъртия отсек открихме тела в подводни костюми за индивидуална защита, които са им позволили известно време да дишат автономно. Главите на всички бяха обърнати към петия отсек. Това означава, че са се опитвали да проникнат там.

- Първоначалните информации бяха, че идентификацията ще е лесна. Това само за телата в деветия отсек ли се отнася?

- Разберете, изнасянето на всяко тяло за следователя е жестока болка. Някои бяха притиснати от железата. Следователи и съдебни медици с голи ръце освобождаваха трупове в третия и четвъртия отсек, изнасяха ги на първото ниво, а там ги поемаха санитарите и ги откарваха в болницата. Телата бяха целите в мазут. После ги миеха в моргата. Тогава можеха да бъдат разпознати. Разрушенията в носовата част бяха ужасяващи. Апаратура, кревати, матраци, прегради - всичко беше скупчено едно върху друго. Сега, когато вадим телата от носовата част, разбираме, че те са били живи за съвсем кратко време.

- Как изглеждаха носовите отделения?

- Представете си щайга с ягоди. Смачкана отгоре с тежест. Най-отгоре нищо не е останало, само на дъното

има цели ягоди, по средата всичко е премазано.

- *Искате да кажете сплав от метал и човешки тела ?*

- Във втория отсек не е останала и следа от човешко тяло, само метал.

- *Има версия, че подводницата е потънала от взрив в торпедното отделение.*

- Тази версия остава.

- *Подводницата е потънала за 6 до 8 часа. Постепенно ли е станало това ?*

- Засега нищо не може да се каже.

- *Между първия и втория взрив е имало две минути. Какво може да се направи за това време?*

- Да наденеш индивидуалния кислороден апарат. Някои са успели да го направят. Онези, които са се намирали в последните отделения, са успели да преминат в деветия отсек. Хората в първите отделения са загинали много бързо.

- *Ако е имало пожар в деветия отсек, това означава, че практически е изгоряла цялата подводница.*

- Някои моменти не са ни ясни. Така че сега не мога да говоря. Логиката диктува, че пожарът се е прехвърлил в деветия отсек.

- *Огънят се разпростира до последния, ако не успеят да затворят преградите. Но подводничарите се учат как да оцеляват, иначе не могат да излязат в открито море.*

- Взривът е бил много мощен. Кой би успял да включи противопожарната система? Или да затвори люковете между отделенията? Никой. Просто не са успели.

- *А защо не са изплавали със спасителния апарат?*

- Той е бил напълно разрушен. Не е имало с какво да изплават".

Време е да се установи истината за "Курск". Но необходимо ли е да се разкрие тази истина пред света? Помолих игумен Гавраил за разяснение. Ето и неговият отговор:

- Говорихме с теб, Ученико, че висшият разум се старае да има равновесие във военно отношение между великите сили. Да няма превес, да няма надпревара, но това трудно се постига. Правителството на дадена страна винаги изисква от учените си, да създават оръжие,

превъзхождащо противника... Въпросът, който поставяш и искаш да изясниш, се отнася до разработки на САЩ и Русия, касаещи случая с "Курск". Мога да ти отговоря че и в двете страни има учени, които имат контакт със същества от други цивилизации.

- Моля те, обясни ми какво точно се е случило.

- На борда на "Курск" е имало апаратура, разработена от руските учени с помощта на висша сила. Мощно оръжие, което на базата на ултразвукови вълни в горния спектър и в комбинация с гама излъчватели от второ ниво на космическата физика може да локализира предмет на стотици километри и да го унищожи по енергиен път, да го изпари. Апаратурата е трябвало да бъде изпробвана в областта на северните острови, към полярната окръжност. Въпреки мирните отношения между САЩ и Русия, волята за надмощие не позволява едните да имат превъзходство във военните технологии над другите. "Курск" е поразена със също така тайно, разработено от американците оръжие, с цел да бъде унищожена апаратурата или в най-добрия случай, да бъде прехвърлена в американска база. За хубаво или лошо, тази апаратура-оръжие е недокосната от никого и сега лежи на дъното в специална капсула за дълбоко потапяне, без контакт с оперативната система. "Курск" е потопена от американска разработка с помощта на висш разум. Тайна, неопо-вестена разработка, за която знаят ограничен брой хора от висшите секретни подразделения на военните.

- Ще ми обясниш ли защо другите две подводници -английската и американската са повредени?

- Повредени са в следствие от излъчването на апаратурата, намираща се на "Курск". При потапянето на подводницата за кратко време е имало изтичане на енергийни субстанции от оперативната система на апаратурата, които са увредили сериозно електрониката на двете подводници. Това е причината, поради която е загубен контрол над командния пулт и подводниците са претърпели удар, последван от разместване на координационните параметри.

НЕВЕРОЯТНИ СЪНИЩА

Скъпи читатели, допускам, че следващите редове, описващи сънищата ми, ще ви се сторят твърде необичайни за четене. Щом още в началото не ви заинтригуват, спокойно ги прескочете, макар че в тях има твърде важни послания.

Не мога да определя дали спя или съм в полусънно състояние, но чувам глас, който говори:

"Тази вечер трябва да се извърши почистване на атмосферата и въздуха над цялата територия на Ню Йорк и Вашингтон в радиус от 250 км. Въздухът е отровен, с химически елементи, със силно поразяващо въздействие върху органите на обоняние, мислене и опознавателната способност на индивидите. Елементите са 7. Изолирайте ги и ги неутрализирайте един по един, като разградите първо решетките на молекулите и постепенно атакувате ядрото. След това извършете филтриране на дихателните пътища на засегнатите индивиди. Прекарайте ги през общ филтър и ги пречистете с двойна струя наситени кислородно-литиеви плазмени връзки. След окончателното приключване, на тази манипулация, обградете цялото пространство над двата града с тройни циклични светлинни пояси. Защитете от разлагане въздушните маси над зоните от 45 и 49 паралел. Преградете входните нива над двата паралела по цялото им продължение. Изградете двойни силови кръстообразни прегради над двата града и защитете жителите им от деградирането на върховните центрове намиращи се в основните им програми. След приключване на тази манипулация остава изчакване на предстоящите събития. Стимулирайте процеса на доизграждане във върховата зона!"

Какво означава това? Кой говори и на кого дава нареждания? Какво общо имам с Ню Йорк и Вашингтон? Не проумявам нищо, няма отговор и потъвам в истински сън. А чутото сън ли бе? Гласът отново започна да изрежда:

"След приключването на катаклизмите на Земята, ще се наложи изключително бързо пречистване на цялата околоземна атмосфера. Пречистването на въздуха ще доведе до окончателното оформяне на гено-клетката и приспособяването ѝ към Новия ред и Новия живот. След изграждането на генетичния материал ще започне изграждането на Новия индивид като цяло, на неговите функции, конструкция, органи, дейности и организация на бъдещия живот и съществуване. Това ще бъде окончателният вариант на Новия индивид от Новото време.

Предстоят много важни събития. Сега се оформя канал за агресивно въздействие над масите от индивиди в различните краища на Земята. Необходимо е да се овладеят и предпазят три основни точки на планетата ви. Това са Балканите, заради най-важния елемент на Земята - България. Втората точка е Източна Азия, където е ключът за връзка с генераторите на всички планети. Третата точка е в Централна Америка, където минават трите основни енергийни канала, стимулиращи клетките на любовта в съзнанието на индивидите. Предстоящите военни събития трябва да са далеч от тези три точки. Ще има силно активиране на военните сили по цялата Земята. Ще се дадат много невинни жертви, а инициаторите ще бъдат ликвидирани последни. Едва тогава ще настъпи спокойствие и ще се отвори каналът за по-нататъшното развитие и подеи на Земята. Пазете трите точки!

Създамата се ситуация е извън контрола на земните сили. Атаката е във връзка с унищожаването на градивните елементи от страна на деградивните сили във Всемира. Каналът на Смъртта е активиран и е в хипер функция. Намесата в делата на градивните елементи е моментна и ще бъде овладяна с времето. Каналът на Смъртта е отворен и ще погълне още девет пъти по толкова жертви. Активирани са всички централи за отвеждане на индивидите в канала на Смъртта. Физическото състояние на индивидите е обект на атака от страна на Властимащите черни сили от Висшите слоеве на пространството. Подложениите на унищожение обекти са с градивно-позитивна програма. Ще има силно разместване на потоците от индивиди, което ще доведе до масови

вълнения и катаклизми. Хаосът ще обхване цялото човечество. Ще има още взривове и още разрушения. Това беше началото на хаоса. Каналът на Смъртта е отворен, предсрочно, за приемане и отвеждане в извънземното пространство на хиляди индивиди, с цел да бъдат променени програмите им и да бъдат създадени условия за преминаването им в служба на Върховните черни сили. Необходима е мащабна концентрация на индивидуалните енергийни маси и спирането на разграждащия процес в програмите, на отведените вече, през канала на Смъртта. Чрез Осама бин Ладен се проявяват едни от най-мощните деградивни сили на Земята, заплашващи цялото човечество. Полето на канала на смъртта е двойно активирано и системата му за зареждане е създадена на базата на кубичната функция на изграждащите кръстове в ерата на Водолея. Ще има още много смърт, която ще отведе много индивиди през канала на Смъртта. Всеки следващ атентат ще носи заряда на глобалната ликвидация на неизградените елементи. Ще се стигне до силово отвеждане на много неизградени обекти в отвъдземното пространство. Всеки неизграден индивид, е потенциален пътник към канала на Смъртта. Тези индивиди ще се срещнат с ужаса от преминаването през този канал. Всички неизградени индивиди, които ще напуснат Земята и не им е позволено да се върнат повече тук, ще преминат през канала на Смъртта, но щастливи ще бъдат тези, които преминат през него по естествен начин. За съжаление, броят на тези, които ще срещнат ужаса при навлизането в канала на Смъртта се е увеличил многократно. Предстои още много смърт, болка, ужас и хаос. Бъдете готови и бъдете силни!

Животът идва на земята със силата на необятността и волята на неизмеримостта. Единствената сила, носеща любов е силата на безвремето. Няма сила, която да унищожи любовта, породена от истинската воля на чистото съзнание. Няма сила, която да владее посоките на любовта, когато те се правилни и силни, породени от духа на вечната истина и кристалната чистота на безкрая, на вечността. Умовете нямат силата да властват над безвремето. Там е царството на вечната мъдрост,

недокосната от преходното и на кристалната любов, не-повлияна от мимолетието на ниските страсти и греховни желания...

Започват да се оформят групите на новите водители. Идващите промени ще отворят нов потенциал и нови умения у хората. Зикуратите ще отворят каналите си, за да бъдат разкрити тайните, които съхраняват, знанията, които притежават. Всеки, докоснал се до енергийните полета на тези носители, ще бъде подвластен на новата мощ, генерираща силата, необходима за преодоляването на времевата бариера и езиковите различия. Чрез отварянето на информационните бази, човечеството ще получи шанса да продължи съществуването и еволюирането си в Епохата на Генериращата се хармонична власт и възход. Дните минават бързо, месеците са недостатъчни, за да се търсят обяснения и отговори. Времето е съкратено, поради което ще се премине непосредствено към действия. Август е месецът на големите открития. Чудесата ще следват едно след друго. Хората ще прозрат нищожността на самолюбието си. Ще се отворят каналите на всички входящи Алфа и Бета процесори. Паралелните светове ще разкрият съществуването си. Цивилизациите ще започнат да показват лицата си. Времената ще синхронизират протичането си. Пространствата ще се разгънат и ще разкрият даденостите си. Няма да има време за приказки, спорове, отричане и неверие. Всеки феномен ще идва с доводите и доказателствата си. Всяко явление ще носи формулировката и мотивите си. Всеки звук, от неизвестното, ще бъде разкодиран. Всяка фигура, от непонятното, ще бъде прояснена. Всеки разум ще даде информационните сигнали, необходими за разбирането му. Времето не стига, за да се говори. Времето е шансът да се действа и да се сътвори новата теория, новата концепция, новия морал и новата философия. Иначе защо сте на света създадени...безверни-ци!? Окото е центърът на Вселената. Там се намира Всемирната информационна банка.

Всеки следващ ден носи радост за вестителите на Новото време. Всеки отделен момент от еволюцията е в своя апогей. Настъпващите нови етапи ще донесат нови

проекти за реализация. Няма връщане назад. Ерата на Водолея вече е навлязла в активната си роля на водач на времената. Земята е генераторът на тази сила, която носи в себе си Ерата на Водолея и като такъв изпраща смисъла и повелите на тази ера до всяко кътче на Всемира. Достигайки до тях и налагайки се в бита и съзнанието на всеки отделен индивид, повелите на Новата ера ще се върнат към своята люлка - Земята, за да я озарят и да овладеят мисълта, действията и делата на индивидите, които я населяват. Ерата на Водолея носи в себе си толкова много любов, достатъчна да озари всяка частица от Всемира и необятните светове извън него. Тя е Новото време, което ще господства над световите през следващите безвремения. Ерата на Водолея е вече дошла, за да разкрие на всеки индивид неговата същност, неговата природа, неговия произход, ролята, мисията и бъднините му. Времената ще заспят след лудешкото препускане напред и нагоре и ще отстъпят място на вечната хармония, безвремието и жаждата за реализирана любов. Всеки поглед, всяка дума, всяка мисъл и всяко деяние ще носят радост, красота, благодат, чистота и святост. Няма да има вече болка, скръб, тъга, мъка, пошлост и презрение. Няма да се раждаш с вик, за да живееш в мрак и да си отидеш някъде, където ще си по-добре. НЕ - ще живееш, ще твориш и ще благоденстваш в най-чистия и кристален свят - света на Новото време - времето на Новата ера - Ерата на Водолея, на любовта. Няма да искаш да избягаш от този свят, защото той е най-висшето творение на Всевишния, неговата най-чиста мисъл, най-ясна повеля, най-желана вечност. Това е Ерата на Водолея. Тя е вече ваше измерение, ваш път и деяние. Всевишния ви я дари.

Създадох първо светлината в мрака, за да показва пътя към необятността. После дойде ред на вечностите, които изпълват тази необятност. Всяка една от тях е носител на жизнения дух, на себеизказването и зачатията на сътворимото. Когато вечностите бяха оформени, всяка една от тях зае мястото си в неспирния цикъл на Мъдрото себеразцъфване. Поеха пътя си към вечността и елементите, които създадох, след като, пътя, вече го

бях начертал. А той, пътят, беше светъл, преливаше от дарове безценни. По него, който тръгне и го извърви до край, ще стигне съвършенството, а там съм аз. Когато някой стигне съвършенството ще разбере, едва тогава, какво представлява Смисълът на Създанието, каква е Волята на Сътворителя и Мъдростта на Изначалието. По пътя има много спирки, много бури, много лабиринти. Те носят изпитание, след изпитание на елементите, които сътворих. А всяко изпитание, след своето преодоляване, ще носи дар на съответния елемент - едно стъпало по-нагоре, една крачка по-напред и доближаване до Съвършенството. На всяка спирка има малък капан, който крие изненада. Преодоляна с ловкост и умение, тя носи в последствие наслада и удовлетворение. Всяка буря по пътя към Съвършенството и истината носи дилема, сложна за решение, но не и невъзможна. Всяка дилема изисква жертва и лишаване от нещо мило, земно, скъпо на страстите и чувствата на нисшата материя. Вземото правилно решение освобождава елемента от поредното заробване от пагубни емоции и вредни мисли. Едно правилно решение дава шанс на елемента да върви право напред към Сътворителя. Доближава го до срещата със Съвършенството. Всяка преодоляна буря носи извисяване, покой и умиление в самата същност на вървящите напред елементи. Всяка преодоляна буря е една укротена стихия на егото на елемента, един почистен и освободен от зловонията на човешките страсти и падения кристал от пъзела на същността на елемента. И така, буря след буря, кристал след кристал, докато всички те станат чисти и светли и цялата същност стане кристално сияние, готово да се срещне със Съвършенството на Сътворителя. А лабиринтите, те носят провокациите на времето, омразата и злобата на околните, завистта и неразбирането на близките, отричането и подигравките на неверниците. Всеки преодолян лабиринт по пътя към Съвършенството носи отключването на поредния канал, поредната врата, поредната сетивност на съответния, вървящ напред елемент. Преминавайки през лабиринтите и излизайки от тях, всеки елемент добавя към стойностите на своята същност нови мощности, нови хори-

зонти, нови умения и знания. Това го прави достоен да продължи напред по пътя, където в края се намира Истинското съвършенство, Волята на Сътворителя, неговата Мъдрост. И така, спирка след спирка, буря след буря, лабиринт след лабиринт елементите, които създадох ще се калят, ще се изградят и ще станат достойни да стигнат до мен, да се изправят очи в очи със Съвършенството, да приемат мисията на Сътворителя, като свой смисъл, своя същност, своя вечностна реализация. Тогава те завинаги ще станат част от мен, от съвършенството, от вечността, хармонията и любовта. Създадох пътя на елементите, към мен, труден и осеян с изпитания, защото те трябва да бъдат най-силните, най-непоколебимите, най-можещите, най-знаещите, най-истинските, най-съвършените. Моите елементи, тези, които създадох, за да извървят пътя, са моите любими деца. Давам им най-тежкия товар, защото вярвам в тях и зная, че ще се справят, че могат, че са силни и вярват в Сътворителя си. Когато извървят пътя и стигнат до мен те ще разберат смисъла на мъките си, лишенията, страданията си. Създадох светлината, а после и пътя. Създадох децата си - елементите. Създадох любовта, за да им я даря, когато стигнат до мен. Когато им даря тази любов те ще бъдат Властелините на световите, времената, вечностите и стихииите. Моите деца - елементите ще бъдат Властелините, които ще разпръскват волята ми до всички точки на Необят-ността. Всички мои деца ще бъдат мои последователи, сътрудници и верни приятели. Всички, които създадох ще стигнат до мен, ще им даря любовта, която създадох, за да могат те да я дарят на времената и световите, за да се изпълни волята ми: Да бъде светлина, Да бъде любов, Да бъде истина във всички времена и светове на Необятността. Няма сила, която да промени волята ми. Няма стихия, която да и попречи да се реализира. Тя е моето най-висше повеление, а именно: Моите деца - елементите, които създадох, да останат завинаги при мен, да извървят пътя, който създадох за тях успешно, да стигнат до мен, да станат съвършени, всички до един! Тогава, в знак на моята светейша любов към тях, да им даря Кристалната любов, която те да направят свой път

и своя вечност. Окрилени от силата на Божествената любов, те да станат Властелините на световите, времената и вечностите и водени от мен, заедно да осъществяваме Мисията, която е моя воля!

За всички, които по една или друга причина, ще прочетат това откровение, нека бъде ясно: Никой, посегнал върху неприкосновеността на моите деца - елементите не ще бъде пожален. Те са моето най-свидно творение, те са слънцето за очите ми, радостта на дните ми, смисълът на творенията ми. Всички мои деца-елементи ще бъдат благословени в деня, в който извървят успешно пътя си и стигнат свършени до мен. Нека се знае, нито едно мое дете няма да отпадне по пътя, защото Аз така реших. Това е волята ми и така ще стане! А за тези, които искат да знаят, децата ми - елементите са 150 и всяко има свое име, което ще научите, когато това е определено да се случи.

Повелята на времената иска да се разлистят даденостите и възможностите на несътворените още идеали. Това са принципите на вечното обновление и вечната хармония на необятните светове. Всеки отделен епизод от историята на вечностите разкрива истинската същност на своето време, своята непреходност и липсата на брегове за истинската реалност. Преминавайки, през всички слоеве на безвремето пространство, Боговете носят и разпространяват същността на повелята на Всевишния. Няма Бог и няма сила, които да изтрият маркерите, поставени върху вечните измеримости от техния сътворител. Това е силата на единственото изначалие, което дава смисъл и стойност на всеки елемент, на всяка същност. Безбрежността на отвъдните времена е предпоставка за развитието на новата формула на живот, творчество и реализация. Чрез тази формула ще се формират новите генетики на спиралите, създаващи новото време, новата структура и новите порядки. Тази формула носи в себе си заряда на Новото бъдеще и неговите стойности. Този заряд има едно просто име, носещо светлина, топлина, опора, сигурност, истина и вечност. Това име е Любов. Любовта, която ще бъде стимул, същност и реалност във времената на бъдещите дейности. Всеки ще се докосне

до нея, за да я познае, а когато я познае ще я приеме в своя личен свят и ще я превърне в свой смисъл, своя реликва и своя форма на изява. Чрез Любовта, ще се отворят всички все още затворени врати, ще се открият невиджаните хоризонти, скрити зад пелената на неверието и егоизма. Любовта ще даде смисъл на Новото време. То приближава. Предвестник на Любовта са искрите в очите на чистите същества, огъня в зениците на посветените, пламъкът в сърцата на истинските същности. Любовта се приближава уверено и сигурно. Много скоро тя ще стъпи на Земята, за да остане завинаги между индивидите, за да донесе своите дарове и своите повели. Бъдете готови да я посрещнете! Тя е вече толкова близо..."

Събудих се и побързах да запиша чутото от нощния глас. Помнех всяка дума, казана с характерна интонация, и се замислих над чутото. За кого бе предназначено това упътване? Или, попаднал в чужд информационен канал, неволно бях дочул дадени нареждания? На кого? Не исках да безпокоя игумена с всяко едно преживяване. Реших сам да търся отговора...

ТАМПЛИЕРИТЕ И МАЛТИЙСКИЯТ ОРДЕН

Не са много читателите, които се интересуват от рицарите, създали през далечната 1565 г. малтийския орден. Но тъй като рицарите имат твърде важна роля в изясняването на събитията, ще е необходимо да дадем разяснения, за една вековна тайна. Предоставям ви онова, което съм запааметил в компютъра си за рицарите-воини:

Тайното учение на рицарите-тамплиери

Според кабалистите, Моисей и Христос са били посветени в Египет. Неста Х. Уебстър

През 1842 г. свободният зидар Рагон пише, че там-плиерите научили, от "посветените на Изток", някакво еврейско учение, което било приписано на свети Йоан, затова "те се отрекли от религията на свети Петър" и станали йоанити. Елифас Леви изказва същото мнение. Тези твърдения, очевидно, се основават върху една легенда, която се предлага на обществото за първи път в началото на XIX век, когато една организация, която се наричала "Орден на Храма", и претендирала, че произлиза пряко от първоначалния Тамплиерски Орден, публикувала две съчинения - "Наръчник на рицарите на Ордена на Храма" през 1811 г. и "Левитикон" през 1831 г., - заедно с един превод на Евангелието на свети Йоан, който се различавал от Вулгата*. В тези книги, които изглежда, били отпечатани само за частно разпространение сред членовете на организацията, и днес са изключително редки, се разказва, че Орденът на Храма никога не е преставал да съществува от времето на Жак дьо Моле, който посочил Жак дьо Лармени за свой приемник и от това време нататък поредица от Велики Магистри,

---

* Вулга - различните преводи на Библията - на православната, на католическата и на протестантската църква

заемали един подир друг без прекъсване тази длъжност до края на XVIII век.

Приемствеността е нарушена за кратко, но била възстановена през 1804 г., от един нов Велик Магистър Фабре Палапра. Освен, че публикували списъка на всички Велики Магистри, известен като "хартата на Ларме-ни", за който се говори, че бил съхранен в тайните архиви на Храма. Имало и копие на един друг документ, изваден от същото хранилище. В него бил описан произходът на Ордена. Този ръкопис, написан на гръцки език върху пергамент, носи дата 1154 г., и претендира, че е взет, частично, от ръкопис от V век. В него се съобщава, че Юг дьо Пайен, първият Велик Магистър на тамплиерите, бил посветен през 1118 г., - тоест, през годината, в която бил основан Ордена - в религиозното учение на "Най-Старата Християнска църква" от нейния Суверенен Първосвещеник и Патриарх Теоклет, шестдесети поред пряк приемник на свети апостол Йоан. След това историята на Най-Старата Църква е изложена така:

"Моисей бил посветен в Египет. Тъй като бил, отлично, запознат с материалните, теологическите и метафизическите мистерии на жреците, той знаел как да извлече полза от тях, така че да преодолее мощта на маговете и да спаси своите сънародници. Аарон, неговият брат, и ръководителите на евреите станали пазители на неговото учение...

Божият Син се появил, по-късно на световната сцена... Той бил възпитан в александрийската школа... Изпълнен изцяло с божествен дух, надарен с най-поразителни способности, той можал да достигне всички степени на египетското посвещение. След връщането си в Йерусалим, той се представил пред ръководителите на синагогата...

Исус Христос, отправяйки възвишените си размисли към всемирната цивилизация за щастието на света, разкъсал завесата, която криела истината от народите. Той проповядвал да бъде обичан Бог, да бъде обичан съседа и че хората *са* равни пред общия Баща на всички хора...

Иисус удостоил с евангелско посвещение, своите апостоли и ученици. Той им предал своя дух, разделил

ги в няколко ордена, по обичая на Йоан - неговият любим ученик, апостолът на бащинската любов, когото той назначил за Суверенен Първосвещеник и Патриарх..."

Тук се натъкваме на цялата кабалистична легенда за тайно учение, произлизащо от Моисей, за Христос, като египетски посветен и основател на таен орден - теория, която, разбира се, разрушава напълно основите на вярата в неговата Божественост. Легендата за Ордена на Храма продължава така: "До около 1118 г., (тоест, годината на основаването на Ордена на Храма) мистериите и йерархичният Орден на египетското посвещение, предаден на евреите от Моисей, а след това на християните от Исус Христос, бил съхраняван добросъвестно от приемниците на свети апостол Йоан. Тези мистерии и посвещения, възродени от евангелското посвещение (или кръщението), били свещен завет, който простотата, на най-стария и неизменен морал на Братята от Изтока, е запазила от всякаво фалшифициране... ■ Християните, преследвани от неверниците, ценели високо смелостта и благочестието на тези кръстоносци, които с меч в едната ръка и кръст в другата, се притичвали на помощ на светите места, преди всичко, проявявайки удивителна съпричастност към справедливостта, добродетелите и ревностното милосърдие на Юг дьо Пайен, сметнали за свой дълг да поверят на едни толкова чисти ръце съкровищата на познанието, придобито в течение на много столетия, осветено от кръста, догмата и морала на Чове-ка-Бог. Юг бил облечен в Апостолическата Патриаршеска власт и му било намерено място в законния орден на приемниците на свети апостол Йоан или евангелист.

Такъв е произходът на основаването на Ордена на Храма и на преливането в този Орден на различни видове посвещения на християните от изтока, известни под названието "Най-стари християни или йоанити". Веднага ще забележим, че цялата тази история подрива ловко основите на истинското християнство. В своята книга за тамплиерите Фабре Палапра, Велик Магистър на Ордена на Храма през 1804 г., наистина повтаря историята, изложена в "Левитикон" и "Наръчника на рицарите на Храма", като прави същото изявление за "най-старо хрис-

тиянско" учение, стигащо от свети Йоан чрез Теоклет и Юг дьо Пайен до Ордена, който той ръководи. След това авторът казва, че тайното учение на тамплиерите "в основата си е било противоположно на каноните на Римската църква и, че предимно на този факт човек трябва да отдаде преследването им, за което историята е съхранила спомен". Най-старите християни, а следователно и тамплиерите, вярвали в чудесата на Христос - че Той "е извършил или може би е извършил, удивителни или свръхестествени неща" и тъй като "Бог може да прави неща, неразбираеми за човешкия ум". Най-Старата Църква пази "всички деяния на Христа такива, каквито са описани в Евангелието, независимо от това дали ги смята за дела на човешката наука или за дела на Божията сила". Така, вярата в божествеността на Христос остава открит въпрос, такова е и отношението, проявено и към Възкресението, разказът, за което е изпуснат в Евангелието на свети Йоан и, което е притежание на Ордена. След това Фабре Палапра признава, че най-тежките обвинения, отправяни срещу тамплиерите, са се основавали на факти, които той се опитва да обясни така: "Тъй като тамплиерите са укрили през 1307 г., от властите, всички ръкописи, съставляващи тайните архиви на Ордена. Тези автентични ръкописи са били съхранявани добре през всичките години и поради това, днес ние сме сигурни, че рицарите са изтърпявали голям брой религиозни и нравствени изпитания, преди да стигнат различните степени на посвещение: например, желаещият да бъде приет, можел да получи като изпитание, заповед да стъпче разпятието или да почита идол под угроза от смъртно наказание, но ако се поддадал на ужаса, с който те се опитвали да го принудят, той е обявяван за недостоеен да бъде приет в по-горните степени на Ордена. Човек може да си представи как хора, които били твърде слаби или твърде безнравствени, за да издържат изпитанията на посвещението, са могли да обвиняват след това тамплиерите, че са се отдали на позорни практики и имат суеверни убеждения."

Няма нищо изненадващо в това, че Орден, който издавал такива заповеди, с каквато и да е била цел, ста-

вал обект на подозрение. Елифас Леви, който, като Рагон, приема твърденията на Ордена на Храма за "йо-анитския" произход на тайното учение на тамплиерите, обаче, не се подмамва от тези уверения в притежаване на християнска същност, твърди смело, че Суверенният Първосвещеник Теоклет, посветил Юг дьо Пайен "в мистериите и надеждите на своята лъжлива Църква, го е подмамил с идеите за свещеническа върховна власт и висше кралско достойнство, а накрая го посочил и за свой приемник. Така Орденът на рицарите на Храма бил опетнен, още от своето начало, с разкол и заговор срещу кралете." Освен това Леви съобщава, че истинската история, разказвана на посветените за Христос, не била нищо друго освен позорната "Тоledo Йешу" - описана в първата глава на тази книга - и която йоанитите се осмелявали да приписват на свети Йоан. Това не противоречало на признанието на каталонския рицар тамплиер Галсеранд дьо Тойс, който твърдял, че формата на опрощение на греховете в Ордена била: "Моля Бог да опрости твоите грехове така, както той прости на света Мария Магдалена и на крадеца на кръста", но свидетелят след това обяснява: "Под крадеца, за който говори главата на Гилдията, според нашия устав се разбира Исус или Христос, който бил разпнат от евреите, защото не бил Бог, обаче са твърдели, че е Бог и Цар на евреите, което било оскърбление на истинския Бог, който е на Небето. Когато преди смъртта хълбокът на Исус бил пронизан от копие на Лонгин, той се разкалял, че се нарекъл Бог и Цар на евреите и помолил за прошка истинския Бог; тогава истинският Бог му простил. Затова, според нас, за разпнатия Исус се отнасят тези думи: "Както Бог прости на крадеца на кръста."

"Суверенният военен орден на хоспиталиерите, на свети Йоан от Ерусалим, Родос и Малта", както е цялото официално име на Малтийския орден, е единствената в света държава, без своя територия и население. Негова "територия", всъщност са 6000 кв. м, върху които са разположени двете сгради, собственост на ордена в Рим -

Малтийският дворец и Вилата на Авентин. "Орденът на рицарите хоспиталиери" е сред най-старите в християнския свят, предшестван във времето единствено от бе-недиктинския, августиновия и "Ордена на св. Василий". Според легендата рицарите от ордена получили остров Малта от Карл V, при условие, че като аренда ще дават всяка година на испанската корона своеобразен данък - един ловен сокол, символ на Арагонското кралство. По-късно, в знак на благодарност, йоанитите подарили на краля златен сокол в естествена големина, с очи от брилянти, целият обситан със скъпоценни камъни. Но корабът, пренасящ скъпоценния сокол, не достигнал до испанския крал. Бил нападен и златният сокол изчезнал. Няма сведение кой е нападнал кораба и къде се намира безценният сокол. Столетия наред, рицари и "ловци на скровища", издирват по света скъпоценната птица, чиято стойност се изчислява на десетки милиони долари.

Вярвате ли, че ще остана по-назад от "ловците на скровища" и няма да се втурна да диря сведения за изчезналия кораб и златния сокол? Та това ми е в кръвта! И не напразно ви цитирам това изложение. То отдавна е запаметено в компютъра ми и очакваше днешния ден, когато Учителят ми отговори:

- Корабът на тамплиерите, тръгнал за Испания от Малта, не е бил нападен, изследователю... По това време не е имало морска сила, която да го превъзхожда и да може да го отвлече. Истината е, че тамплиерите не са искали да се разделят със скровищата си, не само защото са ги смятали за свое законно притежание, но и защото, чрез свои тайни осведомители, каквито са имали навсякъде, са разбрали за лицемерието на испанския крал и за кроящите се планове да бъдат ограбени някои тамплиерски замъци. Корабът е отклонен към Италия, подминава Сицилия и продължава нагоре към Сардиния. Накрая спира на скалистите брегове на Корсика, където е скрит в дълбоки скалисти пещери. Соколът и до днес е там, заедно с други ценности на тамплиерите.

Още една тайна бе разкрита. Можех само да съчувствам на "ловците на скровища." Няма никакъв шанс.

Основното призвание на Малтийския орден е да оказва материална и духовна подкрепа на болните. Негови членове осъществяват хуманитарни акции още през далечната 1565 г. Използвайки постиженията на арабската и гръцката медицина, рицарите прибавят и познанията от собствения си придобит опит - в хигиената и профилактиката. Орденът помага за отварянето на първите истински училища по медицина. През 1676 г. Великият магистър Никола Котоне създава "Училище по анатомия, хирургия и фармация" към болницата в Малта.

И днес хоспиталиерите поддържат болници, поликлиники, домове за стари хора и благотворителни организации в над 100 страни в света. Световноизвестен е Институтът за борба с проказата в Сенегал. Членовете на ордена са участвали и в спешните хуманитарни акции в Руанда, Конго и Косово.

Суверенният Малтийски орден действа на основата на свои Конституционна харта и Кодекс. Представител на ордена има статут на постоянен наблюдател към ООН. Орденът е акредитиран към ЕС, Съвета на Европа, ЮНЕСКО, и други международни организации. Великият магистър, на международно ниво, се признава за държавен глава. Членовете на ордена са разделени на три степени, като в най-висшата са включени Рицари на справедливостта, които са благородници от осмо коляно и носят оръжие. Измежду тях се избират Великите магистри. Орденът се управлява от 10-членен Суверенен съвет. Друг съвет се събира, когато трябва да се избере Велик магистър. Главата на ордена, Великият магистър, освен ранг на кардинал има и ранг на принц на Свещената Римска империя. Другите официални лица са Великият канцлер, Велик командир. Негово Височайше Височество фра Ан-дрю Бърти е 78-мият велик магистър в историята на ордена. Той е избран на този пост през 1988 г.

Монасите обработвали ботанически градини, което им позволявало да изпитват различни видове лековити билки (шафран и анасон например). Рицар Гаспар дьо Перн, приет в ордена през 1650 г., създава "мехлема на кавалера", панацея срещу колики, подагра, болки в зъ-

бите, болки в стомаха, хемороиди, язви, рак и различни видове обриви. Успехът на този лек кара Луи XIV да предостави пожизнена рента на изобретателя му в замяна на тайната на неговата формула, която става публично достояние.

Някога само аристократи можели да стават членове на ордена и то поне със 100-годишна история, и като правило - от богати семейства. В последните години обаче, неговата "социална база" се разширява. Ядрото на ордена остават монасите, положили обет за послушание, безбрачие и бедност. Формално, орденът е религиозна организация на Римокатолическата църква, но независима от Ватикана. Днес, негови членове могат да бъдат и светски личности. Те ходят цивилно облечени, само на официални церемонии обличат специалните си костюми.

Много от членовете му, днес, са крупни индустриалци, финансисти, политически и обществени деятели. Жени също могат да заемат определени постове. Давайки обет, те получават титлата Дама, което предполага воденето на определен начин на живот и допускане до участие в делата на ордена. Но най-важните въпроси се доверяват единствено на рицарите. Досието на всеки кандидат се изпраща в Рим, като последната дума има Върховният съвет. Символ е белият кръст. Малтийският кръст е известен и като "осмоъгълен кръст". Бял кръст с такава форма е бил познат много преди кръстоносните походи. Предполага се, че той бил знак на Танит, божество от финикийската цивилизация, почитано като богиня на плодородието. Кръстът бил гравивиран върху фасадата на една от крепостите, поверена на хоспиталиерите през XII в. Монасите го пришивали на мястото на сърцето върху черното си расо. През вековете те не трябвало никога да го оставят във вражески ръце.

По силата на двойното си посвещаване - религиозно и военно - малтийският рицар притежава два костюма: единият е черно расо с пришит на гърдите бял малтийски кръст; другият е униформа, състояща се от червена куртка и черен панталон, която се носи с меч и двурога шапка.

Както и всички други държави, орденът притежава Орден за заслуги (*Pro merito melitensi*), който се връчва на личности, католици или не, които, без да са част от неговата вътрешна организация, са проявили милосърдна активност, подкрепяйки по този начин инициативите на ордена.

Тамплиерите са оставили трайни следи в историята на човечеството. Много тайни на този орден и досега си остават неразгадани. Наскоро археолози откриха параклиса Рослин, принадлежал на семейство Клер. Възможно е, там, тамплиерите да са съхранили своите съкровища, в това числото и Свещения Граал, Кръста Господен, безценни древни манускрипти. Черквата Рослин в Шотландия е изконна тамплиерска собственост.

*

Историята на тамплиерите е свързана със Свещения Граал. В тази част на книгата си, ще разкажа за вековните тайни на свещения Граал - един от най-издирваните предмети в човешката история.

За Граала първи споменава Роберт де Борон в своята книга през XIII век. Това е чашата, от която Христос е пиел по време на Тайната вечеря и, в която по-късно, Йосиф събрал кръвта му. Граал също така означава вълшебен котел, за когото се говори в келтските митове. В древните легенди за подвизите на крал Артур, търсенето на Граала е свързано не толкова с желанието за забогатяване, колкото със стремежа към духовно съвършенство.

Какви ли тайни и загадки скрива зад стените си замъкът Авалон в Англия?

Направените археологически изследвания сочат, че за последен път замъкът е дострояван по времето на кръстоносните походи. В подземията му са открити гробници с телата на рицари-пазители на съкровищата, което дало основание да се предполага, че е възможно съкровищата на ордена и чашата Граал да се съхраняват в специално построения параклис. Стените на замъка са изпъстрени с магически символи и разгадаването, на които могат да помогнат да се приближим до тайната за съкровищата на тамплиерите.

Официално орденът се наричал "Тайното рицарство на Христос и храма на Соломон", но в средновековна Европа той е бил повече известен като "Орден на рицарите на храма". Затова често самите рицари били наричали "храмовици". Главната резиденция на ордена е била в Йерусалим, на същото място, където се намирал храма на цар Соломон (оттук и названието тамплиери: temple на френски - "храм"). На печата на тамплиерите са изобразени двама рицари, яздещи един кон - което говори за бедност и братство. Белият плащ с червен осмоъгълен кръст, се считал за символ на ордена. За да станеш рицар на храма е трябвало да дадеш три обета за: целомъдрие, бедност и послушание. Трябва да се отбележи, че такива обети са давали и други членове на рицарски ордени, например хоспиталиерите, тевтоните. Голямата популярност, в Европа, съпътства тамплиерите още от началото на съществуването на организацията. Парадоксално, но в името на обета за бедност, а може би въпреки това, орденът на тамплиерите започва да натрупва богатства. Всеки, който постъпвал, следващ този обет, безвъзмездно принасял в дар на ордена състоянието си. Освен това крупни владения били подарени на ордена от френски и английски крале, а също така и от някои знатни сеньори. И така през 1130 г., тамплиерите вече разполагали със земи във Франция, Англия, Шотландия, Фландрия, Испания, Португалия, а през 1140 г., към тях се добавили владения в Италия, Австрия, Германия, Унгария и в Светата земя.

Една от основните цели на ордена била грижата "по възможност... за пътищата и охраната на богомолците". Но за право дело тамплиерите считали не само охраната на богомолците, но и нападенията над търговски кервани, с цел грабеж. Благодарение на това през XII век тамплиерите станали собственици на несметни богатства и освен земи, владеели корабостроителници и пристанища, имали мощен флот. Между другото, тамплиерите първи въвеждат счетоводните документи и банковите чекове. Рицарите на храма поощрявали развитието на науките и затова неслучайно, те станали собственици на първия компас. Трябва да се отбележи, че имали много

технически достижения в ръцете си. Сред рицарите имало дори опитни хирурзи.

Но, както е известно, многото власт и пари не е направила никой по-добър. Така се случило и с "воините Христови": тяхното високомерие станало главна причина за поражението на християните в Палестина. А през 1191 г., под стените на последната отбранявана от тамплиерите крепост - Сен-Жен-д'Акр, загинали не само те и техният Великият магистър, но и славата на ордена като непобедимо войнство. Тамплиерите се прибрали в Европа и владетелите на европейските държави били принудени да се разплатят с тях, тъй като тамплиерите имали мощни финансови средства и много представители на висшите кръгове, били членове на ордена.

От тамплиерите се страхували и ги ненавиждали. Още един могъщ враг, рицарите-войни намерили в лицето на римския папа през XIII век, когато последният обявил кръстоносен поход срещу еретиците (катарите и алби-гойците), а тамплиерите открито застанали на страната на гонените. През XIV в., кралят на Франция - Филип Красивия, решил да се избави от могъщия орден, който се намесвал в държавните дела и вкарал монарха в огромни дългове. Отначало, кралят се опитал да действа с хитрост: пожелал да постъпи в ордена (но, получил вежлив отказ от Великия магистър Жак дьо Моле, кой-то прекрасно разбирал, че Филип иска да заеме неговото място), затова чрез римския папа той предложил на тамплиерите обединение с техните вечни съперници - хоспиталиерите (но отново неуспешно). Тогава, през 1307 г., рицарите на ордена, намиращи се във Франция, били арестувани и обвинени в ерес, в служба на дявола и магьосничество. След седем дни мъчения, тамплиерите се признали за виновни във всичко, но в съда се отрekli от показанията си. Преди смъртта си Великият магистър проклетел Филип IV и римския папа Климент и скоро ги застигнала страшна смърт. Не е изключено кралят и папата да са били отровени от тамплиерите, които били изкусни майстори в приготвянето на отрови.

Ние не знаем какво очаква учените във вътрешността на замъка на могъщите рицари. Може би тук, действи-

телно, е скрит Свещеният Граал, който ще помогне на човечеството да достигне духовния идеал, защото такъв все още не съществува. Само едно не трябва да забравяме, че разгаданата тайна престава да бъде тайна и губи своята привлекателност".

А сега, идва моят ред да разкажа, какво е мнението на Учителя по въпроса за Светия Граал:

- За да се запазят в тайна откритите в архива сведения, за живота и смъртта на Исус Христос, се създава легендата за Светия Граал. Да, Светият Граал е тайната в архива за живота на Исус Христос.

В параклиса Рослин, и до днес, винаги има пазители, знаещи тайните на тамплиерите и бдящи над подземията, където са техните архиви, където се намира копие от родословното дърво на Исус Христос и голяма част от съкровищата им, включващи и част от изнесеното от двореца на цар Соломон богатство. В подземията на параклиса има тайна документация, описваща събитията, разиграли се на териториите на Франция, Шотландия, Англия и Испания в периода III - XIII век след Христа.

За съжаление Учителят не разкри, как се влиза в тези подземия. Не спомена също кога ще излязат наяве тези тайни документи. Уточни само, че ще е скоро и английският национален музей ще се обогати с невиджани древни ръкописи и съкровища.

- Един допълнителен въпрос, Учителю? - Той кимна с глава и аз попитах: - Как са построени готическите храмове?

- Добър въпрос. И днес буди недоумение начинът, по който са изградени готическите катедрали. Искаш да научиш тайната на тяхното изграждане, но тя се съхранява в специална книга, описваща принципа и формулите, които са прилагани за изграждането им.

- И това няма да е скоро, нали?

- Времето приближава - уклончиво отговори той. - Бих могъл да ти подсказам, например, че в Нотр Дам дьо Шартр има две подземия. Едното и до днес се използва от църквата и в него се съхранява църковна литература, ръкописи, ценности, църковни тайни. Второто подземие е неизвестно на съвременниците. В него се пази целият

архив на рицарите тамплиери. Там се крият много тайни, известни само на техните преки наследници, които стриктно спазват обета за мълчание.

Списъкът с въпроси намаля. Останаха около стотина, но знаех, че тяхното време щеше да дойде при следващото ми посещение в манастира.

Един от нерешените въпроси се отнасяше до далечната 1307 г., когато Орденът е разпуснат, по нареждане на папата, и големият флот на тамплиерите изчезва от базата си в Ла Рошел. Искях да науча какво се е случило с корабите и легендарните съкровища на ордена?

Авторът на поредицата "Изгубените градове" Дейвид Хатчър Чайлдрес твърди, че част от тамплиерските кораби първи развяват пиратското знаме с черепа и кръстосаните кости и мародерстват из Средиземно море, а по-късно техни наследници, в Карибите, дебнат корабите на Ватикана, завръщащи се от богатите пристанища на Новия свят. Друга част от флота се прикрива в дълбоките фиорди на Шотландия, очаквайки заповедите на фамилията Сен Клер от Рослин - основатели на фран-кмасонството. Тамплиерите стигат по море, до Канада през 1398 г., почти 100 години преди Колумб да открие Новия свят.

Естествено, за да се добера до тайната на безследно изчезналите кораби се обърнах, както и очаквате, към игумена на манастира. Заварих го седнал на стол пред черквата да реставрира иконата на свети Стилян. Рядка икона, не във всяка черква я има. Свети Стилян е пазител на пеленачетата и родилката. Красива цветна икона, изобразяваща свети Стилян с пеленаче в ръка. Двете кучета любопитно следяха движението на ръката на игумена и обръщаха муцунки ту наляво, ту надясно. Застанах до Учителя и търпеливо зачаках. Той повдигна глава, погледна ме и тихичко се засмя. Знаеше защо стърча до него и моята напористост, да разгадай всичко на този свят, го развеселяваше. Дали и той на младини не е бил така настойчив, като мен? Наведе се и продължи да нанася миниатюрни точици синя боя, върху леко излющена част от иконата, с тънка пръчица, чийто връх завършваше с меко тампонче памук.

- Знаеш ли, Михаиле, - започна той, без да прекъсва работата си, - и аз някога имах желание да науча всичко. - Беше уловил мислите ми и ме успокояваше за напоритостта ми. - И аз съм се интересувал някога, за корабите на тамплиерите и знам, че са отплавали в различни посоки. Три кораба поемат към Северна Америка. Два от тях пристигат, а единият потъва и до днес лежи на дъното на Атлантическия океан. Пристигналите в Америка акостират на брега там, където сега е американо-канадската граница. Разтоварват богатствата и ги пренасят до Голямото езеро. Скрити са в северната му част, където брега прави извивка и образува залив. Там има подземие, ползвано от много древни народи, населявали тези места. Това подземие е показано на тамплиерите след оформянето на договор, скрепен с тайно обещание от двете страни. Други два кораба са тръгнали за Африка и акостират на брега на Египет. Товарите са пренесени до платото Гиза и скрити в подземие, ползвано от древните, чиито стени, под и таван са облицовани с дебели гладки камъни в синьо-сив цвят. Входът за това подземие е много дълъг тунел, който чрез различни разклонения се свързва с подземията на Сфинкса и останалите храмове.

Наведе се, нанесе още няколко точици върху иконата и запитва:

- Знаеш ли каква е съдбата на другите два кораба? Естествено, че не знаеш - сам си отговори на въпроса и тихо, сякаш някой можеше да го чуе добави: - Останалите два кораба минават Босфора и акостират в района на нос Калиакра. Там, чрез водни канали, навлизат в огромни пещери и пренасят товарите до подземията, после затварят входа с големи скални късове.

- Там, където Лизимах е криел съкровищата си? Това означава, че и Лизимах...

Не ми отговори, много внимателно погледна иконата на свети Стилян с две ръце, обърна я към мен и замислен добави:

- Свети Стилян потвърждава разсъжденията ти. Лизимах и двамата от най-приближените му хора са били посветени и са знаели тайните на висшите духовни учения.

ния. Имали са достъп до подземията под нос Калиакра, където са прибрали всички съкровища, притежание на владетеля.

- Учителю, ти говориш за подземия, а Страбон пише за пещери.

- Съвсем точно е написал - пещери - потвърди той. - Да, пещерите, в които се влиза през морето са осем и са свързани по между си. Сега местността е много променена в следствие на срутвания и земетресения. Но има и други входи. Те са на сушата, на различни места.

- Ще ми ги кажеш ли?

- Единият вход е в самия стар град на носа. Там, на нос Калиакра, все още има руини. Входът представлява шахта-кладенец, през който се стига до стена, отместваща се чрез механизъм, скрит зад един от по-гладките камъни, които я изграждат... Другият вход е в района на Балик. Той свързва подземията на Калиакра с тези на Балик, Силистра и Варна. Третият вход е по-далеч, в централната част на Троянския Балкан и свързва Калиакра с основните центрове на територията на България и извън нея. В него е ключът към цялата мрежа от тунели, проходи, подземия и градове.

Троянският балкан. Толкова се говори за него. Ето сега и Учителят каза, че в него е ключът за подземията. Какво в същност представляваше Троянският балкан?

- Троянският балкан е база на цивилизации, непознати на нашето съвремие - отвърна той. - Част от техните мисионери живеят под земята и изследват енергийните мощности на земното ядро. Други от тях координират излъчваната енергия със спътници, разположени на 7 места в района. Тези 7 спътници образуват излъчвателни (лъчи) - 7 на брой, които се насочват към: два - към северната граница; три - към северното, южното крайбрежие и Странджа и два към Запад и Югозапад. Те създават мощна енергийна мрежа, която съхранява неизползваните все още енергийни стойности на земната повърхност и блокира възможностите за недобронамерено възползване от способностите на земното ядро, което е мощен енергиен фактор за цялата Галактическа система.

Базата в Троянския Балкан е създадена от цивилизацията на Сириус, но е посещавана и от други цивилизации в рамките на Галактиката.

Сложи обратно иконата на поставката, огледа я, остана доволен от извършената работа и въпросително ме загледа. Чакаше следващите въпроси и аз побързах да ги задам.

- Искам да попитам за другия конник, подобен на Мадарския, който талибаните почти разрушиха в Афганистан. Би ли ми казал от кого е изграден?

- Изграден е от траките, които, по това време, са били предприели поход за разселване и проучване на земите, извън техните предели, с помощта и на атланти. Подземията под паметника са аналогични като при Мадара. Конникът е направен по подобие на Мадарския конник, но е по-млад от него с около 700-800 години. В подземията се съхраняват всякакви транспортни средства.

Отговорът не ме изненада, имах някакво смътно предчувствие, че конникът е тракийско наследство и не се излъгах. Готвех се да задам следващия въпрос, когато една пчеличка кацна върху ръката на игумена и бавно се изкачи на дланта му. Кучетата мигновено вдигнаха муцуни и задебнаха, с нетърпение, движението на пчеличката. Игуменът внимателно повдигна нагоре ръка, пчеличката се подвоуми дали да остане, после разпери крилца и отлетя...

ТУТАНКАМОН

Той е най-известният, за нас хората, от всички фараони управлявали древно царство на Египет. Най-младият фараон, погребан с всички почести и невероятно количество златни предмети, както нито един друг владетел. Погребан набързо, както твърдят учените, защото е бил убит. Погребан е с изящна погребална златна маска от която гледа одухотворено лице на млад мъж.

Лабораторни изследвания, проучвания от лекари-патолози и дори разследвания от най-опитните криминалисти се извършват на мумията на Тутанкамон.

И аз, като всеки човек, искам да науча нещо повече за фараон Тутанкамон, за младежа, чиято златна маска ни гледа от стотици вестници и списания. Кой е фараон Тутанкамон и вярна ли е версията, че е убит? Убит ли е, или е починал вследствие на катастрофа със самолет, който пилотирал, според друга версия на изследователите.

Една от версиите, които съм запааметил в компютъра, е резюме от интернет: "Тутанкамон - Паскал: Masticators Forum" - от книгата "Пророчествата на Тутанкамон" от Мирис Котерии, който причислява великите посветени под едно име "Пернатата змия":

"... Едно момче-цар, родено, след непорочно зачатие, край бреговете на Нил, преди повече от 3000 години. То разкрило на поданиците си свръхнауката за Слънцето, почитали го като бог на плодородието. Казват, че *след* смъртта си отишло сред звездите. Наричали го "пернатата змия".

Едно друго момче-цар. То също било родено от непорочно зачатие преди повече от 1250 години в джунглите на Мексико и разкрило на поданиците си Паленке - Перлата на джунглата. Мексиканският археолог Алберто Рус, през 1952 г. открива гробница, скрита в Пирамидата на надписите. Тя принадлежала на Господаря Пакал - цар-жрец на майите около 750 г.

В запазените ръкописи на майте - *Codex Troano* - се говори за катаклизъм и потъването на континента Му в Тихия океан. През 1935 г. американският изследовател Джеймс Чърчуърд, при посещението си в тибетски манастир до Брамапутра, се натъкнал на скици с древни таблички, които предоставят доказателства за съществуването на континента Му. Табличките са наречени на легендарните адепти на майте - *наакали* (възвишени), които обикаляли целия свят и разпространявали своята наука и език. Чърчуърд вярвал, че жителите на Му имали технологии, по-развити от нашите собствени, в това число владеели антигравитацията, което им помогнало да местят големи предмети и да строят колосални сгради. Вярвал, че знанията за изграждане на египетските пирамиди са дошли от Атлантида, а преди това, преди около 25000 години - от Му. Рисунките, в табличките, изобразявали потъване на континент, както и едно Слънце с малък змиеподобен знак пред него. Явно, обитателите на континента Му са имали познания за Слънцето и са знаели за неутралното изкривяване у него. Затова го изобразили като перната змия. Пернатата змия е самото Слънце.

През периоди от около 5000 години катаклизмите се повтаряли - унищожавали са земи, градове, технологии. И като птицата феникс всичко отново се е зараждало, загубените знания се възстановявали, животът продължавал. Как ли са се преоткривали периодично загубените знания и технологии?

Дали "свръхбогове" не са свързани, по някакъв начин, с пернатата змия? А боговете, които днес знаем са: Кришна, осмото въплъщение на върховния индийски бог Вишну, се асоциира с Гаруда - божествено създание, по-лучовек, полуорел, както и с Ананта, змията на безкрая. При Буда (деветото въплъщение) откриваме същите асоциации. Той получава просветление под дървото бодхи, докато кобрата Макулин го предпазва с качулката си от бурята.

В случая с Исус връзката не е толкова пряка. Той идва на земята, за да изкупи първородния грях, причината, за който е змията в райската градина.

Пакал, бог на майте е свързан, както със змиите, така и с перата.

Подобно на слънцето, всеки от Учителите се свързва със светлината. В свещената за индийците книга "Бха-гаватгита" Кришна казва: "Аз съм светлината". Когато се родил в Матура, на бреговете на река Ямуна, на небето изгряла звезда. Буда се превърнал в "просветления" -казвали, че бил звезда в утробата на майка си, преди да се роди. Божият син Исус също заявява: "Аз съм светлина", а раждането му във Витлеем било предшествано от появата на ярка звезда; освен това в "Откровение" се споменава като "утринна звезда". Пакал също бил известен като "утринна звезда" и Кетцалкоатъл, и перна-тата змия и освен това в гробницата си е съпроводен от нефритена статуетка на белия брадат мъж, за когото се казва, че е донесъл свръхнауката за Слънцето на своите хора - майте...

Чърчуърд льо Пложен вярвал, че цивилизациите на Египет и Мексико са се развили от общ корен - и двете са се прекланяли пред слънцето, и двете са строели пирамиди и са почитали сходни пантеони, и в двете цветът на лотоса бил смятан за свещен символ на слънцето. И при двете съществува представа за епоха, продължила 5000 години. Тук Чърчуърд льо Пложен съпоставя Тутан-камон с пернатата змия в Мексико, която била почитана като върховен бог. В Египет змията и лешоядът (перата) са царски символи, представящи божествената кръв на царете. Но в Египет само един владетел носел символите на змията и перата на челото си. Това било момчето-цар Тутанкамон, който подобно на Пакал се възкачил на трона на деветгодишна възраст.

Тук следват въпросите...

Дали Тутанкамон, който е носил змията и перата на челото си, е бил петият "свръхбог"?

Дали той не е донесъл на египтяните свръхнауката за Слънцето?

Дали, подобно на майте, не е кодирал знанието в съкровищата?

Бил ли е асоцииран с бял брадат мъж?

"ОТКРОВЕНИЕ"

ГЛАВА 5,

И видях в десницата на Оногова, Който седеше на престола, книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата.

И видях силен Ангел, който викаше с висок глас: кой е достоен да разгърне книгата и да снесе печатите ѝ?

И никой не можеше, нито на небето, нито на земята, нито под земята, да разгърне книгата, нито да я гледа.

И аз плаках много, че никой се не намери достоен да разгърне и прочете тая книга, нито да я гледа.

И един от старците ми рече: не плачи; ето, лъвът, който е от Иудиното коляно, коренът Давидов победи и може да разгърне книгата и да снесе седемте и печата.

Погледнах, и ето, сред престола и четирите животни и сред старците стоеше Агнец, като заклан... и пееха нова песен, думайки: достоен си да вземеш книгата и да снемеш печатите ѝ, защото Ти бе заклан и със Своята кръв ни изкупи за Бога от всяко коляно и език, народ и племе, и ни направи пред нашия Бог царе и свещеници; и ще царуваме на земята.

ГЛАВА 6.

И видях, когато Агнецът сне един от седемте печата, и чух едно от четирите животни да говори като с глас на гръмотевица: дойди и гледай!

И видях, и ето бял кон, и на него ездач с лък; и даден му бе венец, и той излезе като победител, за да победи.

А когато сне втория печат, чух второто животно да говори: дойди и гледай!

И излезе друг кон, риж; и на ездача му бе дадено да отнеме мира от земята, та човеците един други да се убиват; и даден му бе голям меч.

А когато сне третия печат, чух третото животно да говори: дойди и гледай! И видях, ето вран кон, и върху него ездач с къпони в ръка.

И чух глас среди четирите животни, който говореше: хиникс жито за динарий и три хиникса ечемик за динарий; ала дървеното масло и виното да не повредиш.

А когато сне четвъртия печат, чух гласа на четвъртото животно да говори: дойди и гледай!

И видях, и ето сив кон, и върху него ездач, чието име беше смърт; и адът следваше подире му; и им се даде власт над четвъртата част на земята - да умъртвяват с меч и глад, с мор и със земни зверове.

А когато сне петия печат, видях под жертвеника душите на закланите за словото Божие и за свидетелството, що имаха; и викаха с висок глас, думайки: докога, Владико Светии и Истинний, не ще съдиш и не ще отмъстиш за нашата кръв на ония, които живеят на земята?

И всекиму от тях се дадоха бели дрехи, и им се каза да починат още малко време, докле се допълни броят на съслужителите и братята им, които ще бъдат убити, както и те.

И видях, когато сне шестия печат, и ето, стана голям трус, и слънцето стана черно като струнено вретиче, и месечината стана като кръв;

Звездите пък небесни падаха на земята, като смоков-ница, разлюляна от Силен вятър, хвърля незрелите си смокини;

И небето се дръпна и се нави като свитък, и всяка планина и остров се Отместиха от местата си; и земните царе, и велможии, и богати, и хилядоначалници, и силни, и всеки роб и свободник се скриха в пещери и планински скали казвайки на планините и на скалите: паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Оногова, Който седи на престола, и от гнева на Агнеца, защото дойде великият ден на гнева Му, и кой може устоя?

ГЛАВА 8.

Когато сне седмия печат, настана тишина на небето, около половина час.

(малко след това настъпва Апокалипсиса)

Изглежда правдоподобно книгата със седемте печата отчасти да се отнася към декодирането (снемането на печатите) на гробницата на Тутанкамон. В гробницата има множество изображения, показващи младия цар, ловуващ с колесница. Цветовете на конете съответстват на цветовете на четиримата Тецкатликопа - бял (Кет-

цалкоатъл), черен (Яотл), червен (Шуитекутли) и свет-лосин (Уицилопочтли). Тутанкамон също притежава два "големи меча". При отварянето на третия печат се говори за жито и ечемик и "дървеното масло и виното да не повредиш" - ечемик, масло и вино са открити в гробницата на Тутанкамон. След това "Откровение" разказва за последвалото унищожение, което много напомня на "Египетския минимум"(период на минимум на слънчевата активност по времето на 18-та династия-тази на Ех-натон и Тут), описан в Библията (Изход) и папирусуът на Ипувер - земетресения, градушка, пожар и мор.

Тук съответствията свършват. От печатите в гробницата на Тутанкамон петия, шестия и седмия още не са свалени. Вероятно апокалипсисът е бил отложен до избирането на 144000-те.

Накрая в "Откровение" може би научаваме повече за тайнственото изчезване на Нефертити (12:1-6):

"... яви се на небето голяма поличба - жена, облечена в слънце; под нозете и - месечината, а на главата и -венец от дванадесет звезди; тя беше непразна и викаше от родилни болки, и се мъчеше да роди...

И тя роди мъжско дете, което ще управлява всички народи с железен жезъл; и детето и бе грабнато и занесено при Бога и престола Му.

А жената побягна в пустинята, дето тя имаше приготвено място от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дена."

Нефертити е облечена в слънце, а лявото ѝ око, символизиращо луната, липсва от прочутия ѝ бюст. Дали тя е майката на мъжкото дете, изпратено да управлява всички народи с железен жезъл? Дали "тежкия метален еталон", липсващ от кутията, в предверието на гробницата, е железен жезъл? Дали Тутанкамон е детето, занесено при Бога и престола му? И дали Нефертити е онази, която избягала в пустинята, без да остави следа? Никой не знае...

Учителят за Тутанкамон:

- Тутанкамон не е бил земен жител. Управлявал е със силата и волята на Висшия разум. Хората са усещали неговото превъзходство и са се прекланяли пред него, не

само защото фараоните са равни на Бога, според разбиранията им, а и защото той им е дал много знания, които са били изгубени по това време. При заминаването му е трябвало да бъде "погребан", за да се спаси традицията. Избран е подходящ случай, когато умира племенник на фараонската сестра и се използва неговото тяло от жреците за балсамиране. Погребалната златна маска е на заминалия фараон Тутанкамон, а не на мумията в саркофага.

Преклонението пред мъдрия фараон е изразено чрез богатствата, оставени в гробницата. Тук няма мистерия, просто тайната още не е разкрита. Документи, разкриващи истината за живота, делата и заминаването на Тутанкамон от земята се намират в подземията под Сфинкса.

*

Късно вечерта, под светлината на мигащите звезди, разговаряхме с Учителя за силата на молитвата и аз му разказах за един интересен епизод от моя живот, свързан с една моя близка. Това се случи преди няколко години при посещение в Бачковския манастир, на голям християнски празник, когато пред стотици поклонници се показва чудотворната икона на Света Богородица. Няма да описвам известната на всички церемония, а ще отбележа само, че литийно шествие съпровождаше монасите, пренасящи святата икона, а хората се кръстеха и опитваха да я докоснат с ръце за здраве. Шествието спря пред ниска импровизирана платформа и сред богомолците, изпълнили двора, настъпи тишина. Игуменът на манастира се изкачи на платформата и започна да благославя множеството в името на Исус Христос. Тъкмо привършваше с благословията, когато жената, с която бяхме дошли на Бачковския манастир, развълнувана ми прошепна:

- Искам да ти кажа какво ми се случи... Навярно при тежавам силно въображение, но видях нещо, което не мога да повярвам. Нямам обяснение.

Учудих се на тайнствеността, с която говореше и зачаках да чуя, какво се е случило.

- Докато игуменът ни благославяше - продължи тя, -

аз се молих от все сърце и изведнъж видях как сред хората се появи мъжка фигура, загърната с червен плащ. Мъжът вървеше бързо към платформата, а множеството, се разделяше на две страни, правещо му широк път. Мъжът стигна до платформата, изкачи се на нея, а там игуменът вече го нямаше. На негово място стоеше Исус Христос. Но сега бе облечен в сияйно бяла дреха с елипсовиден нагръдник, от тежко, старо злато. Нагръдникът покриваше раменете и стигаше до гърдите му. Златна корона украсяваше главата му, а от двете ѝ страни се спускаха бели перли, закриващи част от продълговатото му лице. Имаше тъмни очи и тъмна коса. Застанал на платформата той ни гледаше и разтвори ръце, сякаш за да ни прегърне, след миг видението изчезна...

Слушах Ели и знаех, че тя е от малцината щастливи хора, на които Исус Христос е дал възможност да бъде видян. Щастлива жена...

- Да, Михаиле, това, което е видяла и преживяла Ели, е истина. Не е плод на голямо въображение, както тя си е мислила. Не за първи път, тя вижда реални картини от невидимия свят. Повтарям, и друг път тя е била съпричастна във виждането на реални събития, но не желае да се свързва с невидимия свят - страхува се от ниския астрал. Родена е на 25 декември, петък, а както ти е известно и православната, и католическата църква са приели тази дата, за рождена дата на Исус Христос. Колкото до деня петък, знаеш какво е казал Чарлз Ди-кенс в романа си "Давид Коперфилд", че хората, родени в петък, могат да се свързват с невидимия свят, да бъдат медиуми. И, че той им желае това от сърце, но самият не иска да има нищо общо с това. И твоята позната е на същото мнение. Мога само да поясня, че когато тя е видяла Христос, облечен с червена багреница - символ на силата, това означава, че е тръгнал да воюва със злото. А, после на подиума, се явява в сияйно бяла дреха и с корона, защото олицетворява цялата вселенска мощ и любов. Не напразно в древните писания и в евангелието е наречен "Цар на царете".

Когато вярата е силна и молитвата всеотдайна, то тя достига до Бог, без значение дали е отправена в църква-

та, в дома, на открито и където и да е.

Бог е там, където се произнася името му.

По света няма човек, които да не се интересува от вечната дилема - има ли живот след смъртта? И аз, като всеки човек, се вълнувам и искам да узная, какво точно се случва, след като човек умре. В окултните книги, описващи великото тайнство, наречено смърт и живота след смъртта, авторите дават различни тълкувания. Но и различните тълкувания достигат до едно и също заключение - има живот след смъртта. Но защо след като съм тук с Учителя си да не попитам за неговото мнение?

- Очаквах отдавна този въпрос, Михаиле. Щом човек се е родил, естествено е и да умре. Няма вечен земен живот.

- Затова искам да науча, какво се случва след смъртта.

- Ти вече имаш в компютъра запаметени етапите през които преминава душата на фараона след смъртта. В тези записки много добре са предадени пътищата, през които преминава душата.

- Така е, но може ли кратко и ясно да ми разкажеш за тези етапи след смъртта?

- Ще се постарая. Но имай предвид, че казаното няма да бъде изчерпателно.

Казах че съм съгласен и се приготвих да записвам.

- След смъртта си човек напуска физическата материя - умира тялото, а безтелесният му дух се слива с Вселената. - Учителят повдигна глава към небето, сякаш да проследи с очи нечия отлитаща душа, наведе глава и продължи: - Духът му преминава границите на времето и пребивава в различни зони до следващото му превъплъщение.

Видя че слушам с внимание думите му, посочи с пръст бележника ми и кратко нареди:

- Записвай! Първата зона е така наречения от нас хората, Съд. В този съд духът се среща с висши Учители, чрез които се прави ретроспекция на всичко, което духът е извършил в земния си живот. Отбелязват се слабостите, грешките, натрупаните уроци, степента на усвояването им, нивото на развитие, степента на напредък. Отчита

се до колко духът е изчистил негативите, натрупани от по-предно прераждане, до колко е повишил степента си на духовност. Оценява се начина на мислене, реагиране, действие, взаимоотношенията в отделните периоди от земното пребиваване и накрая се дава обобщаваща оценка, която определя извървения житейски път като възходящ, низходящ или без промяна.

Колко много, всичко това, ми напомняше на легендата за Свети Петър, който държи ключовете за Рая. Преди да допусне там, застаналия дух пред него, разтваря книгата на живота и чете всичко, което той е извършил на земята. Колко много истина имаше в обикновените житейски разкази...

- След излизането от зоната на Съда духът преминава в следващата зона на пребиваване, наречена от нас Чистилище. В Чистилището духът сам започва да чертае пътя на следващото си превъплъщение. На базата на оценката, за предишния земен живот, духът определя изпитанията, ситуациите, трудностите, с които ще се сблъска, набелязва и положителните неща, които ще срещне в личен, служебен или здравословен аспект и т. н. Колкото оценката, получена в Съда е по-неудовлетворяваща, толкова изпитанията, трудностите и неволите ще са повече в следващия живот, затова човек не трябва да се сърди или оплаква от съдбата си, защото той сам я чертае и определя на базата на миналите и настоящи грешки и позитиви.

И отново в мислите ми нахлу всеизвестната сентенция "Каквото посееш - това ще пожънеш". Та това е точното потвърждение на казаното от Учителя.

- Има космически закони, Ученико, които определят кой дух, в кой момент да се върне към земен живот. Тогава духът избира двойката мъж и жена, чрез които да стане появата му и в определения от висшите закони момент, се инкарнира в ембриона и започва новия си живот. Понякога това става в кратък срок след напускането на физическото тяло, а понякога са необходими стотици години за следващата реализация на Земята.

- Ада и Рая, Учителю?

- След Чистилището духът обитава различни поледи

зони. Няма Ад и Рай. Те са тук на Земята.

Погледнах го учуден. Няма Ад и Рай, а ги има тук на земята. Тъкмо щях да поискам изяснение, когато той повдигна ръка и направи знак да потърпя и поясни:

- Адът е всяка лоша ситуация, която сами сътворяваме, всяка война или криза, която въвлича стотици хора във водовъртежа на болката, мъката и страданието, бедността. Раят е създадената от нас хармония, спокойствие, благодат, вяра и любов. Те сътворяват живот за душата в условията на Всемирните закони, проектирани чрез нашето собствено поведение в земен мащаб. Рая го създаваме сами, както и Ада. Така че, от нас зависи къде ще изберем да живеем.

- Окултистите казват, че Раят е бил в Атлантида.

- Раят е там, където го създаваме. Атлантида е била Рай, защото там са царували висшите Вселенски закони. От енергийна и генетична гледна точка сегашният Рай е кодиран да бъде в България, защото тук са енергоцен-тровете на Алфа нивата и вълните, а генът - е съвършения ген на нашата раса. От нас зависи да реализираме този Рай и той да стане реален и осезаем.

КРАЛ АРТУР

Кои не знае легендата за последния владетел на келтска Британия - крал Артур и неговите Рицари на Кръглата маса. Безброй романи, филми и телевизионни предавания са създадени по този мит, но винаги е съществувал въпросът - крал Артур историческа личност ли е, или е легенда. Ако, митът е истина, къде тогава се намира загадъчният остров Авалон, на който е погребан крал Артур? Какво, в същност, знаем за крал Артур? Това, че може би е реално съществувала историческа личност, или че е персонаж от келтските легенди и герой от рицарски романи.

През I век римляните завладяват окончателно Британските острови и ги владеят над триста години. След като римските легиони напускат Британия, за да подпомогнат империята, воюваща срещу върхлитащите готи и вандали, започват и първите нападения на варварските саксонски племена срещу Британия. През V век британските кралства и потомците на римските колонисти се обединяват, за да дадат решителен отпор на саксонците.

Според легендата, крал Артур обединил келтска и християнска Британия и победил саксонците. Но преди да извоюва окончателната победа, при една от поредните битки, бил тежко ранен. Неговите рицари го отнесли на остров Авалон, достъпен за малцина избрани. Легендата разказва, че островът се обитава от елфи и феи, а времето тече толкова бавно, че кралят все още живее там, очакващ народът му отново да го призове в особено труден за Британия момент.

Загадъчният остров Авалон! Къде ли се е намирал този вълшебен остров? Издирването му е започнало още по времето на средновековните мистици, които обяснявали, че островът не е изчезнал, а се намира в друго, "магическо" измерение, затова е недостъпен за обикновените хора. Има хипотеза, че причина за изчезването

на Авалон е най-обикновено наводнение. За потвърждение се цитира историята на остров, в пролива Ламанш, където пияни стражи забравили да затворят сложната система от дамби и шлюзове, защитаваща острова от водите на морето. Огромна приливна вълна заляла и потопила Авалон. Кралят успял да се спаси и заедно с коня си доплувал до брега на континента. Островът завинаги останал под водата.

Другата хипотезата свързва Авалон с най-западната част на Великобритания - Гластънбъри, графство Съмърсет. Да, днес в Англия има град носещ това име. Край него се намира старинно абатство и огромната 150 метрова вулканична скала, върху която са останките на древна християнска църква... Възможно ли е тук, да е бил остров Авалон - Островът на ябълките? Районът, около града, в древността е напомнял за остров. Обграден с блата, покрай които от незапомнени времена живеели друиди. Смята се, че храмът на върха на скалата е на древните келтски жреци - друидите, посветен на змията. Тук през средните векове е изграден манастирът "Свети Михаил", разрушен при земетресение, а върху развалините му е построена църква, чиито останки могат да се видят и днес. Според легендите, именно, върху тази планина някога се издигал замъкът на крал Артур. Там, в една пещера, имало вход към подземното царство, обитавано от елфите. Но по-късно входът бил затрупан и връзката между двата свята е прекъсната.

"Кладенецът на светия Граал", е друга легенда, свързана с Йосиф Ариматейски, който хвърлил в подземния кладенец на замъка чашата, която Исус ползвал по време на Тайната вечеря. И днес, този кладенец действително съществува, изграден с огромни каменни блокове. Ежедневно от него изтичат 113 хиляди литра червеникава вода, съдържаща желязо. Никога не съм посещавал това загадъчно място, за което се твърди, че над огромната скала на Гластънбъри редовно се наблюдават бледосини огнени кълба...

Гластънбъри - едно обвеляно с предания абатство, където се извършвали обредите на друидите, кланящи се на богинята - змия. Място на поклонение към римски-

те богове, място на магьосническите обреди, а по-късно място и за християнски проповеди. За манастирът се предполага, че е основан през 705 г. Легендите, които упорито разказват за крал Артур и съпругата му Гуи-нивър, превръщат през XII век Гластънбъри в забележителност. Разказва се и легендата за меча на краля - Екскалибур, хвърлен по негова молба в местното езеро Помпърлес. Днес, езерото не съществува. През Късното Средновековие е пресушено, но легендарният меч и досега продължава да се издирва от търсачите на съкровища. През 1184 г., пожар унищожава и срива до основи абатството. По време на възстановителната работа за изграждане на новия храм - през 1190 г. бенедиктинци-те откриват гроба на крал Артур. Гробът не е открит случайно. Монасите съзнателно са проверявали плоча по плоча каменната настилка на пода. И на три метра под пода те откриват останки от по-стара постройка, а вътре в нея намират кухня камера. Разбиват пода и попадат в легендарната гробница, в която виждат два огромни дървени ковчега, обилно залети със смола. Ако днес посетите Гластънбъри, в архивите на абатството ще видите подробния отчет за това откритие. В него ще прочетете, че в единия ковчег е намерен скелет на мъж с огромен ръст - 2,25 м, чиито череп бил повреден от рана. Върху главата на жената, от другия ковчег, пък се запазили няколко руси кичура. Дватамата владетели, според християнските обичаи били препогребани, а над новата гробница е издигнат голям оловен кръст с надпис "Тук, на остров Авалон, почива славният крал Артур". През 1278 г. останките на владетеля отново са преместени в гробница, изградена от черен мрамор. Минават 629 години и екип от английски учени се заели да установят окончателно истината за съдбата на най-загадъчната личност, отпреди 1500 години. Археолозите, ръководени от археолога Фредерик Бонд, предприемат проучвания на района около Гластънбъри. Натъкват се на останките от древен параклис, който според Фредерик Бонд е построен по законите на сакралната геометрия. В по-късно време се оказало, че Фредерик Бонд е посочил в отчета си действително съществуваща енергийна връзка меж-

ду Гластънбъри и мегалитният комплекс в Стоунхендж. Днес е доказано, че "линията", свързваща Гластънбъри и Стоунхендж, е съставена от многобройни точки, в които са засечени мини-изригвания на енергия от неизвестен произход. В местните предания това трасе е известно като "мъртвата линия", или "пътя на духовете", по който мъртвите стигат до задгробния свят. Гробницата, на крал Артур и Гуинивър, също е разположена на тази "линия".

През 20-те години на XX-ти век нов екип учени от Лондон отново се заемат да проучат района и най-ве-че древната обсерватория "Храма на звездите". Това е комплекс съставен от огромни изображения на дванадесетте зодиакални знака, издълбани върху скалистата почва. Този обект за първи път е описан от придворния астролог на кралица Елизабет I - Джон Ди (1527-1608 г.). През 1929 г. ново описание прави скулпторката Ке-трин Мелтууд - известна като анализатор и илюстратор на "Тайната история на светия Граал". Това е историко-мистично произведение, написано през 1199 г. в абатството на Гластънбъри. Тълкувайки изобразените астрологични фигури, в книгата си "Храмът на звездите в Гластънбъри", Мелтууд ги съпоставя с персонажите от "артуриански цикъл" и счита, че на легендарния магьосник Мерлин е съответствала фигурата на Козирога. На крал Артур - Стрелеца, а на съпругата му Гуинивър - Девата. Самото абатство в Гластънбъри се асоциира от нея със знака на Водолея, символизиращ настъпването на нова, по-просветена, епоха.

За да дадат окончателен отговор на въпросите свързани с крал Артур и Гластънбъри английските археолози наново отворили гробницата и подложили скелетите на крал Артур и Гуинивър на щателно медицинско изследване и химически анализ. Анализът окончателно потвърдил, че костите действително са от V-VI век, от времето, когато е живял легендарният крал.

И днес, върху развалините на древното абатство, всеки Великден, разцъфтява един трънен храст, който, както твърди преданието, поникнал на мястото, където някога Йосиф оставил тоягата, с която се подпирал.

Още една легенда се превърна в истина. Към тази ис-

тина искам да прибавя и казаното от Учителя:

- Крал Артур е реално съществувал човек. Високо посветен, дошъл с мисия да съхрани историята на Исусовия род и да опази потомството му чрез законите, порядките и маниера на поведение, които е искал да наложи. Дванадесетте рицари са неговите духовни ученици и последователи, които са били въведени в тайните на династията на Исус. В по-късни времена тамплиерите са продължили да съхраняват тайните на Исусовия род и неговите потомци. Замъкът Авалон е духовен център на крал Артур и неговото братство, където са се съхранявали писмени документи, свързани с династията на Исус, тайните на духовните закони и приложението на енергийни сили.

РАСАТА НА АТЛАНТИТЕ

В окултната литература се твърди, че атлантите са били червена раса. По този повод попитах Учителя дали е така и той отговори:

- Расата на първите атланти действително е била червена. Вече в един по-късен период, по времето на средните атланти, от Плеадите се взима решение за обогатяване на техния генофонд. И тогава в подземните лаборатории на Плеадите се разработва ген с допълнителен цетови спектър, който създава бялата раса на атлантите.

- Ето нещо ново - възкликнах аз. - Атлантите вече са разделени на две раси - червена и бяла. Тогава ли започва разселването им?

- Е, не веднага, разбира се. Изминава дълъг период от време, но обучението на бялата раса върви успоредно с обучението на червената. Знанията обогатяват и двете раси и едва тогава започва разселването им. Първите атланти, тези от червената раса, тръгват на запад и започват да се заселват на териториите на днешните Америки, както и на юг от тях по непотъналите по това време земи, част, от които днес са много острови в Тихия океан. Белите атланти се разселват по териториите на днешните Европа, Африка и Азия. В периода на разселването, както споменах, е имало вече представители на атлантите, съдържащи гена на двете раси.

Погледнах въпросително Учителя, той пак се усмихваше и както винаги, отгатваше неизчерпаемия ми арсенал от въпроси, знаеше, че ще попитам за превозните средства, не ме остави да заговоря, а продължи:

- Превозните средства на атлантите, не са като нашите... Те са използвали създадените от лемурийците машини, защото са възприели от тях принципите и технологииите за конструиране и задвижване на съоръженията си. Не, не са ползвали днешните горива. Използвали са слънчева енергия, генератори за трансформиране на

енергийни потоци в необходими за корабите стойности. При атлантите голяма част от съоръженията, употребявани в различни области, са се задвижвали с помощта на мисловната "пси енергия" в съчетание със слънчевата енергия, под определен ъгъл и насоченост. Широко приложение са намирали енергиите, получавани на принципа на пречупената светлина с помощта на огромни скал-но-кристални огледала.

- За тях писа акад. Ернст Мулдашев. За Шамбала...

- Великата Шамбала се изгражда по времето на първите лемурийци. Висшият разум е възложил на лемурийците мисията за построяването ѝ, като са били подпомагани от специалисти по изграждането на подобни градове от други части на Вселената. Имало е представители от Орион, Призма - 3 и Стрема, както и от други галактики. За прокопаването на земята са използвали лазерни уреди, имащи от ПИ Делта от върховата зона на енергийния спектър в зона Алфа - Гама.

Да продължим за атлантите... Създавали са полета на материализация и дематериализация, както и на скоростно преминаване в четвърто и пето измерение. Пирамидалните структури, от тяхното време, се различават от тези на лемурийците по посоката, по която са ориентирани, спрямо основните, в космическата карта, обекти, поради настъпилите промени в ориентацията на магнитната ос и траекториите на някои космически обекти.

Сякаш изчерпал въпроса, спря да говори и ме загледа очаквателно. Действително ли не знаеше какво исках да попитам, или този път не долавяше желанието ми да науча за произхода на една непозната за науката смес наричана Орихалк? Орихалк, метал, руда или нещо друго, чиито състав и произход нито един изследовател, до този момент, не можеше да определи. *Да*, за този Орихалк, за който Платон писа, че наред със златото и среброто се е използвал за украса по сградите и храмовете.

Зареял поглед в синевата на небето Учителят, като че не очакваше повече въпроси. Беше толкова далеч...

- Платон пише, че сградите и храмовете в Атлантида са украсявани с Орихалк... - тихо прошепнах и съжалих, че наруших мълчанието му.

Дали ме чу? Продължаваше да се взира в нежната светлина на лазура, погледът му се рееше нейде в безкрая... За какво ли мислеше? Не исках да повтора въпроса си, можех да го задам друг път.

- Атлантите, Михаиле, са използвали в архитектурата, строителството, приложните изкуства и бита материала, описан от Платон като Орихалк. Този Орихалк, който предизвиква стотици предположения в науката, е вид злато с вградени в него кристални нишки от различно оцветени кристали. Това се е постигало с технология, която атлантите са използвали на принципа на фините полета, действащи в кристална среда. Не мисли, че като съм зареял поглед в небето, не те чувам. Гледах небесните градове... А ти искаш да знаеш за подводните, така ли?

- Да, за подводните градове на Атлантите - потвърдих аз.

- Подводните градове, които атлантите изграждат, са устроени на два принципа - подводни архиви, свързани с информационните канали до всички точки на Галактиката и до Акаша. Другите градове са от смесен тип - жилищна среда, в съчетание с подводни мини за добив на злато и диаманти, както и почивни бази. Атлантите са използвали и част от градовете на лемурийците, които са наследили. Не са правили никакви преустройства в тях, съхранили са архитектурата и подредбата им.

Учителят търпеливо изчака да запиша в бележника си днешния разговор и се нагани да става от пейката. Отлепи гръб, от ствола на вековния дъб и шеговито въздъхна:

- Какво ли ще ни разкажат листата на дъба за онези страховити времена, когато по земята са бродили дино заври...

Знаеше, че ще го питам и за тях, преди да си тръгне. Аз пък реших да проявя остроумие и тутакси отвърнах:

- Уви Учителю, столетният дъб не може да помни събития, случили се преди милиони години...

- Със сигурност, умнико, - засмя се искрено той, - Но паметта на дърветата се съхранява и препредава през милиардите години... Е, не знаеше нещо, сега го нау-

чи, да продължим. Науката не намира отговор защо са създадени на земята огромните динозаври, бронтозаври, ихтиозаври и всички онези допотопни животни, загинали преди милион години. Не може да открие идеята, вложена от природата в тяхното създаване, поради тяхната неефективност, не може да проумее пренебрегнатите закони за икономии и ресурси. Не може да отговори, защото не знае, а и няма от къде да получи данни, че някога на земята е съществувала една вече изчезнала, човешка цивилизация. Цивилизацията на великаните.

- Действително ли е съществувала цивилизация на великаните?

- Съществувала е. И легендите, за тях, не са измислица. Огромните животински видове са създадени от цивилизацията на великаните. Създадени са, за да има равновесие между животинските видове на двете пребиваващи, тук, цивилизации - земната и тяхната. Представителите на животинския свят, на земната цивилизация, през този период, са били прекалено дребни за великаните и това им е създавало неудобства като вид на Земята. С появата на огромните животни, великаните са се заобиколили с подобна на своята среда.

- Циклопските строежи...

- Великаните изграждат огромните циклопските строежи, където вграждат част от своите вярвания и мъдрост. Помагали са и на земните цивилизации при построяването на някои от техните обекти.

- Но те изчезват от лицето на земята ведно с динозаврите, или...

- След продължителен период от време, съществата от Плеадите решават да премахнат от земята огромните видове животни, поради несъвместимостта им с природния свят на лемурийците и се е преминало към тяхното отстраняване на три етапа. Великаните също не останали, за дълго, на нашата планета. Били заменени като присъствие, на Земята, със себеподобни от същата цивилизация, населяващи съседна планета в Галактиката на голямата спирала, но те били с по-малки размери, в сравнение с тях, което ги е направило приспособими в условията на лемурийската природа и живот. Лему-

рийците също са били великани, но с по-нисък ръст от предшествениците си.

Учителят стана, потупа ме сърдечно по рамото, и тръгна към черквата. Беседата бе приключила. Време бе да запамеля записките в компютъра...

След час, приключил със запамятаването, прочетох написаното и се учудих, че това е една малка част от въпросите, които ме вълнуват. Пак питане, питане, непрекъснато ангажирам времето на игумен Гавраил. Може би трябва да престана, научих безброй истини, получих уроци. Достатъчно. Ще има и други посещения след време...

- Така е - чувам неочаквано гласа на космичния Гуру. - Нека отменим за малко игумен Гавраил, а на въпросите ще отговарям аз.

Зарадвах се, благодарих и преди да попитам, вече чувах гласа му:

- Със заминаването на последните великани, представителите, на съществуващата ваша цивилизация, постепенно губят знанията и уменията да поддържат условията за живот в подземните градове. Градовете престават да функционират и единствено високо посветените представители са имали достъп до тях. Само най-горните нива на градовете, остават използвани там, където няма висши космически технологии. Те се превръщат в съкровищници на живеещите стари народи и империи. До днес, все още, се носят легенди за тях и са обект на търсене от страна на правителства, частни колекционери и иманяри.

- С други думи, тези градове са затрупани под земята?

- Да, като твоята Троя... - уточни Гуру и продължи: -В периода на ранната днешна цивилизация, когато хората са общували с късните атланти и с все още пребиваващите тук великани, Земята е била посещавана и от други цивилизации. Някои от тях - висши като развитие, но били неусъвършенствани във висшите духовни центрове.

- И те са ни поробвали - неволно възкликнах и тутакси се извиних на космичния Гуру.

- Така е, те са се възползвали от това, че тук на Земята остават все по-малко представители, владеещи тайните на Космоса, като лемуриите и атлантите и са започнали да поробват част от земното население. Използвали са го в различни области на производството в подземните градове. Като роби, в подземните мини за добив на злато, диаманти и други скъпи метали и минерали.

- И никой не наказва тези, други, цивилизации?

- Не е така. За тази си недуховна дейност те получават предупреждение от Висшия съвет на Вселената, но го пренебрегват. Тогава е последвало незабавно наказание и представителите на тези цивилизации са напуснали Земята. Човекът, вече, не е роб, но е забравил тайните и знанията на майката Вселена.

Настъпи кратко мълчание. Никакви мисли, никакви въпроси не смущаваха ума ми. Не знаех какво да попитам, когато Гуру отново заговори:

- Остана неизяснен въпроса ти за атлантите, Ученико. - Припомни ми той и веднага си спомних, че точно това исках да попитам игумен Гавраил. - Атлантите - продължи той - са просъществували на земята, като цивилизация, приблизително около 1000000 години. Заселени са първоначално, в западната част на земното кълбо, където развиват своите умения и знания, строят градове и процъфтява културата им. Имали са добри учители в лицето на останалите последни лемурийци. Постепенно започват да се разселват, повишават духовния си потенциал и усъвършенстват постиженията си, начина на живот и управлението на градовете си...

Чувам гласа му и виждам как на различни места по земята се изграждат надземни и подземни градове, пирамиди, космодруми, паметници на архитектурата и културата...

- Атлантите продължават традицията на своите предшественици, да строят пирамиди, транспортни коридори и бази за приземяване и излитане на кораби от различни краища на Космоса. В подземните им архиви се съдържа огромна информация, обхващаща времето от тяхното заселване, минаваща през различните периоди на развитие, разселване, катаклизми и стигаща до последните

исторически моменти - описват и потъването на Атлантида - последната останала част от родните им земи. Описани са местата, които населяват оцелелите атлан-ти; племената и народите, с които общуват и, на които доверяват част от знанията и уменията си.

Слушах с внимание думите му, не записвах нищо, но казаното оставаше главата ми. Щях да питам за генофонда, но той допълни:

- През целия период на съществуването си, атлантите попълват генофонда на Земята с представители от различните епохи и периоди на своето развитие. По време на късните лемурийци, успоредно с атлантите, на земята живеят и представители на друга цивилизация, идващи от Галактиката на голямата спирала. Те са се отличавали с огромните си размери и до днес са останали в спомените на хората, като великани. Били са тук и по времето на атлантите и, напускат земята с изчезването на последните им представители. Целта на тяхното пребиваване е била да подпомогнат двете цивилизации в изграждането на по-добри и енергийно усъвършенствани транспортни коридори, за хранене на подземните градове и бази.

- Моля те, разясни ми, по-подробно, за генома на съвременния човек.

- Дадох ти твърде много сведения, но явно не са ти достатъчни... Със сигурност ще се повтори, но щом се налага... - рече Гуру и започна да обяснява: - Гено-мът на съвременния човек се разработва в подземните лаборатории на цивилизацията от Сириус с помощта на генни инженери от Плеадите, които вече са имали опит в създаването на земни цивилизации. Всяка двойка кло-нинги е била заселвана в близост до съществуващите градове на атлантите. Те са се приспособили в кратки срокове, което е било повод да се отбележи, че опитът за създаване на нова земна цивилизация е успешен. От матрицата на човешкия геном, пазеща се в подземните лаборатории на Сириус, са създадени четири разновидности на първичния ген, определящи четирите цветови раси на човечеството.

Дълго време първите представители са живели в съседство с атлантите и са възприемали от тях знания,

умения и духовност. Така, съчетавайки полученото и наученото от тях и заложеното в генома на новия човек, вашата цивилизация започва бързо да се развива и да изгражда своите градове и култура.

Впоследствие са станали природни катаклизми, които водят до окончателното потъване на Атлантида и намаляването на числеността на атлантската раса. Тези катаклизми са останали в спомените на древните и са описани в легендите, митологиите, философските и религиозни учения на различните народи. Не е имало един всемирнен потоп, както казва Библията, а са поредица от катаклизми на различни места на земята, в различно време, в рамките на около 3000 години. Цивилизацията се е развивала с бързи темпове и е било взето решение да се съхранят гените на всички, съществуващи живи същества и организми в отделна генна банка, която е подбанка на генофонда на земята, в която да се съхрани генна информация само за вашата цивилизация. Тази мисия е била възложена на високопосветения Ной и неговото семейство. Подпомогнат от създателите ви от Сириус, той събира генния материал и го пренася на построенния кораб, където се качва със семейството си, по времето на поредния природен катаклизъм, засегнал Атлантида, териториите около Средиземно море и региона на Черно море, и се отправя към определеното място, където предава генната информация в подземната генна банка.

Ще повторя пак, че произходът на българите, е далеч в зората на вашата цивилизация, още от първите бели клонинги, заселени до град на атланти. След като получават знанията и уменията, които са им необходими, за да могат да се развиват самостоятелно, те предприемат пътуване през океана и се заселват по днешните ви земи. От тук започват своето разселване през вековете, като ядрото на народа остава винаги по тези земи, а много от племената са отпътували в различни посоки, като някои от тях са се върнали отново, след като са изпълнили възложените им мисии. Основната мисия на българите е била да съхрани гена на атлантите, който е вграден в тяхната генна матрица, преди да предприемат отделя-

нето си от тях и да пристигат тук. При разселването си те смесват атлантския ген с гените на вече развилите се други народи. В по-късен период, когато расата на атлантите е пред изчезване, българите и траките поемат мисията да обновят гена на народите. Тогава предприемат пътуване на изток - към генофонда на човечеството. Там, те получават двата чисти гена - на атлантите и на лемурийците, както и задачата да върнат този на атлантите в българските земи и да възстановят своя геном, а генът на лемурийците е трябвало да предадат на славянските племена и в по-късен период, когато двата гена са, вече, добре усвоени, генът на лемурийците да се слее с този на атлантите. Това е станало при асимилирането на някои от славянските племена от траките и от завърналите се българи.

През вековната си история българи са населявали много райони в Европа, Азия и Африка, където са оставили трайни следи и до днес. С изграждането на различните си държави и градове те са се смесвали с местните народи и са им предавали част от своя ген. Така се е осъществило усъвършенстването на цивилизацията ви по тези части на Земята. По подобен начин са се развили еволюционните процеси и в Америка, Африка и Австралия.

- Има сведения, че траките са едни от първите заселници в Америка.

- Не, първите заселници в Америка, не са траките. Там се разселват наследниците на червената двойка Адам и Ева. В Северна Америка траките се появяват по-късно със специална мисия.

- Ще те помоля да доизясниш, къде се заселват първите траки на територията на България?

- Траките пристигат от Атлантида и се заселват на територията на днешна Северна и Североизточна България, а след това се разселват в други посоки. Траките са високо интелектуално племе, притежавали са умения, които са наследили от атлантите. Всички древни храмове и пирамиди на територията на Европа, част от Азия и Северна Африка са дело на траките - на техните разклонения. Били са владетели във Вавилон, Шумер, Китай,

Индия и на още много други места. Основоположници са на най-важните династии по тези земи.

- И още един въпрос, славяните са клон на тракийско племе, нали?

- Така е, славяните са клон на тракийско племе, което първо започва поход на север от Дунав и се заселва на територията на Северна Европа. В по-късен период, някои от славянските племена се връщат на юг и се сливат с прародителите си, като с това донасят лемурий-ския ген, предаден им при завръщането на траките от Генофонда.

ИСТИНАТА ЗА ТРОЯ

Едни от най-четените поеми "Илиада" и "Одисея", написани от великия Омир, продължават да изпълват сърцата на хората с възхита от прекрасния език, ритъма и фантазията на повествованието. Всички, които ги четат, стават съпричастни към съдбите на героите, на техните страдания и радости, на тяхната жажда за завладяване на непознати, тайнствени земи.

Писах, че по-окултни поеми от "Илиада" и "Одисея" едва ли има. Изпълнени с безброй събития, случки и преживявания на герои, чрез алегии и мистицизъм предават закодирани законни, предизвикващи размисли. Изминали са хилядолетия от написването на поемата, а тайните ѝ остават неразгадани. Надявам се, че все някога тези тайни ще бъдат разтълкувани. Та нали затова са написани, един ден да се разкрият. Да, някога със сигурност и това ще се случи, но първо да се запитае, знаем ли че Троя наистина е съществувала? Имало ли е, действително, война между троянци и ахейци?

Учените приемат, че разкопаното от Шлиман селище на Хисарлъка, в Турция, е Троя. Базирайки се на разкопките от Хисарлъка те датират, че войната се е водила 1200 години преди Христа. Така ли е?

Слава Богу, Троя действително е съществувала. Вече уточних къде се намира градът и очаквам разкопките да потвърдят наличието му. Възниква следващият въпрос: Истина ли е, че се е водила десетгодишна война между троянци и гърци и повод за нея бил отвличането на хубавата Елена от Парис? Въпрос, който не престава да ме преследва и очаква отговор. Може би днес е денят, в който Учителят ще ми даде така очакваният отговор.

- Всичко писано за Троя - започна той, - се отнася за годините, през които градът е съществувал. Създаден е от оцелели късни атланти и някои тракийски племена, заселили се по крайбрежието на Черно море.

- Кога се е случило това заселване, Учителю?

- Това е периодът след потъването на Атлантида, приблизително между 8000 и 6000 г. пр. Хр. По това време Троя е бил изключително високо развит град. Притежавал е технологии, запазени от атлантите, имал е уникално държавно устройство, много безценни стоки и богатства. С Троя са търгували всички царства от Стария свят. Пристанищата около Троя са били винаги пълни с кораби от различни краища, с търговци, дошли да предлагат своите стоки. Пристигали са и пратеници, търсещи помощ или съвети по конкретни въпроси. Троя е помагала във военни конфликти на различни царства и племена, в зависимост от решението на царския съвет, който е отсъждал чие е правото в конфликта, след обсъждане на изложените факти, довели до конфликта.

- А войната с гърците ?

- Не са се водили никакви военни действия с гърците. Троя никога не е била нападана или обсаждана. Древните автори са използвали специфични за времето алегии, сравнения и мистицизъм, за да опишат действителните събития. Троя загива в резултат на природен катаклизъм, каквито е имало четири пет пъти след потъването на Атлантида. Трусове, разместване на плочи, вулканична дейност, издигане на някои земни части и потъване на други. Релефът се е променял на няколко пъти. Троя загива разтърсена от земетресение, предизвикало изригването на отдавна угаснал вулкан.

- Кога е изригнал вулканът?

- Точната дата ли искаш? - Погледна ме развеселен и добави: - През 5900 г. пр. Хр. Малко са били оцелелите след катаклизма. Останали са предимно съхранени, с времето, чисти атланти, които запазват и предават знанията и мъдростта на тракийските племена, с които се срещат и общуват след катастрофата. Ето това е истината, Ученико, която тъй силно желаше да чуеш. - Погледна ме и видя как въздъхнах с облекчение.

Доволен ли бях от разкритието? Едновременно с радостта от наученото, в мен нахлу и се загнезди разочарование. Почувствах се виновен и се запитах, с истината за Троя, не сложих ли край на една красива древна легенда? Отправих поглед към Учителя. Очите му изпъл-

нени с топлинa ме успокояваха, в тях намирах утеха от връхлетелите ме угризения на съвестта.

- Успокой се, разкритието за Троя не прави великата поема на Омир по-малко безценна. Напротив, тя все още се чете и хиляди хора по света все посещават древния град, но вече не в Турция, а в България.

ВЪПРОСИ, МНОГО ВЪПРОСИ

Утре е последният ден на престоя ми в манастира. Трудно ми е да опиша вълнението, което изпитвам в очакване на раздялата. Благодарен съм от все сърце и душа на моя Учител. Много истини узнах, а в компютъра си съм съхранил твърде интересни сведения, очакващи реда си за публикации. Но както всеки българин и аз оставих за накрая куп не доизяснени въпроси, на които се надявам, днес, да получа отговор.

Времето е слънчево, лек ветреца гали върховете на дърветата. Небето е копринено синьо, въздухът е напоен с аромата на топлото лято, което толкова много обичам. Свикнал съм с тичането надолу по склона на планината и изкачването към манастира, което предприемаме всеки божи ден. Крачим нагоре по лъкатушешите пътеки, дишаме дълбоко и се мъчим да скрием чувствата, които ни вълнуват. Пръв наруши млчанието игумен Гавраил:

- Михаиле, - тихо каза той без да спира - не се притеснявай, знам, имаш още въпроси, на които искаш да знаеш отговорите. Питай, не се безпокой, че не можеш, сега, да запишеш отговорите. Щом се приберем горе, ще имаш тази възможност да ги запаметиш в компютъра.

- Благодаря ти Учителю, наистина днес ще те помоля да получа отговори на въпроси, за които времето не достига.

Той кимна с глава, хвана с ръка клонче, препречило пътя му, отмести го внимателно и зачака въпросите.

- Искам да попитам за знакът на Дулу IYI - започнах аз. - Този загадъчен знак, вечно ме е интригувал със символиката си и не съм срещал обяснение, тълкуващо значението му, което да ме задоволи.

- Ти как тълкуваш знака, Ученико?

Какво знаех за знака? Това, че е един от най-разпространените свещени символи на древните Българи. Семиотичен знак на Слънце-Бога IYI. Знаех, че някогашните Българи възприемат изображението на знака като

носител на щастие, успех и физическо здраве на живите същества, а на неживите обекти - якост и здравина. В езотеризма на едфуистиката, IYI символизира идеята за единство на крайностите в битието. И не случайно знакът IYI бе положен върху каменните блокове от крепостната стена на древната столица Плиска. Знак възприет от ка-новете от рода Дуло, създатели на Стара Велика, Волж-ко-Камска и Дунавска България, превърнал се в символ на Българската държавност. До тук добре, но Учителят искаше да знае как тълкувам знака.

- Мисля, че знакът IYI изразява хромозома Y, а двата знака от лявата и дясната страна са звездният код на съществата, оставили своя ген в кръвта ни - Плеяди и Сириус. Така ли е, Учителю?

- И така може да се тълкува. Но символът показва, че хората са създадени от Боговете - съществата от по-напреднали цивилизации. Той е символ, изясняващ общото между Боговете и Човека.

- Извинявай, Учителю, но днес въпросите ми ще бъдат от различно естество. Не съм ги систематизирал. Ще питам за остров Малта, за километричните тайнствени коловози, вкопани в скалите му и продължаващи надолу по морското дъно. Странни коловози, сякаш грамадни каменни влакове са се движели по тях. Изследователите нямат отговор, кой и защо е прекарал тези коловози и къде отвеждат на морското дъно.

- Коловозите са оставени следи от транспортни съоръжения... - отвърна игуменът, погледна ме за миг сякаш да се увери, че го слушам и продължи да крачи напред. - Транспортни средства, превозващи тонове злато и минерали, с рядък състав, добивани от дъното на морето. И тук, Михаиле, както и на много други места, в подводната база - под острова, са работели представители от Плеядите. Някога на острова е имало лаборатория, за пречистване от примеси на златото и минералите, където чрез специална технология се е повишавала чистотата на пробата. Освен коловозите, на острова, нищо не е останало от строежите на Плеадите. Пречистените добиви от злато и минерали са извозвани до базата на Луната. Това е ставало по транспортен коридор, осигу-

рыващ безпрепятствено пристигане и заминаване на корабите за пренос. А лабораторията и сега съществува... Но е специализирана в изучаването и подобряването на показателите на генетичния материал на голяма част от подводните обитатели. Те все още са неоткрити от нас като видове.

- По коловозите, както каза, са се движили транспортни средства. Би ли ми ги описал, Учителю, как са изглеждали те?

- Наподобявали са влакове. Придвижвали са се с енергийни мощности. Релси не е имало. Били са издълбавани коловози, по които са се движили композициите. Издълбаването на коловозите е ставало със специализирани лазерни уреди.

Скъпи читатели, трудно е в една книга да се опишат множеството интригуващи загадки и да се разисква върху тях. Обемът на настоящето издание се увеличи значително и не успях да се вместя в предварително заплануваните страници. Затова, преди да завърша книгата, накратко, някъде почти телеграфно, ще ви запозная с отговори, получени за обекти, които смятам за твърде интересни. Един от тях е - Стоунхендж.

- Стоунхендж е построен от средните атланти. Космическа база, от която атлантите направлявали корабите си при излитането и приземяването им. Има строго определена ориентация и директен транспортен коридор, свързващ земята с цивилизациите от Орион. Под Стоунхендж има подземен атлантски град, в който се намират космически кораби и архив със звездни карти и маршрутни трасета.

- Аз писах за Балбек, но те моля, Учителю, за повече разяснения.

- Балбек представлява духовен център, където са се изучавали различни дисциплини на философията, кос-могонията и духовните закони във Вселената. Под него има подземна библиотека, съхраняваща ръкописи, свързани с тези дисциплини. За Балбек мога да кажа, че е съвършено творение на техническата мощ на Висшия разум. Има и изграден подземен завод. Той се простира на стотици километри площ и е разположен на 7 нива.

Построен е още преди появата на атлантите, когато Земята е имала друга структура, а ядрото ѝ било с коренно различни параметри на физическите и енергийните стойности. В ядрото на земята са работили представители на различни цивилизационни и планетарни групи. В момента процесите на производство са почти замразени, поради започващите нови промени в него. Функционират само лабораториите, които се занимават с изследване на настъпващите изменения. На базата на получените данни се правят систематични доклади до съответните галактически центрове. А те от своя страна, на базата на получените данни, извършват съответните корекции и пренастройки на енергийните канали, свързващи отделните точки на Галактиката.

- Пирамидите на Мексико и те ли са изградени от атлантите?

- Да, изградени са по време на атлантите. Техни приемници са майте, които са усвоили знанията и голяма част от уменията на своите предшественици и учители. Тези пирамиди са силен енергиен комплекс, който при правилно използване е мощен радар и източник на информационни данни. Пирамидите на майте са свързани по между си с невидими за човешкото око енергийни канали. Те се хранят от разположения в основата на Голямата пирамида генератор на космически вълни от третичния сектор на излъчване в Осмата галактика. В определени дни, от всеки месец, при точно изчислен ъгъл на слънчевите лъчи се получава поле, което пренася изключително количество информационни данни, като създава и условия за приземяването на кораби от второто и третото ниво на Галактическата общност. По време на престоя си тук, между екипажите се е осъществявал обмен на данни за нивото на развитие на отделните общности и народи.

- Мексиканските пирамиди и днес ли действат?

- Не, пирамидите сега не се използват от цивилизацията ни, защото сме загубили знанията за тях. Но те са свързани с други енергийни комплекси по цялата земя, като по този начин изграждат една свършена енергийна мрежа, обхващаща цялата планета.

- Кои енергийни комплекси са най-важните за земята?
- Всички са изключително важни. Но генераторът, който е в основата на Голямата пирамида, е свързан с ядрото на Земята, което продължава да бъде изследвано и следено като процес на развитие и функциониране, тъй като има особено важно значение за Галактическата общност.
- В пресата многократно се появяват съобщения, че моряци са виждали подводници от неизвестен произход. Имало е случаи, когато плувачи в океана хора са срещали под водата огромни мъже...
- Хората които твърдят, че са виждали подводници от чужд произход и мъже с огромни тела не лъжат. Това се е случвало, когато те са се оказвали близо до съответните транспортни коридори. Мъжете са част от екипажите или от навигаторския екип на съответната подводна база.
- Как да разбирам културата и съзнанието на извънземните цивилизации, които са заробвали някога земните хора?
- В цивилизациите на заробващите инопланетяни, макар и високо развити, е имало духовни несъвършенства, които те не са преодолели доброволно, както изискват Вселенските закони. Поради това те са потъпкали правото на всеки обитател на Вселената на лична свобода и са поробвали определени индивиди за своите цели. Висшият разум е отправил предупреждение към тях, но те не изпълнили Вселенския закон, а са продължили по пътя надолу. Това е причина за последвалите наказания. Във Вселената, където цари хармония и любов, никой не се наказва изведнъж. Първо се отправя съвет, после предупреждение и накрая следва наказание. Вече няма действащи градове на цивилизации, които заробват хората. Всички са напуснали Земята, след определено наказание. Последните инопланетяни са напуснали земята преди седем хиляди години. Техните подземни градове и бази се използват от висшите цивилизации, които работят основно с енергиите от Алфа нивата.
- Говори се и се пише от хилядолетие за идване на Второто пришествие. И хората все очакват със страх това

пришествие, което може да настъпи всеки един момент. Създадох се секти, проповядващи и манипулиращи хората с настъпването на края на света. И десетки хора, подмамани от сектите, доброволно се разделиха с живота си. Сектите и днес не са престанали да примамват хората. Напротив, работят много агресивно. Трагедията продължава... Каква е целта на това страшно предупреждение, че в този страшен ден Бог ще съди живите и мъртвите?

- Второто пришествие е времето, когато ще дойдат на земята отново Великите учители от Вселената. Те ще бъдат сред нас, за да събудят заспалите чувства на любов, прошка и желание за духовно израстване и усъвършенстване. Тези, които отрекат този процес ще бъдат белязани да останат завинаги в ниските нива на енергийно съществуване, извън планетарната общност на висшите енергии.

Замълчах. Имаше над какво да се замисля. Надявам се, че и вие скъпи читатели ще се замислите за заспалите ни чувства на любовта, проската и желанието за духовно израстване и усъвършенстване.

- Учените вечно спорят кои са траките и кои българите. Нима това не е един и същ народ?

- Траки и българи - това е един и същ народ! - Потвърди думите ми Учителят. - Останалите на нашите земи траки продължават да развиват на местно ниво получените знания от атлантите. Заминалите траки, наречени вече българи, започват да изпълняват възложената им мисия по усъвършенстване и повдигане на интелектуалното ниво на народите. И не само това, те изпълняват и друга, по-важна мисия - възстановяване и подобряване на заложеното, от Първоизточника на сътворението, в ДНК клетката. Разселените българи са имали да изпълняват мисии в различни части на света, а не само в Кавказ и Памир...

- Има сведения, че българите са били по четирите краища на света. И в Тибет...

- Били са. Един клон от българите е достигнал Тибет и е допуснат до подземията на Генетичната банка. От там висшите посветени на българите са взели дадения

им генетичен подобрител, с който да се възроди загубената мъдрост, интелект и духовност на цивилизацията. Получили са и инструкции как и къде да бъдат предадени генетичните подобрители.

- Ще те помоля за повече разяснение, Учителю, относно "подобрителите", както се изрази.

- Вече знаеш Ученико, че българите притежават два генетични кода - на атлантите и на лемурийците. При осъществен контакт с по-светлите племена на славяните, им предават лемурийските кодове. Така траки, славяни и прабългари се сливат на територията на днешна България. Това е причина българите да носят усъвършенствания слят ген на лемурийците и атлантите.

- Благодаря, Учителю, това изяснява връзката между българи и славяни. Ще те попитам и за великия Омир. Как мислиш Омир грък ли е или е тракиец?

Игумен Гавраил се засмя сърдечно заради зададения му въпрос. Плесна леко с длани и имитира ръкопляскане. После развеселен подхвърли:

- Ама ти, днес, наистина искаш да придобиеш цялото знание на земята. Да ти отговоря ли? - И сериозно добави: - Не, Омир не е бил грък, а Тракиец! Родил се е и живял в Тракия, но Гърците са си го присвоили така, както са присвоили много неща от древната история. Фактите, потвърждаващи това и разкриващи истинността на събитията ще започнат да се разкриват постепенно. Древногръцката история, Михаиле, е сътворена с много преиначени факти и събития. Тепърва, истината за Омир ще се разкрива. Има негови произведения, различни ръкописи, за които все още никой не знае. Но ти се интересува от тази светла личност и аз ще ти разкажа, какво знам за Омир... Той е роден в края на IX в. пр. н. е., в малко тракийско селище, намиращо се на територията на днешна България, близо до Казанлък. Имал не само дарбата на творец на словото. Бил е високо духовно извисен, знаел е тайни на Вселената. В младежките си години, той се е срещал със свят човек, появил се от нищото и поел ролята на негов учител. Омир е бил слеп, по рождение, но с отворени сетива за Висшата истина, за разума на Вселената. Срещите му с този свят човек, про-

дължили около две години, време, през което той предал много знания на Омир и изчезнал отново, така както се и появил. Омир започнал да пише, надарен не само с изключителния талант на писател, но и просветлен от Висшия разум. Голяма част от творбите му и до днес не са известни. Неговите ученици, които записвали словата му и му помагали, прибирали и подреждали написаното в каменни сандъци, които в последствие били положени в гробницата му.

- И това, което имаме от него не е малко - тихо добавих аз.

- Достояние на света, са станали само една малка част от творбите му. Нищо от ръкописите, разкриващи мъдростта на траките, тайните, които пазели, тайните на Вселената, не са достигнали до широките маси. Преди да замине, неговият Учител му казал, че още не е време за тях, поради което всичко било прибирано и пазено за времето, когато хората ще трябва да научат тайните.

Омир умира в средата на VIII в. пр. н. е. Погребан е в гробница, близо до родното му място - град Казанлък. Учениците му са затворили в гробницата и сандъците с ръкописите.

- Доколкото ми е известно, писал е единствено на гръцки език.

- На гръцки е писал великолепните си произведения, достъпни за хората, а да запише висши тайни е използвал тракийските символи. Между ръкописите му има и изработен календар, отчитащ времето по две различни скали. Когато дойде определеното време, да се отворят тези сандъци, светът ще бъде изненадан от разкритата тайна за тракиеца Омир и богатата му сбирка от ръкописи.

Знаех, че не е позволено да ми посочи мястото, където е гробът на Омир, затова попитах Учителя за древните ни столици Плиска и Преслав. Много малко знаем за тях, а се носят легенди за подземията им. Бях уверен, че ги има, но какво се съхранява там?

- В подземията на Плиска - отвърна с охота игумен Гавраил, - се съхранява литературната съкровищница на българските ханове, исторически документи, свър-

зани с живота и преселението на траките, както и документи от времето на атлантите, описващи начина на конструиране и принципа, на който са работили всички използвани от тях апарати и машини. В специален отдел се намира "ключ" към познанието на атлантите. Притежаващият този ключ може да усвои техните знания. Но не сега.

В златната книга, намираща се в подземията на Преслав, са предадени всички тайни на атлантите, които те са оставили на траките. Там са описани и всички техни подземни градове, както и пътят до тях. Съществува и описание на мястото, където се съхранява генетичният материал на всички живели, до сега, цивилизации на Земята и пътят до там. Във втората, по-малка част от книгата, траките описват пътищата, по които са поели; местата, които са посетили; дейността, която са извършили преди да се върнат отново по тези земи.

Началото на книгата започва с азбуката на атлантите и начините за усвояването ѝ.

- От няколко човека, имащи контакт с извънземни, съм чул да казват, че извънземните добиват с тонове уран у нас. И те ли използват урана за атомни централи?

- Уранът, добиван в България, се транспортира до Меркурий. Там, чрез непозната за нас технология, включваща употребата на слънчева енергия и подобрители от друг енергиен вид, уранът се трансформира в горивен източник за корабите от галактиката. Подобен на българския уран се добива само на още едно място в галактиката, но то е много далеч от нас - в другия ѝ край. Така разположените два центъра обхващат двете половини на Галактиката.

- Когато посетих катедралата в Кьолн имах усещането, че някъде дълбоко под първото подземие се намира и друго древно хранилище...

- Под катедралата в Кьолн има още две подземия, на две различни нива. Едното, което е на по-горното ниво, е нефункциониращ, вече мъртъв град на стара цивилизация. Там, тази цивилизация е добивала мъртва вода. Сигнало се е до конфликт между двете най-висши ди-

настии на тази цивилизация и цялото население е било въвлечено във военни действия. Използвани са енергийно-лазерни оръжия. Лъчът от такова оръжие е попаднал върху един от генераторите за мъртва вода и поражда целия град. Второто подземие, което е доста дълбоко под земята, се използва и сега от друга цивилизация като контролен лабораторен център, където се изследват различни проби и се извършват експерименти с добиваните продукти от около ядрото на Земята.

- Заговорихме за подземия под катедрали. Има непо-твърдени сведения за подземия в Нотр Дам дьо Шартр.

- Да, и там има две подземия. Едното, и до днес, се използва от църквата, и в него се съхранява църковна литература, ръкописи, църковни ценности. Второто подземие е неизвестно на съвременниците ни. В него се пази целият архив на рицарите тамплиери.

- Искам да попитам и за символиката на двата пречупени кръста. За тях има всевъзможни тълкувания. Когато човек види пречупен кръст си въобразява, че това е пречупеният знак, използван от Хитлер. Какво, в действителност, изразяват двата вида пречупени кръстове?

- И двата пречупени кръста са символ на енергиите във Вселената. Този, който е пречупен по посока на часовниковата стрелка символизира енергиите от Алфа нивата, които са по-силни и чисти, а другият е символ на енергиите от Делта нивата, които са по-тежки и към тях винаги се прибавят допълнителни слънчеви стойности.

А пречупеният кръст, използван от Хитлер е взет от представители на черното братство, които са владеели и двата вида космични енергии. Те са били тук на Земята и са ръководили Хитлер и германските посветени учени. Но след като са им разкрили непозволени тайни са получили наказание, което е заплашвало оцеляването им, и били принудени да заминат за своята планета.

- Можеш ли да съобщиш името и?

- Тя се намира в периферията на галактиката. Не е голяма и около нея няма чисти потоци енергия. Името ѝ може да бъде назовано само с код.

- Ще се върна отново на въпроса за Витлеем. Защо не е открит?

- Не случайно древният Витлеем не е открит, след като не го търсят там, където трябва. Витлеем, където Христос се е появил преди 14 000 години, е в Странджа планина, близо до гробницата на Бастет. А библейският Йерусалим е, дълбоко, под тепетата на Пловдив с храмовете, улиците и руините си.

- Учителю, прескачам от въпрос на въпрос, моля те да ме извиниш. Искам да те попитам за съдбата на Клеопатра, египетската владетелка, последна управлявала Египет от династията на Птолемеите.

Преди да получа отговор се замислих какво знаех и какво исках да изясня за нея...

Името "Клеопатра" е с гръцки произход и означава "Бащина слава". А пълното ѝ име "Клеопатра Теа Филопатор и Филопатрис" се превежда като "Богинята Клеопатра, любимка на баща си, обичаща родината си". Известно е, че Клеопатра VII Филопатор е от гръцки произход. Родена е през 69 г. пр. н. ера в Александрия, Египет и била изключително умна - добра математичка, владеела е девет езика, веща в търговските дела. Тя е най-голямото дете на Птолемеи XII, любимка на баща си. Няма да се спирам на предишните бракове на Клеопатра, а само на този с Марк Антоний. (Една малка справка за него няма да бъде излишна.)

Марк Антоний - римски пълководец и политик. Роден в Рим на 14. 01. 83 г. пр. н. е. Син на Марк Антоний Кре-тик и майка Юлия Антония. Племенник е на Юлий Цезар. Има двама братя Луций Антоний и Гай Антоний. Учи в Рим, после в Гърция риторика.

В 54 г. пр. н. е Марк Антоний участва в командването на армията на Юлий Цезар и става квестор през 52 г. пр. н. е. Като привърженик на Цезар е избран за консул на плебса и авгур. През 50 г. пр. н. е. Марк Антоний подкрепя Цезар в конфликта му с римския Сенат и Гней Помпей Велики и е изгонен от Курията. Напуска Рим и отива при Цезар при река Рубикон. По време на гражданската война, докато Цезар води настъплението към Рим, Антоний, начело на един отряд, завзема Арецо и след това Анакона.

През 49 г. пр. н. е. Цезар е отново римски диктатор,

а Марк Антоний е назначен за началник на конницата (*magister equitum*), длъжност, която предполага политическото и военно командване на целия полуостров. През 44 г. пр. н. е. въпреки охлаждане на отношенията му с Цезар, Марк Антоний е избран за консул. На 15 май 44 г. пр. н. е. Юлий Цезар е убит от група сенатори, възглавявани от Гай Касий Лонгин и Марк Юний Брут. Антоний прави компромис с убийците на Цезар, които получават амнистия в замяна на ратификацията на завещанието на Цезар.

Рим вече е разделен на три фракции: тази на убийците на Цезар, начело с Марк Юний Брут, контролиращи Цизалийска Галия и имащи поддръжката на Сената. Втора фракция, начело с Марк Антоний, и третата от ветераните на легионите на Цезар, оглавявана от Октавиан - осиновения син на Цезар. След като обединените легиони на консулите и Октавиан, нанасят поражение на Антоний, в Модена, се стига до сключване на договор между Марк Антоний, Октавиан и Марк Емилий Лепид. През ноември 43 г. пр. н. е. тримата се обединяват във втори триумвират, ратифициран от закон, за период от пет години и започват преследване на убийците на Цезар и на опозицията.

През 41 г. пр. н. е. Марк Антоний заминава в Юдея и в Таре среща Клеопатра и се влюбва в нея.

Следват катастрофални поражения за Марк - при походът му срещу Партия той загубва почти цялата си армия.

В Рим, Октавиан привлича римската аристокрация и настройва общественото мнение срещу Антоний. Обвинява го в аморалност, защото е изоставил съпругата си и децата си заради царицата на Египет.

През 34 г. пр. н. е. Марк Антоний и Клеопатра завземат Армения и Клеопатра получава титла "царица на царете", синът ѝ от Цезар е обявен за наследник на Цезар. Децата на Клеопатра и Марк Антоний са провъзгласени за царе. На Армения, Мидия и Партия цар е Александър Хелиос. За царица на Либия и Керенайка - Клеопатра Селена, а за цар на Финикия, Сирия и Киликия е провъзгласен Толомей Филадельф.

Октавиан обвинява Клеопатра и Антоний, че водената от тях политика подкопава интересите на Рим и убеждава римляните да се обяви война на Египет.

През август 30 г. пр. н. е. войските на Октавиан и войските на Марк Антоний, съюзени с войските на Клеопатра, се срещнали в морска битка до бреговете на Аквиум. Според сведенията на римските летописци, Клеопатра участвала със своя армада в битката, но виждайки как корабите на Антоний губят битката с римските кораби, напуснала боя и побягнала. Антоний също напуснал битката и последвал Клеопатра. Египет е завладян, Марк Антоний умира от получени в боя тежки рани, а Клеопатра се самоубива със Свещената Кобра. Кобрата, която е била нейната пазителка, дарена ѝ от храма на Слънцето.

В римските анали е записано, че на 2 септември 31 г. пр. н. е. Марк Антоний е разбит от Октавиан при Аквиум и обсаден в Александрия, той се самоубива на 1 август 30 г. пр. н. е. След няколко дни и Клеопатра последва примера му.

Ето, точно това исках да споделя - съмнението, че Клеопатра е пожелала смъртта си чрез ухапването от отровна змия. Допускам, че римските летописци са написали тази измислица, тъй като не са могли да пленят Клеопатра и Марк Антоний.

Винаги съм мислил, че те са успели да се спасят. Попитах за това Учителя и останах доволен от чутото:

- Интуицията ти не те лъже. Марк Антоний и Клеопатра наистина не са убити. Успяват да се спасят. Като царица на Египет, Клеопатра е знаела тайните на всички подземни тунели. Знаела е къде са техните входи и на къде водят изходите... През такъв тунел Клеопатра и Марк Антоний успяват да избягат от обсадения дворец и известно време живеят в подземие близо до изхода му. След това предприемат пътуване на Изток, където се заселват в неголям град и продължават живота си до напреднала възраст, като богато и знатно семейство от далечни земи.

- А децата им, какво е станало с потомството им?
- Имали са три дъщери и един син. Потомците про-

дължават рода, но не остават за дълго, там където са живеели родителите им, а се разселват.

- Учителю, от книгата на Софроний ще те питам за "сифоните", които изстрелват така нареченият "гръцки огън". Софроний не описва устройството на оръдието, ако така мога да го нарека. Може би съзнателно, или пък не е знаел достатъчно, за да го опише по-подробно. Какво представлява устройството и сместа, която се изстрелва?

- "Гръцкият огън" води началото си от траките - преселници по тези земи. Те от своя страна са получили знанията за него от атлантите. По-късно тракийците са се преселили към южните земи на днешна Гърция и са пренесли там и знанията, които са имали. В началото това оръжие се е наричало "Тракийски огън", но по-късно, с времето, е загубено знанието за него и е известно като "Гръцки огън".

- Съвременните изследователи описват състава му като подобен на напалма.

- Сместа е съставена от вещества, съдържащи се в минералите, в златните залежи и от кислородни примеси. Реакцията между тях е водела до запалване и горене. Изстрелвала се е под формата на огнена струя. "Сифонът" е наподобявал конусовиден факел, в които чрез лазерно устройство се извършвало мигновено взаимодействие между елементите, участващи в реакцията. Този процес Софроний, наистина, не е могъл да опише. Няма е такива знания.

- Има най-различни и противоречиви сведения за мястото, където са създадени първите човешки клонин-ги. Каква е истината?

- Истината не може да бъде многолика. Тя е една. Първите четири двойки Адам и Ева се създават в пирамидите на Атлантида. Пирамидите все още съществуват на дъното на Атлантическия океан...

- Не знаех че са създадени четири двойки... Ще ми разкажеш ли?

- Бялата двойка живее продължително време там и по-късно започва разселването си на изток.

Жълтата двойка е заселена в района на Тибет, от къ-

дето започва разселването из Азия, като в последствие е имало модифициране на генома, за да се получат различните видове азиатци.

Черната двойка е заселена в Африка, в района на обширно планинско плато на територията на Етиопия. От тук започва разселването на юг, запад и североизток -към Арабския полуостров. В по-късен период част от разселените племена се връщат в Африка и се заселват на територията на Северна Африка и Етиопия.

Червената двойка е заселена в района на Наска и от там, след време, започва разселването на юг и обхваща цяла Южна Америка, Австралия и останалите острови в Тихия океан. По-късно започва разселването на север от Мексико.

Българите произлизат от първата бяла двойка, заселена в близост до атлантски град. Имената им са Алвех и Гаинати. От българите произлизат юдите (юдеите) - потомци на династичните благороднически родове и еври-те (евреите) - обикновените потомци на племената.

- Ще се върна на получен вече отговор, но нека още веднъж уточниш, Учителю, как пристига на земята Исус Христос. Ражда ли се като малко дете или...

- Добре, ще повторя - Исус Христос пристига на Земята с космичен кораб във вид, приемлив за човешката раса. Същото се е случило и с Тутанкамон. И той пристига също с космичен кораб, приет е от съвета на висшите посветени жреци и е поставен на трона като фараон с всички произтичащи от това права и задължения.

- Може би в тази връзка ще попитам и за Шумерите.

- Шумерите са свързани с цивилизация от съзвездиято Голямото куче. При контактите с тях те са получили знанията, уменията и мъдростта на своите Учители.

- Но защо по глинените плочки шумерите са ги изобразявали с животински символи?

- При пристигането си на земята, високоразвитите представители на далечната цивилизация, са искали да бъдат възприети, като познати, но в същото време и различни същества. Това е причина да използват като визуализиране животински видове, свързани с местната човешка раса. Били са приети като близки, но много

по-мъдри, по-знаещи, по-можещи и станали учители на шумерския народ. Така шумерите започнали да създават образите на своите Учители като ги изобразявали с тела на хора и глави на различни птици, котки и други животни.

- Има ли техни подземия и градове?

- Има, но те се намират дълбоко в подземията на древните шумерски градове. Там са останали кораби от тяхното време и голям архив, разказващ историята на цивилизацията от съзвездието Голямото куче. Архив -документиращ осъществяването на контакта със земната раса, на протеклите през вековете срещи, общуването и знанията, предадени на шумерите.

- Продължават и споровете между учените за произхода на невероятните статуи на остров Пасха. Предполагам, че са поставени от атлантите.

- Не от атлантите, а по времето на късните лемурий-ци. Тогава островът е заемал много по-голяма площ, а около него е имало и други острови. Статуите са част от ритуален комплекс, където лемурийците са извършвали различни свещенодействия, свързани с почитта към Пле-адите, Космоса, звездите от други галактики и Слънцето. Има град около този комплекс изграден на три нива. На най-горното ниво на повърхността на земята е построен голям, красив град с много мраморни, златни и рубинени колони, арки и кули. В обширни изкуствени езера, с плуващи в тях платформи, лемурийците са поставяли различни по форма и цвят кристални фигури. При промяна на светлината, ъгъла, под който *са* огрявани и местоположението им в езерото, кристални фигури променяли цветовите светлини на излъчване и създавали изключително красива гледка.

Другите две нива са под повърхността на земята. Първият град е огледален на наземния, като в него повечето мраморни колони, статуи и кули са заменени със златни или са допълнени с богати инкрустации от скъпоценни разноцветни камъни.

Долният град е изцяло пирамидален. Изградените в него пирамиди са кристални. Формата, размерите и вида на кристалите са различни. Всяка пирамида има своя

лична история, свързана с планетата, откъдето е донесен кристалът, от който е изработена. Този подземен град е един огромен кристален музей на галактиката.

- Учителю, ти спомена веднъж за подземията във Варна, но тогава говорехме за друго. Може би днес...

- Мислех, че ще ги пропуснеш - засмя се той. - Ще ми позволиш ли да седна, след като вече стигнахме до манастира?

Улисан, във въпросите и отговорите, не усетих как бързо премина времето и кога се изкачихме до външната порта на манастира. Седнахме на тревата и се загледахме в стелештата се, под нас равнина. Очарован съм от картината на това безбрежно море от зеленина, сред което се вият тънките ивици на далечни пътища. И сред тази зеленина се очертават по-светлите петна на квадратни, правоъгълни и чудновати форми на ниви, червенят покриви на вили, приличащи на картонени кубчета. И зад тях, много зад тях, там на края, синият планините, зад които залязва слънцето.

- Подземните градове под Варна - заговори Учителят, - са разположени на седем нива. Първите два града са на извънземни цивилизации. Първият от тях, който е най-дълбоко под земята, е изграден още преди заселването на Земята с цивилизации от земен тип. В този град са разположени лаборатории на цивилизации, представителки на всички галактики във Веселената.

Погледнах го учуден. Никога досега не бях чувал, че на земята е имало присъствие от всички галактики. Той продължи:

- Имало е, Ученико, защото в тези лаборатории се правят проучвания и измервания на земното ядро, както и различни манипулации с характеристиките, стойностите и производните на вълните, полетата и честотите на земното ядро.

Замлъкна за миг, заслушан в тишината, по лицето му пробягна лека, едва видима усмивка на съжаление и потвърди нещо с глава. Знаех, че в момента той получава информация от своя Учител, която трябваше да ми предаде и търпеливо зачаках.

- Ще ти бъде трудно да запаметиш чутото. По-добре

да си вземеш бележника и да записваш. Нещата са твърде сложни, а и двамата не сме ядрени физици. Хайде, ще те чакам на нашата скамейка.

След по-малко от пет минути бяхме седяхме на нашето любимо място и аз се приготвих да записвам.

- Да продължим, Михаиле. Говорихме, че там има център, в който е изграден мощен реактор, свързан директно с ядрото. В този реактор чрез пречупване, излъчване и съгъстяване на стойностите се получават нови излъчвани вълни от междинен тип, съдържащи високо честотен потенциал и двойно модулирани "фта" двойки на микроедричните стойности. Реакторът е свързан чрез втулоедрични канали с центровете на всички лаборатории, където след преработка със специфичните за съответната галактика енергийно-полеви стойности излъчените вълни се ретранслират в зонален квазер и от там чрез концентрирани полета от горен квант се доставят в галактиките и прилежащите им планети за нуждите на обитавашите ги цивилизации.

Вторият извънземен град е създаден от цивилизациите на Плеадите - създатели на лемурийците, като към тях, по-късно, се присъединяват представители от Си-риус, Голямо Куче, Кентавър и други съзвездия. В този град са изградени много на брой пирамиди - правилни, обърнати, двойни, различни по размер, форма, строеж на кристалите, функционалност, енергийни и вълнови параметри. От този пирамиден град се координират енергийните полета и канали на всички излъчвани в *Космоса* стойности на висшите Алфа и Сигма спектрални зони. Балансират се също така и нововъзникналите енергийни стойности във Вселенската общност. В голяма правилна пирамида е съсредоточен центърът за директна връзка с Акаша.

- Тези градове функционират ли още?

- И двата града продължават да функционират и сега, а пространството, на което са разположени продължава и под дъното на Черно море.

Честно да си призная, записките, които водих за микроедричните стойности, втулоедрични канали и разни спектрални зони, никак не ги разбирах, но знаех, че

трябва да ги запиша, за да могат нашите учени да получат тези знания. И продължих да записвам:

- Следващите два града са изградени от цивилизацията на атлантите. Първият, който е по-дълбоко под земята е град-музей и съкровищница. Тук атлантите са съхранявали всички наследени от лемурийците ценности, скулптури, книги, машини и предмети, свързани с различни сфери на науката, изкуствата, строителството, инженерните, транспортните и комуникационните технологии, лазери, енергоизточници, кристали, сфери, преносими пирамиди и т. н. Златни, кристални и диамантени плочи, предмети и уреди. Тук се съхраняват прототипите и оригиналите на различни машини, уреди, апарати, конструирани от атлантите. Много статуи, предмети, използвани в бита, в храмовете и в различни области на технологиите и производството.

Вторият град е изграден от средните атланти. В него са живели наследниците на първия атлантски владетел. Там има голям пирамиден комплекс, състоящ се от 37 различни по форма, големина и материал пирамиди. В тези пирамиди се съхранява историята на всички владетели на атлантите, много техни лични вещи, дарове, които са получавали, лични архиви, книги с родословието на владетелите, висшите духовни водачи и династиите на лемурийците. Около този пирамиден комплекс са разположени сградите, в които са живели и използвали жителите на града, разположени стъпаловидно, свързани с красиви паркове, в които има шадравани, водопади, езерца. Улиците са изключително прави с много арки и стълбища.

Последното - седмо подземие е изградено от първите траки, заселили се по тези земи. В него се намират наследени от атлантите предмети и книги. Има изграден голям храм комплекс, включващ светилища на атлантски и тракийски богове, а също и храмове на Слънцето, Звездите, Луната, Венера, Сириус. Тук се намира единственият по рода си Храм на Светлинното кълбо. В тракийския град има много и разнообразни сфери, изработени от различни видове кристали. В една част на града е изграден мавзолеен комплекс, в който са положени

първите седем владетели, техните съпруги и главните жреци. В голяма мраморна стая се съхраняват книгите и документите на траките.

В по-късни времена част от града е посещавана и използвана като склад-съкровищница от персите и римляните. Много са тайните, които се крият под Варна.

Е, скъпи читатели, не успяхме да открием Ноевият ковчег на планината Арарат. Не че турските власти не ни разрешиха да се изкачим по заледената планина и се доберем до някоя греда откъртила се от кораба, а защото вече писах, няма го! Но Библията е посочила именно тази планина. Грешно ли е написаното, че корабът на Ной е акостирал там? Нима с разочарование ще приемем, че напразни са били усилията на поколения учени и изследователи, предприели експедиция след експедиция до легендарната планина в дирене на библейския кораб? Не бъдете песимисти, приятели. Уверен съм, ще се изненадате приятно, щом узнаете, че древното общо име на Рила и Пирин, в минали времена, е името Арарат. Общият някога масив на Рила и Пирин се е наричал Арарат. След това разкритие нещата си идват на място. Библията е посочила древното, истинско името на нашите планини, а не наречената, по-късно, със същото име планина в Турция.

По този въпрос предавам думите на игумен Гавраил, който каза:

- След като получава мисията, Ной, подпомогнат от създателите на нашата цивилизация - Сириус, събира генния материал от всички съществуващи живи организми и го складира в предварително подготвения и изработен за целта кораб. Предполагам, че можеш да си представиш за какъв период се събира такъв огромен генетичен материал. И как трябва да бъде оборудван корабът, в който ще бъде съхранен и доставен за възпроизводство.

- Когато приближава времето, посочено от Висшите учители, за настъпването на поредния природен катаклизъм Ной и семейството му се качват в кораба и през разширения Босфор навлизат в акваторията на Черно море. След определен престой във водата, изчаквайки пълното успокояване на земните плочи и балансирането

на енергийната мрежа, Ной насочва кораба към територията на България. Тук акостира до днешния град Балчик. Чрез полево излъчване от подземен транспортен коридор навлиза в зона за паралелно придвижване.

- Ще обясниш ли как става това придвижване?

- Отваря се вход в пространството, през което се навлиза във второ ниво на секретната база. От там, чрез модифициране на задвижващите механизми във въздухопроходими системи, корабът навлиза във въздушен подземен коридор и се отправя към базата за съхранение. Вече уточнихме, че тя се намира в западната част на Рила, в близост до Кръстова гора. Тук Ной пренася генния материал в определената, за целта, генна банка. Там е и сега...

- Един въпрос за уточнение, Учителю? Ной и семейството му реални личности ли са?

- Ной - е един от учените, събрал и пренесъл генетичния материал.

Още една разгълкувана тайна на Библията. Но защо има толкова преиначени данни в Библията? Защо са записани в нея съдбите на поколения евреи? Как да разбираме всичко това, щом истината е друга?

Помолих Учителя за разяснение и отговорът му ме изненада:

- Описаната история в Библията за евреите, е историческата на прародителите на евреите - траките или българите. Има преиначени умишлено факти и забравени с времето истини. Това е.

Замълчах. В мен напиряха още въпроси, свързани с арамейският език, на който е била написана Библията, а чувствах, че вече прекалявам с нескончаемите въпроси. И сам се зачудих, че моите въпроси нямат край.

- Е, е, не задълбавай толкова навътре. - Прекъсна терзанията ми игумен Гавраил. - И този проблем е решен. Ще разкрия тайната, която те терзае откакто си дошъл. Но Ученико, сам виждаш, разкритията следват свой определен закон - един след друг и са взаимосвързани. Сега нека ти отговоря за Библията и Арамейския език. Но и аз искам да ти задам един въпрос, знаеш ли кои са говорили и писали на този език?

- Евреите. Мисля, че те са писали и говорили на този език. Нали Библията е преведена първо на еврейски език.

- Арамеиският език, Михаиле, е изгубеният език на първите траки - българи. Той е бил видоизменен атлант-ски диалект, който първите потомци на бялата двойка Адам и Ева са усвоили от атлантите и са приспособили към своите говорни специфики. Арамеиският език и писменост са в основата на българската древна писменост, загубена и забравена с времето. При идването и заселването си по тези земи, древните траки са донесли и арамеиският език, на който се писали и говорили. На този език те написват първата, оригиналната Библия.

- И къде, Учителю се намира тази истинска Библия?

- В България. Съхраняват се няколко екземпляра в подземията на остров Св. Иван до Созопол. В златни сандъчета със специални обкови и инкрустации. Съхраняват се в помещение, в което има силна въздушно - енергийна защита. Там са и скрижалите на Мойсей. Времето за изваждането им приближава, но това няма да стане преди отварянето на Голямата врата.

Ето, това е един невероятен подарък, за който отдавна мечтаех. С нескрита радост благодарих на Учителя и сякаш, за да завърша въпросите си за днес, казах:

- Знаеш ли, Учителю, винаги съм се питал, какво представлява времето и има ли то посоки? Времето, еднакво ли протича във Вселената?

- Отговорът на този въпрос можеш да го откриеш, в календара на древните българи и в календара на майте. Календарът на българите предхожда, по време, календара на майте и е най-точният календар на планетата. За кой от двата календара искаш да разискваме?

- Като българин съм запознат, донякъде, с древния ни календар, но по-малко знам за календара на майте.

- Така да бъде... - съгласи се той. - За майте трябва да се знае, че някога са имали 22 календара, включващи времеви цикли във Вселената и в Слънчевата система. В основния им календар е отбелязано, че петият свят, който ние наричаме петата раса, свършва през 1987 г. Шестият свят, или шестата раса започва през 2012 г.,

а ПРЕХОДА майте нарекли Разкриване, Развиделяване, Апокалипсис.

- И какво ще се случи през времето на Шестият свят?

- В древните текстове на майте е записано, че след 2012 г.: "Земята ще премине отвъд технологиите, които познава, отвъд времето и парите. Човечеството ще влезе в пето измерение, след като премине през четвъртото. Планетата Земя и Слънчевата система ще влязат в галактическа синхронизация с останалите светове във Вселената."

Учените предвиждат, че през този период, на нас хората, ще ни се даде възможност за сътворяване на нова цивилизация.

- С други думи, ще се случи това, за което говорихме - човешкият генетичен код ще бъде усъвършенстван и репрограмiran.

- Този процес вече е започнал и всеки човек се променя духовно. Едни ще го почувстват и осъзнаят, други не. Ще настъпи прелом сред човечеството. Земята ще претърпи огромна промяна. Ще се извърши качествен скок, в съзнанието и възприемането на реалността.

- Прочетох, че през 2012 г. плоскостта на Слънчевата ни система ще се изравни с плоскостта на Млечния път.

- Това е всемирен закон, който се повтаря на всеки 26000 години. Ще настъпят измененията - от 1987 г. до 2012 г. всеки един човек, съзнателно или несъзнателно, ще се промени. Ще си направи равностметка за извърве-ния път. За придобития опит, за успехите и грешките.

- С навлизането на човека, в четвъртото измерение, ще се ли разшири нивото на съзнанието му?

- Да, вместо отворените седем чакри, човек ще придобие 12 чакри и той ще се намира в 4-то измерение.

ЖИТНИТЕ КРЪГОВЕ

Всяка година житните кръгове продължават да "никнат" и напомнят, че не сме сами във вселената. Че има и други живи същества, освен нас хората, които ги създават. Но защо ги създават? Какво искат да ни покажат с тези свои картини? Може би някакви послания, изразени по този начин, от извънземния разум?

В края на лятото на 2008 г., в житното поле на Мар-тисел, Уилтшиър, Великобритания, се появи поредният житен кръг и отново даде повод да се дискутира това необяснимо явление. Снимките, направени от самолет, показват кръг с размери от 73 метра в диаметър и съвършена композиция от кръгове и форми, които провокират въображението и ни карат да търсим смисъла на тяхното предназначение. Изобразените фигури са сложни и наподобяват на планети и звездни системи, отразени с изключителна точна геометрична форма.

Кръговете се появяват, за кратко време, предимно нощем, в Англия, Русия, България, по цял свят. Скептиците, които считаха, че това е човешко дело, вече не са толкова уверени. Медиите, ползващи знанията на учените, не могат да дадат разумно обяснение за появата на тайнствените кръгове. Единственият правилен отговор, към който ни насочват кръговете е, че те са дело на интелект с по-големи технически възможности. За последните 20 години, на Земята *са се* появили над 30000 изображения - послания. Само през 2006 г. те са над 1300 житни кръга. Фигурите стават все по-сложни, а една, от последните, представлява изображение на извънземен, заедно с кръгъл диск до него.

Дешифровчици на кръговете има не само в чужбина, но и в България. И ние, българите, даваме своя принос. Мога да спомена, че у нас има издадена книга по този въпрос - автор на книгата "Окото на всезнанието" е архитект Мариана Везнева, която разкрива, че житните формации - пиктограми предричат катастрофи на земя-

та, заради глобалното затопляне и предлага решения за преодоляване на последствията.

Ще ви предложи текст, публикуван в интернет, за кръговете:

"Везнева разчита посланията по телепатичен път и твърди, че те се изпращат от по-висши същества, които закрилят земята. Тя изучава житните кръгове, по снимки от Интернет, още от самото им появяване в началото на 90-те години на миналия век, до сега. Преди да достигне до смисъла, в красивите житни форми, Везнева прави прецизен чертеж на всяка пиктограма и допълва познанията си всяка година с новопоявили се житни формации от цял свят. За нея не представлява трудност да отдели имитациите от истинските пиктограми в житата.

В книгата "Окоето на всезнанието", издадена от Университетското издателство "Св. Климент Охридски", са разгледани посланията на житните кръгове по теми и в хронологичен ред. Авторката показва, че информацията в една от най-ранните фигури се свежда до предупреждението, че човекът е изпразнил сърцето си от любов, заключил е съзнанието си, но последиците ще се стоварят върху главата му. През 1991 г. ни дава и ключът за разчитане на посланията, а той, според Везнева, е "Медитация, концентрация, асоциация".

Към ранните пиктограми, от периода 1990-1991 г., принадлежат многобройни фигури, представляващи геометрично изображение на числата от 1 до 10, както и геометрично представени 7-те чакри в човешкото тяло. Те съдържат знания за сътворението на човека и неговата еволюция. Тези ранни пиктограми са всъщност азбуката на сакралния космически език, наречен "Езикът Сензар".

Везнева твърди, че без тяхното познаване е невъзможно да се разчетат следващите послания, които стават все по-сложни като композиция.

В периода 1995-2000 г. се появяват пиктограми, изобразяващи действието на четирите стихии при промяна на климата: пожари, наводнения, земетресения, урагани ветрове.

През 2001 и 2002 г., се появяват фотограми на женско

лице и на извънземен. През 2004 г. вече има доста сложни геометрични композиции.

Според Мариана Везнева, част от тях илюстрират пътя на еволюцията на 7-те човешки раси. Първите две са духовни, следващите - материални. Нашата пета раса е показана на кръстопът. Дали да продължи по пътя на еволюцията и да премине в следващата, или да загине и да се върне в духовното си състояние.

Друга геометрична композиция показва, че земята преживява космически периоди на заледяване и размразяване, но животът винаги продължава.

Повечето пиктограми от 2005 г. предвещават природни бедствия, планетарни катастрофи и космически катаклизми. Между тях се срещат и особени послания, които съдържат отговори на въпроси, зададени мисловно от авторката: "Какво да правим? Как да мислим? Как да реализираме идеите си?"

През 2006 г. диалогът се задълбочава все повече и повече. Вече не само се говори за глобалното затопляне и катастрофалните му последици, но се дават насоки за критичните ситуации. Спусната е пиктограма за използване на слънчевата енергия. Но това е само началото.

През 2007 г., в пиктограмите по света, Мариана Везнева получава отговори на зададените от нея въпроси за съдбата на човечеството. Например, на въпрос, дали ще бъде възстановен предишният климат на Земята, чрез красивите житни кръгове се отговаря, че за да се постигне равновесие между човека и природата, трябва да се възстановят горите. Да се садят дървета по цялата Земя и да се съхрани биоразнообразието.

На въпрос, дали човечеството е застрашено от глад и нови войни, отговорът в пиктограмите гласи, че глобалното затопляне ще предизвика на места липса на питейна вода и глад, и ако не се реши въпросът с разум и отговорност, може да се стигне до въоръжени конфликти.

Арх. Мариана Везнева е категорична, че сама не е в състояние да разчете цялата информация в житните послания и е готова да обучи хора, които да следват нейния път. В своята интернет-страница тя разкрива смисъла и значението на всички символи, вложени в пиктограми-

те - www.vezneva-pictograms.com.

Що се отнася до изобразената човешката фигура, специалистите твърдят, че са разчели следното послание: "КРАЙ НА ПЪТЯ".

Правилно ли са разчели посланието специалистите? Ако са го разчели правилно, какво би могло да означава този израз "Край на пътя"? Тълкуването е многозначително, то обединява в себе си множество въпроси. Отговори на тях няма. Възможно ли е учените да са разчели и други послания, за които ние нищо не знаем? Говори се за многобройни видеозаписи на странни енергийни сфери, летящи ниско над житните полета, точно преди и след появата на дадената фигура. Истинските фигури *са* направени от сложно сплетени житни стебла, а не смачкани и унищожени, както когато се опитват да ги правят хората. Доказано е, че фигурите, създадени от чужд за земята интелект, притежават собствена енергия, или странна енергийна активност, подобна на радиация, но различна от нея, която е уловена и измерена от уредите на учените. Засега тя само е само регистрирана, без да е изяснена същността и предназначението ѝ.

Помните ли как създавах житните кръгове, управляващ НЛО? Със сигурност помните. Да, рисувах житни кръгове, пояснявах как става това чудо, но каква е реалността? Сега ще разбра истината за този загадъчен феномен.

Никога не съм молил космичният Гуру да разчете житен кръг. Но появилият се, наскоро у нас, кръг в с. Ки-танчево сякаш ме зовеше, непрекъснато се появяваше пред очите ми и не ми даваше покой. Искаше да стане достояние на хората, подканяше ме настоятелно и накрая призовах космичния Гуру и го помолих за разяснение. И стана. Ето какво обяснение получих:

- Фигурите в житните поля представляват стилизирани карти на различни планетни системи от вашата и от други галактики. В Космоса всичко е в хармония, затова и картите са толкова симетрични и съвършени. Предназначени са за вас, да ги откриете, разгледате и да се запознаете постепенно с реда и хармонията във Вселената. Повечето карти са правени от цивилизаци-

ите от Плеади, но има и правени от обитатели на други галактики. Създават се със специални лазерно-струйни оптични механизми, черпещи мощности от три делта ме-гавълновия спектър. Запомнете, Това са звездни карти, не послания.

Житният кръг, в село Китанчево, е стилизирана космическа карта на кръгова галактическа система, намираща се извън полезрението ви, в центъра, на която има силен слънцевиден квазер, излъчващ вълни от хи-персвєтлинните параметри на Алфа спектъра. Тази галактика е малка, съставена изключително от алфатични мрежи. Ще я наричам Алфатична зонална галактика. В нея е заложена мисълта за хармоничното движение около общ галактически център. В състава ѝ влизат седем концентрични планетни системи. Около квазера са разположени бионични ретранслатори, които генерират в свободното пространство симптоматични вълни с горен потенциал на честотите. Те насочват вълни към седемте слънца, около които, в идеални орбити, се движат прилежащите им планети. Една от седемте планетни системи е в пространството между ретранслаторите и останалите планетни системи. Движи се с голяма скорост около центъра на галактиката - квазера и ретранслаторите, по посока обратна на часовниковата стрелка. На тази планетна система няма живот. Тя е изградена от планети, хармонизиращи звуковите параметри на галактическия спектър. Останалите шест планетни системи се движат в идеална кръгова орбита по посока на часовниковата стрелка. Всяка една е изградена от слънце, осем планети и по два спътника около всяка отделна планета. Във всички системи, четири от планетите се движат по посока на часовниковата стрелка, а другите четири - по посока обратна на часовниковата стрелка. Вътрешният спътник на всяка планета се движи в посока, обратна на движението на планетата около оста ѝ, а външният - в посока, обратна на движението на вътрешния спътник. Поради малките размери на галактиката, съзвездията, които се наблюдават от отделните планети са отдалечени и периодично менят принадлежността си към съответна планета. Разположени са във външната перифер-

на област на галактиката. Между планетарните системи и съзвездията, които се наблюдават има наситена мрежа от нутропротоноидни частици, която образува различни енергийни пръстени, хранващи системите с полеви структури от зоналните кваплинери. Цветовата гама е различна. Това е също предпоставка за слабата видимост на съзвездия. Всяка една от шестте планетарни системи е населена, като цивилизациите на различните планети в една система са сходни по между си. Различават се по периода на възникване, но са с общ ген и функции. Две от системите са населени с енергийно-плазмени същества, подобни на първата и втората земни цивилизации, но ползващи други енергийни потенциали от Алфа спектъра. Другите четири системи са населени с хуманоидни цивилизации от трети енергиен тип. Нивото на развитие и култура е високо.

Енергийно-плазмените цивилизации водят живот в рамките на галактиката. Тяхната роля е да осъществяват баланса на излъчваните от квазера вълни в галактиката и да контролират ненарушаването на орбиталните траектории. Връзката им с извън галактични цивилизации се осъществява чрез информационните Акаша центрове или при посещението на инопланетяни в рамките на галактиката. Другите четири групи цивилизации са на ниво на развитие, което им позволява пътуване извън галактиката. Владее висшите умения и технологии. Техни представители идват рядко на Земята. Обикновено, това става, когато трябва да се настройат вътрешните параметри на излъчване на земното ядро при промяна на енергийно-генните модификации. Не контактуват със земната цивилизация и връзка с тях няма да се осъществи в следващите години.

Изслушах с голямо внимание обясненията на Гуру, записах ги и вече се приготвих да отида при игумен Га-враил да споделя информацията с него, когато космич-ният Гуру продължи:

- От сега нататък започва новата история на Земята, Започва изграждането на новите идеали, които са присъщи на Новия индивид от Новото време. След започналата разруха следва период на висша хармония и реализира-

не на цялостната градивна програма. Ще започне и създаването на новата градивно-позитивна мисъл. Това ще обедини световните лидери на Земята в името на прогреса и мира. Лидери на единия лагер ще се съюзят с лидери от другия лагер, за да стане изграждането на новия път, водещ към хармонията и любовта. Всички, враждуващи, до сега, големи държави ще обединят възможностите си, за да неутрализират силите на Злото и Смъртта. Рамо до рамо, в борбата с тероризма, ще застанат лидери на почти всички страни от Земното кълбо. Врагове до сега, те ще станат партньори и съюзници в името на победата над силите на мрака. Ще предотвратят замисления от Осама бин Ладен - Джихад. Ще овладеят силата на злонамерените мюсюлмани-фанатици и с общи усилия ще построят Световния мир. Ще започне пълно разоръжаване и унищожение на всички видове оръжия във всички страни от планетата. Постепенно, ще започне затопляне във взаимоотношенията между всички народи до възцаряването на любовта и хармонията. Тогава ще се премахнат границите между държавите, докато накрая се изгради Обединения свят на любовта и хармонията. Всички фундаменталисти ще отпаднат от програмата. В Новия свят ще продължат и онези, които сега градят и творят в условия, непосилни за други индивиди. Лидерите на държавите ще изграждат общ ръководен апарат, чийто двигател ще бъде България. България ще бъде водачът на новите общества. От България ще се управляват световните икономически, финансови и обществени операции. България ще е центърът на Новото общество, на Новия свят. Тук ще са всички ръководни и градящи индивиди. Тук ще се коват законите на Новото време. В България ще се основе център за контрол и управление на индивидите от цялата планета. В България ще бъде съсредоточен потенциалът от градивно творящи индивиди. Тук ще е основното ядро за управление на индивидите и връзка с Всемира. Вашата страна е благословена.

Гуру неочаквано замлъкна. Беше предрекъл едно невероятно бъдеще. Искях да запиша казаното, но гласът на Гуру отново зазвуча:

- Ученико, нали непрекъснато задаваш въпроса, кога

ще настъпи Второто пришествие? Мога да те уверя, че Второто пришествие вече е настанало. На Земята са дошли Великите учители от Вселената. Те са сред вас, за да събудят у хората заспалия чувства на любов, прошка и желание за духовно израстване и усъвършенстване. Тези, които отрекат този процес ще бъдат белязани да останат завинаги в ниските нива на енергийно съществуване, извън планетарната общност на висшите енергии.

Космичният Гуру отново замлъкна, сякаш да ми даде време да проумея казаното.

- По време на Второто пришествие, на Земята, ще бъде донесена новата и карма, а наред с това светлината и мира между хората. Новата карма напълно ще измести досегашната и ще отмени събитията, заложили в нея за бъдещето на Земята. С това ще настъпи и много сериозна промяна в бъдещата история на България, тъй като тя е основният елемент за развитието на Земята. Новата карма на България е изчистена и трансформирана, с оглед на ръководната роля, която и е отредена. Предстои изчистване на кармичните канали в цялата страна. Това ще доведе до промяна и в жизнените функции на индивидите. По този начин ще се коригира бъдещето ѝ. България ще се подготви да поеме функциите на световен лидер във всеки един аспект. Страната ще има самостоятелна и сигурна политика за разцвет и независимост. Ще се открият големи залежи от злато, благородни метали, нефт, газ и минерали. Това ще даде силен тласък на България - напред в икономическото и развитие. Земеделието ще тръгне също в правилна посока за развитието си. Туризмът ще се превърне в много съществен фактор от бъдещия прогрес на страната. Културата ще постигне големи успехи и ще даде своя принос в световното културно наследство. Културното ви богатство ще бъде най-ценното в света. Ще се разкрият фактическите истини за миналото на българите, тяхната водеща роля в различните епохи на цивилизацията. Историческото минало на България ще бъде признато от учените по целия свят и това ще пренapiше световната история от най-древни времена до днес. За първи път България ще бъде лидер в световната политика, иконо-

мика, култура и туризъм. За първи път България ще се гордее със своите политици и управници. За първи път България ще бъде най-могъщата сила на континента и всички ще слушат нейната воля. Това е началото.

- Гуру, а появата на Антихриста? - попитах аз.

- Всички очакват появата на Антихриста, а той вече е при вас. Живее между вас. Този индивид носи в себе си най-гибелната и разрушителна програма. Трябва да бъде спрян, за да може Земята и нейните обитатели да поемат по своя нов път. И така, Антихристът живее на Земята. Овлаждава добре програмните си действия, руши и унищожава. Оплита в мрежите си много индивиди и ги повлича към бездната на мрака. Трябва да се спре. Време е!

Не знаех как да реагирам на казаното, по-скоро бях смутен. Щеше ли Гуру да продължи да изяснява нещата или... Но ето, че той отново заговори и гласът му бе' мощен:

- България е страната на бъдещето. Тук ще се родят Боговете, които управляват Всемира. България ще стане Свещената страна на Боговете. От тук ще тръгнат световните и всемирните промени. Воден от силата и мъдростта на Боговете, целият земен свят ще се преобрази и ще се отдаде в служба на Новото време. Новото време ще бъде кулминацията в развитието на индивидите от Земята и целия Всемир. В България ще се родят Бог и неговите верни Богове - единадесет на брой. Те ще образуват Великата дванадесеторка, която ще владее, управлява и ръководи не само жителите на Свещената Земя, но и целия Божи Всемир. България ще стане най-великата, най-мощната сила, която ще ръководи всички съществуващи страни и държави, без значение колко могъщи са те сега. България ще наложи своята международна значимост. Тя ще бъде дома на Боговете. В България ще се родят новите закони, новият морал, новият устрем, новото битие. България ще бъде Свещената земя, която ще посрещне Света на мъртвите и ще приеме повелите на Новото време. От тук ще се наблюдава Второто пришествие и отварянето на Голямата врата. Бог е на Земята, Бог е в България заедно със своите

единадесет Богове, за да осъществят най-висшата мисия и да пренесат любовта и хармонията тук, на Земята, а от тук и в целия Всемир.

Не можех да повярвам на чутото. Стоях онемял, изпълнен с неопишуемо възмущение, а Гуру продължаваше да изрежда:

- Входелите на всички подземни градове и всички богатства, пренесени в други измерения, предстоят да бъдат отворени и открити за очите на земните жители постепенно и в зависимост от съдържанието им. Това ще се случи в зората на Новото време, предхождащо сливането на световите и отварянето на Голямата врата. Всички загадки предстоят да бъдат разгадани. Те носят в себе си важна информация, необходима за цялостното бъдеще, обхващащо всички, сега съществуващи, обекти и елементи в Кристала и извън него. Предстои да се отворят тайните подземни входи и тунели на Египетските пирамиди и Сфинкса. Там се съхранява голяма част от информацията за миналите светове и времена, както и богатството, и мъдростта на цивилизациите, допринесли за развитието на Земята през различните периоди от съществуването ѝ досега. В подземните коридори, под пирамидите, се намират свещените символи и атрибути на Боговете от планетите, изграждащи Кристала. Всички лични притежания на мъреците от планетите са съхранени в отделни килийни сейфове, изградени в основите на трите най-големи пирамиди. В подземията под Сфинкса се намират последните два космически кораба, с които Атлантите са пренесли необходимите им уреди, апаратури и кристални елементи, за да създадат съвършените условия за живот на Земята. Там са и грамадните червени кристали, чрез които са запазвали обектите и центровете си за комуникация, с непланетните обекти. Много са богатствата на планета Земя, които са скрити от очите на земния жител. Предстои откриването на всички тях и използването им по предназначение. Овладейте стихийните мощности на червените кристали! Те ще бъдат ваша собственост.

Вместо край на книгата ще добавя думите на Учителя - игумен Гавраил:

- От 2003 г. Боговете правят периодични полети до Земята. Някои от тях, трайно, са вече тук. Продължава тяхното пристигане, престой и отпътуване. Тези полети ще продължат до 2012 г. След това Боговете ще останат тук и с тяхното присъствие ще започнат измененията в енергийните системи на хората, за да ги подготвят за реалната среща с тях, която е запланувана да се осъществи през 2017 г.

Боговете, които вече са тук пребивават в паралелно време, или се сливат с нас. Ще дойде денят, когато ще ги открием.

Скъпи читатели,

Завърших трета част на "Тайните подземия на България" и знам, че има още безброй въпроси, които ни вълнуват. Знам, че в една книга не могат да се разкрият тайните на света. Но се постарах да ви запозная с тези тайни, за които имам сведения. Знам, че много от вас, щом прочетат книгата ми, веднага ще възкликнат: "Първата бяла двойка Адам и Ева били траки. Траките участвали в строителството на почти всички пирамиди и храмове по света. Владетелите на Вавилон, Шумер, Индия, Китай и къде ли още не, били траки. В земите на днешна България пристигнал космичният Исус Христос. Пак в България е роден и починал Мойсей. Тук са съхранени Кивота и Скрижалите. Тук е акостира Ной с ковчега. Тук е пренесена част от Александрийската библиотека. Тук са златните рудници на цар Соломон. Тук е раят и центърът на Вселената! Е, с това ТУК, господин писателю, прекаляваш. Ще ти се, да е така и фантазията ти е съчинила всичко това".

- Но има още неща за добавяне - казвам аз. - Това, че Арамейският език е древният език на траките. Езикът на който е написана първата библия. И тя е съхранена неподправена в България. Има и още ... Е, това за сега е достатъчно.

Намам притеснения, че читателите ще възприемат изложеното, в книгата ми, за фантазии. Нали моята книга е такъв жанр четиво? А как ще я класирате - преценката оставам на вас. Но каквато и да бъде тя, ще я приема, защото и в двата случая, ще съм предоставил на читателите нещо за размисъл.

А сега ми предстои раздяла с игумен Гавраил. Свикнал съм с него, със сърдечността му, с топлината в очите и с гласа му. Ще ми липсва твърде много, но знам, че той ще е винаги до мен. Той е моят Учител, част е от моя живот. Той е вече част и от вашия живот, уважаеми читатели. Благодаря ти, Учителю!

БЛАГОДАРНОСТИ:

На г-н Митко Иванов Митев от София, който възприе идеите ми за Троя, Мадарския конник, Диска от Фестос и редица други теми, и ме насърчи да напиша "Тайните подземия на България".

На г-ца Гергана Герасимова от град Варна, която чрез ченелинг (автоматично писане) ми помогна да "проникна" не само в подземните градове, но и в доизясняване на събития, за които нямах пълни сведения. За отзивчивостта ѝ, и че винаги на зададените от мен въпроси отговаряше коректно и не претендираше за авторство на сведенията, които получавах от Акаша.

На издателство "ГУТОРАНОВ И СИН 2007", затова че са отпечатали книгата "Изумрудените скрижали на Тот Атланта". На г-н Асен Георгиев и Веселин Гуторанов, за изящния и великолепен превод, превърнал книгата в поезия. Книга, от която цитирах отделни пасажии. Книга, която всеки трябва да прочете.

Искрено ваш,
Милан Миланов

09. 12. 2008 г. гр.
София

СЪДЪРЖАНИЕ

Право на читателя	5
Оригиналните хайдушки карти	9
По пътя на грешния човек	18
Докосване до истината	41
Маската на цар Терес	45
Ограбените съкровища от Русия	65
Остров Оук	68
Изумрудените скрижали	76
Врх Баба	131
На Белинташ	134
Кристалните черепи	140
Звездната база на хан Омуртаг	148
Тракийската азбука	156
Моисей	158
И Боговете умират от любов	167
Нови разкрития	170
Остров Света Анастасия	187
Мадарският конник	195
Остров Свети Тома	197
Кехлибарената стая	204
Съкровищата на цар Соломон	211
Златния храм на инките	220
Уилям Шекспир	223
Розуел	235
Подземните градове	254
Числото на звяра - 666	262
Защо потъна Титаник	269
Руската подводница Курск	272
Невероятни сънища	277
Тамплиерите и Малтийският орден	286
Тутанкамон	302
Крал Артур	313
Расата на Атлантите	318
Истината за Троя	328
Въпроси, много въпроси	331
Житните кръгове	354

Милан А. Миланов
ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА
БЪЛГАРИЯ

част трета

българска първо
издание

редактор: Ели Миланова

формат 16/60/90
Издателство "Везни-4"
ISBN 978-954-9977-36-3

за контакти с автора: e-mail:
mareia.mam@dir.bg GSM:
0886 963 500